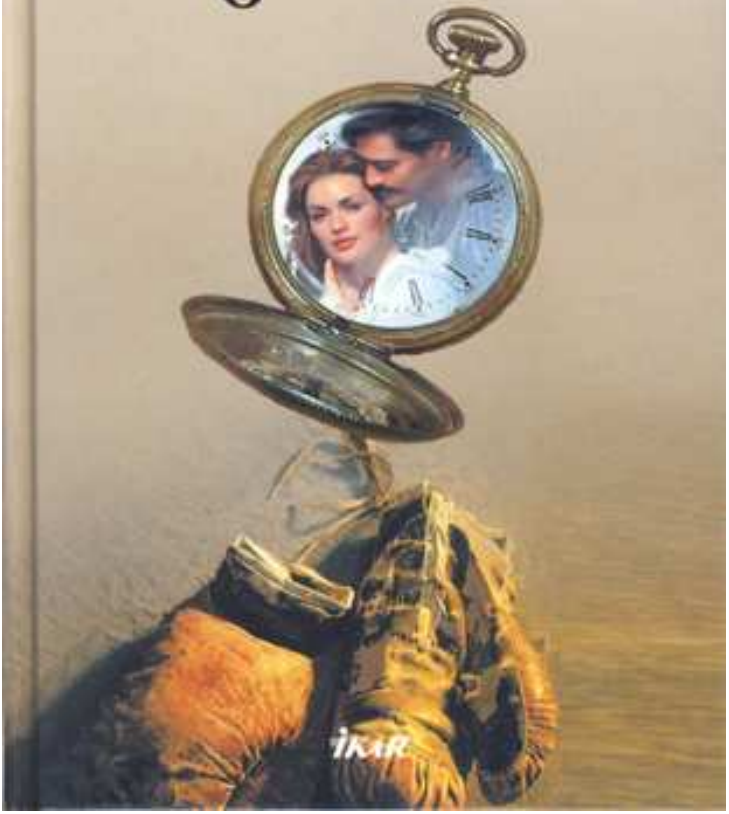
Ohnivé okovy

Kristin Hannahová

IKAR

Ohnivé okovy

Kristin Hannahová

Kristin Hannah IF YOU BELIEVE

Copyright © 1993 by Kristin Hannah
All rights reserved
Translation © 2004 by Hana Pechalová
Cover design © 2004 by Miloslav Disman
Czech edition © 2004 by Euromedia Group, k. s.

ISBN 80-249-0249-4

Elise Waresové, Robu Cohenovi
a Megan Chanceové,
kteří ve mne vždy věřili.

Zvláštní dík patří…
Lori Adamsové za opravdu skvělý nápad.
Snad někdy příště…
Vicki McClellanové a skvělým vínům
ze Seven Hills Winery.
Jill Marii Landisové a Jill Barnettové za to,
že vždycky najdou ta správná slova.

Prolog

ČERVENEC 1894

KDESI V TEXASU

Divoký vlčák schytal první ránu. Tvrdý pravý hák, jenž mu přistál přímo na bradě, ho vyvedl z rovnováhy a přišpendlil na provazy. V ústech ucítil typicky železitou chuť krve. Dav souhlasně zaburácel.

Zatřásl hlavou a zamrkal. Konečně začal trochu líp vidět. Diváci na něho zírali netrpělivými pohledy. Stovky vzhlížejících tváří… bledě růžových měsíců, které kontrastovaly s mořem jednotvárných tmavých obleků.

Plny očekávání tiše šeptaly. Zavřel oči a zaposlouchal se. Věděl, co bude následovat. Čekal na to. Potřeboval to.

Přišlo to pozvolna, téměř ostýchavě. Jeden hlas, jedny tleskající ruce. Přidala se k nim první osoba, potom další a další, až se nakonec horký a suchý texaský vzduch proměnil ve vařící kotel. Jednotlivé hlasy se spojily v jeden a ten začal rytmicky skandovat. ***„Divoký vlčák, Divoký vlčák, Divoký vlčák…!“***

V žilách mu nezadržitelně stoupala hladina adrenalinu a jeho dech se zrychlil. Bože, jak tohle miloval!

Vymanil se ze zajetí provazů a líně se dokolébal do středu ringu. Po celém trhu zavládlo napjaté ticho.

Rukou si utřel krev, jež mu vytékala z úst, a líně se zašklebil na svého soupeře. Byl to pohrdavý úšklebek, který už vyslal nejmíň tisíckrát. Jako by jím říkal: ‚Snad si nemyslíš, že mě tímhle můžeš rozházet?‘ „To bylo všechno, Sue?“

Obrovský zarostlý chlapík na něho upřel pohled. Dlaně

o velikosti talíře měl nebezpečně sevřené v pěst. Jmenuju se Stew, ty podělaný srabe.“

„Stew? Jako Stewart?“ Divoký vlčák letmo pohlédl na diváky. Jako na povel se k němu naklonili a netrpělivě vyčkávali, co bude dál.

„To snad ne?!“ poznamenal kousavě. „Podle té rány bych tipoval, že se jmenuješ Susan.“

Dav vybuchl smíchy.

„Ty arogantní hajzle…“ Stew vyrazil dopředu.

Divoký vlčák uhnul doleva, přikrčil se a skočil dozadu.

Stewa to úplně vyvedlo z míry. Zůstal stát jako přikovaný a zmateně se rozhlédl kolem.

„Ale ale, Stew,“ dráždil jej Vlčák.

Stew se otočil za zvukem.

Divoký vlčák ho udeřil. Tvrdě.

Stew se dopotácel k provazům a přidržel se jich.

Vlčák si teatrálně zkontroloval pěst a zakroutil hlavou. „Sue, bolí, že?“

Obecenstvem zašuměl smích doprovázený aplausem.

„No počkej, ty…“ Stew se odrazil od lan a začal se sápat na Divokého vlčáka.

Vlčák sebral veškerou kuráž. Z tváře se mu vytratil úšklebek, na sekundu se zastavil a potom praštil Stewa pěstí do čelisti. Kosti zapraskaly.

Stewovi vyšlo z úst bolestivé zasténání, doprovázené alkoholem nasáklým dechem. V jeho hrubém obličeji se mihl téměř komický výraz překvapení. Pak se svalil na zem a zabořil tvář do stoleté špíny a prachu.

Všichni přihlížející s potěšením zajásali.

Divoký vlčák odpoutal oči od muže, jenž teď ležel čelem k zemi, a usmál se na dav lidí, který se shromáždil okolo ringu. Vítězně pozvedl pravou ruku. Potom shrábl ručník a utřel si obličej.

Ucítil, jak jej někdo objal a přitiskl k sobě. „Bezva, chlapče. Jako vždycky,“ řekl opilý kuřácký hlas.

Líně si stáhl ručník z tváře. Mazaný Joe, boxerský promotér, ho obdařil úsměvem. Ze skelného opileckého výrazu očí mu vyzařovala spokojenost.

„Díky, Joe.“ Divoký vlčák mrštil ručníkem do rohu a poplácal Joea po shrbených zádech. „Kde je můj podíl?“

„Tady.“ Joe vrazil ruku do ušmudlané kapsy a vytáhl chumel bankovek. „Sto padesát dva dolarů. Mělo by ti to vydržet do příští sezony…, když budeš opatrný.“

Divoký vlčák vrazil peníze do kapsy aniž by je přepočítal. „Copak jsem byl někdy opatrný?“

Joe se zasmál. „Nebyl.“

Divoký vlčák odkráčel do rohu ringu a vzal si to jediné, co měl… klobouk, tašku, boty a láhev tequilly.

Zuby vytáhl zátku, zhluboka se napil a utřel si ulepenou zarostlou bradu a dlouhý knír.

Joe se dal za Vlčákovými zády do pohybu. Rozhýbal své bezforemné tělo a uháněl, co mu nohy stačily. „Uvidíme se zas v květnu v Rochesteru?“

Divoký vlčák si dal ještě jeden dlouhý hlt a usmál se. V Rochesteru se vždycky konal první turnaj sezony… jeho nejoblíbenější. Už šestnáct let, květen co květen, tam jezdil. Joe mu nemusel říkat dvakrát, aby se zúčastnil. Žila tam totiž jedna obzvlášť pohledná vdova. „To se ví. Nikdo mě přece nemůže zastavit!“

Joe mrkl na stále ještě bezvládné a rozvalené tělo Stewarta Redmana. „Tenhle rozhodně ne.“

Vlčák zaváhal. „Mimochodem, Joe, to mi připomíná… Slíbil jsi mi, že najdeš nějaké ty talenty, se kterými bych si pořádně zaboxoval…“

Joe sebou škubl. „No a?“

„Nic lepšího jsi opravdu sehnat nemohl. Jen tak dále.“

Joe se zazubil. „V Rochesteru se poohlédnu po nějakých válečných veteránech.“

„Fajn.“ Pohled Divokého vlčáka zabloudil do řídnoucího davu. Na hnědé, sluncem vypálené trávě se válely papírky a různé odpadky. Horké žluté slunce zalévalo svými paprsky celou tržnici. Pouze na zemi se

rýsovaly stíny siluet odcházejících diváků. Barevné stánky vypadaly jako puntíky na dámské sukni. Odněkud zazvonil smích.

Netrvalo mu ani sekundu, aby ji našel. Stála stranou od diváků a jediná se dívala směrem k ringu. Dlouhé vlnité blond vlasy, jejichž obrys pozlatilo slunce, jí lemovaly bledý obličej a zahalovaly útlá ramena. Odvážný výstřih poodhaloval její nemalé vnady… kouzelné proporce, které si Divoký vlčák dobře pamatoval z jeho poslední návštěvy ve městě.

Na obličeji se mu rozzářil úsměv. Dělalo mu dobře, když na něho po zápase čekala nějaká krásná žena…, i když si skoro nikdy nemohl vzpomenout na její jméno. Kývl na ni. Zamávala mu na odpověď a vydala se k němu loudavým svůdným krokem.

Divoký vlčák si hodil tašku přes rameno, obul si holínky a nasadil klobouk. „Už musím běžet, Joe. Tak příští rok. Ahoj.“

Joe se zachechtal. „Řekl bych, že ty prachy utratíš ještě dnes večer, co?“

Divoký vlčák se přehoupl přes provazy a doskočil na suchou trávu. Žena přiběhla k němu, zavěsila se mu okolo krku a začala ho překotně objímat.

Zavřel oči. Bože, voněla překrásně! Jako žhavá noc plná sexu. Jako vášeň.

Miloval ženy. Hlavně ty povolnější, jež chodily na jeho zápasy. Přišly ho na hodně peněz, ale rozhodně stály za to. Smály se s ním, líbaly ho a rády se pro něj svlékaly… jeho peníze to jistily. A když odcházel, zamávaly mu a s úsměvem na rtech mu daly sbohem. Přesně tak, jak to měl rád.

Vykouzlil úsměv a zahleděl se do jejích svůdných modrých očí, které slibovaly noc plnou vášně. Najednou mu přišlo trochu líto, že si nepamatuje její jméno… Byla to Susannah nebo Sunshine… jméno, které začíná na *S*. I kdyby ho zabili, nevzpomněl by si. Ne že by na tom nějak záleželo. Nechtěla po něm, aby si to pamatoval.

Právě v tom tkvěla krása těchto žen. Kromě zlatých mincí a zrychleného dechu se ničeho jiného nedožadovaly.

„Divoký vlčáku?“ zapředla jistým, svůdným hlasem. Okamžitě si vybavil všechny ty slastné chvíle, jež s ní strávil. „Přece tady nebudeš stát celou noc?“

Podíval se dolů mezi její kyprá ňadra a ještě víc ji k sobě přitáhl. „Ani náhodou, zlatíčko,“ zašeptal do malého sametového ouška. „Ani mě nenapadne.“

Kapitola první

STÁT
WASHINGTON
ZÁŘÍ 1894

Divoký vlčák se opíral o chvějící se stěnu nákladního vagonu. Článek o bezdomovcích, který právě psal, ležel vedle něho. Jeho myšlenky se ale ubíraly někam úplně jinam. Vítr, jenž mu šlehal do tváře a rozcuchával vlasy, ohýbal okraje notesu. Dunivý zvuk pražců mu vibroval až v morku kostí.

Dvě krátká zahvízdání na moment přehlušila dunění. Skučení větru se ještě chvíli vznášelo vzduchem, potom splynulo s hustými oblaky páry a ustalo. Kola zakvílela.

Další město. Názvy měst mu připomínaly důvěrně známá tajemství, která měla vůni zabalených dárků.

Sáhl po tašce. Šedá, tkaná a pěkně zmuchlaná a záplatovaná kabela ležela v rohu vagonu. Nebylo v ní téměř nic… jen pár kousků oblečení, prostěradlo a několik zápisníků… veškerý majetek, jenž Vlčák vlastnil. Jen těchto pár věcí potřeboval k životu.

Kromě jídla a peněz.

Zakroutil hlavou. Škoda, že neušetřil aspoň pár dolarů, které si vydělal při posledním zápasu. Alespoň tolik, aby si mohl pronajmout nějaký přístřešek v Mexiku, koupit pár lahví tequilly a opatřit povolnou holku, jež by ho hřála během kruté zimy…

Zima.

Zaklonil hlavu, bouchnul s ní o zrezivělou plechovou stěnu a zavřel oči. Panebože, jak nenáviděl tohle slovo! Poslední roční období bylo jediné, co jej uvádělo do stavu deprese.

I když se už o slovo přihlásil podzim, vypadalo to jako babí léto. Rozhodně se ale nenechal ošálit včerejším horkým sluncem. Potloukal se touhle krajinou už tak dlouho, že ho matka příroda nemohla svými triky nijak obalamutit.

Zima se nezadržitelně blížila. Nevlídné počasí, které se každý rok sneslo na celou tuhle část země a vyhnalo lidi z úrodných polí, se postaralo o to, že bylo téměř nemožné najít jakoukoli práci. Spousta tuláků a lidí bez obživy a střechy nad hlavou zase umře podél silnic, a pak na základě rozhodnutí zákonodárců, kteří nemají ponětí, jaké to je být bez domova, bez majetku… nebo opuštěný, hladový a zoufalý, bude vhozena do společných hrobů pro chuďase.

Potřeboval najít práci… a to během sklizně, kdy je potřeba každých pracovitých rukou a kdy má určitou šanci vydělat si na živobytí. Trhy ožijí až koncem jara, takže si teď vyboxuje akorát tak starou bačkoru. Neměl na výběr. Musel si najít pořádné zaměstnání.

Do prdele…

Vlak znovu zahoukal. Tentokrát se ozvala tři *krátká* pronikavá zahvízdání.

Divoký vlčák nasoukal rozepsaný komentář do plátěné tašky a s vrávoráním se postavil na nohy. Stál u otevřených vrat a pozoroval rozmazávající se hnědou krajinu. V očích ho štípaly drobné částečky prachu a špíny, které s sebou nesl vítr. Na jazyku se mu vytvořil drsný pískový povlak. Narazil si na hlavu ošuntělý klobouk a vyskočil.

Dopadl tvrdě. Bolest se mu odrazila od chodidel a ochromila kolena. Zaúpěl. Zatímco se těžce zvedal, oprašoval si Levisky.

Zatraceně, svoboda někdy proklatě bolí!

Přišel na okraj městečka s názvem *U opuštěného potůčku* a zastavil se. Krajina mu připomínala obrovskou záplatovanou prošívanou přikrývku. V dálce se monumentálně tyčily modro šedé hory, jež kontrastovaly s jasně modrou oblohou. Člověka z toho pohledu až pálily oči. Studený vítr mu ošlehal zarostlou tvář a pročesal jeho dlouhý a neupravený knír. Vrazil ruce do kapes s vírou, že v jejich útrobách nalezne alespoň trochu tepla.

Bylo brzy ráno a nikde ani živáčka. Taky dobře. Věděl, že spořádaní občané se dívali na tuláky, ke kterým patřil i on, skrz prsty. Nechápali, jak je možné, že nežije uvězněný za bílým dřevěným plotem a nemá stálou práci, aby mohl zaplatit všechny zpropadené účty.

Chtěli čistý, seriózní a předvídatelný svět.

Neměl jim to za zlé, a už vůbec je nekritizoval. Aby řekl pravdu, byli mu úplně volní. Musel kolem nich akorát projít, když vplouval do rumem nasáklé a rušné části města, o níž právě tihle lidé předstírali, že neexistuje. Bývaly to čtvrti plné stínů, které zapáchaly po whisky a kde se ozýval hlasitý smích. Čtvrti, v nichž se lidé zkrátka dobře bavili.

Schoval si bradu za ošuntělý límec nepromokavého pláště a vydal se pomalým krokem směrem k městu. Široká a prašná cesta se přehoupla přes malý kopec a vpila se do ulice Main Street. Po obou stranách ulice stály dřevěné domy, jejichž hlavní dveře byly propojeny velkým dřevěným chodníkem. Několik slušně oděných lidí se procházelo od obchodu k obchodu a tiše si mezi sebou povídali.

Divoký vlčák si všiml jednoho názvu, jenž se tyčil nad ostatními. Restaurace U panímámy.

S úsměvem si přehodil tašku přes rameno, vystoupil na podestu a vřítil se do dveří z dřevěných latí. Když ucítil

vůni pečených skořicových šneků a smažené slaniny, začaly se mu sbíhat sliny. Zakručelo mu nahlas v břiše.

Opatrně, s očima na stopkách, vstoupil dál. Bílo červené kostkované ubrusy, které se skvěly čistotou, přímo vybízely k nedělním večeřím a rodinným dýchánkům. Na dřevěných trámech visely v pravidelných vzdálenostech od sebe kulaté lampy, jež vrhaly na dubovou podlahu kužely světel. Nehyzdila je snad ani jedna částečka prachu.

Restaurace U panímámy měla punc spořádaného, seriózního a prosperujícího místa. Zkrátka a dobře – absolutní pohroma. Bylo jenom otázkou času, kdy ho odsud vyhodí. Musí se co nejrychleji dostat k nástěnce s inzeráty, které nabízejí pracovní místa!

Divoký vlčák se rychle přemístil do rohu restaurace a začal pokukovat po ústřižcích papíru, jež byly přišpendlené na dřevěné desce. Přesně takové inzeráty očekával! Na podobné nabídky odpovídal už bezmála patnáct let. *Hledáme česáče jablek, jen spolehliví a pracovití zájemci; Hledám pomocníka na sběr slámy, poloviční úvazek, pouze muž, abstinent; Farma Sutton hledá pracovníka na výkop zavlažovacích kanálů – nadprůměrný plat.*

Prolétl je bez většího zájmu. Právě se chystal zavřít oči a poslepu vybrat jeden z nich, když mu v paměti uvízla jedna fráze. Jeho pozornost se znovu upřela na inzerát, který se nacházel úplně vpravo. Byl na pokrouceném, sluncem zežloutlém kusu papíru a vypadal, jako by tu visel už nejmíň sto let. Opatrně, téměř se strachem, že by se mohl vypařit do vzduchu, ho narovnal a začal číst.

Hledám nádeníka na manuální práci v malém sadu. Ubytování, strava a minimální plat. Chutné jídlo a čisté ložní prádlo. Zájemci, hlaste se u profesora Erasmuse Throckmortona, Farma Epos, na rohu ulice Palouse a Mesozoic. P. S.: Dobré komunikační schopnosti výhodou!

Pousmál se nad představou čistě ustlané postele. A co se týče dobrých komunikačních schopností, nic mu nejde líp jak povídání!

Ke všem čertům! Tahle práce mu spadla přímo z nebes!

Strhl papírek z nástěnky, nacpal jej do kapsy a vystřelil z restaurace. Byla to pořádná štreka, a ještě ke všemu tak peklo slunce. Ale Divoký vlčák si toho nevšímal. Jediné, na co myslel, bylo to zatracené čisté ložní prádlo.

Jacob Vanderstay si všiml blížícího se Divokého vlčáka, a hrozně zpanikařil. Uvědomil si, že tentokrát to trochu přehnal. Sledoval ho moc zblízka. *Aby to čert vzal!*

Přitiskl své hubené mladistvé tělo do výklenku obchůdku U Harrimana, vrazil si čepici do očí a zoufale si přál, aby se stal neviditelným. V uších mu tloukl tep tak hlasitě, až měl pocit, že slyší přijíždějící vlak. Zadržel dech a modlil se ke všem svatým. *Nedovol, aby mě chytil. Prosím…*

Divoký vlčák kolem něho prošel a nevěnoval mu víc než letmý pohled.

Jake se svezl po stěně a sedl si na zem. Cítil úlevu a zároveň zklamání.

Divoký vlčák si ho nevšiml… zase ne.

S povzdechem se odrazil od stěny, vstal a narovnal si čepici. Poškrábal se špinavými prsty na upoceném čele a odhodil si z očí vlnité pramínky zrzavých vlasů. Hrome, už toho má plné zuby! Nebaví ho chodit za někým jako stín, jíst odporné jídlo a spát na studené a tvrdé zemi. Chce to mít konečně za sebou!

Jenže tohle skončí teprve tehdy, když se odhodlá Divokému vlčákovi postavit tváří v tvář. Zatím tomu ovšem nic nenasvědčovalo. Byl na tom úplně stejně jako před čtyřmi měsíci, když se rozhodl ho pronásledovat.

Jake vyčkal, až měl před ním Vlčák dostatečný náskok. Potom si přehodil vak přes rameno a šel za ním, ven z města.

Mariah Throckmortonová odstoupila od právě dokončeného díla a kriticky je zkoumala. Naleštěná police nad otcovým dubovým stolem se leskla po včelím vosku. Perfektně poskládané bílé stohy nepopsaného papíru vytvořily na tmavém dřevěném podkladu dojem šachovnice. V samotném středu stolu ležel křišťálový kalamář, stojan na pero a savý papír. Polici lemovaly zkameněliny. Jejich nejostřejší hrany čouhaly přes okraj a vypadaly jako malé vystrčené nosíky. Všechno bylo na svém místě a všude vládl dokonalý pořádek.

Ale něco jí říkalo, že mohla uklidit ještě důkladněji a udělat *něco,* čeho by si otec určitě všiml…

Povzdechla. Bohužel k tomu určitě nedojde, protože otci je to úplně jedno. Zajisté neocení, že se tady dřela, aby srovnala jeho sbírku do úhledné řady a utřela z ní prach. Všechno to začalo tím, že matka otci vždycky uklízela. Teď, když navždy odešla, připadl tenhle úkol Mariah. A byl to vskutku nelehký úkol, protože podivín Rass neměl zrovna praktickou povahu.

Neustále se přesvědčovala, že na tom přece nezáleží, jestli Rass postřehne, jak hezky uklidila. Je jí třicet čtyři. Přece se nebude v tolika letech namáhat, aby udělala dojem na otce, když evidentně nejeví sebemenší zájem?

Přistoupila k psacímu stolu a vytáhla z něj šuplík. Válelo se tam tucet opotřebovaných gum. Jednu po druhé je začala skládat do levého předního rohu.

Když pokládala poslední gumu, zaslechla v dálce tlumené vrznutí, které se nápadně podobalo skřípání stařeckých kloubů. Zvuky přicházely otevřeným oknem.

Guma jí vyklouzla z prstů. Žuchla na podlahu jako kus syrového masa. Zavřela bokem šuplík, přikradla se k

oknu a odhrnula bílou záclonu. Na první pohled se zdálo, že všechno je, jak má být. Zeleninovou zahrádku, jež se táhla podél chladírny postavené nad pramenem, tvořily hnědé záhonky lemované drobnými zelenými keříčky. Na louce stály v pozoru ovocné stromy, formované do tuctu rovných řad, které směřovaly k plotu s ostnatým drátem. Jejich symetrie byla narušena pouze starou stodolou a několika přístavbami. Udržovaný bílý plůtek obepínal dvůr s upravený trávníkem a květinovými záhony. Přímo u vrátek se krčil otec a kopal své drahé zkameněliny.

Najednou se zpoza rozvětvené jabloně vynořil muž a namířil si to přímo k otci.

Mariah zalapala po dechu. Vyhodila ruce do vzduchu a zapřela se do skla. Z hrdla vypustila přidušený tón.

Odběhla od okna a uháněla pro něco, po čem by sáhla každá stará panna, když se na zahradě objeví cizí chlap. Utíkala pro brokovnici.

Divoký vlčák postával pod voňavou klenbou jabloně, jejíž větve se prohýbaly pod tíhou šťavnatých jablíček. Tu a tam zafoukal vánek, který rozšuměl listí a přinesl s sebou lahodné aroma ovoce. Posunul si klobouk víc z čela a podíval se skrze olistěné větve.

Zahlédl tichou, udržovanou a docela malou farmu. V samotném středu, na konci štěrkové cestičky, kolem níž se vinul záhon květin, stála hranatá dvouposchoďová bílá chalupa s výběžkem, jenž zastiňoval útulnou terasu. Rovnoměrně postavené pilíře, spletené uschlou vinnou révou, spojovaly střechu s terasou a na bílém zábradlí se sušily kytice rozmanitých květin. Pozdní odpolední vánek pomalu kolébal svou neviditelnou rukou rozvrzanou houpačku tam a zpět. Chalupa měla punc opravdového domova.

Ucítil v sobě jakýsi nepokoj. Měl dojem, že tady vůbec nepatří. Byl zvyklý na malá špinavá města, kde obvykle

sdílel pokoj se stejně vychlastanými, agresivními bezdomovci, které potkával na svých cestách. Mohl se připlazit do kteréhokoliv města, ale tenhle pokoj našel vždycky. Často v něm potkával zkrachovance, kteří kopou kanály, nádeníky ze starých farem na okraji měst a potulné střihače ovcí. Všichni se nějakým záhadným způsobem vždycky shledali v temném podsvětí maloměstského života, v bahně společnosti.

V tomhle prostředí se cítil jako doma a tenhle druh práce vyhledával.

Až na to, že tam nikdy neměl čisté ložní prádlo.

Musel se nad touto myšlenkou znovu pousmát.

„Greto, co jsi povídala?“

Divoký vlčák zamžoural a znovu mrkl mezi listnaté větve. Tentokrát si povšiml starce. Nebyl od něho dál jak čtyřicet stop a kopal něco v hlíně, hrbil se nad malým rýčkem, který držel v hubených kostnatých dlaních s nápadně velkými klouby. Prořídlými prameny bílých vlasů splývajících podél temene hlavy mu prosvítala flekatá kůže. Na úzkých ramenou mu visela ošuntělá muslimská košile, jež obepínala jeho propadlou hruď. Na hedvábných bílých chlupech, které mu trčely z rozepnutého límečku, se leskl pot.

„Tenhle je docela prťavý,“ zamumlal stařík. „Co říkáš, Greto?“

Divoký vlčák se rozhlédl dokola. V téměř puntičkářsky upraveném dvorku nebyl nikdo jiný než tenhle stařec. „Hledáte někoho?“ zeptal se.

Staříkova hlava se s křupnutím narovnala. Zpozoroval Divokého vlčáka a překvapeně zamrkal. „Kdo jste?“

S nataženou rukou přistoupil ke starci. „Kamarádi mi říkají Divoký vlčák.“

Stařík přimhouřil oči a pozorně si ho prohlédl.

„Rudoch?“

Divoký vlčák se dusil smíchy. *Jasně, jsem blonďatý Indián s šedými kukadly. Takových nás tady běhá nejmíň milion.* „Bojovník.“

Muž kývl, jakože mu rozumí, o čemž Divoký vlčák silně pochyboval. Položil rýček a vstal. Jeho unavené klouby s protestem zaskřípaly. Jsem profesor Erasmus Throckmorton.“ Potřásl Vlčákovi pravicí. „Můžete mi říkat Rassi. Jak vám mohu pomoci?“

„Jsem tady ohledně té práce nádeníka.“

Rass se zamračil. Jeho husté bílé obočí dostalo na moment soví výraz. Pod ním se modraly starcovy překvapené oči. „Skutečně? Vy byste tuhle práci opravdu chtěl?“

Divoký vlčák pokrčil rameny. „Vzal bych ji na pár týdnů.“

Rass zkoumal Divokého vlčáka s deptající intenzitou a pokyvoval přitom hlavou. „Úplně jste mě zaskočil… nejsem si jistý…“

„Dal jste inzerát nebo ne?“

„A… a… ano,“ zamumlal a zamrkal na Divokého vlčáka.

Vlčák nepociťoval vůbec žádné rozpaky. Byl zvyklý na to, že ho zaměstnavatelé „proklepávali“ od hlavy až k patě. Zpravidla od nich dostával nabídky jen tehdy, když někoho hrozně moc potřebovali. Divokého vlčáka Stonea najímali jenom totální zoufalci.

„Máte ženu?“

Divoký vlčák se zasmál. „Ani nápad.“

Rass se neustále mračil. „Za práci platím osm dolarů týdně, plus ubytování a strava. To asi není zrovna moc…“

Vlčák se pousmál. „Mně to stačí.“

„Dobře.“ Rass se téměř zdráhavě otočil směrem k domu. „Pojďte se mnou.“

Šli vedle sebe po perfektně udržované cestičce. Když měli stavení skoro na dosah, Rass odhodil rýč na zem.

Divoký vlčák se pro něj zohnul.

Rass jej zadržel. „Nechte ho tam, kde je. Dělám to takhle vždycky. Aspoň má dcera co dělat.“

Divoký vlčák se zarazil. „Dcera?“

Najednou z domu někdo zaječel**:** „*Rassi!*“ Zaduněly kroky. Rass vzdychl. „To bude ona. Běží mě zachránit.“

„Proč…“

Přední dveře se rozletěly dokořán a třískly o zeď. Něco vysokého a hnědovlasého se vřítilo do otevřeného vchodu. Ozval se pronikavý jekot a odkudsi se odrazil lesk stříbra.

Divoký vlčák se vrhl k Rassovi, aby ho ochránil.

„Nesahej na něho!“ zavřeštěla hnědovlasá příšera.

Než stačil Divoký vlčák odpovědět, ucítil, jak ho něco udeřilo do spánku. Byl to ten nejtvrdší úder, který za život inkasoval. Za očima mu explodovala strašná bolest. Chvíli nejistě vrávoral a potom sebou třískl o zem.

Ležel rozvalený ve vlhké trávě. Několik krátkých vteřin jej sužovala nesnesitelná bolest, ze které ho vysvobodila tichá a utišující temnota.

Když přišel k sobě, byl sám.

Kapitola druhá

„*Zbláznil* ses?“

Rass k ní vztáhl pokroucené ruce. „Podívej, Mariah…“

Otočila se k němu. „Přijdeš sem, jako by se nechumelilo, a s ledovým klidem mi oznámíš, že jsi zaměstnal toho…“ Podívala se otevřenými dveřmi ven a zaostřila oči na muže, jenž ležel natažený v jejích fialových jiřinách. Zrovna v ten okamžik se podepřel o loket a odhodil si z očí pramen mastných vlasů. Měl skleněný a nikam nenasměrovaný pohled. Za chvilku ho to určitě přejde a bude se dívat sem. Mariah se zachvěla, když na to pomyslela.

Snažila se zůstat klidná. „Zaměstnáš toho… chlapíka, aby mi pomohl na farmě, a chceš, abych měla radost a byla *šťastná?*“

Rass unaveně vydechl. „To, abys byla šťastná, si přeju už nejmíň sto let, Mariah.“

Mariah píchlo v hrudi a do srdce se jí vlil zármutek. Proč? ptala se sama sebe nejmíň po milionté. Proč musí všechno, co jí otec řekne, tak hrozně moc bolet?

Zatraceně, vždyť dělá co může, aby udržela tuhle farmu! Dře se tu jako blázen. Ale Rassovi to zřejmě nestačí. Bez jakýchkoliv zábran a za jejími zády najme někoho, aby ji nahradil.

Tohle je jediné, co může otci nabídnout. To jediné, v čem opravdu vyniká. A teď jí to chce vzít a dát jí najevo, že není dost dobrá…

„Nedovolím, aby tady zůstal," prolomila ticho.

Rass se k ní pomalu dobelhal. Ze staříkových modrých očí vyzařoval zármutek. „Mariah, už jsme příliš dlouho sami."

Odstoupila od něho. Najednou se bála setkat s jeho pohledem. Tušila, co bude následovat, věděla, co jí řekne. Ale ona to nechtěla znovu poslouchat. „Nejsme dlouho sami…"

„Matka je pryč. Musíš se konečně sebrat a začít něco dělat se svým životem."

Otcova slova ji zasáhla jako blesk. „Nedovolím to," odporovala a zaťala ruce v pěst. „Nedovolím ti přivést toho cizího člověka do mého domu."

„To je můj dům."

Mariah sebou trhla, když zaslechla tato tiše vyslovená slova. Prohrála. Rass s konečnou platností rozhodl, že toho chlapíka zaměstná. Bylo to nezvratné a definitivní. Zřejmě někdy udělala něco špatně, a to otce přimělo, aby si myslel, že je neschopná se postarat o domácnost a dům. Při téhle představě se jí úplně sevřel žaludek.

Panebože, vždyť se snaží, co může, aby na ni Rass mohl být hrdý a aby odčinila tu strašnou ostudu, o níž se postarala v minulosti! Proč se mu pořád něco nelíbí?

„Podívej se na něho."

Ztuhla. „V žádném případě."

„Podívej se na něho. Prosím tě," žadonil Rass.

Neochotně se pootočila k otevřeným kuchyňským dveřím a upřela pohled na muže na zahradě. Pobudovi se konečně podařilo sednout. Očividně se snažil zaostřit zrak. Měl na sobě staré rozedrané špinavé oblečení. Až odsud cítila, jak páchne.

Byl mladší, než původně myslela…, možná třicet pět nebo třicet šest. Ale na svůj věk vypadal ztrhaně. Na šlachovitém obličeji se podepsaly dlouhé a osamělé kilometry na cestách a příliš mnoho alkoholu. Hustý hnědý knír, který vypadal jak zakouslá myš, mu zakrýval

ústa a navazoval na kučeravé strniště, jenž se táhlo až na krk. Už několik dní se patrně neholil.

Jeho rozcuchané, dlouhé a sluncem vybledlé vlasy měly barvu pšenice. Roztřepený kdysi bílý límec košile, jenž mu visel rozepnutý u krku, obnažoval tmavou chlupatou hruď.

Při tomto pohledu se jí v hlavě vybavily stovky nemravných představ a tisíce nenaplněných tužeb. Mariah měla najednou sucho v ústech a cítila, jak se jí zrychluje tep.

„Dívá se vám dobře, madam?“

Mariah sebou trhla a podívala se mu do obličeje. Po chvíli zjistila, že je uvězněná v jeho cínově šedých očích. Jakoby říkaly: Opovaž se dívat někam jinam! Jejich pohledy se spojily. Zíral s takovou intenzitou a s takovou upjatostí, že ji to úplně vyvedlo z míry. Měl stejná kukadla jako Stephen.

Zalapala po dechu. Chtěla se vymanit z toho zajetí, toužila z něho spustit oči. Ale jeho soustředěný perverzní pohled ji spoutal do sametového sevření. Strachem ji polilo horko.

Uklidni se, Mariah. Nedovol mu, aby s tebou takhle mával.

Pomalu vydechla, zavřela oči a počítala do pěti. Když jí bylo lépe, přemohla se a znovu na něj upřela zrak.

Zmýlila se. Neměl povědomé oči. Ze Stephenových vyzařovala srdečnost a rozmar, a z těchto na ni dýchal chlad a tíseň. Jediné, co jí připadalo důvěrně známé, byl *způsob***,** jakým se díval.

Tyhle toulavé a opuštěné oči náležely muži, který nevydrží na jednom místě příliš dlouhou dobu.

Její nesmyslný strach se změnil v nenávist. Tento chlápek patřil k lidem… líným povalečům, které bytostně nesnášela. Kdysi dávno…, když byla ještě naivní dívka, ji podobná individua přitahovala…, ale to už ji zaplaťpánbůh přešlo.

„Věř mi,“ ozval se tiše Rass.

„Dobrá, Rassi. Já ti teda věřím,“ vyštěkla a naposledy se otočila směrem k neznámému muži. „Ale jemu nikdy věřit nebudu.“

Divoký vlčák se dotkl modřiny, jež mu zdobila čelist. *Pro Krista pána! Čím ho ta ježibaba jenom praštila? Krumpáčem?* Potom si vzpomněl. Ta hnědá „mlhavá skvrna“ jej udeřila do brady pažbou pistole.

Zatřepal hlavou, aby se vzpamatoval, a rozhodl se, že se postaví na nohy. Na první pokus to nedopadlo zrovna nejlíp, protože se svalil zpátky do záhonu. Tentokrát se mu podařilo zalehnout ještě jednu řadu fialových kytek. Odporně nasládlá vůně květin mu zůstala viset v nozdrách. Udělalo se mu špatně.

Zřejmě tady hodí šavli. Doprdele…

Přimhouřil oči, zaťal pěsti a snažil se mačkat břicho, aby zahnal pocit nevolnosti.

„Jak se cítíte?“

Divoký vlčák otevřel oči. Rass stál kousek od něho a pozoroval ho se soucitným úsměvem na tváři.

Vydal ze sebe všechno, aby mohl opětovat jeho úsměv. „Nikdy jsem se necítil lip.“

Rass poklekl a natáhl ruku s kapesníkem. „Tady máte.“

Divoký vlčák mrkl na vyšívaný kousek látky. Velikostí se blížil rozměrům pohlednice. Rasse zřejmě ještě nikdy nikdo neposlal k zemi. „Díky.“

Rass se na malý moment zamračil. Pak se jeho obličej rozjasnil, jako kdyby ho napadla nějaká spásná myšlenka. „Mariah, přines pánovi řízek.“

„Nepřinesu. Musí počkat do večeře.“

„Nemyslím na jídlo,“ zavrčel stařík. „Na ten otok!“

Žena stála ve dveřích jako přibitá. Divoký vlčák se s námahou vztyčil a podepřel se o loket, aby si ji mohl prohlédnout. Stále viděl rozmazaně, ale i to málo, co

viděl, bylo docela odpuzující. Vypadala jako vysoká přísná sova. A navíc byla úplně celá hnědá… od pečlivě stočeného drdolu až po zašpičatělé praktické boty. Hnědé vlasy, hnědé oči, hnědé šaty a hnědá zástěra.

Stála ve strnulé póze jako socha a probodávala jej nemilosrdným pohledem. Se vzpřímenou hlavou, zkříženýma rukama a sešpulenou pusou sledovala, jak si ji prohlíží. Měl dojem, že má obličej vytesaný ze žuly. Kolem očí se jí nerýsovaly žádné vrásky smíchu a okolo sevřených úst se nekrabatila ani jedna hlubší linka. Když jeho pohled konečně spočinul na jejích očích, byl překvapený, jak rozrušeně se dívá. „Civět na lidi není zrovna slušné," podotkla odměřeně. Jak se zdá, vaše manýry jsou stejně tak hnusné jako vaše oblečení."

Divoký vlčák pokrčil rameny. „Vaše taky."

„*Mariah***,"** zasáhl varovně Rass. „Běž pro ten řízek. Alespoň tohle bys pro něj mohla udělat, když jsi ho tak zřídila."

Žena, které říkali Mariah, si pohrdavě odfrkla. Nejdřív se Divoký vlčák domníval, že bude otce ignorovat, ale nakonec se její hnědá sukně vzdorovitě zavlnila a ona odkráčela do domu.

Rass pokrčil omluvně rameny. „Je tak trochu…"

Drzá? Dementní? Konfliktní?

„Tvrdohlavá," dokončil Rass. Pak se pomalu narovnal a postavil na nohy. „Přinesu vám prášek proti bolesti. Vsadím se, že vás za chvíli bude bolet pořádně hlava."

Divoký vlčák kývl hlavou. „Díky, Rassi."

„Nemáte zač, chlapče. Hned se vrátím." Stařík se rozkolébal, dobelhal se k domu a zmizel v jeho útrobách.

Hned nato se vynořila Mariah. Mezi palcem a ukazováčkem s hnusem držela malý kousek hovězího masa. Tvářila se, jako kdyby chtěla hodit špinavému čoklovi mrtvou krysu. Zvedla sukni asi pět milimetrů nahoru, sestoupila po schodech z terasy a zastavila se u Vlčákových nohou.

S odsuzujícím výrazem ve tváři přeletěla očima jeho roztažené tělo. Její pozornost se zaměřila na kovbojské boty s příšerně děravými podrážkami. Zašklebila se a podala mu kus masa. „Tady máte.“

Divokému vlčákovi připadalo směšné, že mu dává zjevně najevo své rozhořčení. Zdálo se, že tahle ženská ve skutečnosti chce, aby si uvědomil, co si o něm myslí. Jediná věc, která ho naprosto nezajímala, byly nevraživé, úzkoprsé staré panny. Posadil se a drze se na ni ušklíbl. „Tohle je ten nejmenší kousek masa, jaký jsem kdy viděl.“

„Vy zase máte tu nejmenší modřinu, jakou jsem kdy viděla.“

Divoký vlčák vybuchl smíchy. „Ale, ale… ono se to umí krásně rozzuřit.“

Pomalu se postavil.

Začala couvat, ale náhle se zarazila. Poslední schodek od terasy ji bohužel nechtěl pustit dál. Narovnala se a zadívala se mu do očí.

Zdála se mu docela vysoká. Její výška byla navíc umocněna tím, že stála rovně jako vařecha. Vrch ženiny hlavy mu sahal téměř po bradu. A to měl šest stop. Rozcuchané kadeře vlasů jej lechtaly na bradě, a on instinktivně vycítil, že by své neposedné kudrlinky nejraději ani neviděla.

Když ji konečně uviděl zblízka, musel přiznat, že se zmýlil, když ji prvně označil za hnědovlasou příšeru. Připadala mu… mnohem horší než příšera.

Všechny rysy její tváře vypovídaly o ohromném odhodlání a vytrvalosti, počínaje silnou, slabě zašpičatělou čelistí, a konče vzdorovitým koncem brady. Na ostře řezaném obličeji se nerýsoval ani slabý náznak jemnosti. Pevné a nápadné lícní kosti vystupovaly nad propadlými tvářemi a bledé, bezbarvé rty se proměnily v úzkou nemilosrdnou linku. Rozhodně se o ní nedalo říct, že by oplývala krásou. Dokonce nebyla ani pěkná. Ale

měla v sobě něco zvláštního, něco, co z ní dělalo skoro atraktivní ženu, a to i navzdory odměřené a pihovaté tváři. Kdyby se trošičku pousmála, možná by mu připadala i hezká.

Byly to oči. Na první pohled si myslel, že jsou hnědé tak jako všechno, co měla na sobě, ale když si je pořádně prohlédl, zjistil, že měly pozoruhodný odstín barvy javorového sirupu. Navíc je lemovaly husté tmavé řasy. Oproti mléčné bledé pokožce se zdály velké a plné života.

„Budete na mě takhle zírat celý den?“

Pokrčil líně rameny. „Jsem známý tím, že si pěkné ženy dlouho prohlížím.“

Znovu ztuhla… jestli to při její topornosti ještě vůbec bylo možné. „O tom nepochybuju. Proč si nějakou nenajdete? U safírových lilií ve Walla Walla by se pro vás žena, jakou hledáte, určitě našla.“

S úsměvem natáhl ruku. „Říkají mi Divoký vlčák.“

Zírala na jeho špinavou tlapu, jako kdyby uviděla slizkého zahradního slimáka. „A vy jim to dovolíte?“

Zasmál se. „Nejenom, že jim to dovolím a rád, ale navíc se mi to *líbí*.“

„A jaké máte příjmení? Tesák?“

„Stone.“

Jak se zdálo, i *tohle* jí vadilo. Opovržlivě si odfrkla a pozvedla bradu. „Co stálo v tom zatraceném inzerátu?“

„Hledám nádeníka. Nabízím stravu a ubytování za *lehkou* manuální práci.“

„Otec patrně uveřejnil inzerát, aniž bych o tom věděla. Nicméně, jelikož jste se na něj ozval, nezbývá mi nic jiného, než vás zaměstnat.“

„Jemine, to je od vás milé. Díky.“

„Buďte tak laskavý a nechejte si své sarkastické poznámky pro sebe, pane Stone.“

Zazubil se. „Rád, ale za předpokladu, že tak učiníte i vy.“

Probodla ho pohledem a přijala jeho výrok s odsuzujícím výrazem. „V noclehárně je mírný nepořádek, ale když se na vás tak dívám, nemyslím si, že by vám na čistotě zrovna záleželo.“

Teatrálně se na ni zamračil. „Mám to chápat jako… urážku? Že se nestydíte! To jste křesťanka?“

Jeho ironickou poznámku úplně ignorovala. „V noclehárně se obvykle uklízí a vyměňuje ložní prádlo až v sobotu.“

Pokrčil rameny a téměř bez zájmu to vzal na vědomí. „Mám přikrývku. Nějak to do té doby vydržím.“

Poprvé se usmála. Vykouzlila příšerně ledový úšklebek, jenž jí přidal nejmíň dvacet let. „Cosi mi říká, pane Stone, že do „té doby“ u nás nevydržíte.“

„Chtěla jste nejspíš poznamenat, že v to doufáte.“

„Přesně tohle jsem měla na mysli.“ Pokynula směrem k domečku, který stál hned vedle předních vrat. „Tamhle je noclehárna. Můžete si jít uložit věci. A za deset minut se hlaste u mě, přidělím vám práci.“

Zamračil se. „Chcete, abych začal už teď?“

„Samozřejmě, pane Stone. Toužil jste pracovat…,“ odmlkla se, aby udělala dojem, „… tak vám dám příležitost.“

Divoký vlčák přelétl očima bílé stavení. Rty mu rozvlnil vděčný úsměv. Odsunul petlici, rozrazil úzké dveře a vešel dovnitř. Dvířka nahlas zaskřípala a narazila do stěny. Celá budova se otřásla. Z trámů v krovu začal pomalu sněžit prach. Část místnosti zalil klínek slunečního svitu, jehož zlatou záři tlumila padající smítka prachu. Zakašlal. Zamrkal.

Malá, přecpaná místnost se jevila jako rozmazaná šmouha, jež smrděla lidskou absencí a temnotou. Ve vzduchu byl trochu cítit včelí vosk. Z přední stěny vybíhalo úzké lůžko s matrací, na níž se válela modrá

vlněná přikrývka, která se téměř dotýkala podlahy. U železného čela se k sobě tulily dva popelavě šedé polštáře. Noční stolek nahrazovala svisle položená bedýnka, jejíž povrch okupovala zaprášená lucerna a malá krabička od sirek.

O levou zeď se opírala stará dubová skříň, jež se nemotorně nakláněla na stranu, a na odlupující se stěně viselo oválné zrcadlo. Do pokoje vedlo jedno okno. Husté bavlněné záclony tlumily sluneční paprsky, jež se draly dovnitř. Poškrábaná a znečištěná podlaha ze silných prken svědčila o mnoha letech užívání. V rohu si hověla tak trochu pupkatá kamna.

Do prdele, to je nádhera! Úplný klid a opravdové soukromí.

Tady ho nebudou otravovat žádné zvědavé pohledy, tu ho uprostřed noci neprobudí žádný průvodčí a nevyhodí ho ven a nepřijde sem ani žádný hostinský, aby mu připomněl, že má zaplatit účet. Klidně může položit tašku na podlahu a být si jistý, že na druhý den bude její obsah stejný, jako je teď.

Mrštil zavazadlo do rohu místnosti a posadil se na postel. Zaskřípala a zasténala pod tíhou jeho těla. Dal si ruce za hlavu, žuchl sebou dozadu a zíral na šikmý dřevěný strop.

Najednou, bez jakékoliv příčiny, byl myšlenkami u Mariah Throckmortonové.

U té škrobené, pořádkumilovné a opovrhující Mariah.

Patřila k ženám, kterým se vyhýbal obloukem. Ne že by se o muže jménem Divoký vlčák zrovna moc rvaly. To rozhodně ne. Pokládal ji za ženskou, jež přejde na druhou stranu chodníku pokaždé, když potká nějakého bezdomovce, a sklání hlavu před kolemjdoucími darmošlapy.

Usoudil tak podle malého drdůlku, jenž se jí krčil dole na krku…, a podle odměřeného a nepřístupného chování. A hnědého oblečení… dobrý bože, copak se ještě nikdy

neviděla v zrcadle? V téhle odporné barvě vypadala jako mrtvola.

Bylo mu té ženy docela líto. Měla tak příšerně stáhnuté vlasy, že ji nejspíš pořád bolela hlava. Život je moc krátký na to, aby ho člověk strávil celý svázaný a upnutý.

A příliš krátký na to, aby pořád pracoval.

Vzdechl si a opřel se o lokty. Setřepal špínu z bot, potom líně vstal a vyrazil ke dveřím.

Bože! Jak nenáviděl práci na farmě!

Kapitola třetí

Mariah stála na terase a sledovala, jak si k ní ten chlápek vykračuje. Zlostí stiskla rty.

Táhlo z něho povalečství… od špinavých kovbojských bot až po otrhaný okraj klobouku. Šel pomalu a bezstarostně s rukama v kapsách. Jako kdyby si nikdy nelámal hlavu nad tím, zda přijde někam včas, či přesněji řečeno – jako by ho nezajímalo, že se musí vůbec někam dostavit. A navíc na ni pořád zíral! A ještě k tomu drze! Cítila, jak ji jeho pohled svědí po celém obličeji.

Byl potupou všech tvrdě pracujících občanů.

Zkřižila ruce a pozorovala ho. Chtěla, aby pohnul tím líným zadkem.

Zpomalil. Pod tmavým kloboukem vypadala chlápkova ústa jako bílá křivka. „Slečno Throckmortonová, vypadáte strašně nervózně," zadrmolil ospale, když zastavil přímo před domem. Nonšalantně položil nohu na první schodek. Když narazila na dřevěný povrch, ozvalo se takové dunění, že rozvibrovalo i ztuhlou Mariah. Z páteře jí okamžitě do temene hlavy vystřelila migréna.

Zatnula zuby a nasupeně se na něj podívala. „Nechce se mi věřit, pane Stone, že chápete význam slova *nervózní* a že ho umíte i použít."

Posunul si klobouk dozadu a usmál se. „Kdo umí, umí."

Znechuceně vydechla. Že se s takovým chlapem vůbec baví! Opovržlivě zafuněla, ohnula se a vzala košík s kladivem. Potom zvedla bradu, sešla po schodech dolů a

nevšímavě proplula kolem něho. Zmohla se na jediný, a ještě k tomu šikmý pohled. „Pojďte za mnou.“

Počkal dobrých deset vteřin. Pak vyrazil za ní.

Slyšela každý jeho krok. Kráčel těsně v závěsu, po koberci z křupavého spadaného listí. Každičké zapraskání větví nebo šelestění suchého listí ji přivádělo k šílenství.

Nechtělo se jí uvěřit, že otec dovolil tomu… pobudovi vplout do jejich života. Do jejich domova.

Zaťala zuby. *Krucinál, hergot, proklatě!* nadávala**,** si pro sebe do kroku. Ještě víc se jí přitom zrychlil tlukot srdce.

Musí se ho zbavit. Co nejdřív. Měla perfektní plán, jak toho docílit. Jevil se jí jako chlápek, jenž se nikdy k ničemu nezavazuje a který nezůstává na jednom místě příliš dlouho. Muž, který se vyhýbá dřině.

Jediné, co musí udělat, je, že mu dá těžkou práci… nesnesitelně brutální…, a do východu slunce určitě práskne do bot.

U obrovského ořešáku za prádelnou se zastavila a otočila dozadu. Byla připravena na odvetu.

Pan Stone vrazil přímo do ní.

Mariah překvapením otevřela pusu, zajíkla se údivem a upustila košík. Ruce jí vylétly do vzduchu, protože ztratila rovnováhu, a hned nato začala padat dozadu.

Než bys řekl švec, omotal dlaně kolem jejího pasu a stiskl ji pevně v náručí. Přitáhl ji k sobě. „Dávejte pozor,“ zamumlal.

Zachytil pohled Mariah a dlouze se jí zadíval do očí. Zalapala po dechu a nervózně zamrkala. Teprve zblízka si všimla, že mu z obličeje čiší humor a dobrosrdečnost. Měl typ tváře, která by popletla hlavu snad každé ženské, a oči, jež si lehce získávají důvěru druhých. Podobným očím kdysi podlehla.

Ucukla dozadu a couvala tak dlouho, až zakopla. „Už nikdy se mě nedotýkejte!“

„Tak ke mně nechoďte tak blízko. Když se na mě nějaká žena vrhne, vždycky se ji snažím zachytit.“

Polilo ji horko. „Ale já jsem se na vás *nevrhla!***“**

„No tak dobrá.“

Mariah měla dojem, že se její sebedůvěra pomalu, ale jistě hroutí k zemi. V žaludku ucítila bodavou úzkost. Chovala se k panu Stoneovi úplně jinak, než původně zamýšlela. Chtěla ho ignorovat, ne s ním laškovat!

Kousla se do spodního rtu a otočila se. Rychle se snažila upřít pozornost na zelené trsy trávy, tečkující seschlý hnědý pažit, na kterém stála. Když se trochu sebrala, ohnula se a začala sbírat jeden ořech za druhým. Nesměle se k němu obrátila. „Tohle jsou ořechy.“

Jak fascinující!“

Nevěnovala mu pozornost. „Chci, abyste zatřepal větvemi a posbíral je všechny ze země. Potom odloupněte jemný zelený obal a vhoďte ořech i se skořápkou do košíku.“

Pokrčil rameny. „To bude hračka.“

„Pro takového… *zručného* muže, jako jste vy, to bude bezpochyby maličkost.“

Odměřeně pokynula hlavou, vyhrnula si sukni a zamířila k domku. Při každém kroku musela odolávat pokušení otočit se na podpatku a jít zkontrolovat, jak mu to jde.

*A máš to***,** pomyslela si. *To bych se na to podívala, abys tady ještě zítra ráno smrděl, když budeš deset hodin vylupovat ořechy!*

„Spí se vám dobře, pane Stone?“

Tahle úsečná slova ho vyrušila z klidného a laskavého spánku.

Divoký vlčák zamrkal. *Do prdele***.**

Zvedl jedno víčko. Stála nad ním ta stará panna a kulila na něho své přísné hnědé oči. A vůbec se netvářila

spokojeně. Byl přesvědčený, že je naprosto nemožné, aby tuhle ženskou někdo uspokojil.

„Aáá! Slečna Throckmortonová!“ Protáhl se a hned se cítil míň ospalý.

Vzduchem zasvištěla sukně. Pak ta ženská odpochodovala ke koši, do něhož ponořila ruku, a vylovila hrst ořechů. Otočila se k němu. V pobledlém obličeji měla vepsanou do nebe volající nelibost. „Tomuhle říkáte očištěné ořechy?“

Pokrčil rameny. „Tomuhle říkám odlabané ořechy.“

Vrazila mu ruku těsně před nos. Na dlani jí seděl jediný ořech. Hnědá skořápka byla z části zahalená do nazelenalého měkkého obalu. „Jak je možné, že je na něm kousek té zelené skořápky?“

Zvedl oči a setkal se s jejím pohledem. „A co jsem měl asi tak udělat? Vcucnout ji do sebe?“

Nasupila se a v mžiku sevřela dlaň. „Takhle se mnou mluvit nebudete!“

Zasmál se. „Myslel jsem tu skořápku, ne vás.“

„*Pane* Stone!“

Nemohl se ubránit smíchu. „Udělal jsem, co bylo v mých silách. Věřte mi, usnul jsem teprve před chvílí.“ Ukázal jí ruce, na kterých se mapovaly modřiny a skvrny od ořechů. „Tady máte důkaz.“

Bez zájmu přelétla pohledem jeho ruku a pak se mu znovu zadívala do tváře. „Zřejmě toho máte dost a chcete odsud odejít…“

Škublo mu ve rtu. Najednou mu bylo všechno jasné. Tahle po krk zašněrovaná stará panna mu to provedla naschvál. Věděla, že vylupování ořechů je pěkná lopota, a zřejmě předpokládala, že mu pořádná práce zrovna moc nevoní.

Měl by na ni být naštvaný, ale místo toho musel smeknout klobouk. Bylo to od ní nesmírně chytré, protože to fakticky zabralo. Už se nemohl dočkat, až od

profesora shrábne pár babek, sbalí si svých pár švestek a zmizí odsud, jak nejrychleji to jenom půjde.

Dokonce ani čisté ložní prádlo za to nestálo. Měl dojem, že mu přes palec u ruky přejela drožka, a od zápěstí po rameno cítil nesnesitelnou bolest. Udělá nejlíp, když odtud vypadne. A to co nejdřív.

Ale než odejde, trochu si s paní profesorkou pohraje. „Ne… kam bych chodil?“

„Kamkoliv.“

Líně se postavil a namířil si to směrem k ní. Stála jako solný sloup, i když by se nejraději otočila na podpatku a zmizela. Vycítil to z jejího zakloněného postoje a zrychleného dechu, který jí pravidelně rozšiřoval nozdry.

Byl si vědom, že se ho bojí, a to jej dráždilo ještě víc. Stejně jako v ringu. Z ničeho nic ho přešla všechna únava. „Co když se mi tady líbí?“

„Zap… zaplatím vám.“

Odsunul si klobouk z čela a provokativně si ji prohlédl. Začal u bledé, ostře řezané tváře a pokračoval pomalu dolů kolem křivek, jež se snažila schovat pod neforemnými hnědými šaty. Pokud šlo o ženské tělo, Divoký vlčák se vždycky rád podíval. Musel přiznat, že tenhle střízlík neměl až tak špatnou postavu. Zadržel úsměv a jeho pohled znovu zabloudil na obličej. „Čím?“

Podívala se na něho s takovou spalující nenávistí, že by rozžhavila i kámen. „Penězi.“

Pozvedl obočí. „Z fondu na likvidaci tuláků?“

„Šestnáct dolarů,“ pronesla. „V hotovosti.“

Divoký vlčák se pousmál. Tomuhle se říká neočekávaný bonus! Šestnáct dolarů je zatraceně hodně, když vezme v úvahu, že skoro nic nedělal. Mohl by se s nimi někde zašít a hezkých pár týdnů si užívat.

Všimla si, že o tom uvažuje, a škodolibě se na něj usmála. „Věděla jsem, že vás tahle nabídka zaujme.“

Zatraceně, pomyslel si, *přestaň s tím. Nebuď tak hrozně škodolibá!*

„Muž, jako jste vy, se na farmě dlouho neohřeje. Zkrátka… to nevydrží.“

Obrátil oči v sloup. *Jasně, do toho! Hoď mi rukavici*. „Do prdele,“ vylétlo mu z úst, když těžce vydechl. Chtěl odsud vypadnout, opravdu chtěl. Ale teď to bylo nemožné.

Na světě existovaly pouze dvě věci, před kterými Divoký vlčák za žádných okolností necouvnul, a to proto, že mu to jeho hrdost nedovolila. Nikdy nevzdal ani jeden souboj a nikdy si nenechal od nikoho nařizovat, kam má jít. A tahle nadutá arogantní slečna ho právě vyzvala na souboj a s nosíkem nahoru mu řekla, ať jde pryč.

„Ne,“ odpověděl tiše. „Zůstanu a chci pouze takový plat, na kterém jsme se domluvili.“

Z její tváře okamžitě vyprchal úsměv. „Ale…“

„Ale to je všechno. Zůstávám.“

„Jak myslíte. Když chcete raději pracovat a vydělat si poctivé peníze…“

„Někde si je vydělat musím.“

Předklonila se a zvedla košík. Hodila kladivo mezi ořechy a zatvářila se tak kysele, že by se i mléko srazilo v kyšku. „Večeře bude za hodinu. Nechám vám ji na terase.“

„Cože? Copak mě nepozvete ke stolu?“

Zamračila se na něho. „Nikdy.“

„To od vás není zrovna laskavé, zlatíčko. Začínám mít takový pocit, že tady nejsem vítaný.“

Uchopila koš a pevně ho přitiskla k tělu. Zvedla bradu, beze slova prošla kolem Vlčáka a zamířila k domu. „A já jsem si myslela, že jste hloupý.“

Její sukně zasvištěla vzduchem a on vybuchl smíchy.

Mariah zírala v kuchyni na *Knoigsberger Klops* a měla sto chutí mrštit litinovou pánev i s obsahem na podlahu.

S předstíraným klidem vzala naběračku se štěrbinami a začala ze šťávy vybírat masové koule. Když skončila, nalila vodu s moukou do bublající tekutiny a promíchala houstnoucí omáčku.

Zaslechla, jak Rass pomalu sešlapuje po schodech dolů… dup, dup, dup. Narovnala se.

„Dobrý večer, Mariah."

Přemístila masové koule zpět do omáčky a naservírovala večeři. Potom, se dvěma talíři v ruce, se obrátila k otci. „Ahoj, Rassi."

Odkráčel do čela stolu a posadil se. „Tady něco pěkně voní!"

„*Knoigsberger Klops***."**

Usmál se. „Á… není divu." Přelétl pohledem stůl a zamračil se. „Proč není prostřeno pro mladého pana Stonea?"

Už měla na jazyku: *tenhle pan Stone je stejně starý jako já***,** ale zatnula zuby a vyčarovala křečovitý úsměv. „Nebude s námi jíst. Dala jsem mu studené kuře do košíku a postavila na terasu."

„Přece nebude jíst sám?"

Mariah upalovala ke stolu a nalila dvě sklenice mléka. „Zřejmě piluje, jak správně stolovat a používat vidličku."

Rass nesouhlasně zamlaskal. „Mariah, to od tebe není moc šlechetné."

Vrazila vidličku do koule. „Tvá laskavost mu stačí až až."

Rass odložil příbor. Ozvalo se jemné cinknutí, které se rozléhalo tichou místností jako zvuk kostelního zvonu.

Mariah strnula, protože ucítila otcův pohled. *Jenom žádné emoce, Mariah. Jenom žádné emoce!*

„Změna je součástí života, Mariah."

„Tak jako přírodní katastrofy."

Rass zafrkal. „Divoký vlčák přece není žádná přírodní katastrofa."

„Zřejmě jsi ho neviděl loupat ořechy."

„Mariah, dej tomu chlapci šanci," zdůraznil jemně.

Konečně zvedla hlavu. V očích jí kypěla zlost. Jak mi můžeš něco takového navrhnout, když ty sám nejlíp víš, že mu nemůžu dát šanci. Už jednou jsem se spálila."

Rassův vrásčitý obličej se zachmuřil. Z jeho skleněných očí vyzařoval smutek. „Ach, Mariah…"

Mariah se najednou cítila strašně slabá. Odvrátila oči. „Proč se na mě takhle díváš?!"

„Už ti přece není šestnáct."

Zmocnila se jí panika, ztratila nad sebou kontrolu. Vyskočila na nohy a sepnula ruce, aby se uklidnila a přestala se chvět. „Nechci o tom teď mluvit."

„Já vím, že ne. Ty o tom totiž nikdy nechceš mluvit."

Stála tváří k matčinu sporáku, jenž býval její největší chloubou. „A nikdy nebudu." Snažila se, aby ta slova zněla rozhodně a vzdorovitě, ale jediné, na co se zmohla, byla zoufalá prosba.

„No tak, pojď ke stolu."

Sebrala se, otočila a vrátila se zpět na své místo. „Hlavně se už nezmiňuj o panu Stoneovi. Nechci, aby mi vychladla večeře."

V místnosti se rozhostilo důvěrně známé ticho, které bylo přerušované Rassovým jemným sípavým dechem a občasným cinknutím příborů.

Nakonec odsunul poloprázdný talíř a opřel se v židli.

„Velmi chutná večeře," pochválil uvadlým hlasem Rass.

Překvapeně mrkla na otce. Takhle depresivní tón hlasu už dlouho neslyšela. Hned litovala, že se na něj vůbec podívala.

Dnes večer vypadá hrozně přepadle. Jeho kdysi optimistické oči se zdály skleslé a skleněné. A navíc skoro vůbec nic nesnědl. Znovu myslel na matku.

Chtěla se jej dotknout a ujistit ho, že chápe jeho zármutek. Ale něco takového by asi nedokázala. Už je to dávno, co ho takhle chytila. Ani by nevěděla, co mu říct. Pokaždé, když se k němu chystala přiblížit a otevřít se

mu, udělala nějakou hloupost. Nebo mlčela ve chvíli, když měla mluvit. Až do matčiny smrti ji nikdy nezarazilo, že spolu neumějí komunikovat. Když zemřela, odcizili se jeden druhému ještě víc.

Nelíbilo se jí to. Toužila po něčem… hodnotnějším a silnějším.

Opatrně se odsunul od stolu. „Půjdu nahoru. Chci dočíst pojednání od profesora Mittlebauma."

„Opravdu? Je to aspoň dobré?"

Usmál se. Na rtech se mu objevil jenom slabý odvar toho starého dobrého úsměvu, jenž tak často zdobil jeho tvář. „Zdá se, že podporuje mou teorii, že by se s vykopávkami mělo začít u hory Pike's Peak."

Zmocnil se jí smutek. Snažila se, aby jej nedala nijak najevo. „To je ohromné."

„To je," povzdechl si s mírnou nostalgií. „Možná, že se tam spolu jednoho dne vydáme," pokračoval tichým hlasem. Mariah věděla, že se otec přemáhá a dává veškeré úsilí do toho, aby jeho slova byla plná naděje a optimismu. Alespoň to zkusil. Stejně ji nepřesvědčil. Není divu. Tuhle větu už od něj slyšela nejmíň stokrát. Vždycky ji zasáhla jako blesk. Nemohla nic jiného, než způsobit otci další zklamání, protože ho v tom nedokázala podpořit.

Oběma dvěma bylo jasné, že s ním do Colorada nikdy nepojede. Neopustila farmu už několik let.

Pomalu vstal. „Nashledanou zítra ráno."

Mariah ze sebe vytlačila úsměv. „Dobrá. Přichystala jsem pro pana Stonea dlouhý seznam úkolů. Jsem zvědavá, jestli vydrží."

„S čím začne?"

„Zatím ještě nevím. Terasa by potřebovala natřít… a jablka už budou nejspíš zralá."

Jablka… chceš, aby je česal stejným způsobem jako ty?"

Ztuhla, protože ji otcova kritika zaskočila. „Na mém stylu přece není nic špatného.“

„Jistěže není.“ Unaveně se na ni usmál. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc, Rassi. Uvidíme se v pět třicet.“

„Pět třicet.“ Teatrálně se zatřásl hrůzou. „Bože, jak nenávidím farmářský život a brzké vstávání.“

Mariah se nad důvěrně známým výrokem otce zasmála a vstala. Jakmile odešel z místnosti, začala sklízet ze stolu. Naskládala špinavé nádobí na kamennou odkládací plochu.

Možná se tam jednoho dne spolu vypravíme.

Zírala z okna a pokoušela se zmírnit všechnu tu nahromaděnou bolest. Zase tam stál. V tajemné tmě a osvětlený svitem měsícem pochodoval okolo zahrady jako úzký šik vojáků. Kdo? No přece plot!

Zavřela oči, protože neměla sílu se na něj dívat. Ale černočerná temnota ji stejně nevysvobodila. Nedokázala ji zbavit se té hanebné minulosti a nesmyslného strachu.

Kdysi dávno se neobávala opustit farmu. Vyběhla klidně ze vrat a se smíchem pádila k vlaku. Jenže tehdy měla šestnáct let. Byla plná života, nadšení a krásných snů. A ničeho se nebála.

Její úsměv uvadl. Proč o tom najednou tak přemýšlí? Už je to hezkých pár let, co se jí tyhle myšlenky honily hlavou. A proč ji straší zrovna teď?

Věděla proč. *On* byl na vině. Připomínal jí totiž minulost, na kterou chtěla co nejrychleji zapomenout. Položila dlaně na chladný porcelánový dřez a zírala ven z okna. Kvůli němu prožívala to, co už nechtěla nikdy prožít, a přemýšlela nad věcmi, jež chtěla navždy vymazat z paměti.

„Zatraceně!“ zašeptala. Patnáct let se snaží, aby si tu žila v klidu a bezpečí a aby měla srdce z kamene a nezranitelnou duši. A teď se sem přišourá nějaký lenoch a chce zničit všechno, čeho dosáhla.

Nedovolí mu to. Stálo ji mnoho sil, aby na všechno konečně zapomněla, a proto nestrpí, aby ji tenhle

bezvýznamný darmošlap přiměl znovu rozjímat nad svým osudem.

Musí se ho co nejdřív zbavit.

Divoký vlčák položil talíř, postavil se a protáhl ruce. Podzimní večer jej sevřel v chladném náručí a zahalil do nakyslé vůně zralého ovoce a suchého listí. Na sametové obloze se mihotalo snad milion hvězdiček.

Bože, jak je mu dobře! Má čistou postel, umyté vlasy a plný žaludek. Vůbec nic mu tady nechybí.

Najednou měl dojem, že se mu něco mihlo před očima. Dal ruce pomalu dolů a přitáhl je k tělu. V dálce se rýsovala stodola s příkrou střechou, jejíž silueta mu při pohledu oproti obloze připomínala velký černý hrb. Vedle ní postával na stráži obrovský listnatý strom, jehož větve kontrastovaly s nebem posetým hvězdami.

Znovu se něco pohnulo. Divoký vlčák to spíš cítil, než viděl. Zasvědila ho šíje.

Přimhouřil oči.

Nikde nic. Dokonce nezaslechl ani vánek, který se obvykle prohánět poklidnou krajinou.

Divoký vlčák se uvolnil a povolil zaťaté pěsti.

Strávil na cestách příliš mnoho nocí sám, takže měl vždycky napnuté uši a oči na stopkách, aby rozpoznal první známku blížícího se nebezpečí. Teď mu nejspíš zapracovala fantazie, protože nikde kolem nebylo ani vidu ani slechu po nějakém vetřelci. Krajině vládl klid a mír.

Sehnul se pro talíř a namířil si to ke dveřím. Potichu otočil kulovou klikou a otevřel. Pootevřenou štěrbinou se vkradl proužek světla, jenž ohřál jeho tuláckou duši.

Mariah stála u dřezu a bez hnutí zírala ven z okna. Zdálo se mu, že nemá daleko k slzám. Zřejmě si ani nevšimla, že někdo otevřel dveře.

Divoký vlčák se zahleděl stejným směrem, jakým se dívala i ona. Zamračil se. Nic neviděl. Za sklem nebylo nic jiného než černá pole a dřevěný plot.

Co jenom může pozorovat?

Znovu na ni pohlédl. Její typicky vzpřímené držení těla jakoby ochablo a stalo se přívětivějším. Ze staženého drdolu u krku se jí uvolnilo několik jemných zvlněných pramínků hnědých vlasů, které vytvořily hebký závoj, jímž prosvítaly její bledé tváře. Křečovitě se držela okraje dřezu.

Připomínala mu jednu ženu, jež poznal v mládí. Jmenovala se Etta Barnesová. Přišla ve válce o manžela a nikdy se z té ztráty nevzpamatovala. Ettiny tváře ztratily barvu a z očí se jí vytratila jiskra. Divoký vlčák ji pak několikrát přistihl, jak z ničeho nic roní slzy.

Ale to je přece hloupost! Mariah Throckmortonová je rezervovaná a přísná stará panna. O co by tak asi mohla přijít, když celý život sedí na téhle malé bezpečné farmě? Zřejmě se mu jenom zdálo, že má v obličeji smutek a žal. Jaké by mohla mít problémy, když si tady žije usedlým a dokonale zorganizovaným životem?

Nejspíš zasadila v růžovém sádku místo růží petúnie.

Odkašlal si.

Vyskočila a otočila se. „Pane Stone!“

„Promiňte,“ omlouval se jemným hlasem. „Nechtěl jsem vás vylekat.“

„To… to je v pořádku.“ Nervózně si uhladila rozcuchané vlasy. „Na chvíli jsem se zasnila.“ Chabě se pousmála. „Tohle není asi nejlepší způsob, jak trávit volný čas, že?“

„Proč ne? Já si pořád maluju vzdušné zámky.“

Jakmile to vyslovil, okamžitě se změnila. Narovnala se a znovu z ní byla křečovitá Mariah. Divoký vlčák měl dojem, že se v místnosti ochladilo aspoň o dvacet stupňů.

Beze slova na sebe zírali. Divoký vlčák najednou nevěděl, co říct, protože jí z očí vyprchala všechna *něha.*

Zafixovala se mu hluboko do paměti a nechtěla jej ani na moment opustit. Úplně ho fascinovala. Přemýšlel, jaká Mariah doopravdy je a co skrývá pod tím nudným hnědým mušelínem.

„Snídaně bude v pět dvacet," přerušila konečně ticho. „Přijďte včas."

Zasmál se. „Říkáte v pět dvacet? Proč ne v pět patnáct nebo v pět třicet? Proč zrovna v pět dvacet? Je to jak na vojně."

„Mně tenhle čas vyhovuje. Jestli se vám nelíbí…," odmlčela se a šibalsky se na něj podívala, „… můžete klidně jít. Támhle jsou dveře."

„Ale kdepak, jenom jsem vás chtěl přátelsky pobavit."

Nasupila se a zvedla nos. „Nepotřebuju žádného přítele, a takového, jako jste vy, už vůbec ne."

„Nevím, nevím," spekuloval a pozorně si ji prohlížel. „Možná jsem právě ten, koho potřebujete."

„Běžte už spát, pane Stone. Zítra vás čeká dlouhý den." I když z jejího tónu dýchal chlad a přísnost, postřehl, že se jí chvěje hlas. To popíchlo jeho zvědavost ještě víc. Zdálo se mu, že vynakládá obrovské úsilí, aby působila odměřeně a rezervovaně. Jako kdyby něco skrývala.

„Dobrou noc, slečno Throckmortonová. Uvidíme se zítra v pět devatenáct."

„Dobrou noc, pane Stone. Byla bych raději, kdybych vás už nikdy neviděla."

Jake stál u plotu a civěl na tmavá pole. Farmářský domek seděl na šeré krajině jako bílá sněhová koruna na kupce hnědé vlny. Z komína stoupal kouř, jehož štiplavý zápach prostupoval čerstvým večerním vzduchem. Okna, ze kterých se linulo zlatavě žluté světlo, vypadala oproti bílým stěnám jako rozmazané čtverce sálající klid a pohodu.

Jakea píchlo u srdce. Dům mu připomínal jeho minulost. Dobu, kdy nevěděl, co je hlad, zima či samota. Časy, kdy měl všude dveře otevřené.

Zavřel oči. Hlavou se mu rozezvonila nekonečná ozvěna šťastného smíchu, jež ho neustále pronásledovala. Za víčky ucítil ostrou bolest, kterou mu způsobil příval horkých slz.

Určitě by neměla velkou radost, kdyby viděla, co se z něho stalo, a nikdy by nesouhlasila s tím, co dělá.

Je to jenom ztráta času Jacobe. Nikoho na světě nemůžeš přinutit k tomu, aby tě miloval…

Chtěl si namluvit, že mu o tohle rozhodně nejde a že to není hlavní důvod, proč je tady. Ale nedokázal sám sobě lhát. Alespoň ne teď, kdy je opuštěný a drkotá zuby a kdy jej čeká další noc na cestách. Moc dobře věděl, proč pronásleduje Divokého vlčáka. A taky si uvědomoval, že si všechno pěkně maluje a že se jeho přání zřejmě nikdy nesplní.

Vypadá to tak, že mu život uštědří další ránu. Tušil, že se to stane. Byl si tak jistý, až se mu udělalo špatně a celý se roztřásl. Několik let se pokoušel zapomenout a snažil se přestat věřit, že všechno dobře dopadne a že se dějí zázraky. Ale nedokázal to. Někde uvnitř mu cosi napovídalo, aby vytrval a aby to nevzdával. Matka s dědou mu omílali nejmíň tisíckrát, že má hledat pravdu někde jinde. Zbytečně. Snil potají dál.

Ale jeho sen najednou zevšedněl. Díky nekonečné samotě, probdělým studeným nocím a parným dnům ztratil lesk a nádech exotiky.

Znovu se zaměřil na farmářský domek. Při pohledu na tohle útulné obydlí, z něhož sálalo teplo domova a srdečnost, se mu sevřel žaludek. Zatoužil zase někam patřit, žít v podobném domečku. Dychtil po tom, aby ho někdo pozval dál.

*Pozval dál***.** Při těchto dvou slovech mu přejel mráz po zádech.

Přimhouřil oči a přál si, aby se z něho stal dospělý člověk. Měl strašlivý hlad a strach. Život na cestách ho pomalu ale jistě ničil. Nechtěl se neustále obávat, že vážně onemocní a že zemře opuštěný nebo že ho přejede vlak či zemře hlady někde ve sněhu. Potřeboval někoho, kdo by seděl vedle něho a sčesával mu z očí dlouhé vlasy nebo mu položil ruku na čelo, když se cítil nemocný.

Toužil po matce…

Z očí mu vytryskly horké slzy a začaly mu stékat po tvářích. Nevšímal si jich. Byly stejně dotěrné jako zbabělost, jež ho dohnala pronásledovat, nikoliv však jednat. Měl plné zuby té nekonečné hry na drsňáka…

Sklonil hlavu a otočil se zády k domu, jenž v něm probudil příliš mnoho vzpomínek. Někde v dáli se ozvalo zavytí. Klouzalo po lehkém vánku, až se nakonec rozplynulo v temnotě, která zahalila okolní krajinu.

Plížil se směrem ke stodole. Pod nohama mu praskaly větvičky a šustilo suché listí. Všude okolo vládl klid, který čas od času prolomilo nervózní zařehtání koně postávajícího na louce.

Prošel kolem jabloně. Utrhl si několik červených šťavnatých jablíček a nacpal je do pytle. Potom se sebral a upaloval na druhou stranu farmy, kde zmizel ve stodole.

Zavřel za sebou obrovská dřevěná vrata. Odkudsi zabučela kráva. Ponořil se do černočerné tmy, v níž visel těžký, prachem nasycený vzduch. Přitiskl vak k hrudi a opatrně přešel po udusané hliněné podlaze. Chtěl najít žebřík na půdu. Když jej konečně našel, vyšplhal po rozvrzaných dřevěných šprušlích a praštil sebou do měkkého sena.

Zavřel oči. Zhluboka se nadechl a vychutnal si povědomou vůni sušené trávy. Usmál se. Cítil se jako v ráji. Už čtyři měsíce nespal na něčem tak měkkém, jako je tohle. Přesně tak dlouho totiž pronásleduje Divokého vlčáka.

Ležel tam dlouho. Když se mu konečně začaly klížit oči, tak najednou procitl, protože mu začalo strašně kručet v břiše. Posadil se a vyhrabal pytel, ze kterého vylovil jablka. Nenasytně se do nich pustil a spořádal tři na posezení. Potom padnul na záda a snažil se usnout.

Za několik minut ucítil v žaludku strašlivé křeče. Dovrávoral k půdnímu oknu, otevřel ho dokořán a vystrčil hlavu do chladné noci. Zvracel tak dlouho, až nebylo co zvracet.

S třesoucíma se rukama zavřel okno a doplazil se do rohu, kde se stočil do klubíčka. Z očí mu vytryskly slzy. Kapaly mu po tváři a mísily se s lepkavým potem. Na vlhký obličej se mu přilepilo několik stébel sena. Těžkým vzduchem se vznášel kyselý zápach žluči.

Bože, už toho má opravdu plné zuby…

Zavřel oči a modlil se, aby jej alespoň dneska večer nestrašily zlé sny. Potřebuje se vyspat… pořádně vyspat, protože ho zítra znovu čeká ten nemožný kolotoč. Divoký vlčák zase práskne do bot. Opustí tuhle báječnou malou farmu a vyrazí do kdovíjakého zapadákova, kde si najde nějaký zakouřený pajzl a špinavý brloh. A Jake mu opět bude v patách.

Nemá totiž kam jít.

Kapitola čtvrtá

Rass přejel očima cenné exempláře, které teď byly poskládané na polici do úhledného šiku. Už zase tu řádila Mariah!

Nevěřícně zakroutil hlavou a přešel k oknu. Odhrnul krajkované záclony a podíval se ven. Farma… jeho farma vypadala tak jako vždycky, když přišly první podzimní večery. Noc se pomalu, ale jistě hlásila o slovo. Obloha připomínala nekonečné černomodré jezero s hvězdami, které zářily jako diamanty. Gretin světle šedý náhrobek, jenž se nořil do sametových stínů trávy, se v měsíčním svitu mírně leskl. Noclehárna se proměnila v neidentifikovatelnou bílou kostku vrženou do krajiny, které teď vládla paní noc.

Pozoroval malé stavení a přemýšlel nad mužem, jenž ho nyní obývá. Dělal si nemalé starosti a měl určité pochybnosti. Nikdy by se k nim ovšem nepřiznal.

Nemohl si vzpomenout, nad čím uvažoval, když v restauraci U panímámy špendlil na nástěnku ten malinký kousek papíru. Rozhodně však věděl, proč to dělá.

Hledal manžela pro Mariah. Muže, jenž se o ni postará, až tady Rass nebude.

Nakonec našel nezodpovědného darmošlapa s úsměvem na objednávku a toulavýma nohama. Chlapa, který věčně odcházel a nikdy nezůstal. Rass chtěl Divokému vlčákovi říct, že je pozice zaplněná. Už se chystal otevřít pusu a vyslovit těch pár odmítavých slov, když se najednou zahleděl do Vlčákových očích. Prohlédl si je přesně tak, jak ho to naučila Greta. Za arogantním úsměvem a povrchní povahou se skrývala

stejná osamělost, jakou spatřil v dceřiných očích, a poslední dobou i v těch svých.

Všichni tři si byli v čemsi podobní. Tahle myšlenka jej udeřila jen tak, z čistého nebe. Potom ho po čele pohladil vánek a on by mohl odpřísáhnout, že ucítil sladkou levandulovou vůni jeho zesnulé ženy. Místo aby Divokého vlčáka poslal pryč, bez jakéhokoliv přemýšlení jej pozval domů.

Jenže teď, když vánek ustal, ho začalo hryzat svědomí.

S povzdechem si opřel čelo o studené okno. „Co mám dělat, Greto? Musím se o ni postarat…“

Zdálo se, jakoby čekal na odpověď. Marně. Teprve za chvíli si uvědomil, že v místnosti nikdo není. Kromě jeho těžkého dechu nezaslechl vůbec nic. Od Gretiny smrti uplynulo dlouhých osm měsíců. Nejmíň po milionté si musel připomenout, že zůstal sám. Neměl nikoho, kdo by posoudil jeho nápady, nikoho, na koho by se mohl obrátit, když potřeboval zoufale poradit.

Odstoupil od okna a zatáhl záclony. V domě vládlo skličující ticho. Dokonce se vytratila i ozvěna smíchu, jež kdysi zvonívala mezi jeho stěnami. Gretina absence proměnila jejich domov v tenhle pustý dům, a on neměl sebemenší potuchy, jak se to mohlo stát. Strašně se mu stýskalo po atmosféře, která kdysi vládla tomuto stavení. Bez Gretiny vůdčí ruky se z něho a Mariah stali dva cizí lidé, kteří mluvili, aniž by se poslouchali, a rozmlouvali mezi sebou, aniž by komunikovali.

Všechno, co dceři řekl, bylo špatně. Buď mu to vmetla do tváře přímo, nebo mu to dala jasně najevo jinak. Poznal to podle toho, že se načepýřila jako kohout a přimhouřila oči. Nebo podle pištivého tónu jejího hlasu. Okamžitě věděl, že udělal nějakou hloupost, ale netušil, jak ji napravit. Byla tak… vzdálená. A stále něčím dotčená.

Ach, Mariah, pomyslel si s lítostí v srdci. Teď na to sice byli dva, ale jednou zůstane sama. A pak se bude

nervovat v tomto velkém domě, aniž by si mohla s někým popovídat.

Už je to přeci jen starý člověk a staří lidé umírají.

Co bude dělat potom? Tahle otázka ho přiměla vyvěsit v restauraci ten inzerát.

Přece ji nemůže nechat samotnou a uzavřenou před okolním světem! Příliš dlouho nad ní držel ochrannou ruku a dovolil jí, aby se tady schovávala. Před mnoha lety, když se vrátila ponížená a psychicky zdevastovaná, neměl připustit, aby zůstala doma. Měl ji přinutit, aby nabrala síly ve skutečném světě, a ne jí nabídnout, aby si lízala své rány v bezpečí domova. Mariah se z toho nikdy nedostala, protože byli s Gretou příliš shovívaví, ochranářští a ochotní vždy odpustit.

Nějakou dobu se jim zdálo, že se konečně sebrala. Na tváři se jí zase objevil úsměv a z její chůze opět vyzařovala energie. I když v mládí neoplývala zbrklostí a nakažlivým nadšením, byla alespoň spokojená. Potom si všimli, že jí dělá problém opustit farmu. Nejdřív si z toho dělali legraci. Mariah neumí otevřít vrata! Mariah by se ztratila cestou do města! Greta a Rass se tomu smáli. Ze začátku nahlas, potom tiše a nakonec vůbec.

Nedokázali se tomu s Gretou postavit. Dovolili jí úplně všechno, protože trpěla. A protože o hodně přišla.

Tomu je ale konec, přislíbil mlčky. Ted už jde o hodně. Musí Mariah donutit, aby prolomila ochrannou zeď, jež kolem sebe vybudovala. I za cenu, že se k ní bude chovat chladně a bezcitně. Už truchlí dost dlouho… nebo vůbec? Ať je to, jak chce, nastal čas změny. Teď konečně přišla chvíle, kdy se musí postavit tváří v tvář strachu, jenž ji věžní za obyčejným dřevěným plotem.

Možná Divoký vlčák není zrovna nejšťastnější volba. Ale je tady a představuje určitou změnu v každodenní rutině, kterou si Mariah tak pečlivě plánuje. Nemůže ho ignorovat. Snad ji přinutí k smíchu nebo taky k pláči. Možná kvůli němu bude řvát zoufalstvím nebo ji vyděsí k smrti. Cokoliv, hlavně ať projevuje city.

Alespoň jedenkrát v životě za ní nebude stát. Ať se stane cokoli, ať jí Divoký vlčák řekne něco škaredého, ať je nazlobená, jak chce, Rass tentokrát nezasáhne, aby ji ochránil.

Teď v tom bude sama.

Přesně v pět hodin zazvonil budík. Mariah už byla vzhůru. Seděla ztuhlá jako vařecha a vytrvale zírala do prázdna. Bezmyšlenkovitě plácla po budíku.

Neslyšela nic jiného než prázdné ticho, přerušované jejím nepravidelným neklidným dechem.

Druhý den s Divokým vlčákem Stonem.

Podrážděně vydechla a postavila se. Vklouzla do pantofli, odťapala ke stolici s lavorem a nalila do něj velké množství vody. Opláchla si obličej a rychle si vyčistila zuby. Rukou si prohrábla rozcuchané vlnité vlasy a stočila je u šíje do hustého praktického drdolu. Pouze několik jemných pramínků uniklo její zkušené ruce.

Včera udělala chybu. Chybu, kterou nehodlá znovu opakovat. Nechala se od Divokého vlčáka vyprovokovat. Zatřásla se hrůzou, když si ten moment vybavila. Bylo to neomluvitelné a navíc hloupé.

Jak mu mohla dovolit, aby ji takhle vystrašil? Měla dost času, aby vyrostla z dívčího pobláznění, jež kdysi cítila ke Stephenovi. Nikdo ji nemůže takhle zranit…, a už vůbec ne nějaký ulhaný povaleč jako tenkrát. Vášeň ji už dávno nelákala záludným svůdným hlasem. V tom měla jasno. O tom nepochybovala. Žádný darmošlap s nenuceným úsměvem na rtech ji přece nemůže ohrozit.

Nebojím se ho, řekla si odhodlaně. Jenom ji rozčilovalo, že je tady. Nepatřil sem, a proto se jej chtěla zbavit. Přála si, aby bylo všechno jako dřív a aby tu znovu zavládl klid, bezpečí a rozvážnost.

Ořechy nezabraly. Zkusí něco jiného. Bude ho postupně zasypávat odpornými úkoly, až se sebere a s brekem odejde někam jinam.

Moc dobře věděla, co mu dá příště.

Usmála se nad tou myšlenkou a odkráčela k šatníku. Rozrazila dvířka se zrcadly a slepě zalovila ve tmě. Bylo jí úplně jedno, jaké šaty si vybere. Nikdy jí na tom nezáleželo. Od té doby, co se vrátila domů, nenosila nic jiného než hnědou. Tahle nudná barva jí dodávala pocit anonymity a bezpečí. Žen v hnědých šatech si nikdo nevšímal.

Navlékla na sebe hnědé hrubé lněné šaty a přehodila přes ně sepranou zástěru. Na hlavu si nasadila hnědobílý proužkovaný čepec a volně jej uvázala u krku. Potom vyplula z pokoje. Svižně zaťukala na dveře od otcovy ložnice. Když ho vzbudila, sešla po schodech dolů.

Během chvilky rozdělala oheň v kamnech a uvařila kávu. Z kredence vylovila těžkou železnou pánev a hodila ji na plotnu. Zatímco se rozehřívala, vytáhla z železného regálu zbytek kukuřičného chleba a několik natvrdo uvařených vajec. Naskládala je na plátěný ubrousek a vložila do proutěného košíku spolu s nakládanými okurkami a jablečným moštem. Pak si to namířila ke dveřím.

Na terase se málem srazila s Divokým vlčákem.

Spatřila před sebou jeho obnaženou chlupatou hruď. Snažila se uhnout pohledem. Oči jí proto sklouzly na šňůru od podvlékaček, jež měl volně uvázanou okolo pasu. Vyschlo jí v krku a rozhořely se jí tváře.

„Slečna Throckmortonová,“ zamumlal ospale a poškrábal se na prsou. „To je ale překvapení!“

Zvedla vzdorovitě bradu … cokoliv, jen aby se nemusela dívat na jeho hruď…, a zahleděla se do jeho laskavých a přitažlivých očí. Usmál se na ni. Kůže okolo jeho očí se svůdně zvlnila a hustý knír se mírně roztáhl. Zhluboka se nadechla a celá ztuhlá mu vrazila košík. „Tady máte snídani.“

„Díky.“

Neřekl nic jiného než „díky“, ale i to stačilo k tomu, aby jeho hlas prokřehlou Mariah, která právě vplula do ledového podzimního rána, povznesl, zahřál a okouzlil. Zachvěla se, když si uvědomila, jak silně to na ní zapůsobilo.

‚Je vám zima?“

Trhla sebou, neboť ji zaskočilo, jak je všímavý. Najednou se cítila strašně zranitelná. „Ne,“ odsekla. „Není mi zima, a i kdyby byla, nic vám do toho není.“ Zkřížila ruce a probodla ho přísným pohledem. „Běžte se obléct a za hodinu přijďte zpátky. Na farmách se obvykle začíná pracovat brzy ráno.“

„Právě tohle mi na té práci vadí,“ zachraptěl a zachechtal se. „Předpokládám, že jste pro mě dneska vymyslela nějaký hodně zajímavý úkol.“

„Ano, vymyslela,“ odpověděla s notnou dávkou uspokojení.

Z tváře mu zmizel drzý úšklebek.

„Co?“

Pousmála se. „Prasečí chlívek.“

Ve čtyři hodiny odpoledne si Divoký vlčák uvědomil, že mu celý život lhali. Všichni mu vždycky tvrdili, že prasata jsou inteligentní zvířata. Ale teď, po šestihodinovém brodění v hovnech, mu konečně došlo, že je to jenom kachna. Prasata byla ta nejhloupější a nejšpinavější zvířata, která kdy žila na Zemi.

Zarazil lopatu do hustého mazlavého bahna a opřel se o rukojeť.

Dělá mu to naschvál. Chce ho nejspíš zabít.

Zavřel na chvíli oči a ucítil na obličeji kdysi uklidňující, nyní však spíše nemilosrdně znepokojivé paprsky slunce. Posunul si klobouk do čela a krátce si lámal hlavu nad tím, jestli by člověk dokázal spát ve stoje.

Najednou mu do nohy narazil vepř a začal ho očichávat v rozkroku.

Ztratil rovnováhu. Noha mu uvízla v čpícím hnoji a jemu nezbylo nic jiného, než sebou praštit do sraček. Samozřejmě tváří dolů. Když zvedl hlavu, zahlédl nemoderní šněrovací plátěné boty.

„Ale, ale, pane Stone! Snad nepotřebujete podat pomocnou ruku?“

Divoký vlčák zatnul zuby, položil dlaně do bahna a vzepřel se. Před očima měl rozmazaný obraz sešněrované staré panny, která se nad ním majestátně tyčila jako nějaký hladový hnědý sup.

Stála za nízkou dřevěnou ohradou z latěk, s kotníky u sebe a s drobnýma bělostnýma rukama v bok.

Tvář měla zastíněnou nezajímavým hnědým proužkovaným čepcem, který ovšem nedokázal schovat její nadřazený úšklebek, zářící jako slunce. Její oči tančily radostí.

Ta je ale škodolibá, pomyslel si.

Rychle se narovnal. Vystartoval dopředu, popadl ji za ruku, sevřel svou upatlanou smradlavou dlaň a zvedl se nahoru. „Díky, slečno Throckmortonová,“ poděkoval, když se zastavil přímo před jejím nosem, „přesně tak, pomocnou ruku jsem opravdu potřeboval.“

Obličej jí začal hrát všemi barvami a zkřivil se do hrůzného zděšení. Celá zkoprnělá zírala na zablácenou ruku a špinavou sukni. Potom se nasupeně podívala na něho. Tentokrát bez nadřazeného úšklebku a škodolibé blaženosti. Teď byla pro změnu rozžhavená zlostí. „Že mě to hned nenapadlo.“

Zazubil se na ni a nasadil si na hlavu klobouk. „Dobře vám tak.“

„Už jste hotový?“

Přikývl a ukázal směrem k prasečímu chlívku. „Žlaby jsou čisté, koryto s vodou je spravené, hnůj je naházený na jedné hromadě, bahno je pryč a zatracená prasata jsou růžovoučká jako dětské prdýlky.

Obdařila jej kyselým, odsuzujícím a zamračeným pohledem. „Dobrá.“

„A nejlepší na tom je, že jsem ještě tady.“ Plesknul rukama. Odlítl z nich kus bahna. „Ták…“

Ucukla dozadu. Příliš pozdě. Na šatech jí přistála tmavá mazlavá hmota, která se okamžitě rozplácla.

„Promiňte,“ usmál se ze široka. „Zřejmě bych se měl vyhýbat místům, kde se pracuje.“

„Myslela jsem, že přesně tohle děláte nejraději.“

„Vidíte, znovu jste se ve mně zmýlila.“

Neřekla ani slovo, jenom tupě zírala.

Chtěl si setřít z kalhot bláto, ale docílil jedině toho, že se mu na nohavicích objevila rozměrná rozpadaná šmouha. „Pro kristapána, vždyť smrdím jako…“ usmál se a zvedl k ní oči „… hovno.“

„Nedělejte si starosti. Můžu vás ujistit, že ve vašem případě nejde o žádnou velkou změnu. Večeře bude hotová za třicet minut. Přijďte si ji včas vyzvednout.“

Než se zmohl na odpověď, byla pryč.

Divoký vlčák ji pozoroval, jak odchází. Kráčela vzpřímeně jako páv, s dlaněmi sevřenými v pěst. I když jí neviděl do obličeje, tušil, že skřípe zlostí zuby a vztekle tiskne plné bledé rty.

Usmál se. Možná vypadá jako vysoká přísná sova, ale ten její zadeček se umí pod vybledlou sukní docela hezky vrtět…

Oprášil si klobouk a vyrazil směrem k pumpě, kde se začal umývat v příšerně ledové vodě. Snažil se to vydržet co nejdéle, protože chtěl z vlasů a oblečení vydrhnout všechen ten smradlavý hnůj. Teprve teď ho zamrzelo, že ztratil v Abilene břitvu na holení. Potřeboval by se konečně oholit.

Vykroutil mokrou košili a zadíval se upřeně na přepečlivě udržovaný farmářský dům. Zamyšleně si popotáhl knír. Nedokázal pochopit, proč je ještě tady. Dělá přesně to, co bytostně nenávidí… pracuje jako

obyčejný nádeník a nechá si srát na hlavu… prasečí výkaly… od nějaké zašněrované madam.

Už měl být na cestě do Sonory.

Ale v Sonoře by určitě nezažil tolik legrace jako tady se slečnou „profesorkou“. Koho by tam mohl tak škádlit?

Tahle hra *Kdo vydrží víc?*, při které testoval její vytrvalost, se mu *začala* docela líbit. Musel uznat, že je zatraceně dobrý oponent. Byla houževnatá jako buldok.

Vyskočil na schody, které vedly na terasu, a sklouzl se po dlažbě k vchodovým dveřím. Ještě než na ně stačil zaklepat, rozlítly se a třískly do stěny.

Stál tam Rass a přívětivě se usmíval. „Á… tady jsi, synku. Zrovna pro tebe jdu.“

Divoký vlčák ještě jednou vykroutil košili a oblékl si ji na sebe. Vlhká látka se mu přilepila na kůži. „To jste nemusel, profesore. Přišel jsem si vyzvednout večeři.“

Rass vycouval zpátky za práh. „Vyzvednout? Ale to není třeba, synku. Můžeš s námi pojíst uvnitř. Mariah tě bezpochyby pozvala…“

Divoký vlčák se zazubil. Jakoby *zaslechl*, jak někdo uvnitř skřípe zuby. „No… asi na to zapomněla.“

„Tak pojď dál.“

Divoký vlčák následoval profesora do vyhřátého domu. Vplul do vstupní haly z tmavého dřeva, která mu nabízela k posezení překrásně vyšívanou sedačku. Plynová lampa osvětlovala chodbu, jež vedla ke dvěma zavřeným dveřím. Napravo se nacházel salonek… útulná místnost, jejíž stěny se podobaly barvě letních růží. Byl přecpaný dekorativním mahagonovým nábytkem. Na stěnách polepených tapetami se tísnily rodinné fotografie. Spousta dalších se válela po stolech.

Rass zabočil doleva a vešel do kuchyně. Byla to velká čtvercová místnost s lesknoucí se dřevěnou podlahou a oválným jídelním stolem. Levou stěnu podpírala obrovská kamna se šesti otvory a samostatně stojící kuchyňský dřez, nad nímž jakoby viselo malé okno, olemované vybledlým žlutým závěsem. Když koukl z

okna, uviděl terasu, za níž se rozprostírala celá farma. Na vyleštěném dubovém příborníku stálo vedle sebe v úhledné řadě tucet světle žlutých talířů, pár džbánů a mís. Vedle dřezu se krčila drobná chladicí skříňka. Stěny pokrývaly tapety se střízlivě žlutými a růžovými proužky.

Mariah ho probodla ledovým pohledem. U rtů se jí zavlnila zamračená vráska.

Usmál se na ni a smekl klobouk. „Dobrý večer.“

Zírala na něho, aniž by udělala jediný pohyb.

Rass se na dceru usmál. „Zapomněla jsi ho včera pozvat na večeři. Ale já jsem to napravil.“

Pokusila se o úsměv. „To jsem ráda.“

„Nuže…“ Rass sklouzl pohledem na Mariah, potom na Divokého vlčáka a nakonec se znovu zadíval na Mariah. V místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho.

„Posaďte se,“ pobídla je a otočila se zády ke kamnům.

Divoký vlčák následoval Rasse ke stolu a posadil se. Mariah naservírovala večeři a sedla si naproti němu.

Vlčák civěl na jídlo, které měl před sebou na talíři. Cítil se přinejmenším trapně. Věděl, že ho Mariah upřeně pozoruje. Bezpochyby čekala, jestli bude jíst jako zvíře. S největší pravděpodobností bude. Vždyť věděl o kultuře stolování úplné hovno!

Během dětství u stolu nikdy nejedl, protože neměl matku, která by mu vštěpovala základní stolovací návyky. Vždycky popadl z projíždějícího vozíku nějaké pečivo a rychle si ho nacpal do pusy. A tak to chodilo až do dnešního dne. Docela nedávno se takhle obsloužil, když jel vlakem. Už si nedokázal vzpomenout, kdy naposledy povečeřel u stolu.

Sklopil oči ve snaze vyhnout se jejich pohledům. Pomalu se chopil vidličky a znejistěl, jestli proboha nedělá něco špatně.

Letmo se podíval kolem. Mariah zrovna napíchla kus brambory na vidličku. Rass se snažil na lžíci nakupit co

nejvíce jídla, aby pak toto nevábné sousto mohl požitkářsky zlikvidovat.

Divoký vlčák si oddechl úlevou. Nikdo jej nesledoval a nikoho nezajímalo, jestli se umí chovat u stolu. Spadla z něj všechna tréma a obavy se vypařily do vzduchu. S úsměvem se zmocnil nože a začal krájet šťavnatou šunku.

„Nuže, synku," Oslovil ho Rass s plnou pusou. „Odkud pocházíš?"

Divoký vlčák si nejdřív vychutnal kus brambory a teprve potom odpověděl. „Z Chicaga."

„Máš tam rodinu?"

„Ne."

„Ani rodiče?"

Divoký vlčák se usmál. Jako by se v něm najednou roztály všechny ledy. „Maminka mi zemřela, kdy jsem byl ještě malý chlapec."

Rass soucitně přivřel oči a pověděl laskavým hlasem, „To je mi líto. A co tvůj otec?"

„Jednou odešel pro krabičku tabáku a už se nikdy nevrátil. Slyšel jsem, že zemřel." Jeho pohled se setkal s pohledem Mariah. Okamžitě sklopila řasy. „To… to mě mrzí."

„Nemusí vás to mrzet. Stal se z něho ohavný opilec, jenž si nedokázal najít pořádnou práci."

Zvedla bradu. Jejich oči se znovu setkaly, ale nikdo z nich neřekl ani slovo. Ucítil náhlý příval sounáležitosti, jako by věděla, jaké je to být opuštěný. V jejím případě to bylo ovšem absurdní.

Zbytek večeře se nesl ve znamení příjemného mlčení. Když dojedli, Mariah se zvedla a začala sklízet nádobí ze stolu.

Poskládala ho na odkládací plochu u dřezu a otočila kohoutkem. Do plechového umyvadla začala téct voda.

„Pane Stone," zavolala přes rameno, „zítra budu prát. Jestli chcete, můžete nechat na terase špinavé prádlo."

„A co když nemám žádné špinavé věci?“

Utřela si ruce do zástěry a otočila se k němu. Odměřeně ho přejela pohledem od hlavy až k patě a všimla si špinavých šmouh na rukávech košile.

„Ale máte.“

„Vyperu si to sám.“

Pohrdavě se ušklíbla. „Já vím, že jo… v příštím století. Chci, aby to bylo vyprané co nejdřív,“ zafuněla jemně, „a rychle.“

Pokrčil rameny. „Dobrá. Jestli se už nemůžete dočkat, až budete prát moje spodní prádlo…“

Zalapala po dechu. Najednou jí začaly hořet tváře. Přemýšlel, jestli ten ruměnec způsobily její rozpaky nebo zlost, jež v ní bublala. Otevřela pusu… bezpochyby se chystala vychrlit další kousavou poznámku.

Zachechtal se. „Ano, slečno Throckmortonová?“

Cvakla zuby. Bylo na ní *vidět,* jak se sebou bojuje a snaží se uklidnit. „Pane Stone, zítra ráno vás nechám očesat jablka.“

Zamračil se. *Nechám vás očesat jablka?* Řekla to, jako kdyby mu milostivě dovolila, že může nahlédnout do tajemné komory.

„Je to těžký úkol, ale věřím, že odvedete slušnou práci, když se budete soustředit. Než se očeše celý sad, trvá to zhruba týden. Takže můžeme klidně začít, když už jste tady.“

Konečně to pochopil. Myslela si o něm, že je vypatlaný blbec. „Těžký úkol… česání ovoce?“

Kysele se na něho podívala. „Není to tak jednoduché, jak se na první pohled zdá, pane Stone. Brzy ráno musíte zajít do sklepa, kde naleznete pět sudů. Jsou na nich zřetelně označené štítky: červené, napůl červené, žluté, zelené a vadné. Potom se vydáte do jablečného sadu – nachází se na západní louce, jež vede kolem potoka – a začnete očesávat a třídit zralé plody. Každou hodinu vás přijdu zkontrolovat. Rozumíte všemu?“

„Chcete, abych utrhl jablko, podíval se, jakou má barvu, a dal do sudu s příslušným štítkem?“

Zazářila optimismem. Jakoby ji mile překvapilo, že to pochopil. „Přesně tak.“

„Vy uchováváte jablka podle barvy?“ zeptal se.

Zdálo se, že ji tahle otázka úplně vyvedla z rovnováhy. Dokonce jí z tváře vyprchal úsměv. „Ne.“

„Prodáváte je podle barvy?“

„Ne.“

„Tak proč je třídíte? Farmáři, pro které jsem pracoval, tohle nikdy nedělali. A to jsem česal jablka po celé zemi… od východu až po západ.“

Tahle otázka Mariah zaskočila. Ztuhla. Rozčílením stiskla pevně rty. „Pane Stone, mě nezajímá, co dělají ostatní farmáři. Já jsem celý život česala jablka tady a tímto způsobem. Jestli máte nějaký problém…“

Zasmál se a postavil se. „Ne, zvládnu to. Jenom jsem chtěl vědět, proč je takhle třídíte. A odpověď jsem dostal.“

Přejela ho ostražitýma očima. „Opravdu?“

„Jistě. Protože chcete mít všechno čisté a uhlazené.“ Vrazil si palce za pás od džínů a coural se směrem k ní. Zastavil se těsně před jejím nosem a vykouzlil široký úsměv. „Není divu, že vám tak moc vadím.“

Snažila se couvnout dozadu, ale dřez ji bohužel dál nepustil. „Věřte, že mi vůbec *nevadíte,* pane Stone.“

Usmál se a naklonil k ní. Tak blízko, že rozpoznal na jejím nose drobné pihy, které vypadaly jako rozprášená skořice, a tak blízko, že zahlédl v hnědých očích jasné zlatavé flíčky. „Fajn, tak to spolu budeme dobře vycházet.“

Stála tam jako solný sloup. Jejich špičky bot se vzájemně dotýkaly. „To se škaredě mýlíte, pane Stone. My dva spolu nebudeme vůbec vycházet.“

Kapitola pátá

Koruna stromu blokovala první hřejivé paprsky slunce. Některé pronikly mezi třepetající listy a ozářily jablka, která ležela na trávě.

Divoký vlčák sledoval Mariah, která mu názorně ukazovala, jak správně postupovat. Stála na první laťce žebříku a právě kontrolovala, jestli jsou jablka dost zralá. Soustředila se s takovou intenzitou, že mu připomínala generála velícího v první linii.

Jeho pozornost však upoutala jedna věc. Dokonce i na tom směšném, rozviklaném žebříku stála strnule, s bradou zvednutou do pravého úhlu. Jako kdyby byla z mramoru.

Ano, má naprostou sebekázeň, zjistil. Nikdy nepoznal člověka… včetně sebe…, který by se mohl pochlubit alespoň troškou zdrženlivosti. Všichni jeho známí, ať už to byli muži nebo ženy, hodně pili, toulali se z jednoho místa na druhé a umírali velice mladí.

Nikoliv však Mariah Throckmortonová. Tahle ženská pravděpodobně ještě nikdy netančila, nepila a nešoustala. A to nepatřila zrovna k žádným zajíčkům. Byla tak zatraceně… nepřístupná. A uměla se tak ovládat. Ale i přes tu ukázněnou disciplínu v ní viděl jakousi křehkost, která jej zaujala a překvapila. Například předminulý večer, když ji přistihl, jak zírá z kuchyňského okna do černočerné tmy. Vypadala tak… odlišně. Chvíli přemýšlel, jaká ženská se asi skrývá pod konzervativními monotónními hnědými šaty. Připadala mu… zcela absurdně… jako žena, kterou něco strašně trápí.

Pozoroval ji a dumal, jaká doopravdy je. *Třeba* je to žena s tajemnou minulostí. Nebo je přesně taková, jak

vypadá? Že by nebyla nic jiného než „předsudková“, železná stará panna, jež nesnese žádnou změnu v každodenní rutině?

Tyhle otázky mu pořád vrtaly hlavou. Z jakéhosi zvláštního, nelogického důvodu ho přitahovala. Nelákala jej obvyklými provokativními pohledy a přístupnými ňadry jako ženy, které znal, ale něčím docela jiným, sotva znatelným… a přitom nesmírně fascinujícím. Představovala pro něho záhadu a výzvu.

Chtěl stůj co stůj rozbít ten její ochranný štít a alespoň jednou pod něj nahlédnout a zjistit, jaká doopravdy je. I kdyby si měl jenom dokázat, že je toho vůbec schopen.

Tiše se zasmál. Moc dobře věděl, že tím ostražitou slečnu Throckmortonovou naštve.

Obrátila se k němu a zkřížila ruce. „Copak vám připadá tak strašně zábavné, pane Stone?“

„Strašně rád se dívám, když žena pracuje, slečno Throckmortonová.“

Povýšeně odfrkla. „Není divu. Zřejmě jste zapomněl, co taková práce obnáší, pane Stone.“

Ospale se na ni usmál. Pomalu, ale jistě začala pěnit vzteky. Snažila se ovládat, ale Vlčák si všiml, jak jí rozčílením tuhnou svaly a jak se od něho naklání pryč. Nakonec se přece jenom ozvala. „Při civění se alespoň nepředřete.“

„Takže, jak už jsem řekla, tahle jablka jsou zralá a mohou se sbírat.“ Zamračila se. „Samozřejmě na uskladnění.“

„Jak jinak.“

Otočila se a znalecky kývla hlavou. „Některá jablka mají mnohem lepší chuť, když jsou nějakou dobu uskladněná.“

Upřeně se na ni podíval. „To stejné platí i o ženách.“

Tentokrát sebou netrhla. Jenom ho obdařila mrazivým pohledem. „Máte obdivuhodný postřeh, pane Stone. Ale teď se, prosím, soustřeďte na práci.“ Mžourala na něho

ze žebříku dolů. „Víte, co znamená slovo P-R-Á-C-E, že? Jestli chcete večeři, musíte se touto činností bohužel dneska zabývat. Pokud ovšem nemáte v úmyslu od nás odejít a cestovat dál…“

„Slečno Throckmortonová, to bych vám nikdy neudělal. Nerad bych vás zklamal.“

„Nemějte obavy, pane Stone.“

Přešel zatravněnou plochu, která je oddělovala, a stoupl si těsně vedle ní. Díky žebříku se „povytáhla“ a byla stejně vysoká jako on. Po zádech jí přejel mráz. Ale neodtáhla se od něho, ačkoliv věděl, že po tom zoufale toužila. „Jste připravený?“ zeptala se a dávala pozor, aby se jejich pohledy nesetkaly.

„Ano, jsem úplně nažhavený.“ S povzdechem si svlékl košili a hodil ji na zem.

Vykulila oči. Možná jednu… nebo dvě vteřiny se dívala na jeho obnaženou hruď a potom rychle uhnula pohledem. „Pane Stone, okamžitě se oblékněte!“

Stál tak blízko, že si všiml, jak jí na krku zběsile pulsuje tep. Bála se. Poznal to podle jejích kukadel a zrychleného dechu. Ale zůstala stát jako přibitá a neodtáhla se od něho. Upřeně se mu dívala do očí.

Bála se. Že by jeho? Divokého vlčáka přepadl dosud neznámý pocit studu. Najednou se mezi nimi rozhostilo ticho. Odněkud se k nim doneslo štěbetání malého ptáčka a její těžké sukně rozhoupal neposlušný vánek.

Chtěl se omluvit, ale úplně se mu sevřelo hrdlo. Místo toho zvedl košili a oblékl si ji.

Zaslechl, jak vydechla úlevou.

„Takže,“ zdůraznil, „co mám dělat?“

Ještě chvíli na něho soustředila ten ustrašený výraz. Potom zvedla bradu a obrátila se směrem k žebříku. „Takhle se natáhnete a uchytíte jablko mezi palec a prostředníček. Potom s ním mírně zakroutíte. Pokud jsou plody zralé a jdou lehce oddělit od stopky, jednoduše upadnou a zůstanou vám v ruce. Jestliže s nimi budete

chvíli zápolit, nechejte je být. Znamená to, že ještě nedozrály.“

„Skoro jako sex,“ poznamenal bezmyšlenkovitě.

Škubla sebou, jako by do ní uhodil blesk.

Provinile stáhl obličej. „Tak jsem to nemyslel…“

Pomalu se k němu otočila. Měla mramorovou tvář a oči studené jako led. „Zřejmě si o sobě myslíte, že jste náramně vtipný pane Stone. Možná vás všechny děvky, odtud až po Abilene, považují za jakéhosi poloboha, ale tady U opuštěného potůčku se mají věci trochu jinak.“

„Opravdu? Jak je to možné?“

Ignorovala jeho poznámku a utrhla jablko. Zakousla se do něj a souhlasně přikývla. „Tohle je zralé, pane Stone. Tenhle strom můžete klidně očesat.“

O hodinu později se Mariah dala do praní prádla. Do plechových necek nalila kýbl horké vody a vhodila do ní mýdlo. Stoupající pára na moment zahalila její obličej. Na hladině se vytvořil jemný povlak a čirá tekutina se proměnila v kalnou šedou kapalinu.

Z proutěného prádelního koše, který jí seděl u nohou, vytáhla hromadu spodniček, spodního prádla a košil. Jedno po druhém pak začala házet do napěněné vody.

Čekala, až se kupa prádla ponoří do vody, a letmo pohlédla směrem k sadu. Divoký vlčák se nacházel zhruba šedesát stop daleko a byl napůl vnořený do koruny stromu. Pracoval bez přestávky dobré dvě hodiny.

Poprvé ho viděla makat a musela uznat, že ji mile překvapil.

Vlastně ji udivoval naprosto vším. Zaráželo ji, že tady vůbec je, a taky vyvádělo z míry, že i nadále zůstává. Žádný muž jako on *nikdy* nevydržel na zapadlé malé farmě celé tři dny. Musela projít tvrdou školou, aby to konečně pochopila.

Poodešel od stromu a všiml si, že ho pozoruje. Zamával.

Mariah mu bezmyšlenkovitě zamávala zpět.

Když si uvědomila, co právě udělala, tak jí ve vzduchu hrůzou ztuhla ruka. Strhla ji dolů a vrazila do kapsy od zástěry.

Hrom do toho!

Jak je možné, že Divoký vlčák Stone tak snadno proniká jejím ochranným štítem a vždycky ji donutí k odvetě?

Po zádech jí přejel mráz, když si vybavila, co se přihodilo v sadu. Myslela si, že všechno půjde hezky podle plánu. Jasně mu vysvětlila, co od něho očekává. Držela si od něho odstup a ignorovala některé jeho hloupé narážky. Všechno probíhalo tak, jak mělo.

Ale potom si svlékl košili.

Těžce polkla, když si vzpomněla, jak se jí zatočila hlava.

Udělala chybu, že se dívala na jeho odhalenou kůži. Měla od něho odtrhnout oči a dívat se někam jinam.

Ale nemohla se ani pohnout. Stála jako přikovaná a cítila se jako zajíc, který nedokáže uniknout ostrému a neomylnému pohledu sokola. Zrychlil se jí dech a v uších začal pulsovat tep.

Snad jí Bůh odpustí, ale v tu chvíli, v ten moment, se ho chtěla dotknout a cítit jeho hebké chloupky a hladkou snědou pokožku.

Rychle zahnala tyhle představy pryč a zmocnila se obrovské vařechy. Sevřela ji co nejpevněji, aby se jí přestaly třást prsty, a zabořila ji do nafouknuté spodničky.

Divokému vlčákovi se jakýmsi záhadným způsobem podařilo probudit v ní její staré já, které se tolik let pokoušela zničit.

Chtělo se jí zoufalstvím brečet. To není fér! Dělala, co mohla, aby potlačila vášeň, jež v sobě měla, a spoutala

ohnivé emoce tak pevně, aby zapomněla, že vůbec existovaly!

Všechno bylo v pořádku do té doby, než je Divoký vlčák znovu oživil. Docílil toho prachobyčejným mávnutím a svými nenucenými poznámkami. A odhalenou hrudí.

Jak to? zeptala se sama sebe. Odpověď se však zdála víc než jasná.

Jenže ona se bála slyšet tu krutou pravdu…, totiž skutečnost, že v sobě nedokázala potlačit vášnivou Mariah. Vášeň v jejím nitru jednoduše dřímala a čekala na svou příležitost vytasit drápky. A Divoký vlčák Stone, darmošlap, povaleč a budižkničemu, jí tu možnost nabídl.

Unaveně si vydechla a sáhla do prádelního koše, aby vylovila poslední kus prádla. Na dně ležela zmuchlaná šedá špinavá košile.

Jeho košile.

Neochotně ji vytáhla ven. Hrubá látka téměř smirkovala její jemné prsty. Pach mužského potu se mísil s navlhlou vůní páry, která ji zahalila do svého těžkého závoje. Nemohla si pomoci. Zavřela oči. Držela košili blízko u tváře a vdechovala ostrý a dosud neznámý pach. Už je to tak dávno, co se setkala s něčím neznámým a nečekaným. A lhala by, kdyby tvrdila, že ji to zanechává úplně chladnou.

Zasnila se a mlhavě si představila, že je součástí jakéhosi snu. Snu, ve kterém muž, jenž pracuje na jejich pozemku, patří jenom *jí***.** Na krátkou chvíli… kratinkou chviličku… zapomněla na bolest a ponížení, kterého se jí dostalo v minulosti, a vybavila si budoucnost, o níž si nikdy netroufala spekulovat. Budoucnost, ve které by neexistovala žádná potrhlá stará panna, jež se schovává před skandální minulostí.

„Takhle očicháváte všechno moje prádlo?“

Mariah ztuhla. Sevřelo se jí hrdlo a zčervenala jako rak. Taková potupa!

Pomalu vydechla a zdráhavě se na něho podívala. „Existuje nějaký důvod, proč jste tady?“

„To zní jako nějaká filozofická otázka?“

Překvapeně zvedla obočí. „Vy se překonáváte, pane Stone. Myslela jsem, že vám je tohle slovo cizí.“

Zazubil se na ni. „Skrývám v sobě plno překvapení.“

Nevšímej si ho. „Samozřejmě že ano. Ale co potřebujete?“

Natáhl před ní jablko. „Červené nebo téměř červené?“

Zkoumala jej odborným pohledem. „Červené.“

„A tohle?“

Najednou pochopila. Přimhouřila oči. „Pane Stone, snad si se mnou nepohráváte?“

Lišácky se usmál. „Slečno Throckmortonová, až si s vámi budu pohrávat, tak to zaručeně poznáte.“

Tato lechtivá a naprosto nevhodná poznámka ji vyvedla z míry. Na tváři se jí objevil ruměnec a po zádech přejel mráz. Těžce polkla. „Doufám, že se mi nesnažíte naznačit, že si se mnou někdy budete pohrávat.“

„Ještě jsem vás pořádně nepoznal, takže vám to zatím nemůžu říct.“

Odhrnula si z obličeje vlhký pramen vlasů a křečovitě se na něho usmála. „Upřímnost. Docela neobvyklý způsob, jak někoho poznat.“

„Jsem vždycky upřímný.“

Odfrkla. *Tohle* už jednou slyšela… a od muže, který se nápadně podobal tomu, co stojí před ní. „Jak jinak.“

Pokrčil rameny, jako kdyby ho nezajímalo, jestli mu věří nebo ne. Tohle gesto jí stačilo k tomu, aby mu uvěřila.

Ať se jí to líbilo nebo ne, zaujal ji. Pozorně jej zkoumala. **„***Vždycky* říkáte lidem pravdu? I když je tím zraníte nebo popudíte proti sobě?“

„Pravda někdy bolí. Ale takový už je život.“

„To z vás dělá velmi nebezpečného muže, pane Stone.“

Zakroutil hlavou. Jedině v případě, že by ode mě někdo něco očekával. Jenže já mám to štěstí, že po mně nikdo nic nechce. A jak jste na tom vy, slečno Throckmortonová. Jste upřímná?“

Už se chystala odpovědět, když se náhle zarazila. Vybavila si totiž staromódní starou pannu oděnou do hnědých hadrů, která se schovává za bílým dřevěným plotem. „Ne,“ odpověděla a zůstala celá omráčená. Překvapilo ji, že se k něčemu takovému vůbec doznala. „Myslím, že nejsem.“

Usmál se a šel pryč. Když míjel studnu, zastavil se a otočil. „Mariah?“

„Ano?“

„Opravdový lhář by řekl ano.“

Nemohla se ubránit smíchu.

Zasmál se, smekl klobouk a beze slova odkráčel pryč. Mariah se dívala, jak odchází. Teprve za hodnou chvíli si uvědomila, že ji oslovil Mariah.

Rass klečel v trávě. Ruku měl položenou na opracovaném žulovém náhrobku. Gretině náhrobku. Hladký kámen ho příjemně chladil a uklidňoval.

S povzdechem se opřel o obrovský dub, který zahalil hrob jeho ženy do konejšivého stínu a chránil jej před horkými slunečními paprsky. Nad hlavou se mu v odpoledním vánku třepotaly barevné listy. Tu a tam jeden upadl a lehce klouzal vzduchem, až dopadl na zem. Paprsky slunečního svitu protékaly skrz větve stromu a dopadaly na trávu, kde vytvářely tančící zlatavé vzory.

Ahoj Greto!

Zvedl se vánek, jenž mu vjel něžně do vlasů. Ucítil její přítomnost. Byla všude. Ve větříku, ve slunci, v dešti i tichu. Seděla vedle něho.

Přivřel oči a vzal její ruku do dlaní. V prázdné pěsti ho zahřálo teplo drobné neviditelné ručky, a to mu poskytlo útěchu.

Z pahorku, kde tak často sedával, viděl celou farmu. Mariah stála před prádelnou. Zrovna prala prádlo. U nohou se jí krčil proutěný košík a nalevo od ní byla natažená prádelní šňůra. Momentálně zela prázdnotou. Brzy se však na ní bude houpat rozvlněné prádlo.

Při téhle myšlence na něj dolehl smutek. Jaká rutina! Už takhle pere dobrých šestnáct let… každou sobotu…

Ach, Greto, co s ní budeme dělat?

Těžce zakašlal. Když se uklidnil, opřel se. Bože, jak je unavený! A jak ho bolí pod levou lopatkou! Stáří je lopota.

Poslední dobou se cítí strašně utahaný a bolí ho celé tělo. Navíc pořád kašle. Už ráno vstává z postele úplně polámaný.

Dole se něco pohnulo. Zaostřil zrak a uviděl Divokého vlčáka, jak pochoduje směrem k Mariah. Zastavil se u necek a ukázal jí nějaké jablko. Potom druhé. Několik sekund nato zaslechl něco nepochybně úžasného. Mariah se zasmála!

Rass se napřímil. „Slyšela jsi to, drahoušku? Ona se zasmála.“ Zakroutil hlavou. „Naše malá holčička se konečně zasmála!“

Ten nádherný zvuk oživil tucet drahocenných vzpomínek na dceřino dětství, které si teď začal mlhavě vybavovat. Byla velký smíšek. Zářila nadšením a překypovala energií a kuráží. Greta měla co dělat, aby svou tvrdohlavou dcerušku zvládla.

A teď, po tolika letech, se její smích znovu rozzvonil.

Rass slabě hvízdl. Možná se přece jenom rozhodl správně. Třeba je Divoký vlčák přesně to, co Mariah potřebuje. *Zasmála se.*

Nevěřícně zakroutil hlavou. I když to ještě neznamená, že si ho vezme, určitě je to dobrý začátek!

Kapitola šestá

Mariah vyždímala košili Divokého vlčáka, která teď měla bílou barvu, a přehodila ji přes vrchní tyč dřevěného sušáku. Z rukávů začaly kapat velké průsvitné kapky, které pleskaly dolů na zlatou trávu. Vedle košile a pod ní tančily ve studeném vánku spodničky, košile, dlouhé spodky s volány a prostěradla.

Ustoupila dozadu a mžourala na oslnivě bílé pole vlnícího se prádla. Unaveně vydechla a protáhla si bolavé a popraskané prsty.

Bože, jak byla vyčerpaná! Soboty patřily k nejhorším dnům v týdnu. Nedělala nic jiného, než že chodila od kamen k pracím neckám a nosila jeden kýbl s horkou vodou za druhým, točila nekonečně dlouho a do roztrhání těla dřevěnou klikou a ždímala tucet těžkých prostěradel, která musela posléze naškrobit. A to nebylo všechno! Téměř celé pondělí pak strávila shrbená nad horkou žehličkou.

Jenom při samotném pomyšlení, že musí zase žehlit, se cítila slabá jako moucha. A udřená jako kůň.

Už se nemohla dočkat, až si půjde zaplavat.

S povzdechem ponořila ruce do vody na máchání prádla, která teď byla úplně studená, a smočila si v ní obličej.

Když otevřela oči, uviděla před sebou Divokého vlčáka Stonea. Vypadal stejně unaveně jako ona.

„Krucinál!“ zanadával a setřel si rukávem pot z obočí. „Tohle je ale den! To zasrané slunce peče víc než v létě.“

Mariah se nezmohla na víc než jen chabý úsměv. Neměla sílu ani náladu na to, aby se s ním tady hádala

kvůli sprostým slovům, jež tak často používal… nebo kvůli čemukoliv jinému. „Česání ovoce je pěkná dřina.“

„Praní prádla taky.“

Odhrnula si z obličeje vlhké vlasy a uhladila je k hlavě vysílenými třesoucími se prsty. Věděla, že od ní očekává nějakou odezvu, ale únava jí nedovolila, aby se alespoň pokusila o nějaký ohlas. Dokonce i ubohé přikývnutí bylo momentálně mimo rámec jejích sil.

Bože! Jak bych si potřebovala zaplavat!

„Jestli mě už nepotřebujete, šel bych se na chvíli trochu natáhnout.“

Mariah mírně ožila. „Opravdu?“

Znovu si rukávem přejel obočí. „Jo. Jedině že by…“

„Jedině že by co?“

Snažil se zakrýt ostych, ale nějak se mu to nedařilo.

„Jedině že bych si u vás mohl dát skutečnou koupel.“

Mariah spadl kámen ze srdce. Nemohla vykonstruovat lepší plán. „Samozřejmě, pane Stone. Pořádná sprcha a kvalitní odpočinek vám udělá jenom dobře.“ Po opětovném vzkříšení vyskočila, rozběhla se domů a prolítla temnou chodbou do koupelny.

Na malý okamžik se ocitla úplně sama. Zmocnila se dvou tlustých osušek, které ležely poskládané ve skříňce pod umyvadlem. Když se natahovala pro mýdlo, uslyšela za sebou kroky. I když neřekl ani slovo, ucítila na zádech jeho upřený žhavý pohled. Ztuhla hrůzou, neboť věděla, že musí nějak vysvětlit tu druhou osušku.

Nedokázala však vyplodit ani jednu rozumnou výmluvu.

Divoký vlčák pozoroval po krk zašněrovanou „profesorku“. Hrabala se ve skříňce, jako kdyby uvnitř ukrývala korunovační klenoty. A mumlala si něco pro sebe.

Něco mu tady nehrálo. Mariah Throckmortonová přece nepatří k dívkám, které si cokoli huhňají pod nosem.

„Stalo se něco, slečno Throckmortonová?“

Vystřelila na nohy a pomalu se otočila. „Co… co říkáte na naši koupelnu?“

Teprve teď si Divoký vlčák všiml, kde vlastně je. Kam to vůbec vlezl. „Do prdele…“

Trhla sebou, když zaslechla jeho typickou krasomluvu. „Jak… výstižné, pane Stone.“

Divoký vlčák nereagoval. Nebyl toho totiž schopen. Stál s otevřenou pusou a zíral na tu nádhernou místnost. Samozřejmě už slyšel o domech s podobnými koupelnami, ale ty se stavěly pouze na východě země. Bohužel žádnou ještě neviděl.

Místnost se zdála větší než obyčejný pokoj. Tmavě zelená tapeta, jež pokrývala vrchní část stěn, se vpíjela do odvážně vyřezaného mahagonového obložení. Karmínově červená kachlová podlaha se leskla jako obrovský vybroušený rubín. Na jejím povrchu ležel orientální koberec v zelené, černé a karmínově červené barvě, olemovaný zlatými střapci. Z mosazných nástěnných svícnů, které zdobily okolní zdi, se linula slabá vůně. Oválná světla jakoby stékala po tmavých stěnách a vlévala se do malých zlatavých jezírek na elegantní podlaze.

A ta vana! Divoký vlčák jemně a uznale zahvízdal. Zdaleka se nepodobala městským vodním pumpám, u kterých se obvykle umýval.

Nechyběla ani sprcha! Všechno bylo zasazené do vyřezaného mahagonového dřeva. Porcelánová vana se třpytila na tmavém pozadí jako otevřená ústřice. Přímo jej vybízela k tomu, aby se vykoupal v jejích hladkých čistých útrobách. Řada šesti blyštících se mosazných kohoutků zdobila jinak dokonalé deštění.

„Vím, že je to trochu extravagantní…, ale matka si vždycky potrpěla na dobrou koupel,“ pronesla Mariah

tichým a nostalgickým hlasem. Zaujala Divokého vlčáka natolik, že chtěl vědět ještě víc.

Snažil se najít vhodná slova. „Ona…“

„Minulou zimu zemřela,“ dokončila za něho tiše.

„To mě mrzí…“ Okamžitě ale zalitoval, že plácnul takovou hloupost.

Zakroutila hlavou a podívala se na něho. Její pohled zahalil smutek, jehož lehounký závoj se snažila stůj co stůj zakrýt. Bohužel marně. „Otcova břitva je v posledním šuplíku ve skříni. Můžete ji klidně použít…, ale jestli nechcete, tak nemusíte.“

Pozorně si ji prohlédl. *Žádala* ho o laskavost. Ničeho se nedožadovala, nic neposuzovala ani neodsuzovala. Jednoduše ho o něco prosila. Ta chvíle se najednou zdála tak neopakovatelná, že stála za to, aby si ji uchoval ve své paměti. „Díky, moc rád ji vyzkouším.“

Podala mu osušku a mýdlo, které znal pod názvem *Zabiják špíny***.** „Nuže, nechám vás tady o samotě.“

Už byla na odchodu.

Z nějakého podivného důvodu nechtěl, aby odešla. „Počkejte…“

Pomalu se k němu obrátila. „Copak?“

Nechtěl po ní vůbec nic. Jednal zcela bezmyšlenkovitě. Přelétl očima osušku, kterou tiskla pevně k hrudi a vychrlil první věc, jež ho v ten moment napadla. „Nechcete se osprchovat první?“

„Ne!“ vybuchla. Potom se začala roztřeseně smát. „Ne, díky. Umyjte se první. Já počkám.“

Mariah ucítila na obličeji jeho ostrý pronikavý pohled. Nervózně se zavrtěla. „Už bych měla raději jít.“ Než stačil odpovědět, otočila se, vystřelila z místnosti a zavřela za sebou dveře.

Když se konečně ocitla v prázdné chodbě, opřela se zády o dveře, aby uklidnila zrychlený tlukot srdce. Potom se usmála. Dokázala to!

Stiskla teplou osušku a vyřítila se pryč z domu. Venku se jí do tváře opřelo zatím stále ještě horké slunce, jehož paprsky ji pozdravily na přivítanou. Ačkoliv by se nejraději rozběhla, přemohla se a zvolna přešla zahradu. U stodoly se na chvilku zastavila a mrkla za sebe. Po Divokém vlčákovi nebylo nikde ani vidu ani slechu.

S úsměvem na rtech oběhla stodolu a potom uháněla přes voňavý sad. Úplně vzadu, za poslední loukou, se před ní objevila řeka, která se zrovna v těchto místech stáčela do oblouku. Voda si zde vytvořila klidnou zelenou tůňku.

Pokud ji paměť neklame, tak tohle místo vždycky bývalo jejím útočištěm. Jako malá holka si tady chodila hrát. Tehdy byla ještě plná energie a rošťáckých nápadů a nedělala nic jiného, než že dováděla ve vodě, smála se, řvala na celé kolo a vychutnávala si svobodný život. Teď, coby dospělý člověk, sem přicházela, aby unikla před jednotvárným a nudným životem. A před opuštěnou bezcitnou ženou, jíž se urputně snažila být.

Tady, ve studeném a tichém jezírku, se plně oddala vodě. Ta z ní strhla strnulou masku, kterou pak odnesl rozvířený proud. A ona si tak každý týden užila několik drahocenných minut, kdy mohla být sama sebou.

Stála tam dlouho. Uvolněně si vychutnávala, jak jí po těle klouže vánek, a jak jí do tváře hřeje slunce. Měla dojem, že ji někdo hladí. Zachvěla se. Už je to tak dávno, co se jí někdo dotkl a co jí někdo skutečně *pohladil***.** Několik dlouhých let…

Zavřela oči a snažila se na to nemyslet. Toužebně si přála zahnat smutek, jenž ji náhle přepadl. Věděla, že je to daň, kterou musí zaplatit za pocit bezpečí. Izolace sice dávala jistotu, ale ta byla draze vykoupená tichou samotou. S touhle krutou pravdou se už smířila před několika lety. Ale někdy, jako zrovna teď, se cítila tak hrozně opuštěná a vytržená z lidského světa, že se jí chtělo brečet.

I když se pohlazení jevilo každému jako úplná samozřejmost, pro ni teď znamenalo strašně moc…

Se zběhlou lehkostí potlačila depresivní myšlenky. Přebrodila řeku v úseku, kde se nacházela mělčina, a namířila si to na druhou stranu k jejímu oblíbenému místu. Bez jakéhokoliv spěchu vytáhla z vlasů všechny sponky, zatřásla hlavou a vychutnala si pocit rozpuštěných volných kadeří. Nakonec ze sebe strhla odporné hnědé šaty a odkopla je pryč. Vánek jí obepínal lehké spodní prádlo okolo těla.

Zachvěla se, když ucítila to laskavé větrné pohlazení. Krajková poutka se třepotala na její pokožce jako průsvitné třásně. Rozvázala si plátěné boty a odhodila je vedle sebe. Dopadly na hromadu, kde se už kupily punčochy a šaty.

Uvolněně, s rukama podél těla, vklouzla do řeky a oddávala se jediné rozkoši, jež obohacovala její pedantský život. Studená voda postupně prosakovala tenoučkou vrstvou látky. Plátno jí přilehlo na husí kůži.

Šla dál a hlouběji. A ještě víc hlouběji.

Voda jí nejdřív šplouchala u kolen, potom u pasu a nakonec se omotala jako ruce milence kolem jejích ňader. Chladný větřík si pohrával s vlnkami, které neustále kroužily kolem ní. Zaklonila hlavu do vody. Z čela se jí na rty skutálely drobné kapky. Okusila jejich čistou svěžest a na krátkou… docela kratinkou… chvíli si představila, že ji někdo políbil. Přejela jazykem spodní ret a vychutnala si ten slastný pocit.

Za ní se houpalo na vodě lano, které tu na ni každou sobotu čekalo. Sevřela kluzkou dlaň kolem jeho hrubého povrchu a nahmatala uzel. Zaklonila hlavu a nechala nohy beztížně unášet nahoru. Polehoučku vyplula nad vodu.

Zavřela oči. Ležela bez hnutí a vnímala, jak se voda mazlí s jejím tělem a jak jí vánek dráždivě hladí vlhký obličej. Smysly měla nabité novou energií. Vzduch se

zdál čistější a chladnější a zemitá vůně úrodné půdy jí připadala intenzivnější.

Vydechla blahem. Bože, není to nádhera?

Divoký vlčák se plížil sadem za Mariah. Neměl by ji takhle sledovat… nemá na to žádné právo. Ale nemohl si pomoct. V koupelně se chovala tak zatraceně *podezřele*, jakoby to ani nebyla ona. Tušil, že před ním něco tají. Nedalo mu, aby nezjistil, co asi skrývá taková Mariah Throckmortonová.

Bublání vody postupně přehlušovalo cvrlikání ptáků. U poslední samostatně stojící jabloně se zastavil a vykoukl zpoza kmene.

Stála na břehu řeky v místech, kde vlnící se voda vyhloubila klidné modrozelené jezírko. Vedle ní stál v pozoru obrovský dub, na jehož kmeni a větvích se podepsal ostrý severák. Teď se jeho zlatými listy prohánět lehounký vánek.

Zavřela oči, zvedla ruce a začala si z vlasů vytahovat sponky. Pěkně jednu po druhé. Hustá hříva vlnitých hnědých vlasů jí spadla dolů a olemovala obličej. Sluneční paprsky rozzářily načervenalé pramínky a proměnily její nudné hnědé vlasy v mahagonový oheň. Zatřepala hlavou, usmála se a znovu zvedla ruce.

Divoký vlčák těžce polkl. Úplně mu vyschlo v krku. Cítil, jak mu bije srdce a hlasitě mu duní v hrudi. Začal couvat. Nemá tu co dělat, nemá právo proniknout do jejího soukromí…

Neforemné hnědé šaty jí sklouzly z těla a spadly k nohám. Odkopla je vedle sebe.

Ztuhl a zadržel dech. Nebyl schopen jediného pohybu. *Můj bože!* Divoký vlčák vydechl údivem. Začaly se mu třást ruce. Rychle je vrazil do kapes.

Otevřela oči.

Rychle skočil za strom a v tichosti čekal, že doburácí za ním a dá mu facku.

Nakonec to přece jenom nevydržel.

Když vykoukl zpoza stromu, zaslechl v uších hlasitý tep. Nejdřív ji nikde neviděl.

Naklonil se ještě víc.

Zahlédl ji, jak stojí ve vodě a jak se chvěje zimou. Neměla na sobě nic kromě košilky zřasené u krku a odpovídajících dlouhých spodních kalhot. Lehká látka jí přiléhala ke krásným křivkám a obepínala její štíhlé dlouhé tělo.

Divokého vlčáka ten pohled úplně vyvedl z míry. Pomalu vydechl. Ježíši kriste! Nechtělo se mu věřit té proměně. Bez toho příšerně naškrobeného výrazu v obličeji vypadala jako přitažlivá žena. Ostře řezané rysy se mu najednou zdály krásné a svůdné.

Vklouzla do vody. Šla dál a dál, až neviděl nic jiného než bledý obličej a vlasy, které za ní plavaly jako roztažený vějíř. Zaklonila hlavu, namočila si vlasy a znovu se narovnala.

Ze spánků jí na tvář sklouzly malé krůpěje vody. Jednu z nich smyslně olízla. Její vlhké vlasy se podobaly barvě kávy, která ještě víc zvýraznila bledý odstín její pleti a růžový nádech rtů. A její oči… pro kristapána, ty oči vypadaly oproti smetanově hebké tváři jako dva zářivé topazy!

Natáhla za sebe ruku a něčeho se zachytila. Tělo jí vyplavalo na hladinu a vznášelo se na vodě jako pírko. Ležela bez pohnutí jako Šípková Růženka, která splynula s vlnkami ospalého proudu řeky. Její malá ňadra se pravidelně zvedala a klesala a skrze mokrou látku jí vystupovaly ztuhlé bradavky.

Divoký vlčák z ní nemohl spustit oči. Na hladině se nehoupala upjatá a nekompromisní stará panna. Místo ní tam klidně ležela křehká žena, zosobňující přirozenou živelnost a cit.

Žena, jejíž minulost je spojena s velkým tajemstvím a se spoustou problémů.

Divoký vlčák cítil, jak mu neovladatelná a bolestivá touha pulsuje celým tělem a jak mu chtíč napíná kalhoty.

Představil si, jaké by to bylo, kdyby šel hned teď za ní. Zavřel oči a vybavil si její krémově jemnou kůži a tvrdé růžovoučké bradavky.

Tiše zaúpěl. Bože, jak hrozně toužil ji sevřít do náruče, přitisknout k tvrdým džínům a políbit. Ochutnal by její nevinnost, svěžest a úplné odevzdání.

Chtěl poznat skutečnou Mariah, ne žádnou masku nepřístupné ježibaby, za kterou se schovávala. Nezajímala ho přísná stará panna, ale lesní víla v hebké košilce, jež se lehce vznášela ve vodě. Toužil se dostat pod skořápku ženy, která zakusila bolest a jejíž minulost byla opředena tajemstvím.

Usmál se. Kdo by si jenom pomyslel, že tahle malá farma v sobě ukrývá skutečné tajemství?

Jak fascinující! Čím déle na ni zíral, tím víc se chtěl dovědět pravdu.

Pod tím monotónním hnědým plátnem a naškrobenou halenou se skrývala vášnivá dívka, kterou měl v úmyslu poznat. Nebo spíš poznat musel…

Odstrčil se od stromu, otočil se a zamířil směrem k farmě. S každým krokem na ni myslel, s každým metrem ji chtěl. Než dorazil k domu, zavázal se, že splní téměř nedosažitelný úkol. Rozhodl se, že z Mariah Throckmortonové strhne masku, aby si konečně mohl prohlédnout její skutečné já.

Už se nemohl dočkat. Usmál se. Zdá se, že si tu užije hodně zábavy.

Jake uviděl Divokého vlčáka, jak kráčí do sadu za odměřeně vzhlížející dámou. Počkal pár minut – možná až příliš dlouho – než Divoký vlčák zmizel dole u řeky.

Konečně přišla jeho chvíle. Rozhlédl se na obě strany a pak upaloval přes celou zahradu ke schodům.

U dveří se zastavil, znovu se rozhlédl kolem a opatrně otevřel. Ozvalo se hlasité zavrzání.

Jake čekal se zatajeným dechem.

Nikdo mu nevynadal, nikdo nepřiběhl.

Vydechl úlevou a potom vklouzl tiše dovnitř. Vůně dušeného masa ho přivábila do kuchyně. Okamžitě se mu začaly sbíhat sliny a nahlas mu zakručelo v žaludku.

Zbrkle vystřelil k chladírně, klekl si na kolena a škubl dřevěnými dveřmi. Uvnitř nalezl zbytek šunky a pár studených brambor. Nacpal si jídlo pod paži a chladicí box zavřel.

Zrovna se chystal odejít, když zaslechl, jak někdo otevřel dveře od hlavního vchodu.

Hrůzou mu přestalo bít srdce. Rychle skočil pod stůl.

„Rassi, jste doma?“ Hlas Divokého vlčáka zavolal z druhé místnosti.

Jake se přitiskl k noze stolu a vyjukaně si přimáčkl k hrudi drahocenné jídlo.

Znovu se ozvalo vrznutí. Dveře se zavřely a cvakly. V chodbě zaduněly těžké boty. Otevřely se další dveře. Zavřely se.

Jake tam seděl a s napětím vyčkával, až vetřelec vyklidí prostor.

Zavřel oči a udeřil hlavou o masivní dřevěnou nohu. Už měl plné zuby toho věčného běhání, sledování, vkrádání a ukrývání. A taky jej unavovalo pořád něco *chtít.*

Chtěl někde patřit, toužil žít ve stejném domě, jako byl tenhle, chtěl spát ve skutečné posteli a cítit se v noci bezpečně.

Zakroutil hlavou. Měl by to udělat hned teď, než se Divoký vlčák spakuje a zase práskne do bot. Jake znovu zavřel oči a po milionté si představoval, jak to provede. Přijde k Divokému vlčákovi a bude se dožadovat…

Čeho se chce dožadovat? Tahle známá otázka v něm opět vzbudila pocit úzkosti. Vždyť ani neví, co od Divokého vlčáka chce…, tak proč se ksakru domnívá, že to od něj dostane?

*Snad zítra***,** pomyslel si sklesle. Ale jeho slova byla jako obvykle prázdná. Nevěřil jim ani za mák. Zítřek bude zase stejný jako dnešek či včerejšek nebo předvčerejšek.

Zvuk tekoucí vody ho vyrušil z rozjímání.

Vylezl z pod stolu, zarazil se a zkontroloval okolí. Potom vyskočil na nohy a utíkal k hlavnímu vchodu.

Potichoučku otevřel dveře a vykoukl ven.

Nikde ani živáčka. Přitiskl ukradené jídlo k prázdnému žaludku a vyběhl z domu.

Když pádil zpět ke stodole, byl tak zahloubaný do bolestivých myšlenek o vlastní neschopnosti vykonat to, k čemu se už kdysi dávno odhodlal, že si ani nevšiml očí, které ho upřeně sledovaly.

Kapitola sedmá

Mariah stála u kamen a vařila večeři. Kuchyně byla nasáklá sladkokyselou vůní pečeného hovězího masa, jež předtím naložila do octu s pepřem, česnekem, cibulí a bobkovým listem. Z velkého černého hrnce na ni prskala vařící voda. Malé světlé noky tancovaly v rozvířené horké lázni. Hned vedle, na malé železné pánvi, se klouzalo máslo. Na rozpáleném povrchu po sobě zanechávalo silné zlatavé pásky. Na polici, co visela nad kamny, stála mísa s chlebovými kostičkami. Všechno probíhalo podle plánu.

Usmála se. Takovéto konstatování jí dělalo dobře a zlepšovalo její duševní pohodu. Od dnešního odpoledne se cítila jako vyměněná.

Měla radost, že ji přítomnost pana Stonea neodradila od toho, aby si šla zaplavat. Bylo to pro ni nesmírně důležité… *Nezbytné.* Kdyby každý týden nechodila k řece, nejspíš by jí z toho všeho praskly nervy.

Napětí v ní začalo stoupat vždy v neděli ráno, když se konečně rozhodla, že se aspoň na chvilku podívá na hroby, a eskalovalo každým dnem až do sobotního odpoledne, kdy neměla daleko od toho, aby si začala rvát vlasy.

Plavání ji uklidnilo a odplavilo z ní všechen stres. Teď se cítila dost silná na to, aby se postavila celému světu… a jednomu unavenému, nevychovanému ztroskotanci. Rozhodla se, že se od Divokého vlčáka nenechá vyprovokovat k žádným neuváženým odpovědím a že nebude reagovat na jeho lechtivé narážky.

„Tak, chlapče, dej se do toho," mumlala si pro sebe, „klidně si to s tebou rozdám."

„Já si to s tebou taky rozdám." Ode dveří se ozval tichý hlas Divokého vlčáka.

Mariah sebou škubla. *Zatracený chlap! Já mu dám se za mnou takhle plížit!* Ztuhla a s odporem se na něj podívala.

Stál nonšalantně u dveří a jedním ramenem podpíral futro. Měl zkřížené ruce a klobouk naražený do očí. Připomínal jí lva, jenž čeká ve stínu na svou kořist.

Vystoupil z tmavé chodby. Zatajil se jí dech. Zírala jako zkoprnělá a na moment od něho nedokázala odtrhnout oči. Oholil se a převlékl do čistého oblečení. Svěšený hustý knír byl pryč… stejně jako hnědé strniště vousů, které mu zakrývalo celou tvář. Měl výrazný obličej s ostře řezanou hranatou bradou a zatraceně smyslné rty, zvlněné do okouzlujícího úsměvu. Oblékl si čistou bílou košili, jež mu volně splývala kolem širokých ramen. Rozepnutý límeček mu odhaloval pevný krk. Jeho dlouhé nohy obepínaly obnošené Levisky, jejichž modř vybledla do barvy mořské pěny. Kadeře plavých hustých vlasů mu zahalovaly spadený límec.

Dobrý bože! Jaký pohledný chlap!

Úplně ji to vykolejilo. „Myslím, že není zrovna zdvořilé špehovat lidi," vyhrkla odměřeně.

„Proč? Copak jste mě někdy měla za slušného člověka?"

Začalo jí cukat v koutcích. Nezbylo jí nic jiného, než ten zatracený smích zadusit. *Krucinál! Co si to jenom dovoluje? Takhle ji rozesmát!* „Ne, neměla."

Posunul si klobouk do týla a loudavě kráčel za ní. Při chůzi se ozýval klapot podpatků, kterými šoural po prkenné podlaze. Jeho dech vyplnil prázdnotu, jež mezi nimi visela. Upřeně se jí díval do očí, jako kdyby něco hledal.

Uhladila si na zástěře neexistující pokrčený záhyb a odvrátila pohled. „Můžete se posadit, pane Stone. Večeře bude za chvíli.“

Nakoukl do pánve. „Vypadá to jako červi.“

„Jak roztomilé přirovnání! Jestli někdo doopravdy ví, jak vypadají červi, tak jedině vy, pane Stone.“

Vybuchl smíchy.

Ten pronikavý hlasitý zvuk jí lezl pěkně na nervy. Chtěla ho přece urazit! Podvědomě zvedla oči.

Stál přímo u ní. Byl tak blízko, že cítila mužnou vůni jeho umyté kůže a svěží aroma vypraného oblečení. Zorný úhel Mariah zaplnil Vlčákův obličej. Výrazné cínové oči zíraly na ty její. Ten pohled z ní vysával veškerou energii a celou ji ochromil.

Vší silou odtrhla z jeho tváře oči, které jí čirou náhodou sklouzly k rozepnutému límci. Skrz vlnité, kávově hnědé chloupky mu prosvítala opálená kůže. Zastyděla se, protože ji to uvádělo v pokušení.

Škubla hlavou nahoru a s odříkáním se mu znovu zahleděla do očí. „Existuje snad nějaký důvod, proč jste sem přišel?“

„Jo.“

Věděla, že není zrovna zdvořilé, aby se ho na to vyptávala, ale nemohla si pomoct. „Proč jste vlastně tady?“

Naklonil se k ní ještě blíž. Srdce Mariah bušilo jak o závod. Netušila, jestli za to může strach nebo nějaké temné a neznámé citové pohnutí.

„Přišel jsem, abych vás poznal.“

„*Cože?***“**

Tiše se zasmál. „Zajímáte mě, to je vše.“

No, *tohle* jí ještě scházelo! Narovnala se. Dávala si dobrý pozor, aby se vyhnula jeho pronikavému pohledu. „Nechci, abyste se o mě zajímal, pane Stone.“

„Já vím, že nechcete. Proto jsem tady.“

Netrpělivě si povzdechla. „*Snažíte* se mě rozčílit, pane Stone?“

„Ne. Vychází to ze mě zcela přirozeně… takový malý dárek od přírody.“

„Vaše maminka na vás musí být hrdá.“ Ani ne za vteřinu si uvědomila, že mu matka zemřela. „Pro kristapána… promiňte mi to, pane Stone…“ Obrátila se k němu. Nevěděla, co říct.

Upřeně se na ni zadíval, ale tentokrát bez úsměvu na tváři. Jejich pohledy se setkaly a zaháklydo sebe. Měl v očích něco tak známého… tak hlubokého. Ano, vyzařovala z nich osamělost a vášeň. Najednou bylo všechno pryč.

Nebo se jí to jenom zdálo?

„Odpouštím vám.“

Mariah si umanula, že už nebude přemýšlet nad tím, co zahlédla v jeho očích. „Umíte odpouštět velice rychle,“ konstatovala a opatrně se usmála.

Na rtech se mu opět zavlnil laskavý úsměv. „Protože jsem dobrák od kosti. Doufám, že i vy budete jednat tak rychle, až vás urazím.“

„Ale… Chcete mi snad naznačit, že máte v úmyslu mě urazit?“

Pokrčil rameny. „Ne, ale určitě se to stane. Je to totiž můj další dar od matky přírody.“

„To je všechno… jenom dva?“

„No, ještě mám docela kvalitní pravý hák.“

Promíchala noky. „Můj bože, jaká zásoba dovedností! Musí být pro vás hračka najít zaměstnání.“

„Zřídkakdy nějaké hledám.“

„K mému neštěstí se vám čas od času podaří nějakou práci přece jenom klofnout.“

Přistoupil k ní. Úplně zpanikařila, neboť se domnívala, že na ni chce sáhnout. Chtěla od něj odstoupit, ale nemohla udělat ani krok.

Nenatáhl ruku, aby ji chytil. Dotkl se jí pouze očima. Ten pohled však byl mnohem intenzivnější a fyzičtější než jakýkoliv jiný dotek, jenž doposud poznala.

„Slečno Throckmortonová, vy přece nejste taková, jaká se zdáte, že?“

Tahle tichá slova zasáhla Mariah jako jedovaté šípy. Snažila se pronést nějakou sarkastickou poznámku nebo úsečnou odpověď, ale vůbec nic ji nenapadlo. Zírala na něho s polootevřenou pusou, která čekala na to, až konečně vysloví nějaká ta slova.

Najednou za nimi vrzly dveře. „Jak se máte, vy dva?“ zachraptěl z chodby Rassův hlas.

Ulevilo se jí. Divoký vlčák ustoupil.

Mariah se od něho obrátila a pronesla chvějícím se a zastřeným hlasem: „Ahoj, Rassi.“ Těžce přitom dýchala.

Rass se zhluboka nadechl a pohladil si břicho. „Tohle voní jako pečené hovězí s noky. Moje oblíbené jídlo. Dáš mi na talíř dvojitou porci?“

„Samozřejmě, Rassi.“ Sklonila se a otevřela dvířka od trouby. Do tváře jí šlehla vlna horkého vzduchu. Vytáhla obrovský pekáč a položila jej na sporák.

Civěla na pečené maso, ze kterého se valila pára. Nevnímala. Svírala ji úzkost. Nechtěla, aby Divoký vlčák rozebíral její život, testoval, kolik toho snese, a ptal se na otázky, které neslyšela už několik let. Otázky, na něž stejně nedokázala odpovědět. Nepřála si, aby ji Divoký vlčák „poznal“.

Krucinál! Její minulost patří jenom jí. Nemá vůbec žádné právo na to, aby se šťoural ve věcech, které se ho nijak netýkají!

Neustále si namlouvala, že tohle je ten pravý důvod, proč se chvěje a proč se pana Stonea bojí. Netoužila se dělit o svá tajemství. Nic víc, nic míň.

Ale mohla se přesvědčovat, jak chtěla, stejně tomu nevěřila. Kromě strachu, jenž se jí zmocňoval v jeho přítomnosti, jí podlamovalo kolena ještě něco jiného. Něco, co nepocítila už… šestnáct let.

Divoký vlčák pomalu, ale jistě navrtával její drsnou skořápku, jež ji chránila před okolním světem. Dokázal ji rozzlobit, pobavit… a pro kristapána… *rozesmát.*

Podařilo se mu probudit ji k životu.

Už je to tak dávno, co v ní nějaký muž probudil city. Stejně to tenkrát zpackala, protože mu dala všechno, co měla, a nežádala od něho na oplátku nic. Tehdy jí zničily život její vlastní city.

Nechtěla žít tak jako kdysi. Nehodlala projevovat Divokému vlčákovi to, co projevují ženy k mužům. Přála si, aby jejich vztah nepřekročil rámec pracovního poměru. Nic víc. Všechno ostatní by ji hrozně zranilo.

O tom nepochybovala. Byla si téměř stoprocentně jistá, že by se nikdy nemohla zamilovat do muže, jako byl Divoký vlčák. Děravé podrážky jí prozradily všechno, co o něm potřebovala vědět.

Podobal se Stephenovi. A cítila se s ním stejně jako se Stephenem…

Jenže tehdy byla ještě mladá, téměř dítě. Tato slova ji uklidnila a trochu jí pozvedla náladu. Už jí přece není šestnáct! Dnes netouží po pohádkovém životě jako tenkrát!

Je starší a moudřejší. Pravý opak naivní puberťačky. Viděla svět takový, jaký doopravdy je. Připomínal jí chladné a nevlídné místo, kde číhá nebezpečí za každým rohem.

A je mnohem silnější. Možná v ní Divoký vlčák probudil určité city, to nemohla popřít, ale rozhodně jí nemohl nijak ublížit. Jedině v případě, že by mu dala své srdce.

A Bůh je jí svědkem, že k něčemu takovému nikdy nedojde.

Divoký vlčák si přisunul židli ke stolu.

Naproti němu seděla Mariah. Byla ztuhlá jako vařecha. Ruce choulila ostýchavě v klíně a zírala do talíře.

Snažila se jej ignorovat a předstírala, že jí vůbec nevadí, když se vrtá v její minulosti. Ale nedařilo se jí to… viděl do ní natolik, že kolem jejího obočí rozpoznal drobné zamračené vrásky a všiml si lehce chvějících se prstů.

Její minulost byla opředená tajemstvím. I když se to zdálo téměř nemožné, Mariah před ním něco ukrývala. Byl si tím čím dál víc jistý, a čím déle na to myslel, tím více ho to zajímalo. A o to víc se chtěl dozvědět pravdu.

Ale pokud se na něj nepodívá, nezjistí vůbec nic. Zrovna teď zírala na svůj talíř, jako kdyby na něm ležely korunovační klenoty. Snažila se jej ignorovat, jenže on jakékoliv přezírání nedokázal přenést přes srdce.

Odkašlal si a vrazil vidličku do jídla. „Ti červi vypadají velice chutně.“

Trhla hlavou. „To jsou *noky*, pane Stone.“

Rass zbystřil pozornost. V jeho modrých očích se zajiskřil zasněný a nepřítomný pohled. „Mluvil tady snad někdo o červech?“

„Samozřejmě že ne, Rassi. Pan Stone nám právě vyprávěl o červených jablcích.“ Škodolibě se usmála na Divokého vlčáka. „S největší pravděpodobností si spletl výrazy.“ Než mohl odpovědět, obrátila se k otci. „Vždyť ses té večeře skoro ani nedotkl. Jsi v pořádku?“

Rass napíchl kluzký nok a dal si jej do pusy. „Hm… dobrý,“ chválil a hlasitě přežvykoval.

Usmála se. „Velice vtipné!“

Divoký vlčák ji pozoroval a nemohl uvěřit svým očím. Obyčejný úsměv ji změnil k nepoznání.

Ucítila jeho pohled a otočila se k němu. „Na co se tak díváte?“

„Právě jsem přemýšlel, jak vám sluší, když se usmíváte," řekl něžně. Sám byl překvapený pravdivostí těchto slov.

Ztuhla. Stiskla rty a uhnula pohledem.

Divoký vlčák se trochu zamračil. „Myslel jsem to jako kompliment."

Úplně ho ignorovala a zírala dál na jídlo.

Položil lokty na stůl, sepnul ruce a pozorně si ji prohlédl. Chtěla se co nejrychleji ponořit do vlastního světa a předstírat, že Vlčák vůbec nesedí u stolu. Ale on jí nedovolí, aby ho nebrala na vědomí. „Takže, slečno Throckmortonová, jak dlouho tady žijete?"

Znervózněla, ale nezvedla hlavu. „Skoro celý život."

„Mariah nikdy neopouští farmu," konstatoval věcně Rass.

Mariah tiše oddychla. „Rassi, jsem… jsem si jistá, že pana Stonea nezajímají naše soukromé záležitosti."

Divoký vlčák se naklonil a povzbudivě se usmál. „Právě naopak, slečno Throckmortonová, vaše *soukromé záležitosti* mě velice zajímají."

Zašel příliš daleko. Uvědomil si to téměř okamžitě.

Její tvář se změnila jako mávnutím čarovného proutku. Narovnala se. Upřela na něho studené hnědé oči, jako kdyby byl nějaký pavouk, který právě vlezl na čisté prostěradlo. Výsměšně pozvedla jedno obočí. „Nechápu proč, pane Stone."

Ozvalo se cinknutí. Rass právě položil vidličku. „Už mě unavuje to vaše ustavičné pane a slečno. Jmenujete se přece Mariah a Divoký vlčák. Tak se laskavě oslovujte, jak máte."

Mariah se podívala na Divokého vlčáka.

Vyslal jí vyzývavý úsměv.

Neopětovala ho. „Nemůžu přece říkat… lidské bytosti Divoký vlčáku? Jaké je vaše křestní jméno?"

Tahle otázka ho úplně vyvedla z míry. Už hezkých pár let se ho nikdo nezeptal na jméno, a ještě více roků uplynulo od té doby, co na tenhle dotaz naposled

odpověděl. Zvykl si na to, že cestoval v anonymitě a vyhovovalo mu, že jej nikde neznají a nikdo po něm nikdy nepátrá. *Líbilo* se mu toulat se po světě beze jména.

Opřel se o židli a obdařil Mariah tím nejsvůdnějším úsměvem… takovým, který vždycky zabral. „Ale no tak, Mariah, trošku se snaž! Copak je těžké vyslovit Divoký vlčák?“

„Klidně bych vás takhle oslovila, ale neudělám to, protože se mi to nelíbí.“ Naklonila se blíž k němu a dala lokty na stůl. „No tak, pane Stone, jaké je vaše křestní jméno?“

Těžce polkl. Poprvé v životě cítil v přítomnosti ženy určitou nejistotu. „Na tom nezáleží.“

Divoký vlčák opět upřel pozornost na talíř s jídlem. Tak s tímhle ho teda dostala.

Najednou mu spadl hřebínek. Už se nechoval tak domýšlivě jako předtím.

Bože, jak je unavená. Dnešek patřil k těm nejdelším dnům jejího života. Dokonce ani koupel nezabrala. Cítila se opotřebovaná, nepoužitelná a prázdná.

Mariah postávala u okna svého pokoje a upřeně se dívala na tichou farmu, jež se pomalu zahalovala do tmy Na sad se snášel soumrak. Pozvolna se vytrácelo poslední světlo, které dopadalo na oranžovou sedlovou střechu noclehárny.

Právě jsem přemýšlel, jak vám sluší, když se usmíváte.

Zatřásla se zimou, když si vybavila tahle slova.

Nechtěla mu odpovídat a dělala všechno pro to, aby mu neodhalila vlastní duši, ale věta, kterou řekl, z ní vysála veškerou energii. Ten výrok, který se tak nápadně podobal jedné ze Stephenových lží, projel jejím

sebeovládáním jako nůž a zasadil do ní hlubokou ránu. A vystavil ji na pospas. Zranitelnou a krvácející.

Dostával se jí na kobylku a překračoval hranice jejího malého světa. Tahle nepopiratelná pravda ji bolela jako trn v ruce. Cítila to… cítila ho. Proudil jí v žilách jako nějaký virus a zanechával ji bezmocnou a slabou.

Mohla nad tím přemýšlet, jak chtěla, a do nekonečna si to logicky vysvětlovat, stejně vždycky podlehla jeho svůdným úkladům.

„Přitahují tě jenom zkrachovanci," pronesla nahlas.

Věděla, že to není úplně pravda. Divoký vlčák Stone ji zas tak moc nepřitahoval. Pouze si uvědomovala jeho přítomnost a z nějakého nepochopitelného a zřejmě nemorálního důvodu ji lákal do svých sítí. A v tom byl ten rozdíl… alespoň doufala, že ano.

Jak ho má přehlížet? Jak si jej může nevšímat na téhle vyschlé malé farmě, kde lišky dávají dobrou noc a kde se nikdy nic důležitého nepřihodilo? Prohání se tady jako velké tornádo!

A jak může někdo ignorovat ve vlastní zahradě tornádo? Zaťala pěsti, poodešla k posteli a posadila se zkoprněle na okraj.

Musí přehlížet jeho výroky. Je jí úplně jedno, jestli odhalí její hrozné tajemství. Stejně ho nebude zajímat, a ještě se jí vysměje.

Sevřelo se jí hrdlo. Překvapilo ji, že se po tolika letech stále ještě stydí za to, co tenkrát provedla.

Zavřela oči a přála si… alespoň jednou v životě…, aby se mohla vyplakat.

Potřebovala se vybrečet a zbavit zlosti a úzkosti, kterou v sobě zadržovala. Ale už několik let neuronila ani slzu. Naposledy plakala to odpoledne…, a to až do úplného vyčerpání. Dokonce i když zemřela matka a ona se nad jejím hrobem cítila naprosto zdevastovaná a srdcervoucně opuštěná, nedokázala brečet. Smutek se proměnil v obrovskou ledovou kostku, jež se bolestivě tísnila v její hrudi.

Unaveně vzdychla a praštila sebou do peřin. Ubíjel ji, moc dobře to věděla, ale neměla sílu ho zastavit. Unavovalo ji to věčné lhaní, skrývání a přetvařování. S Rassem si kvůli tomu užila svoje, ale s Divokým vlčákem se to stávalo nesnesitelné.

Kdyby alespoň měla odvahu… aspoň trochu. Tím ostatním disponovala: pevnou vůlí, rozhodností, ohromnou vytrvalostí a odhodláním. Vším kromě odvahy. Tu ztratila před mnoha lety a od té doby ji nebyla schopna znovu získat. Kdyby se jí to podařilo, už by tady zřejmě nebyla. Žádného odvážného člověka by přece nemohl zastavit nějaký přiblblý dřevěný plot!

„Bože…“

Nevěděla si s Divokým vlčákem rady. Jak si má od něho udržet odstup? Jak ho přinutit, aby se k ní nepřibližoval? Jediné, po čem toužila, byl klid. Chtěla, aby všechno bylo jako dřív.

Přála si, aby se zase cítila doma bezpečně.

Copak žádá tak mnoho?

Kapitola osmá

Rass stál v kuchyni a pozorně poslouchal, jak navrchu vrže podlaha.

Pomalu vydechl. Mariah už dorazila do svého pokoje.

Šel k chladnici a vytáhl z ní zbytek pečeného masa. Uřízl jeden plátek, položil jej na tečkovaný plechový talíř a přidal pár brambor a vařenou mrkev. Potom vrazil pod paži láhev moštu. Když se narovnával, podíval se nervózně na schody. Nikde nikdo.

Odcupital po špičkách k hlavním dveřím a tiše je otevřel. Přivítal ho studený vzduch, který voněl po zralých jablíčkách. Farma se ponořila do tmy. Ovocné stromy vypadaly oproti šedé večerní obloze jako lidské kostry.

Potichu za sebou zavřel dveře. Západka vklouzla do štěrbiny. S hlavou skloněnou a rukama pevně svírajícíma jídlo pospíchal Rass ke stodole.

Zastavil se před zavřenými vraty. Staré srdce mu dychtivě tlouklo očekáváním. Cítil se jako malý kluk. V jeho vlastní stodole se totiž ukrývalo tajemství. Věděl o něm od okamžiku, co odpoledne spatřil mladého chlapce, jak se schovává a slídí okolo farmy. Tahle záhada byla až příliš vzrušující, než aby se dala ignorovat.

Položil talíř s jídlem na dlaň jedné ruky a pořádně zatlačil do dveří. Vrata se rozlítla a nahrnula k zadní stěně kus udusané hliněné podlahy. Ozvalo se zadunění a dřevěná budova se celá otřásla.

Na půdě se něco pohnulo.

Rass se došoural doprostřed stodoly a podíval se nahoru. Jasné modro šedé světlo měsíce pronikalo malým

vikýřem a rozlévalo po celé stodole ocelově modré a onyxové stíny. Půda vypadala jako velká černá díra.

Přišel k žebříku, položil nohu na spodní laťku a zíral do tmy. „Je tam někdo?“

Nic.

„Mám pro tebe nějaké jídlo.“

Nad hlavou mu zavrzalo prkno podlahy. Ze štěrbin začal poprchat prach a kousky slámy. Sypaly se přímo na Rassův obličej. „Viděl jsem tě.“ Odmlčel se a opatrně zvažoval, co řekne. „Nechci ti ublížit. Jenom jsem myslel, že bys mohl mít hlad.“

Odpovědělo mu nekonečné a zející ticho. Rass se zrovna chystal k dalšímu pokusu, když se najednou něco… někdo začal pomalu sunout k žebříku. Pomalu, pomaličku. Stará prkna zaskřípala.

Rassovi se zatajil dech a jeho staré srdce bilo vzrušením jako za mlada. *Už jde, Greto. Už jde…*

Přes okraj půdy vykoukl drobný obličej. Rass nedokázal rozpoznat chlapcovy rysy, protože ho obklopovala černočerná tma. Jediné, co mohl rozeznat, byla rozcuchaná rusovlasá kštice, kterou prozradil svit měsíce. „Co máte?“

„Sauerbraten, brambory a vařenou mrkev.“

„Co je Sauerbraten?“

„Záleží na tom?“

Kluk zakroutil hlavou. „Ne, protože mám takový hlad, že bych snědl i mrtvého pavouka.“

Rass souhlasně přikývl a začal lézt po žebříku.

„Počkejte…“

Rass zvedl hlavu.

Hoch přehoupl nohu přes okraj a pohlédl na Rasse. Jste… starý“

Rass na něho překvapeně zamrkal. „Hm?“

Klučina pokrčil rameny. „Neměl byste šplhat po žebříku. Půjdu se najíst dolů.“

Rass se usmál a slezl z laťky. Tohle mu stačilo k tomu, aby si o neznámém chlapci, jenž se skrýval u nich ve stodole, udělal obrázek. Ten hoch měl srdce. „To budeš moc hodný, synku.“

Kluk se otočil, hupl na žebřík a sestoupal dolů za Rassem.

Rass poodešel k ponku a zapálil svítilnu. Ve skleněné kouli ožil plamínek, který ozářil malou část stodoly slabým mihotavým světlem.

Klučina vykoukl zpoza žebříku a spekulativně Rasse zkoumal.

Rass šel směrem k mládenci. „Jsem Rass Throckmorton,“ představil se hned, jak se u něho zastavil.

Mladík opatrně odstoupil od žebříku a vzal si od Rasse talíř s jídlem. „Já jsem Jake.“

„Dobrá, Jakeu, neposadíme se, ať se můžeš v klidu najíst?“

Jake koukl na jídlo. Hltal ho nenasytnýma očima, jako kdyby čtrnáct dní nejedl. Ale nekousl si. „Co ode mě chcete?“

Rass posmutněl, když tu otázku zaslechl. Položil lucernu a pak si pomalu sedl na lavici. „Nic,“ pronesl tiše. „Jenom jsem myslel, že bys mohl mít hlad.“

Chvíli se zdálo, že Jake usilovně přemýšlí, ale nakonec se rozpačitě posadil vedle Rasse. Přitáhl si talíř do klína, upřel na něj pohled a dlouhou dobu jenom mlčky zíral. Rass měl dojem, že se mu v očích zaleskly slzy. Pak se pustil do hovězí pečené a hlasitě přitom mlaskal.

Rass jej sledoval, jak baští, a znovu ho přepadl smutek. Tentokrát mu toho kloučka bylo líto proto, že v tak mladém věku poznal, jaké je to být opuštěný, vystrašený a hladový.

„Kolik je ti let?“ zeptal se tiše, když Jake dojedl.

Jake se hltavě napil moštu a utřel si rukou vlhká ústa. Rass se na chlapce rozpačitě zadíval. „Promiňte. Nejsem

tak špatně vychovaný, jak si myslíte. V březnu mi bude patnáct… šestnáct.“

Rasse docela udivilo, že kluk s takovým osudem vůbec ví, co znamená slovo *vychovaný***.**

„Odkud jsi?“

Opatrně na něj pohlédl. Chlapcovy obezřetné zelené oči jaksi nešly k jeho otevřené a upřímné povaze. Slabé světlo, které vycházelo ze svítilny, ozářilo několik předmětů. Vedle se válel zahrocený kámen, kousky kůže chřestýše a malé šedé vosí hnízdo.

Jake sáhl po vosím hnízdě a začal ho pozorně zkoumat.

Rass sledoval, jak se chlapcovy oči rozšířily údivem a jak se mu vzrušením napnula hruď. Měl pocit, jakoby se znovu octl v době, kdy vyučoval na jedné střední škole v New Yorku. Už je to tak dávno, co měl kolem sebe mladé dychtivé školáky, kteří z něho tahali hromadu neužitečných informací. A co učil žáka Digbyho geologii a historii. To byl aspoň student! pomyslel si s úsměvem a hloubal nad tím, kde je Larencovi konec.

„Našel jsem to v jedné opuštěné farmě u města. Jestli chceš, můžeš jít se mnou zítra hledat…

Jake zakroutil hlavou. „Ani ne. Už bych měl vyrazit na cestu.“

„Potřebuju asistenta,“ prohodil dychtivě Rass. „Takového, který by zapisoval a odnášel veškeré nálezy.“

Jake upřel oči na špičatý kámen. Lehce se zamračil. „Když jsem byl mladý, tak jsem sbíral kamínky.“

*Když jsem byl mladý***.** Rasse úplně rozbolelo srdce. Něco tak smutného ještě nikdy neslyšel od žádného šestnáctiletého chlapce. „Mně je sedmdesát čtyři a pořád je sbírám.“

„Maminka mi jednou věnovala knihu o nerostech. Popisovala všechny možné druhy.“

„Musí tě mít opravdu ráda.“

„To jo.“ Odmlčel se a smutně sklopil oči. „Měla.“

Měla. Rass najednou pochopil, proč je tak smutný. Chtěl se mu omluvit, ale věděl, že by to bylo zbytečné. Všechna slova by teď zněla prázdně a hloupě. Namísto toho řekl: „Můžeš tady nějakou dobu zůstat. Až budeš chtít odejít, jednoduše odejdeš."

Jake se na něho podíval. Třepotavé zlaté světlo zalilo jeho mladý obličej. Vypadal pobledle, téměř křehce. Z očí mu vyzařovala nejistota. „Já… já bych rád, ale…" Pohlédl dolů na ruce.

„Ale co?"

„Viděl jsem tu přísnou a protivnou paní a… toho pána, co tu bydlí…"

Rass sebou trhl, když zaslechl popis Mariah. „To bude nejspíš má dcera," prohodil potichu, „a náš nový pomocník. Jmenuje se Divoký vlčák Stone. Neboj, nic ti neudělají."

Jake zakroutil hlavou. Něco, co se podobalo strachu, mu zasmušilo oči. „Nechci, aby… někdo věděl, že jsem tady. Ještě je moc brzy."

Rass pochopil. Ten chlapec určitě nemá domov už dlouhou dobu, a proto se špatně přizpůsobuje cizímu prostředí. Tady ve stodole se zřejmě cítí bezpečně. „Jistě, tohle není žádný problém. Bude to naše tajemství."

Jakeovi zelené oči, teď plné naděje, jakoby nechtěly věřit téhle odpovědi. „Opravdu?"

„Opravdu."

Rass se neohrabaně postavil. „Myslím, že už půjdu do postele. Mladí chlapci a mrzutí dědci se potřebují pořádně vyspat. V sedm hodin ti přinesu snídani."

„Díky, Rassi."

„Nemáš zač." Rass se otočil, vyšel ze stodoly a zavřel za sebou vrata.

Ponořil se do temné noci, která mu vždycky poskytovala útěchu, a odkráčel domů. Později ležel v obrovské manželské posteli a zíral na tmavý strop.

Poslala jsi ho za mnou, že?

Kratinkou chvilku věřil, že mu Greta odpoví. Tajně doufal, že znovu ucítí vůni levandule a něžné pohlazení vánku.

Ale dnes se žádné odpovědi nedočkal. Zůstala totiž uvězněna v jeho srdci. Ale i tak se usmál. Poprvé po několika měsících se těšil na ráno.

Divoký vlčák si po dlouhé době ustlal postel. Na hrbolatou matraci rozprostřel vyprané voňavé prostěradlo a pečlivě jej uhladil. Rukou cestoval po látce a vnímal ten neznámý povrch.

Nedočkavě ze sebe svlékl čisté oblečení a vklouzl do postele. Pak si skoro až ke krku přitáhl přikrývku. Studené prostěradlo a těžká deka mu přilnuly k tělu a zabalily jej do pohodlí, které si nevychutnal už několik let.

Bože, to je paráda!

Spokojeně vydechl a zadíval se na strop. Snažil se rozpoznat trámy v krovu, které pohlcovala černá tma. Zbytečně. Temnota byla neprostupná. Vyšlo by nastejno, kdyby zíral na vesmírnou oblohu a snažil se odhadnout vzdálenost mezi Zemí a Měsícem.

Přistihl se, jak znovu myslí na Mariah Throckmortonovou. Neměl pro to žádný rozumný důvod. Zřejmě leží v posteli s peřinou přitáhnutou až k bradě a s vlasy rozprostřenými kolem hlavy jako vějíř z mahagonového ohně.

Ne, změnil názor. Tak to nebude. S copánky. Nosila ty nádherné jemné vlasy stočené do drdolu nebo do uzlu, protože je musela mít pod kontrolou. A to vždycky.

Usmál se, když si ji vybavil. Měla v sobě něco zvláštního a neobyčejného. Zaujala ho. Nic víc. Taky jej… přitahovala. Uvažoval, o čem asi přemýšlí a o čem sní. Lámal si hlavu nad tím, jestli mají něco společného a jestli očekává od života víc, než je tahle malá odříznutá farma. A zdali touží po tom prchavém *víc*.

On po něm pátrá už několik let. Snaží se ho najít a přeměnit v něco skutečného a hmatatelného. Zatím se však podobá zamlženému snu a nekonečné touze. Stejně jako před patnácti lety, ani teď mu nebyl blízko.

Ale pořád ho hledal. A z nějakého zvláštního a nevysvětlitelného důvodu se domníval, že by Mariah mohla chápat jeho nedočkavé touhy.

Zvláštní…

Zavřel oči a protáhl se. Chladné ložní prádlo mu hladilo kůži a dráždilo jej. Vyvolávalo v něm cizí a mírně erotický pocit. V břichu ho začalo hřát teplo, které se mu postupně vlévalo do třísel. Neklidně se obrátil a snažil se usnout.

Marně. Znovu myslel na Mariah.

Příští ráno Mariah seškrábla z kuchyňského prkénka zbytek klobásy, hovězího masa a brambor a vhodila směs na rozpálenou pánev. Přidala cibuli a koření a vytvarovala jakousi omeletu. Silně čpící vůně smažené cibule jí vehnala do očí slzy.

Zamyšleně si utřela pálivé slané kapky a promíchala horké jídlo. Beztvará hmota si vesele bublala a prskala. Za ní se na kamnech v kastrolu ohřívaly čerstvě upečené kukuřičné placky.

Ani jednou se neotočila a nepodívala na stůl.

Najednou uslyšela tlumený výbuch smíchu.

Nevšímej si toho. *Ignoruj* ho.

Nedokázala to. Mírně se pootočila a vrhla na stůl podloudný pohled.

Divoký vlčák seděl na *její* židli a lokty se opíral o stůl. Bavil se s jejím otcem, jako kdyby byli nejlepšími přáteli.

Pohledem zabrousila na jeho profil. Všimla si, že má velice pevnou hranatou čelist a jemné rty. Oknem sálaly hřejivé paprsky a proplétaly mu dlouhé, sluncem vybledlé vlasy.

Mariah ztěžklo srdce. Samota se proměnila v touhu, která ovládala celé její tělo.

Uhnula pohledem. Divoký vlčák Stone není ten, kdo jí působí bolest na duši, připomněla si stroze. To utrpení zavinila jeho přítomnost a skutečnost, že je v jejich domě, že si důvěrně povídá s otcem a že se směje a vtipkuje.

Mariah ještě nikdy neměla pánského návštěvníka. Až do dnešní doby, do této chvíle jí to nikdy nevadilo. Teď při pohledu na Divokého vlčáka, jenž se cítil u jejich jídelního stolu jako doma, na ni dolehl trýznivý smutek. Litovala toho, co nikdy neprožila a co nikdy neprožije.

Nemohla popřít, že někde v hloubi srdce toužila po muži a po nekonečné, nesmrtelné lásce, kterou spolu kdysi prožívali Rass a Greta. Mariah vyrostla v prostředí, ve kterém se setkala s láskou, jakou lidé znají jen v pohádkách. Každý den ji viděla rodičům na očích a očekávala, že ji něco podobného jednou taky potká.

Samozřejmě že dnes už byla mnohem chytřejší. Přesto se během dlouhých chladných nocí, kdy ležela sama v posteli a zírala na temný strop, trápila tím, že ji nikdy nepoznala.

Ale Divoký vlčák Stone nebyl žádný lék na její samotu. Musí si to jednou pro vždy zapamatovat. I když v ní cosi probudil… o tom neměla sebemenších pochyb…, nešlo o nic jiného než o to, že z osamělosti odpovídala na jeho podněty. Nic víc, nic míň.

S přinucením odtrhla myšlenky od Divokého vlčáka a místo toho se raději soustředila na snídani. Odstrčila bublající směs na jednu stranu pánve a rozklepla do žhavého oleje šest vajec.

Když se vajíčka usmažila, Mariah naservírovala snídani a posadila se naproti Divokému vlčákovi. Dávala pozor, aby se mu nepodívala do očí. Upřela pozornost na jídlo a se zanícením zkoumala každičké sousto, které strčila do pusy.

Ucítila jeho pohled. Pálil jako oheň a bodal jako ostrý šíp.

Seděla se sklopenou hlavou a kousala se do spodního rtu, aby se jí tak nechvěl. Zdálo se jí, že jí nepravidelně tluče srdce a že se nemůže pořádně nadechnout.

Cítila se… zranitelná. Teď by se měla pořádně naštvat a skrýt ty zničující emoce za roušku nenávisti. Takhle to aspoň vždycky fungovalo, když se někdo… dokonce i Rass… dostal příliš blízko.

Celé dlouhé roky nosila nepřístupnou a rezervovanou masku, která ji chránila před krutým nespravedlivým světem a její vášnivou a bezohlednou povahou.

Ale dneska to zkrátka nešlo. Ani silná vůle nedokázala na příkaz potlačit to, co zrovna cítila.

V zádech ji mrazilo podivné rozrušení, jež jí vysílalo nenávist do každičké části srdce a duše. Někde uvnitř ji hlodala zhoubná zloba, která ji pustošila a pojídala sebekontrolu, jež si vždycky snažila tak zoufale udržet.

Zjistila, že je čím dál složitější ho ignorovat. V jeho přítomnosti se v ní probudilo k životu její druhé já, o kterém si myslela, že už je dávno pohřbeno. Strhl z ní odměřenou masku, a ona tak konečně měla možnost uvidět samotu, odloučení a to, o co byla celou tu dobu ochuzena. Při pouhém pohledu na něho, jeho uvolněný úsměv a nenucený smích, si vzpomněla na dobu, kdy bývala nespoutaná a bezstarostná. Představila si chvíle, kdy se jí někdo dotýkal, objímal ji a miloval.

Nechť jí Bůh odpustí, ale když se na něj někdy podívala, vybavila si to, na co chtěla rychle zapomenout. Znovu si zavzpomínala, jak dobře se cítila v chlapské náruči a jak ji uklidňovalo, když ji nějaký mužský pohladil.

Vyděsilo ji to k smrti.

Kapitola devátá

,, Je čas na bohoslužbu," konstatoval Rass a posunul do středu stolu prázdný talíř od snídaně. „Tvá matka už čeká." Zeširoka se na Mariah usmál. „Vždyť víš, jak je netrpělivá."

Divoký vlčák se zamračil. „Myslel jsem…"

„Matka zemřela," pronesla Mariah bez zájmu. „Ale Rass ji každou neděli navštěvuje."

„Někdy i častěji," dodal Rass.

Mariah roztála, když zaslechla tohle tiché přiznání, a usmála se na otce. **„***Obvykle* častěji."

Divoký vlčák odsunul talíř. „Díky, ale já zůstanu, protože do kostela zrovna moc nemusím."

„Tohle je úplně něco jiného, než jak si to představujete."

Podíval se na starce s otazníkem v očích. „Jak můžete vědět, co si pod tím představuju?"

Mariah se zasmála a vstala. „Něco takového si totiž nedokáže vyobrazit vůbec nikdo."

Tón jejího smíchu jej úplně šokoval. Jakoby jí nepatřil. Zněl tak hebce a melodicky a přitom se mísil s mírným nádechem drsnosti. Připomněl mu temné noci plné žhavé vášně.

Zamračila se na něho. „Stalo se vám něco, pane Stone? Jste dost bledý."

Nechtělo se mu věřit, že ho takhle silně ovlivnilo něco tak neškodného, jako je obyčejný smích. „Nic mi není."

Už se chystala otočit, *chtěla se otočit,* pomyslel si, ale nakonec to neudělala. Stála tam jako solný sloup. Jejich pohledy se setkaly a znehybněly. Něco mezi nimi přeskočilo, něco… neodolatelně podmanivého.

Potom, jakoby mávnutím kouzelného proutku, se od něho odvrátila.

Zamrkal. Tohle zvláštní spojení vyprchalo tak rychle, až měl dojem, že si ho jenom představoval. Snažil si vzpomenout, o čem to vlastně mluvili.

Á, ano. Kostel.

Pohlédl na starce. „Rassi, nezlobte se na mě, ale já se nechci chovat jako nějaký pokrytec."

Rass se na něj zamračil. „Co tím chcete říct?"

„Nevěřím v Boha."

„Znamená to, že věříte v ďábla?"

Divoký vlčák se zasmál. „Ne, ale už jsem *ho* bohužel poznal."

„Co když vám Boha ukážu?"

Divoký vlčák ucítil, jak mu cuká v koutcích. „Cože? On žije tady? U opuštěného potůčku?"

Rass s vážnou tváří přikývl. „Samozřejmě že ano. Když se k nám přidáte, uvidíte jej na vlastní oči… Na tom přece není nic pokryteckého."

Pokrčil rameny. Pro mě, za mě. Aspoň bude s Mariah… třeba se mu podaří ukořistit její úsměv. „Tak dobře, profesore. Pojďme najít Boha."

„V tomhle chodíte do kostela?" zeptal se Divoký vlčák Mariah, když o hodinu později sešla ze schodů dolů.

Ledově ho přejela pohledem. „A co má být?"

Prozkoumal ji od hlavy až k patě. Stála rovně jako pravítko a náležitě tiskla k bránici drobné ruce, na které si navlékla rukavičky. Bledé hrdlo svíral jednoduchý stojatý límeček, ozdobený mašlí či jakousi ozdobou. Od absurdně vysokého límce až k úzkému pasu, který stahoval pásek, se vinulo tucet kulatých černých

knoflíků… jediná barva, jež „oživovala“ ženiny fádní hnědé šaty. Zpod jednoduchého lemu jí vykukovaly špičaté hnědé boty. Vlasy měla stažené tak pevně, až se domníval, že je má vzadu přibité hřebíkem.

Znovu si loudavě prohlédl její tělo a zadíval se jí do očí. „Pěkné šaty,“ poznamenal.

Lehce odfrkla a vyšla ze dveří.

Vyčetl z ní, že by je nejraději za sebou zabouchla. Neudělala to.

Vrazil ruce do kapes a líně se vykolébal z kuchyně a odploužil se za ní na terasu.

Rass postával před domem s kyticí jasně fialových květů. Vypadal… mladší. Jakoby mu skutečnost, že jde do kostela, vymazala z tváře nejméně jednu desítku let. Veselá nálada mu rozzářila mdlé oči a rozžehla v nich lesklé modré světlo. „Divoký vlčáku, jste připravený? Mariah?“

„Už jsem hotová,“ odpověděla rázně.

Divoký vlčák se poohlédl po povozu s koňmi, ale žádný nespatřil. „Chcete, abych zapřáhl vůz?“

Rass se zasmál. Opuštěnou farmou se začal nést hlasitý a laskavý chechot. „Pane Stone, k tomu, abychom spatřili našeho Pána, nepotřebujeme žádné koně. Pojďte za mnou.“ Potom se bez jediného slova vydal směrem ke zlatavým polím.

Divoký vlčák upřel na Mariah nejistý pohled. „Kam jde?“

I když se na něj nepodívala, mohl by odpřísáhnout, že se jí na rtech zableskl nepatrný úsměv. „Bůh žije na západní pastvině, pane Stone.“

Teď se usmál i on. „Myslel jsem, že bydlí na Dvacáté ulici.“

„To taky, ale my se s Pánem Bohem setkáváme na západní pastvině.“

Zrychlil krok a přiblížil se k ní. Přilákal ho neodolatelný sarkasmus, jenž vycházel z jejích slov. „Vy tomu opravdu věříte, Mariah?“

Na chvilku přivřela oči a potom zvedla bradu. „Pane Stone, do toho vám nic není," pronesla něžným hlasem, který se podobal rannímu vánku.

Odstoupila od něho.

Pozoroval, jak kráčí před ním. Pochodovala s nepřirozeně toporným držením těla. Hustý oválný drdol, jenž měla stočený u krku, se leskl v slabých slunečních paprscích jako rudý oheň. Divoký vlčák si vzpomněl na žár, který maskuje tímhle odměřeným chováním.

Usmál se. Pomalu a s obrovskou rozkoší sklouzl pohledem na drobná záda, štíhlý pas a zakotvil na něžně oblých křivkách jejího zadku. Sepraná hrubá látka jí svůdně přiléhala k celému pozadí a pohupovala se s každým krokem, který udělala.

Posunul si klobouk víc dozadu a vydal se za ní.

Když už byli hezký kousek od domu, octli se na malém pahorku. Přestože se stráň ošlehaná větrem v nekonečném zlatém poli tvářila jako obyčejný kopeček, Divoký vlčák měl dojem, že se nenachází na prachsprosté vyvýšenině, ale na nějakém neobyčejném místě.

Stál tam prastarý dub, který střežil blízké okolí. Jeho pokroucené větve držely ochrannou ruku nad malou železnou lavičkou. Vedle ní vyčníval z upravené trávy náhrobní kámen, na jehož bílý mramor dopadaly podzimní sluneční paprsky. Před ním byla váza, v níž se tísnily uvadlé fialové jiřiny.

Divoký vlčák si prohlédl nápis na náhrobku. *Zde odpočívá Greta Wilhemina Throckmortonová. Manželka, matka, přítelkyně. 17. dubna 1820 – 23. prosince 1893.*

Ucítil ostrou bolest. Přivřel oči. Ach, Bože…

Ve větvích starého dubu uslyšel laskavý šepot šveholícího větru. Pomalu otevřel oči a zjistil, že jej Mariah upřeně sleduje.

Tentokrát z ní nevyzařovala žádná nenávist ani rezervovaný odstup. „Jste v pořádku?"

Náhle ho přepadla naléhavá touha se jí dotknout a říct, že chápe. Ale nemohl se ani pohnout. Stál tam jako idiot, zíral na ni a cítil, jak se její bolest mísí s tou jeho a jak mu tím strašným zármutkem těžkne srdce.

Jediné, na co se zmohl, bylo: „Ano."

Ještě chvíli ho pozorovala a pak se otočila. Pozvolna, jakoby na každém kroku číhalo nějaké nebezpečí, přešla k železné lavičce a posadila se. Se sklopeným pohledem, s kotníky těsně u sebe a dlaněmi v klíně zůstala nehybně sedět na okraji sedátka.

Rass se nedočkavě dobelhal k náhrobnímu kameni. Poklekl a vyměnil uvadlé květiny za čerstvé. „Posaď se, synku." Potom začal promlouvat tichým hlasem k náhrobku.

Divoký vlčák obešel hrob a přistoupil k lavičce. Mariah se na něj ani nepodívala.

Opatrně se protáhl kolem jejích kolen… lehce se jich dotkl… a posadil se vedle ní. Železo zasténalo pod tíhou jeho těla.

Ztuhla a odsunula se na konec sedátka.

Rass, který pořád klečel vedle nich na zemi, si odkašlal. „Ahoj, Greto." Vlčák ještě nikdy neslyšel takhle něžná a procítěná slova. Vyzařoval z nich jakýsi křehký cit… snad láska nebo úcta. Tenhle laskavý pozdrav udělal na Divokého vlčáka opravdu silný dojem. Vzpomněl si na matku, která k němu kdysi mluvila stejným způsobem.

„Greto, dnes máme hosta," zašeptal. „Pan Stone. Je to správný chlapík. Co na něj říkáš?"

Divoký vlčák pošilhával po Mariah.

Seděla ve strnulé poloze a zírala apaticky na ruce, které křečovitě svírala v klíně. Nepodívala se ani na otce ani na náhrobní kámen. Dokonce i z profilu se dalo vyčíst, že celé její tělo ovládá napětí. Ústa k sobě tiskla tak pevně, že z nich vznikla jedna úzká nemilosrdná čárka. U očí se jí krabatila pavučina ustaraných vrásek.

Zdálo se, že je… podrážděná…, dokonce víc než kdykoliv předtím. Jako kdyby držela sebeovládání na tenké niti.

Najednou se trávou prohnal vánek, jenž s sebou přinesl sladkou levandulovou vůni. Rass zavřel oči a zhluboka se nadechl. Tvář mu rozjasnil upřímný úsměv. „Taky si to myslím," zašeptal do ztracena.

Otočil se a mrkl na Divokého vlčáka. „Cítíte to?"

Vlčák odtrhl myšlenky od ženy, jež seděla mlčky vedle něho, a tvářil se, že je mu úplně jedno, proč je tak smutná, opuštěná a nepřítomná. „Co mám cítit, Rassi?"

„Zavřete oči."

„Dobře," poslechl.

„Zaposlouchejte se. Slyšíte vítr?"

Nad hlavou mu zašustilo listí a vánek kolem rytmicky pohvizdoval. „Cítíte vůni ovoce? Jablka, hrušky…" Divokého vlčáka úplně pohltilo sladké aroma, jež se linulo od sadu. Všechny jeho smysly si teď vychutnávaly ovocem nasáklý vzduch. Zdráhavě se pousmál.

V trávě zaslechl loudavé kroky, které patřily Rassovi. Šoural se směrem k němu. Potom uslyšel, jak starci zapraskaly kosti a ucítil, jak někdo prudce vydechl.

Divoký vlčák otevřel oči a před sebou uviděl Rasse. Klečel na kolenou.

„To je Bůh," zašuškal stařec. „Není v žádném kostele nebo jakékoliv budově, jež jsme postavili z trámů a hřebíků. Je v nás a v laskavosti, kterou prokazujeme jeden druhému. A v lásce, jež k sobě cítíme."

Mariah odfrkla. „Ha."

V Rassových očích se objevil smutek. Svezl se na paty a položil si žilnaté ruce do klína. „Má dcera nevěří." Ze starcových slov čišel zármutek a únava.

Lhostejně se na něj podívala. „Kdysi jsem věřila."

Rassovy starostlivé a laskavé oči se setkaly s dceřiným ledovým pohledem. „Mariah, Bůh není žádná hra.

Nemůžeš si jednou hodit kostkou a vzdát to, když prohraješ.“

Nehnula ani brvou. „Rassi, přestaň s tím.“

„*Ty* s tím přestaň.“

Pomalu vstala. „Už jsem s modlitbou skončila.“ Upřeně se podívala na náhrobek. „Vyřiď mamince, že ji pozdravuju.“

„Řekni jí to sama.“

Mariah neodpověděla. Zdálo se, že neslyší a nevnímá, co se děje kolem. Zírala na upravený kobereček trávy, jenž rostl vedle matčina hrobu. V očích se jí něco zalesklo. Vlčák z toho pohledu vyčetl strach a úzkost. Potom se sebrala, bez jediného slova si vyhrnula těžkou sukni a upalovala domů.

Oba muži sledovali, jak mizí. Divoký vlčák seděl dál na lavičce a Rass klečel v trávě u jeho nohou. Mlčeli.

Když se ztratila uvnitř domu, Rass unaveně povzdechl a vstal. Dokolébal se na okraj pokoseného trávníku a zadíval se na farmu.

Divoký vlčák přistoupil ke starci a položil mu ruku na vyzáblé rameno. Chtěl Rasse nějak povzbudit, něco mu říct, ale nevěděl, jak na to. Cítil se trapně, protože jej nenapadlo nic lepšího, než tam stát jako pitomec.

„Ach, Greto,“ zašeptal si pod nosem. „Naše malá holčička tak trpí…“

Divoký vlčák na to neřekl ani slovo. Vlastně ani nevěděl co. Rass se k němu najednou posmutněle otočil.

„Vy byste jí mohl pomoct.“

Zamračil se. „Vždyť ji vůbec neznám.“

„To je jenom výmluva.“

Divoký vlčák měl sto chutí se mu vysmát do obličeje nebo se k němu obrátit zády. Ale modrý plamínek, jež hořel ve starcových očích, ho držel jak v železných kleštích. „Možná,“ dodal klidně.

Ze staříkových očí postupně vyprchala všechna horlivost a na místo ní z nich teď sálala srdečnost. „S

výmluvami je to jako se lžemi. Zamotáš se do nich a pak nevíš, jak se z nich dostat ven. Platí to i tady, na téhle zapadlé farmě, kde lišky dávají dobrou noc.“

Divoký vlčák přelétl očima Rassovu šedivou hlavu. Na jazyku mu těžkla troufalá, zato neodkladná otázka. Věděl, že by se na něco takového neměl ptát… a že mu po tom vlastně nic není…, ale nemohl si pomoct. Obličej Mariah ho něčím upoutal a zároveň provokoval. A on musel vědět čím! „Co se jí stalo?“

„Na to se jí musíte zeptat sám.“

„Nepoví mi to.“

„Na poprvé možná ne. Ale když to zkusíte víckrát…“

Upřel oči na Divokého vlčáka a zachytil jeho pohled. „Umíte se přece rvát. Nebo ne?“

„V tomhle ringu ne.“

Rass se na něho zkoumavě podíval a soucitně přitakal. Divoký vlčák se snad poprvé v životě cítil… zranitelný. Jako vystrašené a opuštěné dítě, kterým kdysi byl.

„Zatím ještě ne,“ poopravil jej Rass.

Vlčák cítil, že se tenhle rozhovor pomalu ale jistě chýlí k mrtvému bodu. A protože mu v hlavě vrtal ještě jeden problém, nelenil a využil starcovy ochoty odpovídat na docela osobní otázky. „Ten malý kousek trávníku, který roste vedle hrobu vaší ženy…, co s ním má společného?“ zeptal se jakoby náhodou.

Rass k němu zvedl hlavu. Koutky bledých rtů se mu zvlnily do šibalského úsměvu. Vlčák si okamžitě uvědomil, že starého pána nijak neoblafnul.

Divokému vlčákovi se zdálo… jak bláznivé…, že Rasse tenhle dotaz docela potěšil.

„Všechno,“ odpověděl tiše Rass a odešel.

Divoký vlčák tam stál ještě dlouhou dobu. Naslouchal šumu vánku, jež se prohánět podzimní trávou. Přes boty se mu prohnalo barevné listí, které pak v zeleno červeno hnědém víru tancovalo nad zlatým kobercem. Vítr si tiše zpíval svůj tesklivý žalozpěv.

Stařík se mýlil. Divoký vlčák by nemohl zmírnit zármutek, jenž v sobě Mariah nosila, a nedokázal by sundat břemeno, které jí dřímalo na ramennou. Život ho naučil, že si každý musí vyřešit problémy sám.

Vrazil ruce do kapes a zadíval se na tenkou stuhu kouře, jež vycházela z komína. Kdyby teď zavřel oči… a musel si dávat velký pozor, aby to doopravdy neudělal…, tak by si uvnitř domu vybavil Mariah. Uviděl by její bledou, téměř průhlednou kůži a třesoucí se prsty. S rovnými zády a rukama zaklestěnýma do sebe by pomalu chodila z místnosti do místnosti a hledala něco na práci, aby nemusela myslet na problémy.

Přál si… překvapivě…, aby měl Rass pravdu a on jí *mohl* nějak pomoci.

Mariah stála v ložnici u okna a civěla dolů na noclehárnu. Bolela ji hlava. Bolest jí vystřelovala k očím s takovou intenzitou, že každou chvilku viděla rozmazaně. Konečky prstů si promnula pulsující spánky.

Naklonila se dopředu a opřela si čelo o příjemně chladivé sklo. Bože, jak je opuštěná a zranitelná! Ochranný štít, který tepala celá ta dlouhá léta, byl najednou pryč. Roztříštil se na milion kousků. Rozbil se ve chvíli, kdy pohlédla na malý kousek zastřiženého trávníku, jenž rostl vedle matčina hrobu.

Ve skutečnosti o něj přišla už předtím… vlastně ho ztrácela každou neděli…, ale vždycky věděla, že jej slepí nějak dohromady. Ale teď na jeho opravu neměla sílu. Cítila se prázdná a bezbranná. Mohl za to hlavně Divoký vlčák, jenž slídil za každým rohem a nutil ji… neustále ji nutil…, aby znovu prožívala to, co už nechtěla nikdy zakusit. Přiměl ji, aby toužila po věcech, kterých se bála jako čert kříže.

A taky Rass. Bůh mu žehnej, ale on opravdu nic nechápe. Vidí smrt jako otevřenou bránu, jako důležitou

a dlouho očekávanou zkušenost, jež musí každý smrtelník zakusit. Věřil, že se znovu sejde s Gretou, a byl si naprosto jistý, že manželka žije v mnohem lepším světě než on. Nemohl se dočkat, až se za ní vydá.

Ale Mariah už dlouho nevěřila ani v Boha ani v nebeský ráj. A to od té doby, co poprvé stála nad malým záhonkem trávy.

Při téhle vzpomínce ji zasáhla tak příšerná a ostrá bolest, že ji málem srazila na kolena. Sesunula se po okně a zavřela oči.

„Ne," zamumlala zoufale. „Ne…"

Ted už se nedokázala těm představám bránit, protože byla příliš slabá na to, aby je přemohla. Zrzavé vlásky a tmavé, modro šedé oči. Světle modrá přikrývka…

Thomas.

Z úst jí vyletělo tlumené zasténání. Vzpomínky jí ubíjely city a zanechávaly ji bezbrannou a zdrcenou. Jeho tichý, chvějící se pláč. Doktorova strašlivá slova, *slečno Throckmortonová, je mi líto, ale už nemůžeme nic dělat…*

A krev. Bože ta krev…

Ježíši křiste…"

Schovala si obličej a pohupovala se tam a zpět. Opuštěná ložnice ji svírala nekonečnou prázdnotou. Chtělo se jí plakat, *toužila* se vybrečet, ale slzy ne a ne vytrysknout. Připadalo jí, že jsou uvězněné v ledovém a těžkém kameni, který ji tlačil u srdce.

„Už ne," zašeptala rozechvělým hlasem. Zvolna si odkryla tvář a svěsila ruce podél těla.

Už nikdy nebude myslet na Thomase. Nesmí!

Jestli ano, zblázní se.

Divoký vlčák stál u stolu a upřeně se díval na schody, jež vedly do prvního patra. K Mariah.

Odstoupil od stolu a zakroutil hlavou. Nic mu do toho není. Ať už Mariah Throckmortonovou strašilo cokoliv, týkalo se to jenom jí. Byla to přece její věc.

Shora se ozval tlumený nářek plný zoufalství.

„Bože," zamumlal.

Konečně věděl, proč je tak nešťastná. Alespoň částečně to tušil. Uvědomil si to v momentě, kdy uviděl hrob. Bože, jak chápal její bolest! Vždyť ji v sobě taky nosil a čas od času prožíval. Dokonce dnes, po tolika letech.

Chtěl jí něco říct…, i když vlastně nevěděl co. Alespoň… cokoliv. A nedělal to kvůli tomu, že by měl v úmyslu ji nějak vyděsit nebo rozzlobit. Toužil jí dát najevo, že chápe.

I když netušil proč… nepotřeboval vědět proč…, najednou mu to připadlo strašně důležité.

Pomalu stoupal po schodech nahoru, a to i přesto, že věděl, že tam nemá co pohledávat. Při každém vrznutí, které následovalo po každém kroku, si uvědomoval, že neoprávněně proniká do soukromí jiné osoby a že vstupuje tam, kde není vítaný. Tohle ještě nikdy neudělal. I když u sebe zrovna neměl žádnou pozvánku, vždycky ho všude vítali s otevřenou náručí.

Přesto šel výš a výš. Co krok, to svírání v žaludku.

Zastavil se až na chodbě. Uviděl čtverý dveře. Tři z nich byly otevřené a jedny zavřené. Instinkt mu napověděl, že ty zavřené vedou do ložnice, jež patří Mariah.

Upřel na ně pohled. *Stone, máš nejvyšší čas, aby sis dal zpátečku.*

Nemohl uvěřit svým vlastním očím, že se k něčemu takovému vůbec odhodlal. Neměl by to dělat. Neměl by zasahovat do věcí někoho druhého, když vlastně ani nemá v úmyslu do nich *zasahovat.* Ale už nemohl couvnout.

Sevřel ruce v pěst, pomalu odkráčel ke dveřím a jemně zaťukal.

Nic.

Najednou se zevnitř ozvaly šourající kroky, které mu spěchaly otevřít. „Minutku, Rassi," zavolala.

Dveře se rozlétly. Stála v nich Mariah. Odměřeně si jej prohlédla a silně vydechla. Přimhouřila oči. Náhle škubla klikou a chystala se prásknout dveřmi.

Ale Vlčákova ruka byla rychlejší. Pevně uchopil rozlétnutou masu dřeva, až se Mariah zapotácela. Když se konečně narovnala, probodla ho zjevně utrápeným pohledem.

Vypadala hrozně. Husté vlnité kadeře měla napůl sepnuté sponkami a napůl jí neposlušně splývaly kolem krku. Byla bledá jako smrt. Její bezbarvé rty mu připomínaly šedou nit.

Vyzařovala z ní beznaděj a bezbrannost… a krása, ze které bolelo srdce.

Těžce polkla. „Co… co chcete?"

Rozpačitě se k ní přiblížil. Tak blízko, aby se jí mohl dotknout, ale se strachem, aby to doopravdy neudělal. Podíval se dolů a setkal se s jejími vystrašenými a zoufalými kukadly. Už se chystal něco povědět, když zjistil, že neví co.

„Prosím," žadonila něžným a chvějícím se hlasem. „Já na ty vaše hry opravdu nemám náladu."

Teď a nebo nikdy. Zhluboka se nadechl a přinutil se vyslovit něco, co ještě nikdy nikomu neřekl. „Já… moje matka… už taky zemřela. Na Štědrý den."

Mariah na něho zírala s otevřenou pusou, protože něco takového nečekala. Z očí se jí dokonce vytratila trocha smutku. „To mě mrzí."

„Nepřišel jsem za vámi, abyste mě litovala."

„Tak proč jste tedy přišel?"

„Já… víte… do háje, tohle nemá smysl…" Bylo mu strašně trapně. Otočil se a chystal se odejít.

Natáhla paži a chytila ho za ruku. Pevně mu omotala prsty kolem předloktí. Skrz obnošenou vlněnou košili ucítil teplo její kůže. Zachvěl se touhou.

Pomalu se obrátil. Upíral neodolatelně oči na drobnou ručku, která se na sešlé černé látce zdála bledá a křehká. Ten dotek mu dodal sílu k tomu, aby se jí mohl postavit tváří v tvář a říct, co měl na srdci.

Podíval se na ni. Jejich pohledy se středy a zaklínily do sebe. „Jenom jsem vám přišel povědět, že vás moc dobře… chápu a cítím s vámi.“

Když vyslechla to doznání, roztála jako led. Oči jí vzplanuly takovou vroucí něhou, až z toho Divokého vlčáka rozbolelo srdce touhou. Pokusila se usmát.

Všiml si, jak se jí nepatrně chvějí rty, a téměř zasténal. V tu chvíli ho pohltila nepopsatelná láskyplnost. Bože, něco tak krásného ještě nikdy nepocítil! Chtěl ji políbit, vzít její tvář do dlaní a slíbat ze rtů všechen zármutek.

„Zahojí se to?“ zeptala se tiše.

Věděl, že mu tahle chvíle zůstane navždy zapsaná ve vzpomínkách a že nikdy nezapomene na ty smutné lesknoucí se oči. Její upřímnost a bolest probudily v jeho nitru něco, o čem si myslel, že už dávno neexistuje. „Zvolna to přebolí,“ odpověděl něžně.

„Zvolna to přebolí,“ zopakovala s očima upřenýma na něho.

Divoký vlčák s opojením sledoval pohyb jejích rtů. Chtěl ji nějak povzbudit a zmírnit utrpení, které prožívala. Věděl však, že je to nemožné. Žal se totiž nedal zmírnit žádnými krásnými slovy ani květinami či vyjádřenou soustrastí. Potřeboval jednoduše přebolet. A nebo taky ne.

Musel udělat něco, aby tento moment uchoval. Byl přece tak jedinečný a křehký! Ještě nikdy předtím necítil s žádnou ženou takové souznění duší. Jako kdyby rozuměla jeho skrytým přáním.

„Nechtěla byste se projít?“ navrhl.

Kapitola desátá

Nechtěla byste se projít?

Mariah zírala na Divokého vlčáka a nechápala, proč se jí tak strašně ulevilo. Jako by jí ze srdce spadl obrovský kámen žalu. Najednou se cítila tak… lehká. Už je tomu tak dávno, co ji někdo požádal, aby mu dělala společnost. **„***Nechtěla byste se projít***“** znělo jako docela obyčejná nabídka. A přesto.

Když byla malá holka, prosívala otce na kolenou, aby ji vzal s sebou na průzkumné výlety. Nikdy to nedovolil. Potom s maminkou coural několik hodin po travnatých loukách a prošmejdil sluncem zalité sady. Mariah si vzpomněla, jak je pozorovala ze svého osamělého pokoje. Jednoho krásného dne se ale rozhodla, že už nebude čekat, až ji pozve na procházku.

Teď ji konečně někdo pozval. Na tváři se jí objevil úsměv. Bože, už málem zapomněla, jaké je to být chtěná! Ten pocit jí dával tolik síly. Připadal jí tak mocný a zároveň nebezpečný.

To byl ten hlavní důvod, proč tehdy utekla se Stephenem. Protože ji někdo konečně o něco požádal a řekl „Miluju tě…“

Kdesi uvnitř jí cosi napovídalo, že musí tuhle nabídku odmítnout a že by udělala nejlíp, kdyby se otočila a znovu vplula do posvátného soukromí vlastního pokoje. Jenže ona už nechtěla hrát tuhle bezpečnou hru. Potřebovala se otevřít světu, toužila po tom, aby si jí někdo vážil, aby se o ni staral a hýčkal ji.

Jeho návrh jí dával možnost být někým úplně jiným než ustrašenou starou pannou, co se stydí za svou

špinavou minulost. Alespoň na chvíli může předstírat, že je někdo druhý.

Nemůže jej přece odmítnout!

„Počkejte. Jenom si skočím pro čepec.“ Nechala Divokého vlčáka na chodbě a vběhla do pokoje. Z naprasklého podšálku, který ležel na prádelníku, nabrala plnou ruku sponek a za pochodu si začala znovu splétat vlasy.

Divoký vlčák čekal u dveří.

Usmála se a sáhla po sponce, jež držela mezi zuby. Zasunula ji do pevně staženého drdolu, jenž vyčarovala dole na krku.

„Mariah?“

Chňapla po další sponce. „No?“

„Nedělejte to.“

Zamračila se a podívala na něho. „Co nemám dělat?“

Něžně ji chytil za zápěstí, sevřel dlouhé a teplé prsty a lehce jí odtáhl ruku z vlasů. „Nechejte je jen tak.“

Málem spolkla všechny sponky. „Chcete, abych si je nechala *dole?***“**

Zasmál se. Ten upřímný hurónský smích ji celou zahřál a zároveň povznesl. „Udělejte to pro mě.“

Pokusila se o úsměv. „Vždyť je to velmi nezdvořilé.“

„Tak ať.“

Cuklo jí v koutcích. Uvádělo ji to v pokušení.

Usmál se na ni. „Pojďte, Mariah…“

Její jméno znělo z jeho úst tak křehce a půvabně… právě taková chtěla být, stejně taková kdysi bývala a přesně taková už nikdy nebude. Alespoň na malou chvíli teď chtěla předstírat, že taková doopravdy je.

„Nikomu to přece neublíží,“ dodal.

*Nikomu to přece neublíží***.** Tahle svůdná slůvka z ní strhla veškeré zábrany. Začala se dívat na věci kolem sebe z naprosto odlišného úhlu. Předtím ji vždycky zajímalo pouze to, jak moc to bude bolet.

„Nikomu,“ souhlasila. Potom se usmála. Zítra ji to bude nejspíš mrzet, ale dnes jí bylo všechno ukradené. Alespoň jednou chtěla být sama sebou. Vytáhla si sponky z vlasů a zastrčila je do kapsy.

Divoký vlčák přišel k ní. Ani na moment z ní nespustil oči. Zatajil se jí dech. Vztáhl k ní ruce, vsunul prsty do vlasů, uvolnil je a rozprostřel kolem jejích ramen jako vějíř. „Takhle se budete cítit líp,“ zašeptal a ustoupil.

„Máte pravdu,“ přitakala.

„Můžeme jít?“

Vesele se usmála. Najednou se cítila jako mladá dívka na prvním plese. Přikývla a vycupitala za ním z domu.

Vpluli spolu do teplého, sluncem zalitého odpoledne, bok po boku sešli staré rozvrzané schody a vyrazili po cestičce na malou procházku. Sluncem prohřátý vzduch byl nasáklý vůní květin a zemitou vůní půdy.

Mariah nevěděla, co říct. Divoký vlčák měl očividně stejný problém. Kráčeli mlčky vedle sebe a naslouchali rozličným zvukům: šepotu vánku, nekonečnému skřípotu staré houpačky a ptačímu švitoření. Vůbec jim nevadilo, že spolu nemluví. To mlčení je uklidňovalo a zároveň i sbližovalo.

Mariah sklopila pohled napravo a uviděla záhon podzimních květin, které hýřily všemožnými barvami… karmínově červenou, fialovou a jantarovou. Chryzantémy, velké jako talíř, se pohupovaly ve vánku sem a tam. Smyslně nasála jejich opojnou vůni. Najednou ji uchvátila rozmarná a zahálčivá nálada, jež se vůbec neslučovala s její povahou. Na krátkou chvilku… kratinkou chviličku… si připadala jako žena, která se jen tak prochází s mužem svého srdce. Cítila se… potřebná a žádoucí.

Najednou zavrzala vrata. Pootevřela se.

Mariah sebou škubla a zůstala stát. Zvedla bradu a úplně zkoprněla. Srdce jí bušilo jako o závod a v uších

zaslechla zrychlený tep. Strachy se jí rozklepala kolena a sevřel žaludek. Nemohla polknout. Zalapala po vzduchu.

Divoký vlčák se zastavil krok před ní a položil ruku na třpytící se stříbrnou závoru. Zatlačil slabě na vrátka. Vzdorovitě zaskřípala, rozlétla se a narazila do dřevěného plůtku. „Milostivá paní?“

Zírala na vrata. Nedokázala z nich spustit oči.

Zamračil se na ni. „Mariah?“

Jeho hlas jí připadal tak vzdálený. Jako kdyby stál milion mil daleko. Ustoupila instinktivně dozadu. Namlouvala si, že se nebojí a že nemůže dýchat kvůli květinám. Jejich vůně se jí najednou zdála odporně sladká. A to nekonečné a protivné štěbetání ptáků jí řvalo do uší, až ji rozbolela hlava. Zhrozila se, protože jí najednou bylo na zvracení.

Přišel k ní a chytil ji za bradu. „Mariah?“

Konečně z nich odtrhla pohled a zaostřila zrak na Vlčákovy oči… pouze na Vlčákovy oči. Srdce jí bušilo tak nahlas, že ho téměř neslyšela. „Ano?“ zeptala se nejistým a podrážděným hlasem. Snažila se tvářit, jakoby se nic nestalo.

Sklonil se k ní. „Není vám něco?“

Když před sebou zahlédla ty ustarané oči, málem jí puklo srdce. Kouzlo podzimního odpoledne náhle vyprchalo. Zbyla po něm jenom úzkost a bolest nad minulostí. Zakroutila hlavou a navlhčila si nesnesitelně suché rty.

Zvolna to přebolí…

Znovu si vybavila slova Divokého vlčáka. Byla to konejšivá a krásná slůvka, která v ní rozsvítila jiskřičku naděje, jež před mnoha lety pohasla. Chtěla jim věřit, zoufale jim potřebovala věřit, ale teď, u těchto vrat, jí bylo jasné, že nejsou nic jiného než krásná lež. Její bolavé srdce se už nikdy nevyléčí z té strašné minulosti.

Znovu jí sáhl na bradu a pootočil tvář k té jeho. „Co se děje?“

Zahleděla se do krásných mužných rysů a přála si, aby se alespoň na chvilku stala ženou, po jaké touží, a on se naopak proměnil v muže, jehož by chtěla a potřebovala. Ale ani jeden z nich nemá dostatek síly a odvahy na to, aby se obětoval a podstoupil tak zásadní změnu. Unaveně vydechla a snažila se skrýt své zklamání. „Musím… uvařit večeři.“

Zamračil se. „Chápu.“

Opravdu? chtěla se zeptat. *Jak bys mohl…, když ani já tomu nerozumím?* Ale raději mlčela. Stála tam jako solný sloup, pozorně ho sledovala a přála si… bože, jak moc si přála…, aby bylo všechno jinak.

Náhle jí omotal ruku kolem ramen a přitiskl k sobě.

Věděla, že by se od něj měla odtáhnout. Nehodilo se, aby se jí takto dotýkal. A kromě toho, každé takové objetí zaváněl nebezpečím.

Ale teď, uprostřed prázdné zahrady, jí dělalo dobře, že je někdo s ní, že je právě on vedle ní. Takovou tichou a upřímnou útěchu jí ještě nikdo v životě neposkytl. Dávala jí hřejivý pocit bezpečí, a… ač se to zdálo zcela nemístné, ujišťovala ji, že o ni někdo pečuje. Lehce se o něj opřela a položila mu hlavu na rameno.

V jeho náruči se cítila bezpečně. Nesmyslný strach, který jí bránil v tom, aby opustila farmu, se znovu vytratil a zapadl jí hluboko do mysli. Ujistila se, že jí přece nic nebrání v tom, aby pokořila ten dřevěný plot. Není to tím, že by nemohla odejít, ubezpečovala se. Prostě nechtěla. Alespoň ne teď. Zatím ještě ne.

Možná zrovna zítra bude mít chuť otevřít bránu a vyjít ven. A jestli se opravdu rozhodne, že půjde, tak jí v tom nezabrání ani ta zatracená vrata. Nic ji nezastaví, jestli bude chtít doopravdy odejít…

Zavřela oči. Tiše vydechla. „Díky,“ vyslovila něžným hlasem, „přesně tohle jsem potřebovala.“

Sevřel ji ještě víc. Každý jeho prst se proměnil v horký plamínek, který jí olizoval rukávy a snažil se propálit tu

tenoučkou vrstvu látky. „Potřebuješ zatraceně víc, Mariah, ale prozatím ti tohle musí stačit.“

Než stačila něco říct, sklonil se a dal jí vlhký polibek na jemnou kůži u ucha.

Ten letmý fyzický kontakt ji tak rozpálil, až se zachvěla.

Potom se otočil a odešel.

Nespouštěla z něho oči. Chtěla se… měla by se… dívat někam jinam, ale nešlo to.

Dnes se mezi nimi cosi změnilo. Začalo to ve chvíli, kdy vstoupil do její ložnice. Nepřišel proto, aby ji vyprovokoval, vyděsil nebo poškádlil, ale jednoduše proto, aby ji ujistil, že chápe, jaké je to být opuštěný a nešťastný.

Ten intimní okamžik pro ni znamenal strašně moc. Možná jí dal víc než kterýkoliv jiný moment, jenž prožila za posledních deset let. Podařilo se mu proniknout do jejího světa, získat si ji a pohladit na duši. Takovou dobrosrdečnost od muže, jako je on, vůbec nečekala.

*Je jako Stephen***,** napadlo ji. S překvapením zjistila, že ji tahle myšlenka tentokrát nijak nebolela ani netížila. A navíc nebyla pravdivá.

Divoký vlčák není jako Stephen. Pravda je taková, že oba měli toulavé nohy, které dlouho nevydržely na jednom místě, ale Stephen byl neupřímný a sobecký, zatímco Divoký vlčák se mohl pyšnit snad čestnou a laskavou povahou.

Není jako Stephen.

Zavřela oči a propadla panice. Málem jí vyrazila dech. Chtěla věřit, že se Stephenovi podobá, *potřebovala* věřit, že je jako Stephen. Jedině takhle by si od něj dokázala udržet odstup. Jestliže na něm nenalezne nějaké negativní vlastnosti, nebude vědět, co si počít, jak jej usměrnit a jak se před ním ochránit.

Ale on opravdu není jako Stephen, uvědomila si. Věděla to s takovou jistotou, až jí to nahánělo hrůzu.

„Ach, ne…“ zaúpěla vyděšeně a přitiskla si ledovou ruku na rozpálené rty. *Bože, prosím tě*, uvažovala, *nedovol, abych cítila to, co kdysi. Nedovol, abych si o něm myslela, že je doopravdy jiný.*

Ale už bylo pozdě. Snad jí Bůh odpustí, ale už bylo opravdu příliš pozdě.

Rass seděl a opíral se o stařičký dub. Přitáhl si nohy k hrudi, omotal kolem nich ruce a podíval se na farmu, jež vybudoval holýma rukama.

Smutek mu svíral srdce. U levého ramene ucítil tupou bolest.

Musí toho ještě tolik dokončit.

Má před sebou velkou hromadu práce, na kterou neměl nikdy čas.

Nostalgicky se pousmál. První věc, jež postavil, byla kůlna.

Co vlastně věděl o stavění… profesor geologie z New Yorku? Nic. Ale dokázal si sehnat potřebné pomůcky a nástroje… knihy, hřebíky a kladiva… a nějak si zkrátka poradil.

Jeho první pokus podlehl silnému dešti. Ten druhý přečkal téměř celou zimu. A třetí… na to musel zaťukat… zatím úspěšně (i když s jistými jizvami) bojoval o svou existenci.

Greta ho naučila nebrat věci smrtelně vážně. Vzpomněl si, jak čekal v bouřce vedle ní… oba byli promočení na kůži a po tvářích jim stékaly provazy deště… a sledovali, jak se kůlna řítí k zemi.

Hlavou mu zazněl ten fantastický výbuch smíchu, jemuž se nemohla ubránit, a vybavil si, jak spolu stáli ruku v ruce v lijáku a řvali smíchy.

Ale proč s nimi nešla Mariah? Čím více Rass stárnul, tím více ho trápily podobné otázky.

Měl na Gretu spoustu vzpomínek. Na Mariah téměř žádnou. Asi se jí nevěnovali tak, jak měli. Tohle nechtěli. Bože, tohle opravdu nechtěli…

Za všechno může skutečnost, že se poznali příliš pozdě. Ani jeden z nich už nevěřil, že by se mohli zamilovat, a když k tomu jednoho dne opravdu došlo, zaklínili se do sebe a obětovali jeden druhému. Už nepočítali s tím, že by mohli mít děti. Nikdy po nich netoužili a Gretin věk jim dával jakousi jistotu, že už je mít nebudou.

A najednou přišla na svět Mariah. Plakala a její červený obličejíček se dožadoval jejich péče.

Milovali svou dceru. Vroucně a oddaně. Ale ujistili ji o tom těmi tisíci maličkostmi a způsoby, kterými projevovali lásku sobě? Pomáhej mu Bůh, ale nemohl si vzpomenout…

Teď se mu zdála opuštěná a tak zatraceně nezávislá. Měli takovou dceru, jakou si vychovali. A Mariah měla na druhou stranu rodiče středního věku, kteří jí vštěpovali, aby byla silná, odvážná a sebejistá.

Jenže nikdy ji nenaučili, jak milovat a jak být milována.

Ta myšlenka mu zasadila do srdce další bolestivou ránu. Jak mohli být tak slepí?

Zakroutil hlavou a jeho palčivé oči ulpěly na pochmurné hnědé trávě.

Nikdy na něho nezavolala „taťko“… ani jako malá holka. V šesti letech, kdy ho oslovovala „otče“, přešla rovnou na „Rassi“. A rok po tom hrozném fiasku se Stephenem, mu neříkala nijak. Dokonce s ním vůbec nemluvila.

Proč jí dovolil, aby se tak uzavřela do sebe? Včera večer se podíval do Jakeových očí, do očí cizího člověka, a okamžitě v nich spatřil bolest. Jak je možné, že nedokázal rozpoznat něco podobného u vlastního dítěte?

„Proč jsme si toho nevšimli, Greto?“ uniklo mu z rozpraskaných rtů.

Nikdy mu nevadilo, že jej Mariah oslovuje „Rassi“. Hernajs! Vždyť byl hrdý na dceřinu troufalost a sebedůvěru!

Jenže teď ho to zatraceně mrzelo. Chtěl jí toho tolik říct, tolik ji toho naučit.

Měl toho tak moc, že nevěděl, kde začít.

Znechuceně povzdechl, protože si uvědomil, že se dokáže sblížit s jakýmkoliv cizím člověkem, ale že nemá sebemenší ponětí, jak komunikovat s vlastní dcerou.

Stačilo by pronést něco jednoduchého a přímočarého.

Promiň, Mariah. Mám tě rád.

Do očí mu vhrkly slzy. Není to vůbec jednoduché, pomyslel si hořce. Ne v případě Mariah.

Podařilo se mu s Gretou vychovat dítě, které tato slova neslyšelo a ani je nechtělo slyšet.

Copak je před ní nikdy nevyslovili, když byla malá? Copak stála samotinká v jejich domě štěstí a čekala na vyznání, jež rodiče brali jako samozřejmost?

Gretě neřekl ani jednou, že ji miluje. I pro jeho rodiče znamenala tato věta tabu. Přesto nemusel Gretě nic vysvětlovat, aby pochopila, že ji má rád. Vyznával lásku pohledem, dotekem a úsměvem. Nerozdával ji slovy jako nějaké zboží na trhu.

Ale teď si nad tím lámal hlavu. Co pro Mariah znamená láska? Že by s bolestí v srdci a se strachem čekala na ta prostá slůvka, kterých se nikdy nedočkala? Copak po nich tak zoufale prahla, že utekla s prvním mužem, jenž je konečně vyslovil?

Přepadl ho smutek. Neví, a zřejmě už se nikdy nedoví, v čem s Gretou chybovali. Snad už na tom nezáleží. Teď je důležité, aby si k Mariah konečně našel cestu a přesvědčil ji, že ji má rád.

Musí rozbít tu němou zeď, která je rozděluje a zároveň i odcizuje. Teprve pak může přemýšlet nad tím, jak jí řekne všechno to, co už má tolik let na srdci.

Nebo aspoň něco jiného.

Když Rass dorazil ke stodole, už se stmívalo. Jake vydechl úlevou, jakmile zaslechl stařík̊v hlas, jenž volal jeho jméno. Poněvadž prožil celý den sám, nemohl se dočkat, až usedne vedle Rasse a popovídá si s ním. Navíc potřeboval zahnat únavu a smutek, který jej sužoval. Se starým pánem se cítil v bezpečí a měl radost z toho, že o něj pečuje.

„Hej, Jakeu," zavolal od vrat, „pojď dolů!"

Jake se zamračil. Rassův hlas se zdál tak… unavený

Připlížil se k rohu půdního otvoru a podíval se dolů.

„Dobrý den, Rassi."

Rass se na něho slabě pousmál. „Ahoj, Jakeu."

Jake mě takový pocit, že se něco děje. Jeho žaludek byl téhož názoru. Zamračil se ještě víc. „Vy jste nepřinesl žádné jídlo?"

Rass zakroutil hlavou. „Pojď dolů."

Jake slezl po žebříku a skočil na zem. „Co se stalo?"

Rass si to namířil přes hliněnou podlahu směrem k němu. Stodolou se rozléhalo šoupání nohou. Měl vlhké lesklé oči. „Přemýšlel jsem, Jakeu."

Jake si olízl rty. Byl připravený na to nejhorší. „A…?"

Rass otočil hlavu a upřel pohled na malé, špinavé okno, jež se nacházelo na levé straně stodoly. „Není správné, že se tady schováváš."

„Ale…"

Mávl žilnatou rukou. „Ale nic. Nechci udělat tu stejnou chybu dvakrát. Myslím, že bych ti neměl dovolit, aby ses tady schovával před tím, čemu se musíš postavit tváří v tvář."

Jakeovi naskočila husí kůže. Celé jeho mladičké tělo ovládl strach, úzkost a dychtivé očekávání. Zalapal

malátně po dechu. „Jak jste přišel na to, že se před něčím ukrývám?

„Naučil jsem se číst z obličeje. Věř mi, Jakeu.“

„Před nikým se neschovávám.“ Zčervenal jako pivoňka, když si uvědomil, že tak trošku lže. „Chtěl jsem říct, že se před ničím neskrývám.“

Rass přimhouřil oči a pozorně si chlapce prohlédl. Po několika dlouhých vteřinách konečně promluvil: „Dobrá. Potom nevidím žádný důvod, proč bys nemohl jít k nám domů.“

Jake zakroutil hlavou. Snažil se polknout, ale byl to jen marný pokus, neboť mu úplně vyschlo v hrdle. Bál se, aby Rass nepoznal, že má strach. Věděl, že jeho tvář neumí lhát. „Ani náhodou…“

Rass mu povzbudivě položil ruku na rameno a lehce stiskl. Je na čase, abys poznal moji dceru… a Divokého vlčáka. A je na čase, aby ses přestal schovávat.“

Je na čase. Jake těžce vydechl. Kolikrát si už říkal tato slova? Rass měl možná pravdu; snad je skutečně na čase, aby přestal utíkat, skrývat se a neustále se něčeho bát. Už měsíce běhá za Divokým vlčákem, a ještě ho nebyl schopen ani pozdravit.

„No tak pojď,“ pobídl ho Rass a natočil se ke dveřím.

Jakeovi se podlomily nohy. Potom ztěžkly. Nemohl udělat ani krok.

Vždyť jej nemusíš pronásledovat!

Ještě se mohl klidně otočit na podpatku a vzít nohy na ramena. A na celou záležitost zapomenout. Ale to už několikrát zkusil!

Celých deset let se snažil zapomenout na legendárního Divokého vlčáka Stonea. Zbytečně.

Musel jít s Rassem. Zkrátka *musel.* Už několik měsíců špehuje Divokého vlčáka a bez ustání o tomto okamžiku sní. Přece si takovou šanci nenechá proklouznout mezi prsty jenom kvůli tomu, že má strach?

„Rassi?“

Stařec zastavil a otočil se. „Ano?“

Jake si nervózně olízl rty. „Můžu u vás zůstat?“ Chtěl, aby ta otázka vyzněla, jakoby mu na ni nezáleželo, ale nepodařilo se mu to. Místo toho ze sebe vyloudil žalostnou prosbu.

Rass přikývl a chápavě se na něj usmál. „Jistěže můžeš.“

Jake zavřel oči a tiše se pomodlil. Potom bok po boku vyšli mlčky ze stodoly a zamířili domů.

Jakeův žaludek se obrátil vzhůru nohama. Udělalo se mu špatně. Snažil se uklidnit, nebát se, ale nešlo to. Byl k smrti vyděšený.

Teprve teď, po tolika letech, konečně pozná svého otce.

Kapitola jedenáctá

Mariah stála před zrcadlem a sponkami si přichytávala pevný drdol. Upevnila jej tak dokonale, že by odolal i hurikánu.

Dnes si připustila Divokého vlčáka moc blízko k tělu. Příliš blízko. Jenom při tom pomyšlení se jí udělalo nevolno, rozklepala kolena a cítila se zranitelná. Dovolila mu, aby se dotkl jejího srdce. I když šlo jenom o krátkou chviličku, přesto mu to dovolila.

Pod nohama se jí zachvěla půda a roztřásly se jí prsty. Jeho tiché doznání v ní něco probudilo a vneslo jí trochu slunce do polámané duše. Po dlouhé době se jí zdálo, že všechno bude zase v pořádku. Takový pocit už neměla hezkých pár let. Vlastně si ho spíš nechtěla připustit.

Několik drahocenných a magických vteřin znovu uvěřila starým snům a byla téměř přesvědčená o tom, že se její život může změnit.

Povzdechla si. Cítila se strašně unavená a nesmírně stará. Vypotácela se z pokoje a sešla po schodech dolů. Potom v kuchyni podvědomě rozdělala oheň v kamnech a vytáhla z chladírny jídlo. Přestože se ponořila do důvěrně známé a uklidňující rutiny, nemohla zapomenout.

Bože, proč se tak zesměšnila?

Chovala se hloupě, když ze sebe dělala něco, co není. Vždyť z vlastní zkušenosti věděla, jak vysokou daň člověk platí, když se na život dívá přes růžové brýle. Divoký vlčák Stone jí věnoval nenucený smích a poskytl chvilku útěchy. Nic víc. Jenže tohle nepotřebovala, a už vůbec se na něco takového nemohla spolehnout. Na to by rozhodně neměla zapomenout. Nikdy. On přeci

nepředstavuje žádné řešení na tu strašlivou samotu, jež ji každou noc svírá a dusí!

Byl tulák, který jenom prochází jejím životem.

Možná není úplně stejný jako Stephen. Jenže tím se nic nezmění, protože by jí nakonec stejně zůstaly jen oči pro pláč. Hlavně proto, že se až příliš podobá Stephenovi!

Odejde.

Píchlo ji u srdce, když na to pomyslela. Až ji opustí, vrátí se ke svému starému životu a zůstane opuštěná, izolovaná a ostražitá.

Ale tohle přece chce, připomněla si. Jedině tak se cítí v bezpečí. Musí se před Divokým vlčákem a před sebou ochránit. Musí udělat všechno pro to, aby s sebou nevzal i její srdce, až bude odcházet…, a on *určitě* odejde. Něco takového by ji zničilo, protože už neměla sílu.

Jediný způsob, jak zabránit tomu, aby se zmocnil jejího srdce, je ten, že mu ho zkrátka nedá.

Zpod kamen vytáhla těžkou železnou pánev a položila ji na sporák. Dala do ní kousek vepřového sádla, přidala nakrájené klobásy, bramborovou kaši a cibuli. Jednotlivé ingredience splynuly v jednu prskající a bublající masu.

Najednou zavrzaly vchodové dveře. „Běž do kuchyně. Hned přijdu," zavolal z chodby otcův hlas.

Mariah se rozbušilo srdce, když si představila, že znovu uvidí Divokého vlčáka. *Prosím, ať jsem silná…*

Uchopila křečovitě pepřenku a přisypala do jídla notnou dávku pepře. „Ahoj, Rassi a Divoký vlčáku!" zavolala a soustředila se na to, aby k nim nevyslala ani jeden pohled. „Večeře už je skoro hotová."

Někdo zacvakl dveře. Chodbou se nesly tiché kroky. Plížily se pomalu ke kuchyni. „Dobrý den."

Mariah sebou cukla a pohlédla ke dveřím. Celá vyjevená zírala na chlapce s velkýma zelenýma očima a rozcuchanou rezavou kšticí. Měl hubenou postavu, příliš hubenou, a ostře řezaný, nesouměrný obličej, z něhož mu něco vyčnívalo nebo naopak chybělo. Jeho silné lícní kosti a hranatá čelist prozrazovaly, že z něj jednoho dne

vyroste krásný mužský. Byl oblečený do špinavé zalátané pracovní košile a převelkých vlněných kalhot, které si přepásal širokým černým páskem.

Zatajil se jí dech. Hliníková pepřenka jí vyklouzla z rozechvělých prstů a spadla na dřevěnou podlahu. Zhrozila se. Na malý okamžik uvěřila, že je to duch…, představa, jež v ní vytvořil pocit viny a opuštěná mysl. „Thomasi!“ zašeptala.

Chlapec si nervózně olízl rty. „Jmenuju se Jake,“ představil se nejistým hlasem. „Pan Throckmorton mě pozval na večeři. Jsem jeho nový asistent.“

Mariah zmateně zamrkala. „Nechápu…“

Rass se konečně dobelhal do místnosti. „Á, Mariah! Jak vidím, už ses seznámila s naším mladým hostem.“

Pomalu se začala vracet do reality. Její optimistická a neuskutečnitelná představa opět sklouzla do světa snů.

Teprve teď uviděla opravdového chlapce. Úplně ji to vyvedlo z míry a zároveň se jí srdce sevřelo zklamáním. Žádný duch, pouze obyčejný mladík! Špinavý a otrhaný chlapec se světle rezavými vlasy a modrýma očima.

Žádný Thomas.

Samozřejmě to nemůže být Thomas…

Těžce polkla a pokusila se zachovat klid. „Jake.“ Ale ať se snažila sebevíc, vydala ze sebe pouze málo slyšitelnou slabiku.

„Pomůže mi sepsat moje fosílie.“

Mariah přikývla. A protože byla ještě celá ohromená, zapomněla otci připomenout, že tuhle práci už několik let zastává ona. Thomas ji totiž zaskočil natolik, že nedokázala vhodit otci do tváře ani tuhle blbou výtku.

„To je… ohromné.“ Váhavě odkráčela k chlapci. Měla trýznivé nutkání dotknout se jeho tváře a odhrnout mu z očí špinavé vlasy. Chtěla se stát na chvíli matkou, jíž nemohla nikdy být.

Zarazila se. Zešílela? Vždyť by ze sebe udělala úplného hlupáka! Mrkla na otce. „Kde jsi ho našel?“

Jake upřel na Rasse vyděšený pohled.

Rass pokrčil rameny. „On… no… ozval se na můj další inzerát, který jsem dal vyvěsit U panímámy. Projížděl kolem a potřeboval si vydělat nějaké peníze.“

Projížděl kolem.

Mariah zatnula zuby. Nedovolí, aby jí ta důvěrně známá slova ublížila jako kdysi. Pokrčila rameny a přemýšlela, co chlapci říct. Bylo mu nejmíň patnáct let. Už nepotřebuje ani matku ani stálou péči, uvažovala. Přesto se v ní probudil tak silný mateřský instinkt, až jí to vyrazilo dech. Měla co dělat, aby se nerozběhla k němu a nadšeně nenavrhla, že mu vypere oblečení. „Ach… ták…“

„Nevadí vám to?“ zeptal se Jake.

Mariah si chlapce pozorně prohlédla a postřehla, že mu nervózně cuká v koutcích a že si tře dlaně do kalhot.

Útlocitně se pousmála. Je na světě sám. Svým způsobem. Stejně jako ona a Rass. Kéž by ho té bolesti mohla zbavit! Nikdo by v tak mladém věku neměl být opuštěný a plný strachu.

Rozzářila se. „Samozřejmě, že mi to nevadí. Buď u nás vítán, Jakeu.“ Těch pár slov se k ní vrátilo s ozvěnou a přineslo s sebou touhu, o níž si myslela, že upadla v zapomnění. Překřížila ruce. Prázdné a osamělé ruce.

Buď vítán…

Sklopil zrak a mžoural na podlahu. Do očí mu sklouzl hustý pramen vlasů. „Díky.“

„Pojď sem,“ pobídl jej Rass a ukázal na stůl. „Prostřu ti k večeři.“

Mariah se ještě chvilku dívala na chlapce. Potom sebrala všechnu sílu a odtrhla od něj pohled. Otočila se, odměřeně odkráčela ke sporáku a přidala na pánev pár klobás, trochu brambor a cibuli.

Třásly se jí ruce a srdce bilo jako na poplach. Dotek Divokého vlčáka a Jakeova přítomnost ji vyváděli z míry. Ztrácela nad sebou veškerou kontrolu a měla dojem, že všechno je vzhůru nohama. Dokonce i její život, jenž

patnáct let tak poctivě utvářela. A všechno, čeho chtěla dosáhnout, všechno, čemu věřila a za co bojovala, se pomalu a nenávratně řítilo do neznáma.

Věci se měnily jako mávnutím kouzelného proutku. Najednou prožívala chvíle, které ještě nikdy nezakusila. Nahánělo jí to hrůzu.

Bože, dej mi sílu…

Jenže tentokrát jí nepomohla ani sama modlitba. Nevěděla totiž, co vlastně chce.

Jake seděl strnule za stolem a pevně k sobě tiskl kolena. Civěl na ruce, které měl položené na stehnech dlaněmi dolů. Srdce mu bušilo tak hlasitě, že neslyšel žádné okolní zvuky.

„Už jsi… na cestách… dlouho, Jakeu? …Jakeu?“

Zamrkal a bleskurychle zvedl bradu. Z druhého konce stolu se na něj s udiveným výrazem dívaly stařecké modré oči, nad nimiž se vlnilo husté bílé obočí.

„Hm… promiňte, pane. Co jste říkal?“

Rass se usmál. „Já nic. Ale tady Mariah se tě ptala, jak dlouho takhle cestuješ?“

Jake mrkl na ženu. Stála u sporáku a vysílala mu něžné pohledy. Jako kdysi jeho matka. Těžce polkl a zčervenal studem. Zdálo se, že … má laskavé a starostlivé srdce. Jako kdyby jí na něm záleželo. „Docela dlouho.“

„Ach ták.“ Usmála se na něj, až z toho byl naměkko.

Uvažoval, co by ještě dodal, ale než stačil cokoliv vymyslet, někdo zaklepal na vchodové dveře.

Jakeovi ztuhla krev v žilách. Ze všech sil zaťal pěsti a ucítil, jak ho polévá studený pot. Najednou měl dojem, že ještě nepřišla ta pravá chvíle k tomu, aby se mu postavil tváří v tvář. Chtěl se odplížit někam do tmy a oddálit to, co jednou stejně muselo přijít. Divoký vlčák by přece nikdy nepřijal svého ztraceného syna za vlastního. Jake tu nemá co pohledávat…

„Mariah, otevřeš, prosím tě, dveře?“ požádal Rass. Jake otočil úzkostlivý obličej na Mariah, neboť pevně doufal, že udělá všechno proto, aby Divoký vlčák nemohl dovnitř.

Jednu chvíli už to vypadalo, že by snad mohla odvrátit nevyhnutelné. Zdálo se mu, že je stejně tak nervózní jako on. Ale nakonec to neudělala. Uhladila si pomačkanou zástěru a odešla z místnosti.

Jake zaslechl vrznutí dveří a hned nato zaburácel hluboký hlas Divokého vlčáka. Žena mu na to odpověděla něco, čemu nerozuměl. Hovořila rozechvělým a podrážděným tónem… Jake na tom byl úplně stejně.

Ach, bože, mami… ach, bože…

Do teplé útulné kuchyně vstoupil Divoký vlčák. Zastavil se ve dveřích a posunul si klobouk z čela. Na opáleném obličeji mu zazářil nakažlivý úsměv. Měl obnošenou černou košili, která mu visela na širokých ramenou, a rozepnutý límec, jenž odhaloval kousek opálené hrudi. Jeho dlouhé nohy obepínaly staré vybledlé džíny.

„Ale, ale,“ prohodil a začal se usmívat. „Kohopak to tady máme, Mariah?“

Jake vystřelil na nohy tak rychle, že porazil židli, a ta se okamžitě skácela k zemi. Polilo jej horko. Nejraději by se propadl hanbou! Uvolnil sevřené prsty a křečovitě spustil ruce podél těla.

Divoký vlčák si sundal klobouk a odhodil jej na bandasku s mlékem. Přistál s hlasitým žuchnutím. Projel si rukou vlasy vybledlé od slunce a sahající až k ramenům a kráčel směrem ke stolu.

Vlčákovy podpatky duněly na dřevěné podlaze jako hrom. Jake při každém kroku mírně poskočil.

Divoký vlčák k němu natáhl ruku. „Zdravím tě, chlapče. Jsem Divoký vlčák.“

Hochovi úplně vyschlo v krku. Civěl na velkou tlapu, která mu chtěla zatřepat pravicí, a vzpomněl si na svoje upocené dlaně. Odkašlal si a nenápadně utřel vlhké ruce do kalhot. Potom napřáhl ruku.

Dlouhé a silné prsty Divokého vlčáka pevně stiskly Jakeovu drobnou packu. „Jak se jmenuješ, chlapče?“

Jake zvedl bradu. Byl dojetím bez sebe. Stál tam celý ochromený a díval se Divokému vlčákovi do šedých očí. Ještě nikdy se ke svému otci takhle nepřiblížil. Čekal na tento okamžik několik dlouhých let a už nevěřil, že jednou doopravdy přijde. Samou nedočkavostí se mu třásla kolena.

„Jsem Jake,“ představil se tiše a raději zmlknul, aby se mu dojetím nezlomil hlas.

Divoký vlčák uvolnil sevření a chystal se odtáhnout ruku, ale Jake se ho držel jako klíště. Zoufale toužil po tom, aby mohl v dlaních co nejdéle hýčkat ten vzácný okamžik setkání, na který čekal celý svůj život.

Divoký vlčák se zamračil a silněji škubl paží.

Jake uvolnil prsty a s nevolí odsunul ruku.

„Tak.“ Divoký vlčák upřel pohled na Mariah. Vsunul prst za lem odřených Levisek, otočil se k Jakeovi zády a vyrazil směrem ke sporáku. „Copak máme dneska dobrého k večeři?“

Jake civěl na chlápkova obrovská záda a pěnil vzteky. Připadal si zavržený a podvedený.

Pokud jde o tvého otce, Jakeu, měj na paměti jednu věc. Divoký vlčák rychle zapomíná. Už je zkrátka takový.

Jake si vybavil matčina slova a uklidnil se. Tiše vydechl. Cítil, jak z něj pomalu vyprchává všechna zlost. Zřejmě nebude vůbec jednoduché si získat Vlčákovu pozornost, a ještě těžší bude si ji udržet. To už samozřejmě také slyšel. Maminka se mu o tom rovněž zmínila. Divoký vlčák byl samotář, který se nezdržoval

na jednom místě příliš dlouhou dobu a jehož nezajímal nikdo jiný kromě jeho samého.

Jake se snažil nemyslet na bolest, jež mu svírala srdce. Věděl, co je Divoký vlčák zač. Vždycky to věděl.

Mamka mu před mnoha lety kladla na srdce, že otec nesnáší závazky.

Ale pokud jde o lásku, povídala, je docela jiný. Tvůj otec umí milovat…, ale jiným, nespoutaným způsobem. Nedokáže však zůstat…

Jake těžce polkl. Po tom jediném toužil, to jediné potřeboval. Znělo to tak pitomě, protože šlo o takovou maličkost! Zaryla se mu do srdce v okamžiku, kdy o otci poprvé uslyšel. Celé ty roky ji v sobě dusil, a když matka zemřela, vyplavala na povrch jako neovladatelná touha. Žíznil po troše lásky.

Vždyť nechce tak moc!

Divoký vlčák seděl za stolem s nohama nataženýma před sebe a s překříženými kotníky. Na druhé straně stolu byl Jake, který vypadal, jako kdyby seděl na trní. Rass napůl pochrupával na židli. Mariah stála u dřezu, kde umývala nádobí.

Nemohl od ní odtrhnout oči. Zdálo se mu, že z ní vyzařuje jakási nová něha.

Náhle se otočila a utřela si ruce do zástěry. Jejich pohledy se setkaly.

Počítal s tím, že se okamžitě obrátí zpět, ale neudělala to. Pomalu pustila zástěru a svěsila ruce podél těla.

Zdála se mu neskutečně krásná a do jisté míry zranitelná. Při tom pohledu se mu v třískách vzedmula nebezpečná a silná touha. Najednou ji chtěl políbit. *Musel* ji políbit. Bože…

Rassova židle zavrzala. Opřel se o opěradlo a zapálil si dýmku. Místností se začala rozlévat palčivě sladká vůně

tabáku. Oblak šedého dýmu doplaval k Mariah a na moment jí zahalil obličej.

„Posaď se, Mariah. Mám nápad," konstatoval Rass a zabafal.

Se zatnutými svaly přišla ke stolu a posadila se vedle Divokého vlčáka. Dávala si velký pozor, aby se jejich oči nespojily. Byla tak blízko, že ucítil jemnou vůni vanilky, která se jí linula z oblečení.

„Co kdybychom si něco zahráli?" navrhl Rass. „Máme novou hru, která se jmenuje ‚Vyber toho nejlepšího'." Usmál se na Divokého vlčáka. „Při ní se člověk naučí, jak nejlíp zvolit prezidenta."

Divoký vlčák se pokusil o úsměv. „Ha…ha. To nezní špatně."

„Nevím, nevím, Rassi," přerušila ho Mariah tichým hlasem, „ale silně pochybuju, že by se pan Stone zajímal o stolní hry."

„Zajímám, ale ty nudné obvykle nehraju," poznamenal Divoký vlčák.

Mariah se na něj ani nepodívala. Měl dojem, že je zklamaná. Začala pomalu vstávat.

Instinktivně natáhl ruku a chytil ji za zápěstí. Pod rozpraskanými prsty ucítil její studenou hebkou kůži.

Zalapala tiše po dechu a obrátila se k němu. Pak zvolna klesla na židli. Jejich tváře nebyly od sebe vzdálené víc jak na šíři dlaně. Překvapením otevřela ústa. Lehce vydechla.

Jeho sametové oči přikovaly Mariah železnými řetězy. Neucukla. Nervózně si jazykem přejela rty. Její plná růžová ústa se mírně zaleskla.

Málem zasténal.

„Neřekl jsem, že nebudu hrát," vysvětlil opatrně. Jenom jsem chtěl naznačit, že tuhle hru zrovna nemusím."

„A co by sis teda zahrál?"

„Co takhle něco… zajímavějšího. Třeba poker."

Rass praštil pěstí do stolu. „Bezva nápad!“

Odtáhla ruku. Divoký vlčák ji ještě vteřinku držel a potom stisk zdráhavě povolil.

„Dobrá,“ pronesla a urovnala si na zástěře neexistující skrčený záhyb. „Zkusme si zahrát poker.“

Rass odložil dýmku a naklonil se nad stůl. Položil lokty na rovnou plochu, dal prsty k sobě a lišácky mrkl na Divokého vlčáka. „Co kdybychom si tu hru udělali trochu… zajímavější.“

Divoký vlčák se zazubil. *Svlékací poker***,** napadlo jej, ale včas zadržel jazyk za zuby. „Co máte na mysli?“

„Skupinový poker,“ odpověděl. „Ty s Mariah proti mně a Jakeovi.“

Zamrkal na Mariah a usmál se. Tohle by ani on nevymyslel lip. „O co budeme hrát?“

„Co takhle o rybu k snídani? Vítězové ji musejí chytit a usmažit,“ navrhl Rass.

Mariah se na otce zamračila. „Vítězové?“

„Ano. Copak ti na tom vadí?“

„Jenom jsem myslela…“

„Nic nám nevadí,“ dokončil za ni Divoký vlčák.

Rass se triumfálně usmál. „Paráda.“ Potom poklepal Jakea po zádech. „Tak, drahý parťáku, domluvíme se na strategii.“

Divoký vlčák se usmál. Rass může s Jakem probírat strategii horem dolem a od rána až do večera. Stejně jim to bude prd platné. Vlčák se totiž rozhodl, že vyhraje.

Nic… vůbec nic… jej nezastaví. A nikdo mu nezabrání, aby strávil jedno ráno s Mariah. I kdyby musel chytat ty blbé ryby.

„Zavírám.“ Rass pohodil karty na stůl.

Jake se usmál. „Já taky.“ Jeho karty přistály přímo vedle těch Rassových.

Mariah se podívala na deset karet, jež ležely obrácené ke stolu. Nejraději by po nich chňapla a podívala se.

Jenže to by Rass nepřenesl přes srdce, protože trval na tom, aby nikdo nenahlížel.

Divoký vlčák rozložil karty před sebe. „Ale, ale, to je překvapení. Vyhrál jsem… znovu. A s dvěma trojkami.“ Obrátil se na Mariah. „Co máš ty?“

Mariah položila karty a zamračila se. Už jí pomalu začaly cákat nervy. Vyhrávala s Divokým vlčákem nějak moc často. Začala podezírat Rasse, že je vyhrávat nechává. Jenže ona *nechtěla* vyhrát. „Ani jeden pár. Jenom jedna desítka,“ řekla přiškrceným hlasem.

„Nesaháme vám ani po paty,“ shrnul Rass, odsunul židli a postavil se. Protáhl se, hlasitě zívl a přikryl si žilnatou rukou ústa.

Ještě jsme neskončili!“ vybuchla Mariah. Rass se usmál. „Ale ano, skončili. Vy dva jste vyhráli.“ Upřel pohled na Jakea a vítězně se zazubil. „Bože, já jsem unavený. A co ty, Jakeu?“

Chlapec se na starce pousmál. „Já už jsem skoro mrtvý.“

Mariah pohlédla úzkostlivýma očima na Jakea. „Chceš spát v pokoji hostů?“

Hoch mrkl nervózně na Divokého vlčáka. „N… ne. Už jsem si dal věci do stodoly.“

Svraštila čelo a uvažovala, co má Divoký vlčák společného s tím, že se Jake rozhodl přespat ve stodole. „Dobrá, když ti to nevadí…“

Rass poplácal mládence po zádech. „Smaženou rybu přímo miluju. A co ty?“ Potom se zadíval na Mariah a Divokého vlčáka. „Přijdeme na snídani kolem šesté hodiny. Budete hotoví?“

Divoký vlčák pokrčil rameny. „Vždyť jdeme jenom chytat ryby a ne polykat nějaké meče. Co na tom může být tak těžkého?“

„Naposled jsi něco podobného tvrdil, když jsi česal jablka… nebo když jsi poklízel v prasečím chlívku?“ připomněla mu odměřeně Mariah.

Vybuchl smíchy. „Tehdy šlo o práci, ale rybaření je zábava.“

„Opravdu?“ zeptala se jízlivě.

Otočil se k ní. „Copak není?“

„Když to říkáš. Co může být krásnějšího, než vstávat před svítáním a napichovat slizké ryby na kovový háček?“

Přiklonil se k ní. „Bude tma?“

Zamračila se. „Samozřejmě.“

Poslal jí úsměv, který zaváněl nebezpečím.

Bože, pomoz mi, prosila. Rozechvěla se nedočkavostí.

„V tom případě mi můžeš věřit, že půjde o zábavu, Mariah.“

Kapitola dvanáctá

Mariah seděla na vrchním schodu terasy s koleny přitaženými k hrudi. Vedle ní se povalovaly dva rybářské pruty, košík z vrbového proutí a značková sada rybářského nářadí Borcherdťs.

Zavřela oči a opřela se o sloupek, kolem kterého se pnula vistárie. Vůně uschlého listí jí klamně připomínala jaro, zatímco pokroucená vinná réva, prohýbající se pod baculatými fialovými hrozny, ji uváděla zpět do reality.

Do svítání zbývala ještě hodina. Všude kolem vládl neobyčejný klid. Cvrčkové necvrlikali píseň lásky a žáby nekvákaly ze svých mokrých úkrytů podél řeky. Neozývalo se ani švitoření ptáčků. Zvlněná pole byla zahalená do černého závoje a celému okolí vévodila ponurá tma.

Do ticha vklouzlo slabé zahvízdání a polehoučku si plachtilo svěžím vzduchem. Potom na štěrkové cestičce zaslechla křupající zvuk kroků.

Sevřel se jí žaludek a přepadla ji úzkost. Neochotně zvedla hlavu a ve tmě se snažila rozpoznat Divokého vlčáka. Bezúspěšně. Slyšela jeho přibližující se kroky a představila si, jak k ní uvolněně kráčí a loudavě se přitom pohupuje v bocích. Pak se ty kroky zastavily.

„Zatraceně mizerná doba na vstávání," komentoval ochraptěle. „Copak to voní? Že by káva?"

Odměřeně přikývla. „Vzala jsem celou bandasku."

„A nalila do ní kávu?" Pak se odmlčel a Mariah by dala krk za to, že se usmál. „Tequilla zahřeje mnohem rychleji."

Mariah se navzdory svému rozpoložení zasmála. „Ale já nestojím o to, abys byl rozpálený jako kamna, Stone.“

Šel k ní ještě blíž. *Křup, křup, křup*.

Přimhouřila oči a snažila se rozrazit hustou tmu, ale neviděla nic kromě rozmazaného stínu, jenž lehce proplouval chladnou nocí. I když jej nespatřila, cítila jeho přítomnost. „Příliš pozdě, Mariah,“ konstatoval svůdným hlasem, až jí z toho přeběhl mráz po zádech. „Jsem rozpálený víc, než bys chtěla.“

Když zaslechla ta provokativní slůvka, rozechvěla se vzrušením. Hluboko uvnitř, kde se jí už hezkých pár let nedotkl žádný mužský, něco ucítila. Připomínalo jí to žhavou jiskru, jež byla neuvěřitelně mocná a cizí… snad nějaká potřeba či přání.

Šlo o touhu, uvědomila si náhle. Tak to tedy je! V hloubi duše po něčem… nebo po někom… toužila. Vždycky.

*A vždycky budeš***,** připomněla si stroze. Divoký vlčák Stone, ten darmošlap, tulák a boxer, nebyl zrovna nejlepší záplatou na díru v její prázdné duši. Nechtěl od ní nic jiného, než to, co mohl dostat od tuctu jiných žen. A nezůstane u ní dostatečně dlouho, aby zjistil, co potřebuje ona.

Zesmutněla. Pak vzpěnila vzteky.

„Stone,“ přitvrdila, „už mě nebaví to tvoje věčné žertování. Mohl by sis to schovat pro nějakou jinou ženskou? Nejlépe pro takovou, kterou to pobaví.“

Na terase zavládlo hrobové ticho. Teprve po několika vteřinách odpověděl: „Myslel jsem, že se ti to líbí, Mariah.“

Na moment se jí zastavilo srdce. Potom se rozlítila ještě víc.

„Musím tě zklamat, Stone. Nelíbí. Zřejmě sis mě spletl s lehkou ženskou s vyvinutými… vyvinutou postavou, s níž nepochybně jindy trávíš volný čas.“

„Jak jsi přišla na to, že mám rád velké kozy?“

Mariah si okamžitě uvědomila, že udělala hroznou chybu. „Konec, Stone. Už mám téhle konverzace plné zuby.“

Vystoupil na schodek.

Mariah se připravila na Vlčákovu další, silně erotickou urážku. Omotala ruce kolem kolen a uzamkla je tak v pevném sevření.

Zastavil se. Těsně nad hlavou ucítila jeho klidný dech, který ji vyzýval a zároveň i provokoval.

Daleko na horizontu propukl skoro požár… Zlatavé sluneční paprsky proťaly černou oponu a vyslaly na temnou oblohu prvního posla tepla.

Přišel až k ní a pomalu si klekl na koleno. Schod se prohnul pod jeho tíhou.

„Mně se náhodou líbí malá prsa, Mariah,“ zašeptal. Její jméno znělo jako krásné pohlazení. „S narůžovělými bradavkami, které ztvrdnou, když je…“

„Přestaň!“ Vyskočila na nohy tak rychle, až mu vyrazila dech a on ztratil rovnováhu.

Zasakroval. Pak zaškobrtl o schody, prolétl vzduchem a nakonec přistál v záhonu květin. Mariah se otočila a posbírala rybářské náčiní. Vrazila si je pod paži, nadzvedla mírně sukni a namířila si to po schodech dolů. Už byla skoro u prádelny, když zaslechla svoje jméno.

„Mariah?“

Neochotně se zastavila. „Ano?“

„Je tady tma jako v pytli a já nemám nejmenší tušení, kde je řeka.“

Mariah zaskřípala zuby. Měl pravdu. Bez její pomoci nemá skoro žádnou šanci řeku najít. Zkřížila ruce a netrpělivě podupávala nohou.

Nedovol mu, aby se k tobě přiblížil, Mariah. Drž si ho od těla.

„Dobrá, Stone. Čekám.“

Uslyšela, jak začal klusat. Při každém skoku ji zamrazilo v zádech.

„Kde jsi?“

„Tady.“

Šel přímo k ní. Najednou ucítila jeho ruku. Pevné a dlouhé prsty jemně vklouzly mezi ty její.

Strnula a pokusila se mu vytrhnout.

Držel se jí jako klíště. „Nerad bych se ztratil,“ zdůraznil a lehce se usmál.

Mariah si nechtěla připustit, že jí dělá dobře, když se jí takhle dotýká a když cítí na dlani jeho teplou kůži. „Do…dobrá,“ zakoktala. „Tak teda pojďme.“

Přitáhl ji k sobě a zašeptal do ucha. „Ano, pojďme.“

Když Mariah vedla Divokého vlčáka tmavým sadem, ovládla ji vlna emocí. Mnohem intenzivněji teď vnímala tu šerou část dne, která nebyla ani nocí ani dnem. Prsty, jejichž teplé sevření jí dodávalo pocit bezpečí, se na jejich cestě tmou proměnily v záchranné lano. Už hezkých pár let neprožila s žádnou lidskou bytostí takovou sounáležitost.

Už je to tak dlouho, co se jí nějaký mužský dotkl. Třeba i letmo. A teď ji dokonce někdo drží za ruku. Prožívala všechny možné emoce s nesmírnou intenzitou… radost, zoufalství a strach.

Ty pocity se zdály tak cizí, a přitom tak hrozivě blízké. Neustále se přesvědčovala, že po Divokém vlčákovi v žádném případě netouží. Ani trošku. A že by žádná žena v téhle situaci určitě nereagovala jinak. Z vlastní zkušenosti teď mohla říct, že ani ona není výjimkou. Ani jedna ženská nedokáže odolat chlapovi, jako je on.

Ale to není všechno. Ať jí Bůh odpustí, ale přes to všechno, co jí udělal a co o něm věděla, v ní přece jenom něco probudil. To něco dřímalo hluboko v jejím nitru a zoufale toužilo po teplém lidském doteku.

Když došli na konec cesty, svítání právě oblékalo farmu do lehkého růžového šatu. Růžovoučké proužky světla vklouzly do tmavého sadu a olízly napěněné vlny, které se prohánělly po řece. Poklidnou krajinou se neslo

tiché šplouchání a bublání vody, jež narážela na bahnitý břeh.

Mariah problesklo hlavou, že Stoneovi nepoví o tom, že už dorazili na místo, kde vždycky rybaří. Věděla, že by ji pustil a že by se stala tou ženou, jakou byla předtím… opuštěnou a odcizenou.

Povzdechla. Ten vzdech se v tom tichu podobal žalostnému kvílení. Copak je na tom tak špatně, aby se musela uchýlit ke lžím, když zrovna drží nějakého muže za ruku?

„Jsme na místě," poznamenala a hned nato litovala, že nedala na ta slova větší důraz. Místo toho z nich vyzařovala nostalgie a zklamání. Přesně to, co v ten moment cítila.

Zarazil se a potom se jí pustil. Její dlaň se octla ve studeném vánku, jenž nezadržitelně ochlazoval místo, které ještě před malou chvílí zahřívala teplá vlhká ruka.

Upustila bedýnku s náčiním a rybářské pruty. Když dopadly na zem, ozvalo se hlasité žuchnutí.

Divoký vlčák se posadil a natáhl před sebe dlouhé nohy. Opřel se o lokty a usmál se na ni.

Rozklepaly se jí prsty. Bože, jak je to jenom dlouho, co se na ni nějaký mužský takhle podíval? Jako kdyby mu připadala mladá a krásná… a jako by mu na ní záleželo. Jeho veselé oči ji chytily za srdce a zapříčinily, že znovu začala toužit po tom amorfním pocitu, který byl pro ni velkou neznámou.

„Budeš takhle stát celý den?"

Mariah měla dojem, že se jí podlomí kolena. Těžce polkla a znovu si tloukla do hlavy, že je jenom bezvýznamný darmošlap, jenž umí šeptat krásná slovíčka a říkat sbohem.

Jejich oči se setkaly. Ze rtů se mu vytratil nafoukaný drzý úšklebek. Mariah málem omdlela, když ucítila ten žhavý pohled, který tavil každý kousek jejího těla.

„Mariah," zašeptal. Narovnal se a natáhl k ní ruku.

Nemohla odolat, a proto raději zradila vlastní duši. Dotkla se ho konečky prstů. Naskočila jí husí kůže. Pomalu klesla na kolena vedle něho.

Prosím, pomyslela si pro sebe, když se začala utápět ve Vlčákových olověných šedých očích. *Dotkni se mě dřív, než si uvědomím, že jsi někdo, koho nemůžu nikdy mít…*

Pozdě. Už si to uvědomila.

Odtáhla chvějící se ruku a pokusila se usmát. „Dáš si kávu?“

„Moc dobře víš, že chci něco jiného.“

Odtrhla od těch podmanivých očí pohled a sklopila zrak do klína. „Přestaň se na mě takhle dívat!“

„Jak?“

Váhavě pozvedla bradu a znovu se ponořila do Vlčákových kukadel. „Jako kdybys ode mě něco chtěl.“

„Ale já chci. Toužím…“

Vymrštila ruku do vzduchu. „Mlč! Prosím.“

Klečela vedle něho na studené vlhké trávě. Kapičky vody jí prostupovaly hrubou vlněnou sukní a teplým spodním prádlem. Jenže ona to nevnímala, protože soustředila všechny smysly na muže, jenž ležel bezstarostně vedle ní.

Pootočil se a napůl se překulil k ní. „Fascinuješ mě, Mariah. Je na tom snad něco špatného?“

Těch pár slov ji rozpálilo jako oheň, protože vyjadřovala přesně to, co od něj očekávala. Žádné falešné vyznání lásky a žádný neslušný návrh. Pouze šokující faktický výrok. *Fascinuješ mě.*

Najednou z něj měla strach. Každičký kousek jejího těla propadl panice. Věděla, že by dokázala odolat Vlčákovým krásným slovíčkům a uměla zkrotit vlastní touhy, ale s jeho upřímností si nevěděla rady. Ta přímočarost byla mocnější a silnější než ona sama.

Zavřela oči a snažila se získat sebekontrolu. Chtěla se před ním obrnit jako kdysi, udržet si jej od těla… a

utlumit svou žádostivost. Křečovitě se zasmála. „Stone, musíš vždycky říkat přesně to, co tě napadne?“

„Jo.“

Mariah na to nenašla žádnou odpověď, nevymyslela nic, čím by ho dostala. Po několika nekonečných sekundách otevřela oči.

Zjistila, že ji upřeně pozoruje.

Zalapala po dechu. Najednou se jí v uších rozezněly okolní zvuky, které předtím vůbec nevnímala. Uslyšela proud řeky, lehký vánek a Vlčákův pravidelný dech. Nasála neznámou vůni mýdla a lehký závan dýmícího dřeva.

„Pojď sem,“ zašeptal.

Dívala se mu upřeně do očí a zdálo se jí, že se pod ní zachvěla země. Chtěla couvnout, *musela* couvnout, ale něco jí svazovalo ruce i nohy.

Zvolna… pozvolna… se k němu naklonila.

Vztáhl k ní ruku. Ucítila, jak se jí kolem krku ovinuly drsné prsty. Byly vlhké od rosy. Palcem se jí letmo dotkl brady a přitáhl ji k sobě tak blízko, až ji dechem hladil po žhavých ústech.

Jejich rty se spojily. Jazykem jí lehce přejel spodní ret.

Mariah se rozklepala jako osika.

„Mariah,“ zašeptal a něžně kroužil ústy po těch jejích.

„Ne…“

Odstrčila jej. Styděla se za to, co právě udělala, a cítila se ponížená a zoufalá. Sevřela dlaně v pěst a celá rozechvělá je vložila do klína. „Já nemůžu.“

„Co nemůžeš?“

Zapřela se, že se na něj nepodívá. „Vždyť víš.“

Dotkl se ukazováčkem její brady a přinutil ji, aby se na něj podívala. „Řekni to.“

Zadívala se do jeho vášnivých očí a málem se přestala ovládat. Chtěl ji. Měla dojem, že se houpe na vlnách a že jí v žilách proudí žhavá láva.

Strhla ze sebe veškerou zdrženlivost a byla jen několik palců… centimetrů… od toho, aby odhodila opatrnost do koše. Musela rychle něco udělat, aby mu zabránila ji znovu políbit. Horečně přemýšlela, co by ho mohlo odradit a nakonec ji napadla spásná věta: „Nemůžu… se líbat s mužem, když neznám jeho jméno.“

Překvapeně protáhl obočí. Ze rtů mu okamžitě zmizel úsměv plný slibných nadějí. Zamračil se a stáhl dozadu.

Mariah vydechla úlevou. Dokázala to! Odrazila jeho nápor! *Díky bohu.*

„Jsi vážně dobrá,“ konstatoval něžným hlasem.

Když na ni zkoumavě upřel oči, naskočila jí husí kůže.

„V čem bych měla být dobrá?“

„V tom, jak mi neustále odoláváš. Ale musím uznat, že jsi to s tím jménem vymyslela chytře. Jenže ti to stejně moc nepomůže.“

„Pr…proč?“

Naklonil se k ní tak blízko, až se jejich tváře skoro dotýkaly. Tentokrát ji ale nepolíbil. Ucítila na rtech jeho pravidelný dech. „Protože mě chceš.“

Strachy se jí rozklepala kolena a polil ji studený pot. Vyskočila na nohy. Párkrát klopýtla a ustoupila krůček dozadu. „Ne, nechci.“

Usmál se na ni. „Na to, že nemáš zájem, jsi vystřelila docela rychle.“

Jdi od něj pryč. Hned teď! Než uděláš nějakou blbost…

Mariah si povytáhla sukni a namířila si to domů. „Chytej si ryby sám, Stone. Mám důležitější věci na práci.“

Vlčákův pronikavý hurónský smích se jí lepil celou cestu na paty. Nemohla mu utéct a nedokázala jej ignorovat.

Ať jde k čertu! Ať se její osamělá duše klidně propadne do země! Moc dobře věděla, proč se nemohla před jeho

slovy schovat a zapomenout na ten polibek. Zdálo se jí to tak příšerně ponižující a evidentní.

Měl pravdu.

A oba dva si toho byli vědomi.

Mariah vyběhla po schodech na terasu a rozrazila dveře. Vklouzla do klidné tmavé chodby a zhroutila se na pohovku. Rozrušeně si povzdechla. Schoulila se a schovala tvář do dlaní. Chvěla se po celém těle.

„Bože…“ zašeptala do dlaní a vdechla vlhký teplý vzduch svého vlastního dechu. Na malý moment zapomněla na tu hroznou minulost, bolest i budoucnost. Přála si, aby ji políbil. Toužila po tom polibku tak zoufale, až se celá rozklepala. Teď se cítila slabá, bezbranná a podrážděná.

Octla se na pokraji vlastní zkázy…

*Ale neselhala***,** zdůraznila si hrdě. Nepodlehla. Na to jediné se teď musí soustředit, to jediné musí mít stále na paměti. Neměla by se utápět ve vlastních neúspěších, ale připomínat si to, co se jí podařilo. Ano, *cítila* se zranitelná, ale nedopustila, aby se zranitelnou stala. A v tom byl ten zásadní rozdíl.

Uvádělo ji to v pokušení, ale ona vydržela.

Její dech se postupně uklidnil a strach jí zapadl hluboko do mysli. Pomalu vstala a odešla do kuchyně.

Když dorazila ke dveřím, zarazila se. Za kuchyňským stolem seděl Jake. Sám. Krčil se na židli s lokty opřenými o stůl a s dlaněmi pod bradou. Z hochovy tváře vyzařoval smutek, samota a prázdnota. Přesně to, co jí momentálně ztrpčovalo život.

Píchlo ji u srdce. Kdepak má asi rodiče? Kdo se o něj stará, když je nemocný? Kdo mu dává pusu na líčko, když se mu chce plakat zoufalstvím? Kdo mu látá ponožky a odpovídá na zvědavé otázky, které zajímají všechny dospívající chlapce?

Starost o toho ubohého mladíka ji odtrhla od bolesti, jež právě prožívala. Než si to stačila uvědomit, vykročila směrem k němu. Pod nohama jí zaskřípala dřevěná podlaha.

Zvedl hlavu a vylekaně se na ni podíval. „Slečno Throckmortonová…“

Usmála se. „Můžeš mi říkat Mariah.“

Jeho ruce zmizely pod stolem. „R…Rass povídal, abych přišel na snídani. Prý se tu setkáme.“

Vzala dva hrnky a nalila do nich horkou voňavou kávu. Potom s nimi zamířila ke stolu. Jeden z nich postavila před něho a posadila se vedle na židli. „Nemusíš mi nic vysvětlovat, Jakeu. Chovej se, jako bys tu byl doma.“

Vytřeštil oči. Potom svěsil ramena a smutně si povzdechl. „Díky.“

Zatajil se jí dech. Věděla, že ta slova pro něj znamenají strašně moc. Znovu začala uvažovat o jeho životě a přemýšlela, jestli měl vůbec někdy domov. Najednou si vybavila Thomase a odkaz, jenž po sobě zanechal.

Zamrkal na ni. Do oka mu spadl hustý pramen špinavých kadeřavých vlasů. Zčervenal a odhrnul ho stranou. „Promiň,“ zamumlal, „mám trošku delší vlasy…“

Mariah si všimla, že se stydí. Olízla si rty a dělala, že jí na tom vůbec nezáleží. „Jestli… chceš, ostříhám tě.“

Vyjeveně se na ni podíval. „Vážně bys… to pro mě udělala?“

„Samozřejmě, ale…“ Najednou znejistěla a sklouzla pohledem na stůl. Než tu větu stačila dokončit, začaly se jí hlavou honit smutné vzpomínky. Trvalo pár sekund, než se jich konečně zbavila.

„Ale co?“

Polkla a upřela na něho oči. „Ještě nikdy jsem nestříhala mladého chlapce.“ *Ale mohla jsem…*

„Vždycky si je zkracuju břitvou.“

Ta upřímná slova ji vytrhla ze spárů zlých myšlenek. „Neboj, mám nůžky.“

Ostýchavě se usmál. Vyzařovala z něj stejná nejistota, jakou právě prožívala. „To je bezva.“

Mariah na Jakea koukla a uvědomila si, že je tento moment pro něho stejně důležitý jako pro ni. Byl to pro ni tak silný zážitek – jako kdyby právě něco začínalo – až se mu bála uvěřit.

Vstala a nalila do vědra teplou vodu. Potom jej donesla na stůl. Když jej pokládala, troška vody se přehoupla přes kovový okraj a pošplíchala ubrus. „Pojď si sednout tady na tu židli,“ požádala ho a ukázala na vysokou stoličku. ‚Já zatím skočím pro hřeben a nůžky.“

Nervózně ji přejel očima. „Dobře.“

Mariah se otočila na podpatku a vyběhla schody. Dorazila k toaletnímu stolku a popadla nůžky s hřebenem. Když se vřítila do kuchyně, seděl na stoličce uprostřed místnosti.

Omotala mu kolem krku ručník a navlhčila vlasy. Stála za ním a zkoumala jeho špinavou a neupravenou kštici. „Jak to chceš dlouhé?“

„Maminka mi je vždycky stříhala až u límce,“ řekl tiše, téměř nostalgicky. „Líbilo se jí, když jsem je měl trošku delší.“

Zabořila chvějící se prsty do Jakeových kadeří a ukazováčkem přejela roztřepené a nerovnoměrné konečky vlasů. Znovu začala dumat nad tím, jak se sem vlastně dostal. Jediné, co o něm věděla, bylo to, že měl kdysi milující matku, jež mu stříhala vlasy a starala se o něj. Která žena by taky nechala svého chlapce běhat s tak hroznou kšticí?

Sebrala hřeben a pustila se do rozčesávání zašmodrchaných chuchvalců vlasů. Na kratinkou chvilku se zasnila a přesunula zpět do minulosti, jež nikdy neexistovala, ale existovat měla. *Thomas*…

Jake tiše zavrčel.

Procitla. „Bolelo to?“

„Ne,“ odpověděl stydlivě. „Bylo to… příjemné.“

Mariah začalo cukat v koutcích. „Aha.“ Opatrně ho dočesala a promasírovala mu hlavu. Potom se kousla do rtu, ponořila nůžky do jeho vlasů a začala stříhat.

Cvak. Cvak. Cvak.

Přemýšlela, co by mu řekla, ale nic ji nenapadlo. Už dlouho si s nikým nepovídala o drobných maličkostech, a ještě nikdy ne s mladým chlapcem. Najednou jí připadlo nesmírně důležité, aby na něj udělala dobrý dojem. Nechtěla na něho vyrukovat s nějakou hloupostí a všechno překazit.

Vycítila, že je potkal podobný osud. Oba byli opuštění, zoufalí a plní strachu. Strašně moc si přála, aby s ním našla společnou řeč a uzavřela přátelství, ale nevěděla jak na to. Netušila, jak tuhle situaci změnit. Není divu, když žila tolik let bez lidského kontaktu!

„Jakeu…“ Teprve ve chvíli, kdy odpověděl, si uvědomila, že vyslovila jeho jméno.

„No?“

Ztuhla a rychle uvažovala, co dodat. „No… já… všimla jsem si, že máš natrhlou košili. Jestli chceš, zašiju ji.“

„To byste… to bys byla hodná, Mariah. Díky.“

Vydechla úlevou. Takže začátek měla úspěšně za sebou! Něco takového se jí nepodařilo už hezkých pár let. „Dobře.“

Uvolnil se. Konečně z něj spadla tréma!

„Šití mi zrovna moc nejde,“ poznamenal tichým, téměř bezstarostným hlasem. Měla dojem, že se usmál.

Ano, pomyslela si, tohle je *začátek.* Pro nás oba.

Kapitola třináctá

Mariah míchala hustou ovesnou kaši a zírala z okna. Dívala se na sad, do kterého se vkrádalo narůžovělé svítání. Namlouvala si, že nečeká na nic… nebo na nikoho… konkrétního. Ale neustále pošilhávala směrem k řece.

„Bude to stačit?“ zeptal se Jake a upřel na ni tázavý pohled.

Mrkla na něho a usmála se. Stál vedle ní a opatrně krájel plátky šunky. Byl jako vyměněný. Vypadal úplně jinak, než jak vypadal před půl hodinou. Když jej dostříhala, šel se vykoupat a umýt si vlasy. Teď, v ranním slunci, zářila jeho kštice jako měděná mince.

Když na něj pohlédla, poskočilo jí radostí srdce. Připadalo jí, jako by sem vždycky patřil, a tajně doufala, že u nich zůstane. Sevřelo se jí hrdlo. Přikývla. „To bohatě stačí, Jakeu. Díky“

„Mám to dát na pánev?“

„Proč ne.“ Ustoupila, aby mu uvolnila kousek místa.

Z omlácené plechové krabice, kterou zdobily modré puntíky, vyškrábl zbytek vepřového sádla a pleskl ho na rozpálenou pánev. Šedobílá hmota sklouzla na druhou stranu nádoby a zanechala po sobě mastný prskající flek.

„Tys pomáhal mamince vařit, že?“

Jake zvedl hlavu. Jejich pohledy se setkaly. Z jeho zelených tůněk se dal vyčíst srdcervoucí žal. „Jo.“

Mariah si olízla rty a usmála se na něho. Zabolelo ji srdce. Natáhla ruku a odhrnula mu vlasy z očí. „Může být ráda, že má tak hodného syna.“

Otevřel pusu, protože se chystal něco říct, ale než to stačil ze sebe vysoukat, otevřely se domovní dveře.

Jake zalapal po dechu a trhl sebou. Vytřeštil oči. „Divoký vlčák!“

Mariah spadlo srdce do kalhot a zrychlil se jí dech. Úzkostlivě se podívala ke dveřím. „Klidně se posaď, Jakeu. Já to dodělám.“

„Prima.“ Popadl hrnek s vlažnou kávou a mazal k židli. Když dosedl, ozvalo se skřípání dřeva. Železná židle tiše zavrzala.

Mariah ztuhla a hluboce se nadechla. *Uklidni se, Mariah. Nenech se od Divokého vlčáka vyprovokovat. To, co se stalo u řeky, neznamená nic. Vůbec nic.*

Moc dobře věděla, že lže sama sobě. Může si to odůvodňovat, jak chce, ale pravdu nijak nezmění. Čas, který strávila s Jakém, jí dal zapomenout na to, co se dneska ráno stalo. Jenže ta chvíle oddechu byla nenávratně pryč. Teď ji pravda zasáhla jako blesk z čistého nebe.

Toužila po tom polibku, lačněla po něm tak zoufale, až se jí zatočila hlava a ona se přestala ovládat. Musela se nejspíš zbláznit, protože po něm prahne i teď. Nesmí se mu podívat do očí. Nesmí! Teď je příliš zranitelná a slabá. Nemá dostatek sil na to, aby si ho držela od těla. Jestli ji probodne pohledem nebo se jí dotkne, sesype se mu přímo do náruče.

Odskočila od sporáku a chystala se odejít. Musí zmizet dřív, než ji zase polapí do svých sítí.

Vešel do místnosti a zastavil se u dveří. Opřel se ramenem o futro. „Ahoj, Jakeu.“ Jemně si pošoupl klobouk dozadu a usmál se na ni. „Mariah.“

Na malou chvíli jí zdřevěněly nohy. Pak zvedla bradu a chystala se projít kolem něho. „S dovolením.“

Chytil ji za zápěstí a přitáhl k sobě. Klopýtla, narazila na něho a tiše zahudrovala.

„Máš to zbytečné,“ pověděl něžným hlasem.

Proti své vůli zvedla oči. Usmíval se. Z jeho nenuceného úsměvu vyzařovala něha. Žádný sarkasmus či výsměch. Navlhčila si rty.

„Co mám zbytečné?“

„Před tím neutečeš.“

Doufala, že špatně slyší. Přesvědčovala se, že nechápe. Ale pak uznala, že to nelze nepochopit. „Tím?“ snažila se o povýšenecký tón. K jejímu překvapení z ní vyšel akorát sípavý šepot.

Nepatrně se k ní naklonil. „Mariah, copak necítíš, že mezi námi něco je?“

Narovnala se a pokusila vytrhnout z Vlčákova sevření. Marně. „Nic mezi námi není. Nechápu, o čem mluvíš.“

„Lžeš.“

Olízla si suché rty a zírala na něho. Srdce jí bušilo jako o závod. „Nechci, aby mezi námi něco bylo.“

Podíval se na ni smutnýma očima, ze kterých vycházel soucit a pochopení. Podlomila se jí kolena. „Ale tohle není tak úplně stejné, Mariah, že?“

Zalapala po dechu. Pak zaúpěla strachy, vyškubla se mu z ruky a bezhlavě vyběhla z domu.

Divoký vlčák sledoval, jak uhání ven. Když práskla dveřmi, zakroutil hlavou.

Otočil se, vešel do kuchyně a nalil si do hrnku kávu. „Nazdar, chlapče,“ pozdravil a sedl si naproti Jakeovi.

Jakeovi zaskočilo. „A… ahoj,“ zaprskal.

„Ženy,“ prohodil a znovu zavrtěl hlavou.

Hoch na to nařekl ani slovo. Jenom seděl a zkoumal Divokého vlčáka velkýma zvídavýma očima.

V místnosti zavládlo hrobové a trapné ticho. Divoký vlčák se cítil jako na trní. „Jsi velký rváč?“ zeptal se, aby řeč nestála.

„Ne.“ Jake položil hrnek a zíral na Divokého vlčáka, jako kdyby na něco čekal.

„Líbí se ti boxování a zápasy?“

„Už ne.“

„A co košíková? To je docela dobrá hra, ne? Mým oblíbeným týmem je The Cincinnati Red Stockings.“

„Hm.“

Dal šálek na stůl. „Pro kristapána! Tak mi, chlapče, trošku pomoz! Snažím se s tebou navázat rozhovor. Co *máš* rád?“

Jake pokrčil rameny. „Čtení a povídání. Vždyť víš, takové ty obyčejné věci. A taky jsem rád doma.“

Divoký vlčák se usmál. „Nic moc, hochu. Copak tě tatínek nic nenaučil?“

Jakeovi se zatajil dech. Pomalu položil hrnek a postavil se. „Ne. Můj *tatínek* mě nenaučil vůbec nic.“

Divoký vlčák se zamračil. „Podívej, prcku…“

Ale Jake jej neposlouchal. Odstrčil se od stolu a vystřelil z kuchyně. Divoký vlčák zůstal sám.

„Ježíši kriste!“ zabrblal do ticha. „To dítě je stejná netýkavka jako ona.“

Mariah pelášila sotva dechu popadala. Běžela po kamenné cestičce a snažila se alespoň trochu ovládat. Najednou se zastavila. Před ní stál bílý dřevěný plot. Upřeně se na něj dívala a pokusila si vzpomenou, jak se cítila, když stála na jeho druhé straně.

Ta vrata přece nic neznamenala…

Představila si, jak sahá na závoru, jak ji pozvedává nahoru a jak tlačí do vrat.

Najednou jí ztuhla krev v žilách. Srdce jí začalo bušit a nemohla se nadechnout.

Těžce polkla a otočila hlavu na stranu. Potom sepnula ruce a rozběhla se k sadu.

Možná zítra, pomyslela si zoufale. *Možná zítra konečně odejdu…*

Ta slova však zněla prázdně a planě. Už několik let tuhle farmu opustit nedokázala. Přesně od té doby, co se

vrátila domů, ponížená, zahanbená a těhotná. Tenkrát za sebou zavřela vrata a pokusila se zapomenout na svět, jenž na ni číhal za bezpečným plotem. Neměla v úmyslu zůstat a schovávat se, ale už nedokázala odejít.

Zavřela oči. Cítila, jak propadá zoufalství. Nechtěně si totiž vzpomněla na ten osudný den, kdy za sebou naposled zavřela vrata. Tehdy jí bylo šestnáct. Překypovala elánem a snila o krásné budoucnosti.

Stephen.

Klesla na kolena do zarosené trávy a svěsila hlavu. Myslí se jí začaly honit vzpomínky. Připadala si příliš vyčerpaná na to, aby se jim postavila, a naopak velmi slabá, aby na ně zapomněla.

Ten večer, co potkala Stephena, navštívila s rodiči divadelní představení *Romeo a Julie,* které uváděli evropští herci.

Stephen hrál, jak jinak, Romea.

Nemohla od něj odtrhnout oči. Hrál velice přesvědčivě a měl šíleně přitažlivý obličej. Když se na ni usmál, byla v sedmém nebi. Žádný muž se na ni předtím takto nepodíval a ještě nikdo se na ni takhle neusmál.

Ten večer si pamatovala docela přesně. Na letní obloze tenkrát svítilo tisíc malých hvězdiček. Po představení se vydala loudavým krokem k mostku a čekala na rodiče. Cestou si pohrávala s drobnými kamínky. Teprve za pěkně dlouhou dobu ji konečně napadlo, že odešli bez ní.

Ještě teď, po tolika letech, ji z toho píchlo u srdce. Věděla stejně jako dnes, že ji milovali. Ale vzájemně se milovali mnohem víc.

Sedla si na dřevěný most a svěsila nohy do studené tmy. Cítila se strašně opuštěná. Položila dlaně na drsné dřevo a vzhlédla ke hvězdám. Vší silou zatlačila slzy.

„Pročpak tady sedíš sama, krásná dívko?“

Mariah si okamžitě vybavila jeho jemný irský přízvuk.

Stephen… tak přitažlivý, okouzlující a svůdný. Dvaadvacetiletý herec, jenž dokázal pohotově vykouzlit úsměv a uměl se jí dotknout na pravém místě. V očích

šestnáctileté dívky vypadal jako princ z pohádky. Tenkrát si připadala osamělá a netoužila po ničem jiném než po těch dvou slovech „miluji tě“. A on jí ta krásná slůvka zašeptal do ucha a navíc jí vtiskl jeden sladký polibek. Nemohla nic jiného, než mu podlehnout.

Zakroutila hlavou a hořce se pousmála. Kéž by mu ten smích vydržel a kéž by na něm tak nelpěla…

Zamrkala a vší silou otevřela oči. Snažila se zahnat chmurné myšlenky do nejtmavších hlubin svého vědomí, ale neměla na to dostatek sil.

Jak se mohla tak snadno zamilovat? A proč od něj nevyžadovala nic na oplátku?

Bože, prosím, nedovol, abych zase udělala tu stejnou chybu. Dej mi sílu…

Lehla si do chladné vlhké trávy, zavřela oči a oddala se teplu slunečních paprsků.

Už skoro usínala, když tu náhle zaslechla něčí kroky. Otevřela oči a podívala se nahoru.

Nejdřív uviděla rozmazanou siluetu, kterou osvětlovalo vycházející slunce. Teprve potom si všimla širokého klobouku a… úsměvu. Rozklepaly se jí prsty.

Divoký vlčák.

Strnula a opřela se o lokty.

„Nemusíš vstávat.“ Posadil se vedle ní.

Jedna její polovička chtěla vstát a utéct pryč… ta větší. Ale z nějakého neznámého důvodu zůstala.

Natáhl se vedle ní.

Odsunula se od něj.

„Mariah, zeptej se mě na co chceš,“ vybídl ji. „Opravdu na cokoliv.“

Ztuhla. „Proč si myslíš, že se tě chci na něco zeptat?“

„Chceš.“

„A co když je ta otázka příliš osobní?“

„Nevadí.“

Letmo se na něj podívala. Ležel vedle ní s rukama pod hlavou a se zkříženýma nohama. Upřeně pozoroval narůžovělou oblohu. Zatajil se jí dech, když si

uvědomila, že je tak blízko. Najednou chtěla překonat svou vlastní minulost a jednoduše se do něj zamilovat.

Okamžitě pochopila, že je to nemožné. Přepadl ji nevýslovný smutek. „Existuje přece spousta otázek, které jsou natolik osobní, že se o nich nedá mluvit," pokračovala tiše.

„Takové neznám, Mariah. Řeknu ti všechno, na co se zeptáš."

„Proč?"

Pokrčil rameny. „Nemám žádná tajemství."

Mírně se nadzvedla, ale ani na chvíli z něho nespustila oči. „Dobrá. Povídal jsi mi, že nikdy nelžeš. V čem tedy hřešíš?"

„Co tím myslíš?"

„Pro většinu lidí je lež velký hřích. A ty? V čem vidíš hřích?"

Na chvíli se zamyslel. „V tom, že pořád někoho opouštím."

Zamračila se. „Ale to není hřích."

Natočil se k ní. Z jeho očí vyzařovala zranitelnost. „Spíš jde o to, jakým způsobem odcházím."

Mariah si zase lehla a zírala na oblohu. Mezi nimi se rozhostilo ticho… nezvykle příjemné ticho. Jako kdyby oba přemýšleli nad tím, co právě řekl.

Spíš jde o to, jakým způsobem odcházím.

Naskočila jí husí kůže. A to i přesto, že se začalo oteplovat. Znělo to jako výstraha. Jako kdyby jí chtěl naznačit, že od něj nemůže čekat nic jiného.

Ale to je přece hloupost. Proč by ji chtěl varovat? Proč by mu mělo záležet na tom, co od něho očekává?

„Tvoje upřímnost je opravdu překvapující, Stone," konstatovala, aniž na něj pohlédla.

„Nikdy bych ti nelhal, Mariah."

Zavřela oči a snažila se neromantizovat to, co jí právě pověděl.

„Teď jsem na řadě já. Mám taky jednu otázku."

Každý sval jejího těla se našponoval jako luk. „Nevzpomínám si, že bych chtěla hrát tuhle malou hru.“

„Tohle není žádná hra, Mariah,“ prohodil a lehce se zasmál. „Nazývá se to konverzace.“

Snažila se uvolnit. „Aha. Tak dobře. Dej mi tedy nějakou… ne příliš osobní otázku.“

„Co ti brání odejít z farmy?“

Ten dotaz jí úplně vyrazil dech. Ztuhla a čekala, kdy se sesype. Ale nic takového se nestalo. Dokonce měla dojem, že se jí nesmírně ulevilo.

Ještě nikdo se jí na tohle nikdy nezeptal. Vnitřní hlas ji nabádal, aby odpověděla.

Už ji otravovalo věčně předstírat, že o nic nejde. Už ji unavoval ten neustálý strach. Možná kdyby se přemohla a odpověděla na tuhle jednoduchou otázku, tak by se konečně něco změnilo. Snad kdyby se *rozpovídala* o vratech, dokázala by je jednoho dne i otevřít. A komu jinému by se měla svěřit než Divokému vlčákovi, který brzy odejde…, člověku, jenž jí nebude vyčítat chyby, kterých by se dopustila při pokusu z farmy odejít?

Zhluboka se nadechla a pustila se do něčeho, co ještě nikdy neudělala. „Když… když jsem byla mladší…,“ zasmála se hořce „… mnohem mladší, ničeho jsem se nebála.“

Zavřela oči. „No… a pak jsem…“ *se zamilovala do jednoho zkrachovance a utekla s ním.*

Zoufale se snažila najít vhodná slova, ale doznání ne a ne přijít. Ponížení jí zahltilo plíce a rozlilo do tváří červeň. Bože, nedokáže to říct! Ani obyčejnému tulákovi, kterého to nezajímalo, který se nemá komu svěřit a nemá právo ji soudit. Zaťala bezmocně pěsti.

Vědoma si své porážky se posadila a tupě zírala na nevýraznou hnědou sukni. „Došla jsem až do Walla Walla.“ Křečovitě se zasmála… alespoň něco ze sebe vysypala. „Potom jsem se vrátila domů.“

„Něco se tam nejspíš přihodilo.“

„Něco,“ řekla do ztracena.

Překulil se na břicho a upřel na ni pohled. Měl překvapivě vážný obličej. „Vím, že o mě nemáš zrovna nejlepší mínění, ale jestli budeš chtít o tom někdy mluvit…“

Srdce jí poskočilo radostí, když vyslechla tu prostou nabídku… ještě nikdo jí něco takového nenavrhl. Chtěla se k němu přiblížit. Jejich obličeje se v té chvíli téměř dotýkaly Kdyby se jenom trošku natočila… opravdu trošičku, mohli by se políbit. Při tom pomyšlení se jí zatočila hlava a sevřelo úzkostí hrdlo.

Tělo se jí rozechvělo touhou, rozklepaly se jí ruce a vyschlo v krku. Bože, jak moc se ho chtěla dotknout, pročísnout jeho dlouhé vlasy a předstírat, že se v minulosti vlastně nic nestalo.

Ale jako vždycky neměla dostatek odvahy. Nedokázala by mu ze sebe ukrojit ani kousek. Jediné, co mu však dát mohla, byla pravda. Ke svému překvapení zjistila, že se mu chce se vším svěřit.

„Ty za to nemůžeš,“ začala.

Zamračil se. „Za co nemůžu?“

„Chovala jsem se k tobě neférově a zacházela s tebou špatně, protože… kvůli někomu jinému.“

„A ten někdo ti ublížil?“

„Ano. Hodně se ti podobal… Alespoň ze začátku jsem si to myslela.“

„V čem? Byl stejně krásný a šarmantní…?“

Když se mu na ústech objevil jeho typický uvolněný úsměv, zjihla touhou. Zaslechla svůdný hlas srdce, který na ni volal: *‚Dotkni se ho… zkus to!‘*

„No tak, Mariah,“ povzbudil ji jemně, „v čem se podobám tomu druhému chlápkovi?“

Těžce polkla. „V tom, že… odejdeš.“

Ze rtů se mu vytratil úsměv a z očí mu čišel nezvykle vážný pohled.

Jejich oči se setkaly. Mariah se začala topit v jeho teplých šedých tůňkách, které slibovaly hory doly.

Nezadržitelně jí začal stoupat tep. Najednou toužila… přímo lačněla… po tom, aby se jí Divoký vlčák dotkl. Chtěla k němu bezstarostně vztáhnout ruku a sáhnout mu na drsnou kůži.

No tak, slib mi něco, pomyslela si zoufale. *I když to nedodržíš…*

„Máš pravdu," ozval se. „Odejdu."

Ačkoliv s takovou odpovědí počítala, srdce jí krvácelo bolestí. Zavřela oči. Musela být nejspíš blázen, když po něm chtěla, aby jí lhal. A ještě větší, jestli si upřímně myslela, že by jí mohl nabídnout víc než úsměv a jeden či dva doteky. „Když nic, tak aspoň děkuju za upřímnost."

„Mariah, otevři oči a podívej se na mě."

Neochotně jej poslechla.

Leželi vedle sebe tak blízko, že si všimla drobných zelených flíčků, které mu plápolaly v šedých očích. Cítila, jak ji hladí dechem po rtech. „Vůbec nic nechápeš."

„Jak to myslíš?"

Natáhl ruku a vylovil jí z vlasů sponku. Pak je jednu po druhé vytáhl ven, až celý drdol klesl dolů. Na ramena jí dopadl vodopád hustých vlnitých vlasů, které hned nato sklouzly na trávu.

Začal ji hladit po vlasech. Rozhostilo se mezi nimi ticho, jež s každou přibývající sekundou nabývalo na intenzitě. Pak Mariah zaslechla v uších slabý bzukot. Vzrušeně sledovala, jak si Vlčákovy prsty pohrávají s jejími vlasy a něžnými pohyby krouží mezi jednotlivými prameny.

Potom zvedl hlavu. Zahleděl se jí do očí. „Mariah." Její jméno viselo mezi nimi ve vzduchu a to v nich vyvolalo pocit intimity.

Mariah mu chtěla říct něco na oplátku, ale záhy si uvědomila, že by byla úplně ztracená, kdyby se pokusila i o ten sebemenší kontakt.

Slibně se na ni usmál. Měla dojem, že její duše roztává jako sníh. Naklonil se k ní a utrhl stéblo trávy. Pak si ten dlouhý zelený stonek vsunul mezi svůdné plné rty a přejel s ním její ústa.

Ucítila letmý dotek, jenž byl současně hrubý i jemný. Mariah ho prožívala celým svým tělem a vnímala *jeho* přítomnost. Všechny smysly měla napjaté k prasknutí. Ten dotek v ní probudil tucet nestydatých vzpomínek a tužeb. Těžce polkla.

„Zažiješ se mnou ty nejkrásnější chvíle," řekl líně. „A nikdo se o tom nedoví."

Mariah stála ve svém pokoji u okna a zírala dolů na noclehárnu. Ruce měla omotané kolem těla, aby se zahřála a netřásla se tolik.

Zažiješ se mnou ty nejkrásnější chvíle.

Pořád dokola si vybavovala nemravný návrh, s kterým vyrukoval Divoký vlčák. Těch pár slov se jí neustále honilo v hlavě a zanechalo v její disciplinované povaze hluboký šrám.

Pokaždé, když si na to vzpomněla, ji polilo horko. Hned nato se pro změnu roztřásla zimou a strachem. Zdálo se jí, že se topí v teplém neodolatelném jezeře vlastních tužeb. Měla co dělat, aby udržela hlavu nad hladinou.

„Odejde," zašeptala svému rozmazanému odrazu na skle.

To slovo opakovala od včerejška už nejmíň tisíckrát. Nejdřív znělo přesvědčivě a jistě, protože se tak i cítila, a uklidňovalo ji. Jenže s každou přibývající minutou sláblo a ztrácelo na důraznosti.

Zažiješ se mnou ty nejkrásnější chvíle. A nikdo se o tom nedoví.

Překvapilo ji, jak jsou ty dvě věty podmanivé. Projely její úzkostí jako horký nůž a zasely v ní omamné svědění. Sváděly ji a zároveň fascinovaly.

Nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že by ji tak jednoduchý výrok mohl úplně pobláznit a zbavit… zábran.

Nikdo by jí nevyčítal, ani si nepamatoval to, co by s Divokým vlčákem prožila.

Ne jako tenkrát, když se tak ochotně ke své vášni přiznala … a prozradila, že jí někdo zlomil srdce.

A nikdo se o tom nedoví.

Zachvěla se. Jaké pokušení!

Kapitola čtrnáctá

Divoký vlčák mrštil zralé jablko do sudu, na němž visel štítek „červené“. Dopadlo s takovou ránou, že se rozletělo na malé kousky. Zamyšleně pozoroval chlapce, který česal jablka na druhém stromě. Z úplně neznámého důvodu litoval toho, co se dneska ráno přihodilo v kuchyni.

„Hej, chlapče!“ zavolal, když do sudu letěl další kus ovoce.

Jake se zastavil a začal nakukovat mezi barevné listy. „No?“

„Pokud jde o dnešní ráno…“ Divoký vlčák pokrčil rameny, protože neměl ani nejmenší tušení, jak pokračovat. „Mrzí mě, jestli jsem se tě nějak dotkl.“

Jake na něj nejdřív dlouho zíral a potom se usmál. „Mě taky. Mám pocit, že jsem to trochu přehnal.“

Divoký vlčák se usmál. „Nic si z toho nedělej, já taky.“ Zamával na něho. „Slez dolů, odpočineme si.“

Jake sešplhal po žebříku dolů. Opatrně vysypal plný pytel do sudu označeného štítkem „napůl červené“ a následoval Divokého vlčáka k prohnutému plotu.

Divoký vlčák se natáhl k dřevěnému sloupku, vylovil bandasku s vodou a pořádně se napil. Studená tekutina mu začala stékat po krku. „Á…, ta je!“ Potom podal čutoru Jakeovi. „Lepší by byla tequilla, ale někdy musí stačit i tohle.“

Jake ho pozorně sledoval. Jeho obličej se začal pomalu mračit. „Co tím myslíš?“

Usmál se. „Neber mě tak vážně, hochu. To se jen tak říká.“

Jake se zhluboka napil. Utřel si rty a upřel na Divokého vlčáka upřímné zelené oči. „Ty jsi boxer, že?“

„Jo.“ Zazubil se a pročísl si vlasy. Potom si rozepnul košili.

Přes zpocenou hruď se mu přehnal studený vánek a začal mu třepotat s okrajem límce. „Chceš jít v mých šlépějích?“

Jake zbledl. Bandaska mu proklouzla mezi prsty a dopadla na trávu. „Jejda!“ vypískl.

„Zajímáš se o boxování?“

„Hm… no,“ vydechl Jake a jeho vychrtlá hruď se mírně propadla. V očích se mu zablesklo něco, co se podobalo úlevě. „Asi jo.“

„Spousta lidí se domnívá, že boxování je romantické.“

„Ty taky?“

Divoký vlčák chňapl po ručníku, jenž visel na plotu, a setřel si z obočí pot. „Nezdá se mi romantické, když se dva chlapi bijí do nosu.“

„Tak proč to děláš?“

Uvelebil se v teplé trávě a líně přejel rukou po hromádce barevného listí. „Pro peníze. Pro co jiného? Všichni se musíme nějak živit.“

„Můj děda vždycky říkal, že bychom měli vždycky jednat se ctí.“

Divoký vlčák zafrkal. „Jasně, takové chlápky, co tvrdili tu stejnou hloupost, jsem už potkal. Většina z nich ještě nikdy nezmeškala oběd.“

Jake se váhavě přisunul k Divokému vlčákovi a posadil se do uctivé vzdálenosti od něho. „A co ty? Už jsi někdy zmeškal oběd?“

„Několikrát.“

„Když jsi byl malý? To by vysvětlovalo, proč…“

Divoký vlčák vrhl na Jakea ostrý pohled. Jsi nějak moc zvědavý.“

Chlapec se zastyděl a zčervenal od hlavy až k patě. Sklopil zrak a zíral do trávy. V očích se mu zaleskly slzy. „Promiň.“

„Proboha, neber si to tak osobně. Jenom jsem chtěl říct, že existuje spousta věcí, o kterých se člověku nechce hovořit. A to je právě *můj* případ.“ Usmál se. „Tak, teď mi řekni něco o sobě ty. Odkud jsi.“

„Z Wisconsinu.“

Divoký vlčák nedokázal vymyslet nic, co by k tomu dodal. „Aha.“

„Můj děda se taky jmenoval Jacob.“ Zvedl hlavu a upřel na Vlčáka oči, které se zdály nápadně veliké vzhledem k jeho drobnému obličeji. „Znáš někoho, kdo se tak jmenuje?“

Jakpak by ne? uvědomil si překvapeně. Už je to pěkně dávno, co si naposled vzpomněl na Jacoba Vanderstaye. Zahořkle se pousmál. „Jo, jednoho jsem kdysi potkal. Příšerný padouch! Chtěl, aby se všichni chovali tak, jak on píská. Ještě nikdy jsem nepoznal člověka, který žije podle tolika pravidel a předpisů.“

„Kde jsi na něj narazil?“

Divoký vlčák se opřel o rozviklaný dřevěný plot. Zabrousil hluboko do paměti a vybavil si několik málo vzpomínek. Na rtech se mu objevil hořký úsměv. *Laralee.*

Zakroutil hlavou. Bože, jak je to dlouho, co na ni myslel? „Znal jsem jeho dceru.“

„Proč se usmíváš?“

„Protože byla zlatíčko. Docela by mě zajímalo, jak vůbec skončila.“

„Stala se tvou ženou?“

„Moc nechybělo.“ Usmál se na chlapce. „Ale já raději zavčasu vyklidil prostor.“

Hoch se zamračil. „Zajel ses za ní někdy podívat?“

„Ne.“ Protáhl se, prostrčil ruce mezi latěmi a zadíval se na nekonečnou modř podzimního nebe. „Byla bohatá a zoufale rozhýčkaná. Její otec si o mě myslel, že mám líný

zadek, a proto chtěl, abych si dcerušku nějak ‚odpracoval'. Měl jsem převzít rodinný podnik." Naklonil se k Jakeovi. „Víš, v čem podnikali?"

Jake vypadal, jakoby se chystal zasmát. „V čem?"

„Vlastnili pohřební ústav." Vybuchl smíchy. „Dědek mě postavil před hotovou věc. Jestli prý chci jeho drahou dcerku, musím ten podnik převzít." Divoký vlčák se teatrálně otřásl zimou. „Tohle nebylo nic pro mě. Laralee a otec mi dali jasně najevo, že bych se měl rychle vyučit balzamovačem. Tak jsem si jednou v noci sbalil pár švestek a šel dál. Pak jsem dlouho přemýšlel, jak to s ní asi dopadlo."

„Mohl jsi ji aspoň navštívit." Z chlapcova hlasu vycházela zvláštní zatrpklost.

Divoký vlčák pokrčil rameny. „Proč? Určitě mě nechtěla vidět… a už vůbec ne po tom, co jsem utekl. Věř mi, prcku, ženy jsou na tyhle věci strašně háklivé."

Jake se na něj podíval těma zelnýma očima a smutně prohodil: „Určitě by se s tebou ráda setkala… vsadím se."

„Možná." Divoký vlčák odtrhl pohled od Jakeova obličeje. Z chlapcova kukuče vyzařovalo cosi neočekávaného. Mísila se v nich hluboká bolest a politováníhodné zoufalství a úzkost…

Divoký vlčák si namlouval, že na tom přece nezáleží a že se ho žal toho mladíka jednoduše netýká. Ale mohl se přesvědčovat, jak dlouho chtěl, stejně z toho měl špatný pocit. Dělal, co bylo v jeho silách, aby se na Jakea znovu nepodíval.

Cítil se… zahanbeně. Jako kdyby mládence nějak zradil.

Ale to přece nepřicházelo v úvahu. Jake a Divoký vlčák neměli vůbec nic společného kromě toho, že je toulavé nohy přinesly na tuhle malou farmu, kde dávají lišky dobrou noc.

A mimo to, řekl si pro sebe, co vůbec ví o takových šestnáctiletých chlapcích? Možná jsou všichni tak trochu smutní a nedůtkliví. A to především do té doby, než se s někým poprvé vyspí.

Naklonil se na stranu a chňapl po bandasce. Dal si pořádný lok a spokojeně si oddechl. Potom poplácal Jakea po zádech. „Tak, chlapče, zpátky do práce.“ Pomaličku narovnal unavené tělo, těžkopádně se postavil a zamířil zpět ke stromu.

Jenže v zádech cítil celou cestu Jakeův pohled. Zdálo se mu, že se svou kousavou přítomností něčeho tiše dožaduje. Bylo to zatraceně nepříjemné.

Rass seděl vedle Gretina hrobu a láskyplně hladil studený náhrobní kámen.

Zavřel oči, zadržel dech a vyčkával, až ucítí vůni levandule a jemný dotek vánku. Ale tentokrát se nedočkal. A bez tohoto malého kouzla se cítil zoufale opuštěný.

Dobrý Bože, jak hrozně mu chybí… Dlouze a nešťastně povzdechl.

„Zvedni hlavu, stařík,“ povzbudil se. Teď nemůže povolit, teďka se nesmí stáhnout do ulity smutku, jenž na něj dolehl po tom, co Greta zemřela. Nyní musí posbírat všechny síly ještě víc než kdykoliv předtím a být Mariah dobrou oporou. Za prvé jej potřebuje a za druhé ji nemůže nechat znovu na holičkách.

Mariah. Její jméno v něm probudilo lítost.

„Ale už je na tom mnohem líp,“ řekl nahlas, aby si dodal víc kuráže a trochu se uklidnil. Tentokrát ta slova nevyslovil proto, aby zmírnil pocit viny, ale proto, že vyjadřovala pravdu.

Už na tom *byla* líp. Nechodila tak prkenně a nechovala se tak rezervovaně. Dokonce si povolila i ten směšný

drdol. Usmívala se na Jakea a párkrát se smála i s Divokým vlčákem.

Učinila první krok k tomu, aby se z toho dostala. Dokázala udělat jeden vratký krůček.

Teď je nejvyšší čas, aby ji pořádně kopl do zadku. Samozřejmě metaforicky. Měl by ji přinutit, aby provedla ještě druhý krok. Ale musí si pospíšit. Instinkt mu napovídal, že už nemá moc času.

Ale jak? zeptal se sám sebe a uvědomil si, že ho původně tahle otázka přivedla za Gretou. Jak může donutit Mariah a Divokého vlčáka, aby konečně spatřili to, co Rass viděl tak zřetelně?

Ze sadu se ozval barytonový smích Divokého vlčáka, který tam s Jakém očesával jablka. Ti dva si začínají docela dobře rozumět, pomyslel si Rass. Zřejmě proto, že spolu tak často pracují.

Najednou Rasse napadla spásná myšlenka. Šibalsky mu cuklo v koutcích. Usmál se.

„Co si o tom myslíš, Greto? Tohle není špatný nápad, že? Myslíš, že by se to mezi nimi konečně rozlousklo, kdyby byli chvíli o samotě?“

Tentokrát se kolem prohnal vánek a roztančil spadené listí. Přinesl s sebou vůni slunce, teplé půdy a levandule.

Rassovi se radostí rozzářily oči. Konečně mu odpověděla!

Lehce si pohvízdl, usmál se, řekl Gretě sbohem a vydal se směrem k sadu. Když sešel z pahorku dolů mezi stromy zaslechl, jak někdo nešetrným způsobem hází jablka do sudů.

Vykoukl zpoza velkého rozložitého stromu a zahlédl Jakea. Chlapec byl ponořený do listnaté koruny a opatrně z větví otrhával zralá jablka. Vedle u stromu postával Divoký vlčák a házel do sudu jablka, která předtím nahromadil do náruče. ***Žuch. Plesk.***

Rass zakroutil hlavou. To česání jablek mu zrovna moc nejde. Bohudík, že je Divoký vlčák alespoň upřímný a laskavý člověk.

Rass vystoupil ze stínu stromu. „Co to provádíš? Snad se nechystáš vyrábět jablečné přesnídávky?“

Divokého vlčáka ten hlas úplně zaskočil. Trhl sebou, protože ho stařík přichytil při činu. „Do prdele. Promiňte, Rassi.“

„No nevadí, stejně si myslím, že se řídíte zbytečnými pravidly.“

Divoký vlčák hrábl po klobouku, jenž visel na plotu, a narazil si jej na hlavu. Zazubil se na Rasse. „Jsem známý tím, že skoro žádná pravidla nedodržuju. V téhle činnosti přímo vynikám.“

Jake slezl dolů ze stromu a zamířil k Rassovi. „Dobrý den, Rassi.“ Nasypal několik jablíček do sudu označeného „napůl červené“ a popadl bandasku.

„Hej, Jakeu,“ oslovil ho Rass, „přemýšlel jsem, že bych zajel do města pro pár věcí. Víš, jak se kočíruje bryčka?“

Jake přikývl. „Samozřejmě. Vozil jsem maminku k doktorovi.“

„Dobrá. Utíkej na pastvinu a přiveď Cleo. Je to ta černá kobyla s prohnutým hřbetem. Nemůžeš ji přehlédnout.“

Jake se sklonil pro čapku a pleskl si ji na hlavu. Potom vyrazil na cestu. Rass s Vlčákem mlčky sledovali, jak chlapec pochoduje klikatou kamennou stezkou směrem ke stodole.

Notnou chvíli stáli bez jediného slova svorně vedle sebe. Slunce se zrovna chystalo na svůj pomalý sestup z oblohy.

Krvavě červený soumrak se zuby nehty držel zasmušilého horizontu.

Rasse zavalila vlna vzpomínek, které vnesly teplo do jeho studeného a temného srdce.

„Greta přímo milovala tuhle část dne,“ prohodil tichým hlasem. „Říkala jí kouzelná hodinka. Prý není ani den ani noc.“

„Musela to být skvělá žena. Je mi to… opravdu líto.“

„Takový už je život.“

Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho. Někde zašvitořil ptáček. Korunami stromů se prohnal vítr a rozhoupal suché listy, jež jim připomněly, že se o slovo neomylně hlásil podzim. Z tajných úkrytů u řeky se ozvalo první osamělé kvákání skokanů volských.

Rassovi se do očí nahrnuly slzy a proměnily temná pole v jednu velkou, zlatavě rudou šmouhu. „Nikdy se nesmířím s tím, že zemřela…“

Divoký vlčák mu položil ruku na rameno a soucitně ho stiskl. Mlčel.

Stařec zíral na sad. Byl přesvědčený, že Greta stojí vedle něj. Stiskl dlaň, protože chtěl zadržet pomíjivou část její duše, která se ho takhle vždycky dotýkala. Přinášelo mu to sílu a dávalo smysl života. „Když takhle někdy stojím na kopci pod stromem, vidím ji. Čeká na mě.“

Divoký vlčák přenesl váhu z jedné nohy na druhou a uhnul pohledem.

„Uvádím tě tím do rozpaků?“ zeptal se Rass.

Divoký vlčák vydechl úlevou. „Strašně.“

„Vím, že mi nevěříš. Mariah taky ne. Je to tím, že jste ještě nikdy nepoznali opravdovou lásku… ani jeden z vás.“

Divoký vlčák se zasmál. „Není divu, profesore.“

„Až jednou potkáš ženu, ke které budeš cítit to, co jsem cítil ke Gretě, pochopíš. Ten krásný pocit vás už nikdy neopustí. I kdyby jeden z vás zemřel.“

„V mém případě bych na to moc nespoléhal, Rassi.“

Jenže na tohle já přesně spoléhám. Stařík si odkašlal a podíval se na Divokého vlčáka. Je nejvyšší čas, aby pověděl to, s čím vlastně přišel. „Postaráš se o Mariah, zatímco budu pryč?“

Divoký vlčák vybuchl smíchy. „Záleží, jak dlouho.“

Rasse ta odpověď zaskočila. Zamračil se. „Copak je to důležité?“

„Samozřejmě, že ano. Jestli odcházíte na večeři nebo na celou noc, řeknu ano. Jestli se ovšem zdržíte do jara, poradím vám, abyste si našel někoho jiného.“

„Myslel jsem, že se ti Mariah docela líbí.“

„Ano…, a abych se přiznal, docela hodně. Co to s tím má společného?“

„No… jenom jsem se domníval, že bys tu rád zůstal. Proto jsi ještě tady, ne?“

„Čekám, až mi zaplatíte.“

Rass si Divokého vlčáka zadumaně prohlédl. Ten mladý muž se ze všech sil snažil tvářit tak, že ho nějaká Mariah vůbec nezajímá. Bohužel se mu to nepodařilo. Z jeho očí vyzařovalo přesně to, co chtěl… potřeboval… Rass vidět.

Divoký vlčák nebyl až tak nezaujatý, jak vypadal.

Rass hrábl do kapsy z cupaniny, jež mu směšně nafukovala kalhoty, a vylovil peněženku. Otevřel ji, vytáhl z ní desetidolarovou bankovku a podal ji Divokému vlčákovi. „Tady máš. Je to víc, než jsem ti slíbil. Takže teď odejdeš, že?“

Divoký vlčák dlouho zíral na kousek papíru, jenž držel v ruce. Potom zvedl hlavu a setkal se s Rassovým pohledem. „Neodejdu.“

„Proč ne?“

Divoký vlčák přešlápl na místě. „Ještě nepřišel můj čas.“

„A nemá to náhodou něco společného s mou dcerou?“

Tiše si povzdechl a pročísl rozcuchané vlasy. „Kéž by nemělo, profesore.“

Rass se začal dusit smíchy. „Jenže má.“

Divoký vlčák zavřel oči. „Ano.“ Z ničeho nic otevřel kukuč a upřel na stařík ostrý pohled. „Nedělejte si velké iluze, Rassi. Patřím k těm chlápkům, kteří na jednom místě dlouho nevydrží.“

„Možná to tentokrát bude jiné.“

Na tváři Divokého vlčáka se objevil úsměv. „Přesně tohle mi řekla spousta žen, které jsem měl předtím. Ale nikdy neměly pravdu.“

Rass uvažoval, že by k tomu ještě něco dodal, ale pak si uvědomil, že by to bylo zbytečné. Na některé věci v životě musí každý člověk přijít sám. „Pojedu do města jen na několik hodin. Myslel jsem, že bych vzal Jakea na večeři do čínské restaurace. Jenže nechci, aby tady Mariah zůstala samotná. Vždyť víš, kdyby se náhodou něco přihodilo.“

Divoký vlčák se usmál. „Buďte bez obav, Rassi. Budu ji hlídat jako oko v hlavě.“

Rass jej poplácal po zádech. „Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

Divoký vlčák se zasmál. „Tak tohle jsem ještě nikdy od nikoho neslyšel.“

„Co?“

„Ještě nikdo mi v životě neřekl, že se na mě může spolehnout, profesore.“

Zadíval se na jeho mladý obličej. „Vždyť jsem ti povídal, že to bude tentokrát jiné.“

Rass se rozhodl, že ho ponechá svému osudu. Ať si tu větu přebere, jak chce. Otočil se na podpatku a odešel pryč.

Kapitola patnáctá

Divoký vlčák volal na Mariah, ale neozvala se. Zřejmě se někde schovávala, aby na něho náhodou nenarazila, když teď zůstali na farmě sami. Vůbec se jí nedivil.

Zašel do noclehárny, sebral mýdlo a ručník a zamířil směrem k domu, kde si chtěl dát sprchu.

Vyběhl po prohnutých schodech na terasu a pořádně zaťukal na dveře. Nedoufal, že na něj někdo zavolá, aby vstoupil, ale stejně zaklepal. Když se chodil večer koupat, Mariah se vždycky někde vypařila.

Nikdo mu neotevřel.

Sáhl po mosazné kulové klice a pootočil jí. Když otvíral dveře, ozvalo se hlasité zaskřípání.

Strčil hlavu do temné místnosti. Ze všech stran na něj doléhalo hrobové ticho. Proklouzl dveřmi a zapálil lampu. Zlaté světlo mu ozářilo úzkou cestičku a rozpůlilo chodbu na dvě stinné části.

Zavřel za sebou dveře a odkráčel ke schodům. „Mariah? Jsi nahoře?“

Žádná odpověď.

„Jestli ano, tak se jdu sprchovat.“ Už se chystal k odchodu, když se náhle zastavil.

Mariah měla pokoj nahoře u schodiště.

Pouze pár stop odsud se nacházelo její tajemné útočiště. Někde mezi osobními věcmi určitě ukrývá nějaké to cingrlátko nebo tretku, jež by objasnila, proč má smutek v očích a hořkost na rtech.

Než si to stačil uvědomit, stoupal nahoru. Na podestě se zastavil a rozhlédl se dokola. Tmavá chodba zela chladnou prázdnotou.

„Mariah?“ zavolal pro jistotu. Ale pevně doufal, že se neozve. Neozvala.

Připlížil se k místnosti a lehce otočil klikou. Dveře se zhouply a otevřely dokořán.

Ze skromně zařízeného pokojíku sálal chlad. Jeho temné útroby osvětloval pouze skomírající, krvavě červený západ slunce. Žádné květiny, které by oživily toaletní stolek, žádný kousek krajky, jež by zjemnila poškrábanou dřevěnou skříňku s umyvadlem. Na posteli z dubu ležel bílý přehoz, jenž vypadal jako čerstvě nasněžený sníh. Bělostný povrch nevrásnil ani jeden pokrčený záhyb. Z té přikrývky se nedalo vyčíst o ženě, která pod ní spávala, vůbec nic.

Cítil se… zklamaný, ale netušil proč.

Pak si všiml nočního stolku. Celý nesvůj se ponořil do temné místnosti a došel až k němu. Byl téměř prázdný. Na horní desce ležela pouze hromádka pečlivě urovnaných sponek a kartáč na vlasy. Nikde žádná ozdůbka, fotografie nebo upomínkový předmět. A žádná usušená růže, která by jí připomínala dávný milostný vztah.

Lehce zatáhl za vrchní šuplík a otevřel jej. Vykouklo na něj puntičkářsky složené prádlo. Rychle zásuvku zavřel a postupně nahlédl do těch ostatních. Až v té poslední našel něco, co alespoň trošičku vzbudilo jeho pozornost.

Na dně se krčila malá modrá přikrývka, kterou někdo poskládal do úhledného čtverce. Okraje byly ozdobené háčkovanými zelenými a žlutými květinami a tlusťoučkými beránky. Vedle ležela staromódní kojenecká láhev a zašlé stříbrné chrastítko.

Přemýšlel, kolik hodin asi trvalo, než někdo uháčkoval tak krásné květiny a zarovnal okraje. Greta. Kdo jiný? Jedině tato žena by dokázala obětovat tolik času, aby takhle zkrášlila dětskou pokrývku. A Mariah ji tady společně s chrastítkem a láhví celé ty roky opatruje jako

oko v hlavě. Copak to ženy nedělají? Vždycky si přece předávají drahocenné věci z generace na generaci.

Pokud jde o Throckmortonovy ženy, tak se tenhle generační „second-hand“ zastavil v tomhle zapomenutém, poloprázdném šuplíku. Mariah totiž neměla žádné děti, které by mohla do přikrývky zabalit. Ale evidentně doufala, že se toho jednou dočká.

Zamračil se a pomalu zavřel zásuvku. Chtěla mít děti? Nebo šlo pouze o skrýš nesplněných snů? Tyhle otázky ho mírně znervóznily, protože v něm vyvolávaly pocity, jimiž se nechtěl zabývat.

Narovnal se a opatrně se přesunul k almaře. Už dopředu věděl, co v ní najde. Nezklamal se. Objevil tucet jednotvárných hnědých šatů a okoukaných zástěr.

Neměla ani jedny šaty, o kterých by se dalo konstatovat, že nejsou hnědé. Proč? zeptal se sám sebe. Proč se snažila vypadat jako malá šedá myška?

S nevysvětlitelným smutkem opustil místnost a vešel do haly. Zavřel za sebou dveře. Když sešel polovinu schodů, uvědomil si, proč se cítí tak sklíčeně.

Zastavil se a pohlédl nahoru. Teprve teď pochopil, co v té místnosti vlastně objevil.

Pokoj Mariah je úplně stejný jako ten jeho. Prázdný a neosobní. Patří člověku, jenž se schovává sám před sebou. Je v něm jenom postel. Žádné vzpomínky. Místo, kam se chodí pouze spát, ne snít.

Zamračil se ještě víc. Udělal chybu, že tam šel. Chtěl spatřit ložnici, v níž se hromadily všední maličkosti a háčkované tretky. Toužil uvidět místnost, o které by klidně mohl říct, že patří ženě, jež se nijak neliší od ostatních žen.

Co zde ale našel, bylo prázdné útočiště člověka, který se stůj co stůj vyhýbal okolnímu světu.

Člověka, jehož chápal víc, než se na první pohled zdálo.

Mariah svižně kráčela směrem od prádelny. Pod paží měla vklíněná dvě prostěradla. V druhé ruce držela kýbl a smeták. Mýdlová voda cákala přes kovový okraj a stříkala na její mrštné nohy.

Potřebovala se něčím zabavit, když Rass s Jakem odjeli pryč. Musela něco dělat. Cokoliv, jen aby nemyslela na to, že je s Divokým vlčákem sama.

Namáhavá práce je nejlepším lékem na pocuchané nervy, pomyslela si. S kýblem v ruce zamířila k noclehárně. Dnes měla na rozvrhu úklid. Tohle platilo už několik let, a proto nehodlala, ani kvůli Divokému vlčákovi ne, nijak nabourávat tuhle důslednou rutinu.

Promyšleně mu naplánovala koupel na sedm třicet večer. Většinou se v koupelně zdržel celou půlhodinku. Tudíž usoudila, že má skoro třicet minut, než se Divoký vlčák vykoupe a začne ji hledat. Z vlastní zkušenosti věděla, že jí stačí necelých dvacet minut k tomu, aby uklidila noclehárnu.

Když dorazila k malému temnému stavení, zastavila se a položila kýbl se smetákem na zem. Aniž by zaklepala, otevřela dveře.

Dýchlo na ni hluboké ticho.

Protáhla si záda a zamířila k nočnímu stolku. Rozsvítila lampu, rozhlédla se kolem a nespokojeně si něco zamumlala pod nosem. Potom se dala do práce.

Noclehárna nebyla velká, a proto nepotřebovala příliš mnoho času na úklid. Zametla podlahu, umyla okna, utřela ze skříně prach a vytřepala záclony.

Když skončila, setřela si z obočí pot a s těžkým dechem uvažovala, co dál.

Přeletěla očima místnost a všimla si šedobílé tašky, která se válela v rohu. Patří *jemu***,** uvědomila si okamžitě. Tuhle jedinou věc si přece přinesl na farmu.

Přemýšlela, copak v ní asi může být. Čeho si váží tak moc, že to musí neustále vláčet s sebou?

„Alespoň mu vybalím věci," řekla nahlas.

Určitě mu to udělá radost.

Opatrně odcupitala do rohu, klekla si na kolena a zatáhla za roztřepenou šňůru. Vak se rozevřel. Vykutálela se z něho obnošená černá košile, smotaná do rolky. Sklouzla až na plátěný okraj, kde se konečně zastavila.

Vzala ji do rukou a chvíli na ni upřeně zírala. Potom ji složila a dala do prostředního šuplíku ve skříni. Postupně mu vytáhla všechny věci… dvoje vybledlé modré džíny s dírami, zalátanou flanelovou košili, ošuntělý kabát z voskovaného plátna a spodní prádlo. Všechno složila a naskládala do šatníku. Pak pořádně rozevřela tašku a nakoukla dovnitř. Na dně leželo pár potrhaných zápisníků a několik čistých papírů. Vylovila jeden notes. Z ničeho nic se rozevřel.

Nechtěla to číst, ale ta psaná slova přitáhla její pozornost a přiměla ji, aby upřela oči na zežloutlé stránky.

Všude, kam se podívám, řádí strašlivá chudoba. Ze všech vlaků vychází žalostný nářek hladových dětí a tiché skučení jejich rodičů. S každým novým bezdomovcem se tahle země pomalu, ale jistě rozpadává na kusy. Jak je možné, že nejlepší národ na světě dovolí, aby jeho lidé hladověli a strádali?

Tady zápis skončil. Zamračeně obrátila list.

V roce 92 udeřila krutá zima. Překvapila tisíce mužů, kteří tábořili u bažinatých pláží jezera Michigan. Pracovali tu nekonečné a vyčerpávající hodiny na výstavbě budov, jež se jednou budou tyčit k podmračeným nebesům státu Illinois jako pohádkové zámky. Společně snili o budoucnosti a celá země, jak se zdálo, snila s nimi.

Ale některé sny, k nimž patřila i očekávaná Světová kolumbijská expozice 94, se pro mnohé staly noční můrou, která se jako všechny ostatní rozplynula s příchodem nového dne a upadla v zapomnění. Výstava byla otevřena prvního května. Velkolepý den! Bílé pilíře mohutných paláců vyčnívaly nad šesti sty akry pokrytými výstavními centry, velkolepými síněmi a lagunami odpočinku. Celý svět hleděl s úžasem na středozápadní část Spojených států. Expozice trvala šest měsíců. Potom skončila. Elegantní bílý pohádkový svět, jenž vyrazil spoustě lidem dech, se rozplynul jako pára nad hrncem.

A co zbylo, když kouzlo pominulo? Statisíce nezaměstnaných a zoufalých mužů, žen a dětí, kteří se potloukají studenými a prázdnými ulicemi města Chicaga. Všichni se choulí na rozích ulic a žebrají o zbytky jídla. Postávají v nekonečných řadách za hranicí existenčního minima a natahují otlučené plechové hrnky. Batolata a mladé matky pospávají venku u dveří a krčí se pod vlhkými novinovým papíry.

Ještě nikdy nebyla v dějinách této země tak obrovská propast mezi pokrokem a chudobou. Jsme polapeni ve spáru ekonomické deprese, která je tak nenažraná, že nás pojídá zaživa. Obětujeme vlastní děti, naši budoucnost. A nikdo, jak se zdá, neslyší a nevidí…

Mariah, celá otřesená, zavřela deník. Jeho úvahy a celkové vyobrazení společnosti jí připadaly nesmírně přesvědčivé. Samozřejmě věděla o depresi, jež zmítala touhle zemí, ale nikdy by ji ani ve snu nenapadlo, že je situace tak kritická.

Těžce polkla. Udělalo se jí nevolno, když si vybavila, že některé děti… nemluvňata nemají kde spát a co jíst.

Ta slova se jí dotkla víc, než si představovala. Také se dozvěděla něco o muži, který je dal dohromady. Tyhle úvahy přece nemohly patřit lehkovážnému darmošlapovi s bezstarostným úsměvem. Článek napsal člověk, jenž na vlastní kůži poznal lidské utrpení. Bylo mu stejně blízké jako žal a zoufalství, které prožívala Mariah. Tahle slova mohl dát dohromady někdo, kdo upřímně věří a chce změnit svět. Člověk, jenž ví, co je bolest, zármutek a smrt… a víra, spása a naděje.

Muž, který věří v lásku.

Mariah byla úplně okouzlená. To, co právě zjistila, ji k němu přitahovalo jako můru k hořícímu plameni. Za arogantním úsměvem a maskou flákače se skrýval jiný, opravdový Divoký vlčák… či jak se vlastně jmenuje.

Bezmyšlenkovitě vytáhla ostatní zápisníky z tašky a položila je na sebe do spodního šuplíku. Pak jej zavřela.

Nakonec poskládala tašku a zasunula ji pod šatník. Zmocnila se prostěradel, přešla místnost a začala převlíkat postel.

Několika zkušenými a rychlými pohyby sundala špinavé ložní prádlo a vyhodila jej za dveře. Potom rozložila na lůžko prostěradlo a začala ho urovnávat.

Najednou ji vyrušily něčí kroky.

Ztuhla.

Ve dveřích se objevil stín.

Otočila hlavu na stranu. Stál u vchodu se zkříženýma rukama. Měl na sobě špinavé černé kovbojské boty a turecký ručník. Nic jiného.

Zalapala po dechu. „Ach, bože…“ Druhé prostěradlo jí proklouzlo mezi prsty a spadlo na postel.

Usmál se. Jeho zuby byly až neuvěřitelně bílé oproti okolní tmě. „Ale, ale… to je překvapení…“

Nezmohla se ani na jediné slovo. V té chvíli by se v ní krve nedořezal.

Protáhl obočí nahoru. „Opravdu milé překvapení.“

„Dobrý večer,“ vysoukala ze sebe, ačkoliv neměla v plicích ani kapku vzduchu.

Zírala na něho s otevřenou pusou a nedokázala od něj odtrhnout oči. Probodával ji svůdným a dravým pohledem, až se jí začala podlamovat kolena. Mariah proletěly myslí otázky, které se netýkaly jenom jí a jeho, ale především *jich*. Zatočila se jí hlava. *Zažiješ se mnou ty nejkrásnější chvíle***,** opakovala si. Ta věta mezi nimi visela jako nacucaný deštivý mrak. Jako kdyby ji vyslovil právě před chvíli.

„Pomůžu ti.“ Odkráčel k posteli a postavil se na druhou stranu. Oddělovalo je pouze čisté bílé prostěradlo. Mariah dělala všechno proto, aby se nepodívala nahoru. Snažila se soustředit na postel… jenom na postel. Ale ať zírala na co chtěla, stejně se jí před očima vždycky objevilo ploché vypracované břicho a jemné, kávově hnědé chloupky, které mu pokrývaly hruď. Ve vzduchu se vznášelo palčivé aroma louhu, které zjemňovala vůně muže a dýmícího dřeva.

Naklonil se k ní. Do očí mu sklouzl vlhký pramínek vlasů, který měl barvu pšenice. Pokoušela se na něho nedívat, ale nemohla si pomoct. Byl tak ohromně přitažlivý! V očích mu tančilo svůdné šedé světlo. Jejich koutky zvlnil tak, že by mu neodolala ani zatrpklá stará panna. Kolem plných rtů se mu rýsovaly hluboké vrásky smíchu. Hladce oholená tvář, na níž teď chybělo neupravené strniště, dala vyniknout jeho silné hranaté čelisti.

Usmál se na ni a přiblížil se ještě víc. Mezi jejich pohledy přelétla žhavá jiskra. Těžce polkla a sklopila oči. Všimla si, jak hladí svůdnými kruhovými pohyby prostěradlo a urovnává záhyby. Vyjeveně mu hleděla na ruku. Fascinoval ji kontrast mezi Vlčákovou opálenou pokožkou a sněhobílým prostěradlem. Teprve za chvíli si uvědomila, co dělá. Uskočila od postele a nervózně si odhrnula z obličeje vlnitý pramínek vlasů. „Tak. Hotovo.“

„Díky,“ řekl něžným okouzlujícím hlasem. Úplně roztála, protože si vzpomněla na slova, která četla. Slova napsaná mužem, jenž dovede snít.

Zvedla oči a setkala se s jeho žhavým pronikavým pohledem. Roztřásla se zimou a na rukou jí naskočila husí kůže. „Já… já jsem tady uklidila.“ Sklonila hlavu. Tváře jí začaly hořet vzrušením. Věděla, že by neměla vyslovit to, co ji právě napadlo, ale už neměla vnitřní sílu, aby ta slova zadržela. „Pro tebe.“

Radostně se rozhlédl okolo sebe. „Vypadá to…“ Najednou mu ze rtů vyprchal úsměv. Svraštil čelo. „Kde je moje taška?“

Provinile koukla do rohu pokoje. „Dala jsem ti věci tam, kam patří. A taška je pod skříní.“

Probodl ji ledovým pohledem. „Ty ses hrabala v mých věcech?“ zeptal se tiše.

Olízla si nervózně rty a přála si, aby se namístě propadla. Kamkoliv… jenom aby se mu nemusela podívat do očí. „Ne…nehrabala. Jenom jsem…“

Jako mávnutím kouzelného proutku mu z obličeje vyprchala všechna zlost. Z šedých očí mu zmizel studený výraz a na místo něj se do nich vkradla neskonalá… přímo nenasytná vášeň. Zeširoka se usmál. „Vždyť vlastně nemám žádný důvod, abych se na tebe zlobil.“

Pookřála. Měla pocit, jako by jí do každičké části těla začala proudit žhavá láva.

Líným krokem a s prsty zaklesnutými za ručníkem obešel postel a zamířil k ní. Na konečky vlasů mu sklouzla stříbrná kapička vody. Houževnatě se držela světlé kadeře.

Mariah upřeně sledovala tu drobnou bublinu a snažila se Vlčáka ignorovat. Bezúspěšně. S každým krokem, který udělal, cítila jeho přítomnost. Vnímala tlumené dunění těžkých podpatků, jež narážely na dřevěnou podlahu, tichý tenorový dech a pravidelné pohyby obnažené mužské hrudi.

„Mariah…“ Její jméno znělo z těch rtů jako pohlazení a příslib, že bude něco následovat.

Zastavil se před ní.

Zírala na tu kapku vody; sledovala, jak se zachvěla a spadla. Přistála mu na hrudi v houštině chlupů a kličkovala dolů na pevné ploché břicho. Potom sklouzla za silnou bílou látku.

Pohled jí zůstal přikovaný na ručníku, jenž měl volně omotaný kolem pasu.

Sáhl na něj. „Mám si ho sundat?“

Rozklepala se strachy. Zvedla rychle bradu a setkala se s jeho rozpáleným pohledem. „Ne!“

Cuklo mu v koutcích. Potom výsměšně zvlnil rty. „Ale Mariah…“

Ustoupila dozadu, klopýtla a narazila na stěnu.

Přibližoval se blíž a blíž. „Neboj se. Neublížím ti.“

Hystericky se zasmála. Pak si vrazila ruku před pusu, protože si uvědomila, že to byla právě ona, kdo vypustil z hrdla ten až směšně dětinský zvuk.

Naklonil se k ní… pomalu… opatrně… a zvedl ruce k jejímu obličeji. Přitiskla se ke zdi. V uších jí začal bubnovat zrychlený tep srdce.

Uvolněně sevřel pěsti a položil je na stěnu po obou stranách Mariahiny tváře.

Lehce se o ni otřel a konečkem nosu se letmo dotkl toho jejího.

Ten něžný dotek jí projel až do morku kostí. Otevřela oči dokořán a těžce polkla. Nedokázala od něj odtrhnout pohled. „Co… co ode mě chceš?“

Políbil ji na koneček nosu. „Ty moc dobře víš, co chci.“

Odkašlala si a snažila se zoufale zachovat klid. „Ne… nemám ponětí.“

Sklonil nepatrně hlavu.

Přestalo jí bít srdce. Čas se najednou zastavil.

Políbil ji, jakoby jí jen něžně zavadil o ústa. „Chci tebe, Mariah,“ vydechl jí oproti rtům. Zavřel oči a nepatrně se o ni opřel. „Bože, já vím, že bych neměl, ale já tě opravdu chci.“

Cítila, jak jeho rty něžně krouží po těch jejích a jak se jí prudce zachvělo tělo. Úplně jí z toho naskočila husí kůže.

Přitáhl ji k sobě. „Pojď se mnou do postele, Mariah,“ zašeptal jí do ouška. Vlčákova rozevřená vlhká ústa se otřela o její citlivý lalůček.

Ztuhla. Rozklepala se strachy.

… *a nikdo se o tom nedoví***.** Slova, která předtím vyslovil, ji zasáhla jako blesk. Vždyť se jí jenom vysmívá!

Jak mohla něčemu takovému vůbec uvěřit? Copak se ještě nespálila? Celý život by se musela dívat na to, co z ní zbylo, až by s ní byl hotový.

Zakroutila hlavou a snažila se něco říct. Ale měla tak sevřené hrdlo, že ze sebe nedokázala vydat ani hlásku. Jediné, na co se zmohla, bylo zoufalé zaskučení. Pokrok, kterého dosáhla za těch pár dní, se rozpustil v kaluži strachu. Kupodivu zjistila, že ji strach uklidňuje, protože mu rozumí a chápe jej.

Zalapala po dechu, proklouzla mu pod pažemi a uháněla ven. Když vyběhla, práskla za sebou dveřmi.

Mariah pádila, co jí nohy stačily. Zastavila se až u dřevěného plotu. Tam klesla na kolena na studenou tvrdou zem a zahanbeně svěsila hlavu. Bože, jak moc se chtěla vyplakat, jak strašně se potřepovala vybrečet!

*Chci tebe***.** Ta dvě něžná slůvka na ni doléhala ze všech stran.

Zoufale si povzdechla.

Ona ho taky chtěla. Nemělo smysl to popírat. Už ji unavovalo to věčné zapírání. Chtěla, aby ji políbil. Nechť jí Bůh odpustí, ale ona po tom polibku toužila a snila o něm. Od okamžiku, co jej uviděla, ji neustále popichoval,

znervózňoval, rozčiloval a dojímal. Od té chvíle, co jí minulý týden vstoupil do života, se její svět obrátil vzhůru nohama. A až z něj odejde, zanechá po sobě obrovskou díru.

Až odejde.

Píchlo ji u srdce, když si uvědomila, že ji zakrátko opustí. Zabouchne za sebou dveře a všechno se zase vrátí do starých kolejí. A tahle krátká chvilka vášně upadne do zapomnění.

A nikdy se už nevrátí.

Cítila, jak se jí do očí valí slzy, ale ne a ne spadnout.

Svěsila ramena a sklonila hlavu. Zavřela oči a vybavila si všecky krásné chvilky, které s Divokým vlčákem prožila. Chvíle, na něž bude vzpomínat o dlouhých zimních večerech. Připomene si jeho gesta, úsměvy i dotyky. Nikdy nezapomene na to, jak jí omotal ruku kolem pasu a přitáhl ji k sobě. Navždy si zapamatuje, jak voní a jak chutná…

Ach, jak chutná…

Copak se může o tohle připravit? Copak může nečinně stát a dívat se, jak odchází z jejího života? *Nikdy nezůstane…*

Kdysi by ji něco podobného strašlivě bolelo. Ale teď ta věta vyjadřovala jenom strohý a věcný fakt. Nezůstane. A ona nemůže odejít. Tahle jednoduchá slova mezi nimi vyrostla jako obrovská zeď.

Znamenala tak hodně… a neznamenala vůbec nic.

Stála před pravdou, která se jí najednou zdála tak zřetelná. Nemohla ho nechat odejít, alespoň ne teď…, aniž by neochutnala vášeň, kterou jí nabízí. Dlouho žila opuštěná a ukrývala touhu pod vrstvami naškrobené látky a mezi vlásenkami. Už nechtěla být sama. Chtěla… potřebovala…, alespoň jednou, aby se jí dotkl někdo jiný než jen studený vánek…

Zhluboka se nadechla, zklidnila rozechvělé tělo a postavila se. Měla těžké a vratké nohy… buď z toho, jak

klečela, nebo z toho, jak se právě rozhodla. Ať už tak či onak, nezáleží na tom, pomyslela si. Narovnala se a pomalu zamířila k noclehárně.

S každým krokem její strach sílil. Stejně jako odhodlání.

Přišla ke dveřím a zastavila se. Přímo před sebou uviděla mohutný dřevěný vchod natřený na bílo. Tyhle dveře byly jediná věc, která ji v té chvíli dělila od vášně. A od bolesti. Jestli zaťuká, nebude život už nikdy stejný.

Udělej to.

Nedělej to.

Pomalu vydechla a odtrhla ruce ze sevření. Neměla na vybranou. Nechtěla žít jako předtím. Vadilo jí, že je osamělá a izolovaná, a unavovalo ji, že je pořád opuštěná. Celu duší toužila po lidském teple a upřímném doteku. Dlouhé roky nedělala nic jiného, než že přemýšlela nad minulostí, trápila se kvůli ní, zoufala si nad ní a snažila se ji odčinit. Teď… alespoň jednou v životě… chtěla myslet na přítomnost.

Než si to stačila rozmyslet, zaklepala.

„Dále," ozval se Vlčákův hluboký mužný hlas.

Mariah se málem podlomila kolena. Zvedla bradu a otevřela dveře.

Divoký vlčák spočíval na pokrčeném sněhobílém prostěradle, jež se koupalo ve zlatavém světle, které pronikalo oknem. Ležel roztažený přes celou matraci. Měl jednu nohu zohnutou, druhou nataženou a uprostřed těla mu svítil zářivě bílý ručník.

Zkoprněl překvapením. „Mariah," pronesl nevěřícně. Potom se mu na rtech rozjasnil okouzlující úsměv. Mariah se rozbušilo srdce.

Těžce polkla a snažila se úsměv opětovat. Skoro se jí to podařilo. „Budu toho litovat?" zeptala se tichým třesoucím hlasem. Hned nato ji napadlo, že to asi vůbec neslyšel.

Posadil se a narovnal. Jejich pohledy se setkaly. Tentokrát mu z očí nevyzařoval žádný výsměch, ale ryzí upřímnost. „Asi ano.“

„A ty?“

Usmál se. „Asi ne.“

Když to Mariah slyšela, okamžitě ze sebe setřásla poslední zábranu. Z hrdla jí vyšel zvonivě sametový smích. „Pane Stone, obdivuji vaši upřímnost.“

A o to vlastně šlo, uvědomila si. Přesně tohle ji přitahovalo k Divokému vlčákovi…, právě tahle vlastnost ji k němu vábila. Neupoutal ji svým přitažlivým obličejem, vždy připraveným úsměvem a škádlivými slůvky Uchvátil ji upřímností.

Byl nebezpečně a neohroženě bezelstný. Dojal ji čestností a zapříčinil, že znovu začala toužit po dnech, kdy i ona bývala bezprostřední a přímočará. A nebojácná.

Potřebovala to, toužila po tom celou duší a prahla po tom tak zoufale, až jí to vyrazilo dech. A možná vedle Divokého vlčáka, i když půjde jenom o pomíjivou noc plnou vášně, v sobě opět nalezne tu ztracenou upřímnost.

Tak proč nezačít s hledáním hned teď, dumala.

Upřela na Divokého vlčáka velké nevinné oči, z kterých sálala bezmezná upřímnost. „Já tě taky chci.“

Kapitola šestnáctá

Do prdele, ona to myslí vážně!

Divoký vlčák se posadil a utáhl si ručník.

Stála u vchodu, ztuhlá jako kámen a s rukama sepnutýma u pasu. Strach jí vysál z obličeje všechnu barvu a ztenčil rty, až se jevily jako úzká chvějící se linka. V měsíčním svitu, jenž prostupoval otevřenými dveřmi, vypadala jako mladá, vystrašená a zranitelná dívka, která se právě koupe v rajském světle.

Zdála se mu *zranitelná***.**

Kousl se do rtu. Bože, je tak nevinná! Stojí tu zamlkle a chce po něm něco, co nemůže nikdy pochopit. Mohl by jí to dát… toužil jí to dát, ale moc dobře věděl, že by nedokázala žít s následky. A ke svému překvapení zjistil, že by to zřejmě neuměl ani on. Opravdu se mu líbila a měl ji skutečně rád. Ale nechtěl jí ublížit. Nebyla to žena pro něho. Nezaslouží si, aby se s ní jenom poměl a potom odešel. Zasloužila si mnohem víc, než jí mohl dát.

Nahnalo mu to hrůzu. Pročísl si vlasy a zakroutil hlavou. Proklatě! Poprvé v životě se zachová jako opravdový hrdina. Nechtělo se mu věřit.

Pevně si utáhl ručník a vstal pomalu z postele. Loudavým krokem zamířil k ní.

Neustoupila. Stála jako přikovaná a koupala se v záplavě smetanově bílého světla. Upřela velká kukadla na Vlčákovu tvář. Dole na hrdle ucítila, jak jí horečně buší tep.

„Jdi domů, Mariah.“

Na okamžik zavřela oči a potom je zvolna otevřela. „Nedělej mi to ještě těžší. Prosím.“

Ta něžná prosba ho úplně chytila za srdce a sevřela mu hruď, až nemohl dýchat. „Nemáš ponětí, co tě čeká…“

Podívala se nahoru a střetla se s jeho pohledem. „Já nejsem… panna.“

Mariah ho svým postojem natolik zaskočila, že mu trvalo několik sekund, než se zmohl na odpověď „Nejsi?“

„Ne,“ poznamenala. Cítil z jejího hlasu snad dávku hrdosti či bolesti. „Takže se nemusíš bát, že bys mě ‚pošpinil‘. To už se podařilo zvládnout někomu před tebou. A…“ Na moment zaváhala, ale pak plynule pokračovala: „… a navíc už nemůžu mít žádné děti, tudíž si nemusíš dělat žádné starosti.“

Z hlasu jí vycházela bolest. Uvědomil si, co všechno ji stálo tohle doznání. Dojalo ho, jakou má odvahu. Věděl totiž, že pro hromadu lidí je mnohem jednodušší a bezpečnější sedět se založenýma rukama a ponechat věci svému osudu. Na rozdíl od Vlčáka, jehož životní krédo znělo: ‚Prašti je dřív, než oni praští tebe.‘

Mariah očividně toužila po dětech. Přímo zoufale. Vzpomněl si na dětskou přikrývku, a najednou si dal všechno dohromady. I když ji uháčkovala před mnoha lety, stále věřila a doufala.

Zesmutněl. Znovu ucítil tu nevysvětlitelnou a nepochopitelnou potřebu ji utišit. Oddělal jí ze rtů pramínek vlasů. „To je mi líto… to o těch dětech. Ale i doktoři se někdy mýlí… pořád dělají nějaké chyby…“

„Nechci tvůj soucit.“ Křečovitě a bolestně se usmála. „Chci tvoje tělo.“

Nechtěně se zasmál. „Bože, co to říkáš, Mariah…“

Ze rtů jí najednou vyprchal úsměv. Upřela na něj vážný pohled, který mu rval srdce. „Trčím na téhle farmě sakramentsky dlouhou dobu a neustále před něčím nebo před někým utíkám. A už nechci… opravdu nechci. Prosím… miluj se se mnou, Divoký vlčáku…“

Ta něžná slůvka, která vyslovila zoufalým a chvějícím se hlasem, jej udeřila víc než rána do slabin. Bože, tohle mu ještě žádná žena nikdy neřekla. *Miluj se se mnou.* Zalomcovalo to jeho předsevzetím a zažehlo v nitru horký plamínek.

Uhnul pohledem a bolestivě sevřel pěsti.

Proč je tak zatraceně krásná a zranitelná? Neměla by tady takhle postávat a prosit ho, aby se s ní pomiloval! Taková dáma má rozhodně na víc, než na chlápka jako je on.

Měl by odsud co nejdřív vypadnout. Hned teď. Udělal by nejlíp, kdyby si sbalil svých pár švestek, vyrazil na cestu a už se neohlížel. Zmizni! Utíkej! Vypař se! Cokoliv, jen aby se na něj už nikdy nepodívala, nedotkla se ho a nevyslovila tu rozohňující větu: ‚*Miluj se se mnou.*‘

„Nebo…“ zašeptala. „Nebo sis to rozmyslel a už mě nechceš?“

Pronikavě se zasmál a sklopil oči. „To sotva.“

Vlčákova odpověď v ní vyburcovala odvahu. Pomalu se přesunula k němu a postavila se tak blízko, až se ho málem dotkla tváří. Teplo, které z ní sálalo, mu ovládlo smysly. Voněla mýdlem, vodou a polními květinami.

Zvedla hlavu. Podíval se na ni.

„Co… ti na mně vadí?“

Trhl sebou. „Nic. Ale copak nevidíš, že to není vůbec jednoduché?“

Pokusila se usmát. „Co je na tom tak složitého?“

„Nejsem pro tebe dost dobrý,“ zašeptal zastřeným hlasem.

„To je mi jedno…“

„Opustím tě.“

„Copak si myslíš, že to nevím?“ konstatovala slabým ustrašeným tónem. „Chci jenom jeden večer… jednu noc…, která by mě hřála, až budu zase sama. Copak žádám tak moc?“

Zíral do jejích teplých hnědých očí a měl dojem, že brzo omdlí. Ježíši kriste! Jak strašně bolí se jí nedotýkat! A jak zoufale po ní touží!

„Máš na víc, Mariah."

Zalapala tiše po dechu. „Nechtěj… nechtěj, abych tě prosila…"

„Bože, Mariah. Nesnažím se tě ponížit. Jenom nechci, abys mě ráno nenáviděla. Mrzelo by mě to, protože tě mám až moc rád."

„Budu tě nenávidět mnohem víc, jestli mi řekneš ne."

Hodlal od ní ustoupit, ale nemohl udělat ani krok.

Celá roztřesená k němu naklonila obličej. „Polib mě…" vylétlo jí z rozechvělých rtů.

„Ach bože," vydechl prudce. Už to nemohl zastavit. Bez jakéhokoliv přemýšlení ji popadl za ramena a přitáhl k sobě. Přitiskl divoce rty na její horká ústa a bez dechu se do ní vpil.

Když ochutnal ten první opojný polibek, věděl, že je ztracený. A odhodlání, že se poprvé v životě zachová jako opravdový hrdina, se rozlétlo na milion kousků. Místo něj teď cítil obrovskou touhu.

Ze rtů jí unikl slabý spokojený povzdech, jenž se mu okamžitě rozplynul v ústech. Lehce ji odtáhl a upřeně se jí zadíval do očí. Pomalu se usmál.

„Bože, jsi překrásná, Mariah."

Začala ji svrbět šíje, protože si najednou vzpomněla na Stephena a jeho lži. S bolestí v srdci otočila hlavu. „Nemusíš to říkat."

„Já vím."

Ucítila na tváři Vlčákův pronikavý a zkoumavý pohled. Váhavě se na něj podívala. Měl v očích něco, čeho si ještě nikdy nevšimla. Smutek. „Copak je?"

„Myslíš si, že ti lžu, že?"

„Ty..a lhát?" Zasmála se tak upřímně, až ji to zaskočilo.

„Pojď sem.“ Zatáhl ji ke starému oválnému zrcadlu, které viselo nad nahnutou skříní. Dostrkal ji před něj a vklouzl za její záda. „Co vidíš?“ zašeptal jí do ucha.

Obrátila oči v sloup. „Ježíši kriste! K čemu je tohle dobré…“

„Co vidíš?“

Neochotně se podívala do zrcadla. „Vidím svůj obličej. A polovinu toho tvého.“

Položil jí ruce na ramena a začal masírovat ztuhlé svaly. Hrubými konečky prstů lehce klouzal nahoru a dolů. „Jaké máš oči?“

Nedokázala se vůbec soustředit, když ucítila na ramenou ty vzrušující pohyby. Z prstů mu začala proudit zvláštní energie, jež jí prolétla celým tělem. Cítila se lehká a měla dojem, že může vzlétnout. „Hnědé,“ odpověděla, aniž by se podívala.

„Špatně.“

Zamračila se a mrkla na sebe do zrcadla. „Chceš mi snad říct, že nemám hnědé oči?“

Zakroutil hlavou a usmál se na její odraz v zrcadle. „Tvoje oči mají daleko od obyčejné hnědé. Tak znovu. Jaké jsou?“

„No… mají… zlatavý nádech.“

Políbil ji na líčko a přiblížil rty téměř k pokožce, aby mohla vnímat jeho horký a vlhký dech. „Mají barvu jako kvalitní bourbon nebo teplý javorový sirup,“ zašeptal. „A co vlasy?“

„Hnědé. No… trošku mahagonové.“

Odtrhl oči od jejího obličeje. Rukama jí přejel ramena a pak mu prsty sklouzly na krásný rovný krk. Začal jí vytahovat z vlasů sponky… pěkně jednu po druhé. Slyšela, jak tiše dopadají na podlahu.

Když je všechny odstranil, zabořil do kadeří prsty a protřepal je, aby se uvolnily.

Zamrkala a překvapeně na sebe koukla do zrcadla. Obrovská masa vlnitých mahagonových vlasů, které se leskly ve světle lampy jako zlato, jí lemovala bledý

obličej a zjemňovala ostré rysy lícních kostí. Lesklé oči vypadaly oproti smetanové pokožce jako medově hnědé perníčky.

„Jsi krásná, Mariah."

Dojalo ji to téměř k slzám. Poprvé v životě měla dojem, že ta slova nezní jako ozvěna z minulosti či škodolibý výsměch. *Cítila* se opravdu krásná. Rozechvěle se usmála.

Otočil ji a obdařil úsměvem.

Z očí mu tryskala vášeň, jejíž vlna se prohnala celým jejím tělem. Mariah zvážněla.

Pomalu, bez jediného slůvka, jí začal rozepínat šaty.

Mariah vnímala pohyby Vlčákových prstů, které ji lehce hladily po hebkém krku. Trhla sebou. Vzrušením a dychtivým očekáváním se jí sevřel žaludek. Zrychlil se jí dech. Měla sto chutí jej chytit za ruce a odtáhnout je pryč.

Knoflíky povolily a šaty se rozevřely. Studený večerní vzduch jí sklouzl na kůži a pohladil tak, až jí z toho ztuhly bradavky.

Zavřela oči.

Jako mávnutím kouzelného proutku se jí šaty svezly po těle a dopadly na zem. Vystoupila z nich a lehce je odkopla na stranu.

„Mariah, otevři oči."

Zachvěla se. Vyslovil její jméno s takovou něhou, až se jí zdálo, že slyší zpěv lásky. Pomalu otevřela oči a podívala se na něho.

Usmál se. „Musíš přece vidět, co se chystám udělat s tvými rty!" Naklonil se nad ni.

Nejdřív na rtech ucítila něco, co se podobalo doteku ptačího pírka. Tiše vzdechla. Tenhle polibek byl úplně jiný než ten první, kterým jí dával najevo, že po ní touží. Tímhle ji ujistil, že pro něj něco znamená.

Zavřela oči a představovala si… jenom na chvilku…, že se milují.

Přitiskl k ní ústa a začal kroužit po těch jejích. Ten dotyk v ní zažehl knot touhy. Cítila, jak se jeho pevné hebké rty vpíjejí do její kůže.

Mírně se od ní odtáhl. Jejich rty teď byly od sebe vzdálené maximálně na šířku vlasu. Zamračila se a natáhla se k němu, protože chtěla víc.

Jazykem jí líně přejel spodní ret a s požitkem si vychutnal jejich plnou křivku. Potom jí ho vnořil do úst. Jeho teplý a vlhký konec se letmo dotkl toho jejího. Hrudí jí projel blesk, jenž po sobě zanechal žhavou trhlinu.

Přitáhl ji divoce k sobě. Vášnivě se do sebe zaklínili a začali se zuřivě líbat.

Mariah ucítila, jak jí srdce bije na poplach. Zmocnila se jí touha. Duše i tělo potřebovalo a prahlo po… něčem silném.

Ten pocit ji děsil a zároveň vzrušoval. Měla dojem, že je v sedmém nebi. Chtěla se ho dotknout a prozkoumat jeho tělo, ale nemohla se ani hnout.

Vlčákovy ruce se opět octly na jejím drobném krku. Přejel jí mráz po zádech. Potom vklouzl, prst po prstu, za poutka knoflíčků prádla a něžnými, mučivě pomalými pohyby jí sloupl látku ze svědící kůže.

Zůstala polonahá. Zachvěla se.

Chytil ji za zápěstí a nasměroval tak, aby mu položila ruce za krk. Přilepila dlaně na jeho pevnou jemnou šíji a zabořila mu prsty do vlasů. Polibek byl najednou plný bolesti, náruživosti a dravé nespoutanosti. Divoce se k němu přitiskla a ucítila na bradavkách jeho chlupatou hruď.

Zaúpěl, vzal ji do náruče a odnesl k posteli, kde ji lehce položil na načechranou přikrývku. Pod nahými zády vnímala drsný povrch hrubé vlněné deky a hladké studené prostěradlo.

Všechno teď prožívala mnohem intenzivněji. Zhluboka nasávala jemnost prostěradla, studený vzduch, který jí

klouzal po kůži, a měsíční svit, jenž se vléval do místnosti stříbrnou okenní tabulkou.

Divoký vlčák kopl do dveří a ty se okamžitě zavřely. Pak odkráčel k posteli. Nelehl si. Postavil se vedle Mariah a upřeně ji pozoroval. Oči mu ztmavly jako zašlá ocel. Slabě je přimhouřil. Kamkoliv se podíval, zanechal žhavou skvrnu.

Zrychlil se jí dech. Měla by se cítit provinile, zahanbeně či alespoň vystrašeně, když tu leží takhle polonahá, pomyslela si. Bohužel necítila. Byla omámená touhou. Chtělo se jí spát a přitom překypovala energií.

Sáhl po ručníku a odvázal si ho. Nechal jej spadnout na podlahu.

Mariah zírala s údivem na Vlčákovo nahé vzrušené tělo. Žílami jí začala pulsovat vřelá krev a na tvářích se objevil ohnivý ruměnec. Zrychlil se jí tep a celé tělo začalo bolet a hořet touhou. „Ó, bože…“

Na tváři se mu pomalu rozzářil úsměv. „Vidíš, co jsi mi udělala, Mariah?“

Naklonil se k ní a zatáhl za volnou šňůrku od spodních kalhotek. Tenoučký materiál jí sklouzl z přecitlivělé kůže, obnažil celé tělo a nechal ji na pospas jeho spalujícím a náruživým šedým očím.

Zachvěla se.

„Neboj se,“ zašeptal a hodil za rameno spodní prádlo, které držel v ruce. Potom vklouzl vedle ní do postele. Stará matrace se pod ním prohnula a kovový rám zaskřípal.

„Já nejsem…“ řekla nahlas.

Přitáhl ji k sobě. Jejich nahá těla se spojila v jednu horkou masu.

Zaklonila hlavu a podívala se na něho. Svůdně se na ni usmál a sklonil se, aby ji mohl políbit.

Mariah zavřela oči a toužebně čekala, až ucítí jeho vlhká nedočkavá ústa. Vlčákovy rty se něžně vpily do těch jejích. Odpověděla na to tím, že mu lehce olízla

špičku jazyka. Zaslechla, jak tiše zasténal. Zmocnila se jí neovladatelná touha. Ovinula kolem něj ruce, pevně se ho chytila a přitiskla prsa na pevnou mužnou hruď.

Líbala ho s neskonalou vášní, která se v ní nahromadila za všechny ty roky, které strávila v izolaci. Dráždila jej jazykem, hravě jím klouzala po jeho kůži a zlehka ho kousala. Pak jej vsunula do Vlčákových úst a dotkla se jeho jazyka. Začala ho škádlit a zkoumat. Škemrala tak dlouho, až to nevydržel. Vrhli se na sebe a začali se divoce a vášnivě líbat.

Zajel rukou pod její prsa a hrubými polštářky prstů osahával jemnou kůži. Centimetr po centimetru a s trýznivou zdlouhavostí se přibližoval k bledému pahorku. Potom klouzal mučivými pohyby směrem nahoru k tvrdému růžovému vrcholku.

Mariah zalapala po dechu a prudce se zachvěla. Celým tělem jí pulsovalo dychtivé očekávání, jež v ní vzedmulo trýznivou vlnu žádostivosti. Naskočila jí husí kůže. Zavřela oči. Když chytil bradavku mezi palec a ukazováček, měla dojem, že se rozpouští jako led. Několikrát něžně zatáhl. Pak přidal trochu prudkosti. Sevřel ztuhlý konec, párkrát jím mírně otočil a vzal její hebké ňadro do dlaně. Vlhká teplá ruka, která lehce svírala prso, jí vyslala do celého těla žhavé jiskřičky.

Začala těžce dýchat a několikrát krátce zavzdychala. Hrdlo jí hořelo nenaplněnou touhou. Z břicha jí do všech částí těla pulsovaly horké vlny vzrušení, které nakonec zůstaly uvězněné mezi jejíma nohama. Tiše se svíjela v agónii. Nedočkavě toužila po něčem, co nedokázala pojmenovat.

Tělo jí pohltil oheň, jenž jí sežehl všechny smysly. V uších zaslechla naléhavé bušení srdce, které tepalo stejným rytmem jako její žádostivost.

Stáhl se a rozechvěle vzdychl. „Dotkni se mě, Mariah…“

Chtěla. Bože, jak moc chtěla! „Já… já nevím jak.“

„Zkus to," zašeptal a lehce jí vydechl na vlhké čelo.

Ruka jí začala stoupat nahoru. Kousla se do rtu a pohladila ho po krku.

„Níž," řekl rozpustile.

Prsty jí sklouzly na Vlčákova chlupatá prsa. Zavřela oči a vychutnala si ten dotek. Vnímala každičký chloupek, jenž pokrýval jeho mužnou hruď. Vzdychla údivem. Naplnilo ji to opojnou smělostí, protože si uvědomila, že si s ním může dělat, co chce.

„Níž."

Projela rukou hustou chlupatou pokrývku, letmo se dotkla posledního žebra a zastavila se na svalnatém břichu.

Zachvěl se vzrušením. Najednou ucítila, že mu naskočila husí kůže.

„Ještě níž," žadonil nedočkavě a prudce vydechl.

Olízla si rty a sjela trochu níž. Náhle jeho svalnaté jemné břicho zmizelo. Místo něj nahmatala husté chloupky, jež mu rostly na podbřišku. „Ó, bože…"

„Níž!"

Zhluboka se nadechla a ovinula kolem něj prsty. Nahmatala sametovou kůži a jeho ocelově tvrdou mužnost.

Uvědomila si, jak moc po ní touží. Naplnilo ji to neočekávaným pocitem vlastní moci, jíž disponuje. Z ničeho nic se cítila krásná, svůdná a chtěná… přesně taková, jaká ještě nikdy nebyla. Sevřela ho v dlani a pohladila.

Z hrdla mu zaznělo tlumené, téměř zvířecí zavrčení. Ten zvuk byl plný vášně a bezprostřednosti. Mariah se zavrtěla vzrušením.

Klesl do přikrývky. Pak přirazil pánev k její ruce. „Můj bože…"

Nejisté na něho pohlédla. „Dělám to špatně?"

Chvějícími prsty se jí dotkl tváře. „Ani náhodou.“ Než stačila cokoliv říct, sevřel ji do náruče.

Prudce přitiskl rty na ty její a vášnivě ji políbil. Vysál z ní všechen dech. Začala se chvět touhou. Nedočkavě ho k sobě přitáhla a přitlačila se k jeho pevnému stehnu.

Odtáhl ústa a sklouzl s nimi dolů na její bradu. Za chvíli sjel ještě níž a začal jí mapovat krk horkými vlhkými polibky, které pokračovaly dál přes klíční kost, až se nakonec dostaly k hebké bledé vyvýšenině.

Vlhkou špičkou jazyka si začal pohrávat s růžovou bradavkou. Vzdychla rozkoší, prohnula se a omotala mu ruce kolem zad.

Vtěle se jí vzedmula vlna vzrušení, prohnala se každičkým jeho kouskem a zachytila se mezi nohama jako hořící pochodeň. Rozklepala se touhou, znovu se prohnula a přimáčkla podbřišek k Vlčákovu ocelovému stehnu. Začala se svíjet a vrtět blahem. Z hrdla jí vyšlo jeho jméno. Když mu dlaň sklouzla na citlivou část chvějícího se břicha, zasténala rozkoší.

„Ó bože…“ Těžce polkla a zaklonila hlavu do polštářů.

Zajel jí prsty do kadeřavé houštiny mezi nohama. Něžnými pohyby vyhledával místo její rozkoše. Konečně jej našel a přitiskl k němu dlouhý tvrdý prst.

Mariah prudce vydechla a rozklepala se nedočkavostí. Cítila, jak jí malátní celé tělo.

Lehce ji dráždil prstem. Rychlými pohyby kroužil po vlhké horké kůži, až se jí začalo chvět tělo. Přitiskla se k němu, položila mu na pokožku vlhké dlaně a zabořila do kůže žhavé prsty.

Vuších se jí rozléhalo bušení srdce. Vzrušení ji úplně paralyzovalo a žilami jí tryskala horká krev. Nedočkavě se svíjela a soustředila veškeré smysly na Vlčákovu ruku a na rozkoš, kterou jí působila. Prohnula se, zvedla boky k obrovské dlani a prosila zoufalým, rozechvělým a slabým hlasem: „Ano… ano…“ Netušila, co mu má říct,

nevěděla, co po něm chce. Jediné, po čem hrozně toužila, byla úleva.

Tiše zaúpěl, vtáhl ji pod sebe a zakryl svým tělem. Mezi nohama ucítila jeho hrdou mužnost.

Mírně se nadzvedl a podepřel na loktech. Podíval se na ni. Jejich pohledy se zaklínily do sebe.

Prudce do ní vklouzl.

Mariah zasténala bolestí. Měla dojem, že jí rozřezal všechny vnitřnosti. Zalapala po dechu a snažila se zabořit do matrace, aby unikla před jeho dorážející pánví. Ale Vlčákovo těžké tělo ji přišpendlilo jako motýla. Sevřela dlaně a zabořila mu pěsti do zad. Znehybněl. „Jsi v pořádku?“

Zamrkala na něho a potlačila horké slzy, které se jí draly do očí. „Trochu… trochu to bolelo.“

„Myslel jsem…“ Zakroutil hlavou. „Vždyť jsi tvrdila, že už nejsi panna.“

„Taky že nejsem.“ Kousla se do spodního rtu a upřela na něj pohled. „Doufám, že jsem tě nezklamala…“

Do tváře se mu vrátila něha. „Rozhodně ne. Kdybych věděl, jak trpíš, udělal bych to trochu jinak. To je všechno.“ Sklonil hlavu a snažil se jí ze rtů slíbat všechen bol, jenž před chvílí zakusila.

Objala ho. Najednou se ho potřebovala zoufale dotknout. Toužila vdechnout Vlčákovu mužnou vůni. Cítila se s ním krásná, chtěná, svůdná a plná života. Taková, jaká nikdy předtím nebyla a jaká už asi nikdy bude.

Pomalu začal přirážet boky oproti těm jejím. Fyzická bolest, jíž zprvu trpěla, postupně slábla, a nakonec ji úplně pohltila touha, která jí rytmicky pulsovala mezi nohama. Přitiskla se k němu, omotala mu nohy kolem stehen a zaklonila hlavu přes okraj postele.

Sténala, prudce oddychovala, reagovala na jeho dráždivé pohyby a svíjela se pod ním jako smyslů zbavená.

„Ach bože,“ zašeptala. Ta nádherná touha najednou strašně bolela. Sevřela dlaně, napnula každičký sval, prohnula se dozadu a chtěla pevně sevřít něco, co nemohla uchopit… úlevu, jež si nedokázala představit. „Můj bože!“

„To je ono, Mariah,“ zašeptal jí oproti čelu. „No tak, holčičko, pojď. Už… už to nevydržím…“

Ponořil se do ní a naplnil ji vřelým pulsujícím teplem, které se okamžitě přehouplo přes ostrý okraj chtíče.

Zabořila mu prsty do zpocených ramen a zaklonila hlavu. Ztratila nad sebou kontrolu a celé tělo se jí začalo chvět nenasytností. Prohnula se ještě víc, přitiskla k němu a roztřásla se…

Na malou chviličku měla dojem, že stojí na špičatém chvějícím se hrotu. Tělo jí strnulo v křeči.

Potom se dostavila nádherná úleva. Cítila, jak ji horká vlna unáší v závratích do teplé tmavé nicoty naprosté rozkoše. Zdálo se jí, že se vznáší a plachtí vzduchem.

Pak všechno začalo pozvolna ustupovat do pozadí. Vzdychla údivem a zhroutila se do pokrčeného prostěradla a přikrývky. Tělem se jí prohnalo lehké svědění. Ruce i nohy jí ochably a zůstaly bezvládně ležet na posteli.

Objal ji a přitiskl k sobě. Připadala si nádherně vyhaslá a zároveň v bezpečí. „Je to takové vždycky?“ zeptala se něžným hlasem.

Zasmál se. „Ne. Pokaždé je to jiné.“

Upřeně se mu zadívala do očí. Chtěla mu toho tolik povědět, ale nedokázala to. Věděla, že je příliš brzy. A taky je docela možné, že se nikdy neodhodlá k tomu, aby se mu o všem zmínila. „Měl jsi pravdu.“

Něžně jí odhrnul z očí vlhký pramen vlasů a zasunul jí ho za ucho. „V čem?“

„Právě jsem s tebou prožila ty nejkrásnější chvíle.“

Usmál se. „Copak jsem ti neříkal, že nikdy nelžu?“

Kapitola sedmnáctá

Byl to ten nejlepší sex, který v životě zažil.

Divoký vlčák se podíval na ženu, jež spala pokojně v jeho posteli. Pořád tomu nemohl uvěřit.

Ležela vedle něho, jednu ruku měla majetnicky uvelebenou na jeho hrudi a druhou zkroucenou pod tělem. Její bledý obličej vypadal oproti zešedlému prostěradlu jako kamej. Hedvábné mahagonové lokny se rozprostíraly na polštáři a matraci jako ohnivý vodopád.

Pozoroval, jak spí, a nedokázal pochopit, že v tom nachází tak velké potěšení. Zdála se mu úplně jiná než ženy, s nimiž spával. Přestože skoro všechny šlapaly chodník, netušil, že je mezi nimi takový rozdíl. Ženské, jež znal, chrápaly jako dřevorubci. Jejich zmalované polootevřené pusy jim visely dolů a z úst jim páchl zatuchlý smrad z tabákového kouře a tequilly. Během noci se jim tak rozmazaly obličeje, že když se ráno probudily, vypadaly, jako by je někdo praštil do oka.

Divoký vlčák si vždycky raději přivstal, aby se na ty barevné nádhery nemusel dívat.

Ale teď to bylo jiné. On s Mariah *chtěl* spát… doopravdy spát. Toužil se k ní schoulit, pevně ji obejmout a probudit se vedle ní až ráno, když slunce opře své paprsky do okna.

Podíval se na ni. Všiml si, že měla nádherně hebkou kůži, která se podobala krémově bílému hedvábí, a drobné jemné uši. Pravidelně oddechovala. S každým jejím výdechem se rozvlnil povrch polštáře. Mezi

růžovými rty jí prosvítala úzká škvírka, a sem tam zatřepala tmavými řasami.

Upřel oči na přitažlivá ústa Mariah a vzpomněl si na tu elektrizující vášeň, se kterou ho líbala, dráždila a laskala. *Je to takové vždycky?*

Znovu si vybavil ta nevinná slova, jež mu předtím zašeptala. Teprve teď si uvědomil, co vlastně znamenala.

Co jí na to vlastně řekl? Nemohl si vzpomenout, jestli vůbec odpověděl. Až nyní, když ležel vedle ní úplně nahý, ho pravda udeřila přímo do obličeje.

Nikdy to takové nebylo.

Ještě nikdy předtím nic takového nezažil.

Zamračil se. Najednou mu připadalo nesmírně důležité, že se Mariah tak moc liší od ostatních žen.

Nedokázal vysvětlit, v čem je jiná. Vyděsilo ho to. Měl kurvy *rád***.** Vždycky. Díval se na ně jako na snadnou, bezproblémovou kořist, která mu nikterak nesvazuje ruce a k níž jej neváže žádné pouto. A pokud šlo o spaní v jedné posteli, raději se od nich co nejrychleji vypařil.

Odtáhl se od Mariah a lehl si zpátky na záda. Tupě zíral na bílé stěny noclehárny. Poprvé se v téhle místnosti necítil stísněně.

Udělalo se mu nevolno. Už je tady skoro týden. Po tak dlouhé době by na něj mělo přece všechno padat! Jak je možné, že se tu necítí svázaně, ale… útulně?

Útulně? divil se. Skoro se tomu nesmyslu zasmál.

Jenže tady přestává legrace. Začalo mu to nahánět hrůzu.

Podíval se na zavřené dveře.

Měl by je otevřít a vypadnout odsud. Hned teď!

Přemýšlel o tom, představoval si, jak vyklouzne z postele a tiše se oblékne. Hodil by si přes rameno tašku a prásknul by do bot. Udělal to nejmíň miliónkrát a nikdy se neohlídl nebo nelitoval, že se takhle rozhodl. Nebylo nic jednoduššího, než opustit ženu. Úplná hračka.

Zdráhavě pohlédl na Mariah.

*Není to hračka***.**

„Do prdele.“ Praštil hlavou do rozviklaného dřevěného čela postele a pročísl si vlasy. Co se to s ním k sakru děje?

Začala ho znepokojovat vtíravá úzkost. Něco se tu muselo přihodit! Ta zatracená noclehárna mu najednou připadala *útulná***,** a jemu se nechtělo odejít…, i když se s ní vyspal.

*Zatím***,** upřesnil a mírně se uklidnil, zatím se mu od ní nechtělo odejít. To ještě neznamená, že by tu chtěl zůstat.

Šlo přece o dvě naprosto odlišné věci.

Mariah se pozvolna probouzela. Konec příjemného snu ji lehce polechtal a vnesl do tváře úsměv. Protáhla se jako kočka, zívla a otevřela oči.

Před nosem zahlédla bradavku, která vyčnívala nad kávově hnědými chloupky.

Choulila se k Vlčákovu obnaženému boku. Ležela s tváří přitisknutou k jeho hrudi a jednou rukou jej láskyplně držela kolem pasu.

Okamžitě si vzpomněla na minulou noc. Hlavou se jí začaly honit neřestné představy. Polilo ji horko a líčka jí vzplanula jako oheň, když si vybavila, co všechno včera dělala. Chovala se jako divoká a agresivní šelma. Cuklo jí v koutcích. *Do třetice všeho dobrého…* Nechtělo se jí uvěřit, že je tak uvolněná. Včera večer konečně prolomila největší bariéru… vlastní sexualitu. Byla jako znovuzrozená. A svobodná.

Zeširoka se usmála, naklonila bradu a podívala se na muže, jehož zásluhou se naučila znovu smát.

Měl přimhouřené oči a přísně zíral na dveře. Zřejmě ho něco zlobilo, ale Mariah si tím nechtěla kazit náladu.

Protáhla ruce. V každém svalu ucítila příšerné pnutí. „Bože, to bolí.“

„To se spraví,“ odpověděl bezmyšlenkovitě. Zavrtěla se a mírně se nadzvedla. Položila bradu na hladkou

křivku jeho ramene a podívala se mu do očí. „Nejvíc by mi pomohlo, kdybychom to spolu dělali ještě jednou.“ Políbila ho na rameno a okusila teplou slanou příchuť Vlčákovy kůže.

Koukl na ni překvapenýma očima. „Ty to chceš dělat ještě jednou? Hned teď?“

Mariah věděla, že by se jako správně vychovaná holka měla nejspíš stydět, ale stud ne a ne se dostavit.

Cítila se… volná. A opojená touhou.

Musela se tomu zasmát. Nechybělo moc, aby nevybuchla smíchy. *Ona?* A opojená touhou? Ten nový omamný pocit v ní probudil nestoudnost. Pootevřela si dveře, do kterých ještě nikdy nevstoupila, a zatím neměla nejmenší chuť je zavřít. Byly totiž příliš dlouho zabouchnuté.

Odtáhla přikrývku a obnažila jeho vzrušené tělo. „Mám takový dojem, že nejsem sama…“

Divoký vlčák se zasmál. „Vidím, že máš pravdu.“ Sklouzl vedle ní a sevřel ji do náruče. „Ale ale, Mariah, řekni mi, jak je možné, že jsi tak krásně nadržená?“

Když zaslechla to neslušné slovo, zčervenala jako růže. Neustále se mu přitom dívala do očí. „Za to můžeš jedině ty.“

„Jenom já?“ škádlil ji.

Vystřízlivěla. Najednou jí přišlo nesmírně důležité, aby slyšel pravdu a aby se dověděl, co pro ní včerejší noc znamenala. „Jenom ty.“

Zamračil se. Okamžitě ji napadlo, že řekla něco nevhodného. „Mariah…“

Sevřelo se jí úzkostí hrdlo. Nechtěla slyšet, co měl na jazyku. Pevně jej objala a překulila se na něho. Omotala nohy kolem Vlčákových boků a zaklesla se mu pod kotníky. Na stehně ucítila důkaz jeho touhy. „Zkusme něco jiného.“

Ovinul ruce okolo ní, položil jí dlaně na zadek a roztáhl prsty. „Co doporučuješ?“

Překvapeně se odtáhla. „Já?“

Zašklebil se. „Když jsi tenkrát přišla o panenství, určitě ses naučila něco *zajímavého*.“

Ke svému údivu propukla v smích. Nebylo pochyb, že se včera večer rozhodla správně. Od chvíle, co ji Stephen opustil, považovala fyzický vztah mezi mužem a ženou za něco ponižujícího a hanebného. Teď ten nepříjemný pocit nadobro zmizel.

„Co je na tom směšného?“

Zakroutila hlavou. Připadala si nádherně volná. Konečně mohla za minulostí zabouchnout dveře. „Jak to jenom říct… Moje… zkušenost… netrvala ani dvě minuty.“

Usmál se. „A… proto ses tak oháněla s tím svým ‚Já už nejsem panna.‘ Dvě minuty?“

„Možná ani ne. Byla tma a já jsem neviděla na hodinky.“

„Tys opravdu chtěla?“

„Mít sex?“

Zasmál se. „Ne. Podívat se na hodinky.“

„Ach ták.“ Zasmála se. „Ano. Ale nezbylo mi nic jiného, než počítat vteřiny.“

„Kolik jich bylo?“

„Moc ne.“

Přitáhl ji na sebe a omotal ruce kolem jejích nahých zad. „Tomu říkám špatná paměť. Co kdybychom ji spolu hezky procvičili?“

„Co tím myslíš?“

Zvedl hlavu. „Jedna, dvě, tři…“

Jejich rty se nedočkavě spojily. Ten divoký polibek v nich zažehl plamínky doutnající touhy.

Mariah se úplně celá odevzdala vášni a přestala myslet na Stephena, na svou minulost a na to, že ji Divoký vlčák opustí.

Nic ji nezajímalo. Soustředila veškeré smysly na ty nádherné pocity, které s ním právě prožívala. Zavřela oči a pomalu upadala do světa naprosté fyzické rozkoše.

Rass za sebou tiše zavřel dveře. Když západka zaklapla, shrbil se únavou. Cítil se strašně opotřebovaný a starý. Jakmile vstoupil na dřevěnou terasu, prkna hlasitě zaskřípala. Ten zvuk se nesl večerním tichem jako hromobití. „Rassi? Jsi tam?“

Stařec zvedl hlavu a podíval směrem k bryčce, jež stála před domem doktora Shermana. Ve stříbrném měsíčním svitu se jevila jako stín, do kterého se vpily popelavě šedé šmouhy. Kobylka Cleo byla oproti tmavé noční obloze úplně neviditelná. Jake vypadal jako tmavý rákos, který někdo zapíchl do černočerného sedadla.

Rass se snažil na chlapce usmát. „Jsem tady, Jakeu.“ Unaveně se odtáhl od dveří a začal šourat nohama po rozvrzaných schodech. Když je sešel, zamířil po kamenné cestičce k vozíku.

Jake radostně seskočil z bryčky a natáhl ruku. „Ukažte, pomůžu vám.“

„Díky.“ Rass se chytil Jakeovy ruky a přitáhl se na pružné železné schůdky, po kterých vystoupal nahoru. Když vylezl, uvelebil se na koženém sedadle.

Jake se posadil vedle něho a zatáhl za opratě. Cleo sklonila velkou hlavu a vyrazila líným krokem směrem domů.

Měsíc svítil na širokou kamennou cestu, jež se vinula nekonečnými pastvinami a lány pšenice. Po obou stranách stály v pozoru černé ploty, které kontrastovaly s modravě šedými poli. Nocí se rozléhal zvuk kopyt, která klopýtala po udusané cestě, Cleino sípavé frkání a kvílení napružených kol bryčky plížící se domů.

„Rassi, mockrát děkuju za večeři. Velice mi chutnala,“ konstatoval Jake.

Rass se pokusil o úsměv. „Škoda, že jsme přeci jen nezašli k ‚Číňanovi.‘ “

Jake se teatrálně otřepal. „Něco takového bych nedal v životě do pusy. To čínské jídlo vypadá jak mazlavá tráva.“

Rass vybuchl smíchy. Jeho nálada se mírně zlepšila. „Ale U panímámy vaří vždycky dobře.“

„To jo. Ale obsluha je docela pomalá. Už musí být aspoň jedenáct hodin.“

„Vždyť nikam nespěcháme.“ Rass se opřel o kožené opěrátko a unaveně si oddechl. Přistihl se, jak opět myslí… dneska večer nejmíň po sté… na Mariah a Divokého vlčáka. Pevně doufal, že neudělal nějakou hloupost, když je nechal doma spolu.

Rass si byl s každou přibývající hodinou jistý, že ti dva se k sobě náramně hodí.

Od první minuty, co zahlédl Divokého vlčáka, si uvědomil, že ten chlapík není žádná tutovka. Obvykle se na to snažil rychle zapomenout a zkusil se dívat na věc optimistickýma očima. Ale pokaždé, když se cítil slabý, nemocný a opuštěný, podléhal obavám, že ji Divoký vlčák opustí… a že Mariah znovu upadne do pochmurné jámy svého vlastního zoufalství.

Jenže tentokrát by se z ní už nikdy nevyhrabala.

Ach Greto, pomyslel si a zavřel oči. *Nedělám chybu?* Najednou ji uviděl. Stála před ním jako tenkrát. Uchovával si ten krásný obličej jako drahocennou fotografii.

Hlavou se mu začaly honit hořké vzpomínky. Povzdechl. Dnes se cítil příliš unavený na to, aby se jim mohl postavit, a příliš slabý, aby je dokázal pokořit. Samota ho svírala ze všech stran a drtila mu plíce takovou silou, že se nemohl ani nadechnout. Do očí se mu nahrnuly slzy.

Ach Greto…

„Jste v pořádku, Rassi?“

Rass si utřel rukávem oči. „Ano. Proč bych neměl být?“

Jake kývl hlavou směrem k domu. „To je přece ordinace.“ Pokrčil rameny. „Všiml jsem si nápisu na zdi a… tak jsem přemýšlel…, však víte, jestli vám něco není.“

„Doktor Sherman je můj starý dobrý přítel.“

Rass se taktně vyhnul otázce, na kterou se ho Jake zeptal. Zdálo se, že chlapec vůbec nic nepostřehl.

„Aha.“

„Ale neříkej Mariah, že jsem jej navštívil. Ano?“

„Dobře.“

Rass se podíval na chlapce, jehož siluetu osvětloval slabý měsíční svit. Jake seděl vzpřímeně, jako by zrovna spolkl pravítko. Lokty měl opřené o kolena a ruce volně položené na opratích, které visely přes okraj bryčky. Zpod klobouku mu čouhala rovně zastřižená rusovlasá ofina.

Rass si vzpomněl na někoho, kdo by dneska taky mohl mít spoustu rezavých vlasů.

Zabořil si chvějící se ruku do šedin a pročísl je. Thomasovi by dneska bylo kolem šestnácti let… stejně jako Jakeovi. Rozbolelo ho srdce, když si na něj vzpomněl. Z popraskaných rtů mu uniklo tiché zasténání. I po těch letech pociťoval zármutek nad jeho mladým zmařeným životem.

„Rassi…“ Jakeův hlas přetrhl starci vzpomínky.

Polkl a sebral všechnu odvahu, aby mu dokázal odpovědět a nepropukl v pláč. „Ano?“

„Potřebuju, abyste mi s něčím pomohl.“

Chlapcova prosba byla hotový dar. Rass se mohl alespoň na chvíli zbavit bolestivých myšlenek a soustředit se na něco skutečného, na něco, na čem doopravdy záleželo. Trpké vzpomínky mu zapadly hluboko do mysli. „Samozřejmě Jakeu. Jestli budu moct.“

Jake upřeně zíral na Clein zadek. Polkl. „Víte, já… jsem neměl možnost strávit s Divokým vlčákem… jaksi… víc času.“

„A… aha.“

„A… no… přišel jsem sem, abych ho trochu poznal…“

Rass se narovnal. Tak *tomuhle* říkám nečekaná informace, pomyslel si. Proč je pro něj Divoký vlčák tak důležitý? „Opravdu?“

Jake zamrkal. „Copak jsem vám o tom nepověděl?“

Rass se kousl do spodního rtu a pozorně si hocha prohlédl. Klučina seděl ještě víc vzpřímený než předtím. Ruce se mu třásly jako chrastítko a pusa se mu třepala, jako kdyby bylo dvacet pod nulou. „Ne,“ poznamenal, „o tom ses mi opravdu nezmínil.“

„No… asi jsem zapomněl.“ Křečovitě se zachechtal. Rassovi připadal ten smích tak strašně nepřirozený a prázdný, že mu ani na minutu neuvěřil.

„Aha.“

Jake si nervózně olízl rty. „No… abych to dokončil. Přijel jsem, abych poznal Divokého vlčáka.“ Otočil se k Rassovi. Je slavný boxer, víte.“

Rass pomalu přikývl, ale stejně mu na to neskočil. Moc dobře věděl, že Jake nepřišel proto, aby poznal Divokého vlčáka kvůli jeho slávě.

„Aha. Tak v čem je problém? On je na farmě… ty jsi na farmě. Tak se s ním seznam.“

Jake sklopil oči. Tváře mu zčervenaly rozpaky… či pocitem studu. „Mám pocit, že se se mnou nechce doopravdy poznat.“

„Aha. Takže bys rád věděl, jak se sblížit s člověkem, který o tebe nejeví zájem.“

Jake vydechl úlevou. „Tak nějak.“

„To není vůbec těžké. Když nechce hora k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře.“

„Co to znamená?“

„Docela jednoduchou věc. Přijel jsi, abys poznal Divokého vlčáka, že? Jestli se nemá k tomu, aby větřil kolem tvých dveří, tak to musíš být právě ty, kdo zaklepe na ty jeho.“

Jake zakroutil hlavou. „To se mu určitě nebude líbit.“

„Tak si s tím nedělej starosti a hoď to za hlavu.“

Chlapec se najednou otočil k Rassovi a upřel na něj oči, které byly větší než koláče. „Myslíte, že bych měl za ním chodit tak dlouho, až se mnou konečně *promluví?***“**

Rass pokrčil rameny. „Proč ne?“

„Co když mě praští?“

„Tak ho praštíš taky.“

Jake obrátil oči v sloup. „Copak nevíte, že je profesionál? Zabije mě. Nemám nejmenší ponětí, jak se bránit. Maminka mi vždycky vštěpovala do hlavy, že se nesmím bít. Tvrdila, že je to jenom ztráta času.“

„To si myslí všechny ženy… je to genetická vada.“

„Aha…“ Jake se zamračil. „Nikdy se o žádné vadě nezmínila. Jenom říkala, že je násilí hloupé a že se jím nic nevyřeší.“

Rass musel potlačit úsměv. „Možná by tě Divoký vlčák mohl naučit, jak správně boxovat. A ty bys ho přitom konečně poznal.“

Jake se zazubil. „To je fantastický nápad, Rassi.“

Rass cítil, jak z něj opadává poslední zbytek smutku a jak se mu vrací optimismus. Usmál se. Jsem přece profesor,“ poznamenal hrdě. „Celý život nedělám nic jiného, než že se zabývám myšlenkami a nápady.“

Mariah se zvolna probouzela. Zívla a protáhla se jako kočka. Svaly jí zařvaly bolestí.

Zaúpěla. Měla dojem, že ji převálcovala bryčka a nejmíň deset párů koní. Ale na druhou stranu musela uznat, že se cítila přímo báječně. Vzpomněla si na minulou noc a srdce jí poskočilo radostí.

Líně zamrkala a otevřela oči. Oknem se draly zlaté sluneční paprsky, jež v ložnici protínaly těžký vzduch. Polootevřenou tabulkou skla pronikalo do pokoje cvrlikání vlaštovky a vzdálené ozvěny hlasů.

Znovu se protáhla a vykulila se z postele. Nohy jí spadly na podlahu. Ozvala se tlumená rána. S úsměvem, jenž nemohla nijak potlačit, sáhla po flanelovém županu a přehodila jej přes sebe.

Pak se zarazila a vzpomněla si na *něho*.

Utáhla si plátěný pásek a spěchala k oknu. Rychle jej otevřela. Do tváře ji udeřil studený vzduch.

Prosím, ať je tady… prosím…

Odhrnula krajkové záclony a nedočkavě koukla směrem k noclehárně. Dveře byly otevřené.

Srdce jí začalo bít jako o závod a vyschlo jí v krku. Nikdy nenechal otevřené dveře!

Vystrčila hlavu z okna a celá zoufalá se rozhlédla po farmě.

Našla ho. Stál vedle pumpy a umýval si obličej. Měl na sobě vybledlé džíny. Nic víc.

Vydechla úlevou. Chvějícími prsty stiskla rám okna a sklonila hlavu. „Díky bohu.“

Pomalu se narovnala a upřela na něj oči. Sevřelo se jí srdce. Těžce polkla a přemýšlela, co k Divokému vlčákovi dneska ráno cítí.

Pokud šlo o ni, moc dobře věděla, co právě prožívala. Poprvé za dlouhé roky se opravdu těšila na nový den a už se nemohla dočkat, co jí přinese. Připadala si mladá a volná a nebála se natáhnout ruku po tom, co chtěla. Ale jediné, po čem doopravdy toužila, byl Divoký vlčák.

Nic víc. Bude ho mít jenom krátkou chvíli, a až odejde, už nikdy nepozná to, co s ním právě prožívá. Proto musí vzít osud do svých rukou a vychutnat si každou minutu, kterou s ním stráví. Není důležité, co k němu cítí, ale co cítí k sobě samé.

Usmála se. Bože, to je nádherný pocit, když se člověk těší z něčeho jen tak, když se ničeho nedožaduje a když od nikoho nic neočekává! A když jednoduše přijímá!

Najednou zvedl hlavu a usmál se na ni. Zamával.

I když je dělila dvě poschodí, dala by krk za to, že ji ten úsměv zahřál. Hlavou se jí prohnaly vzpomínky na minulou noc. Začala ji svědit kůže a v těle se jí rozlilo příjemné teplo. Vystrčila ruku z okna a zamávala mu na pozdrav. „Dobré ráno, pane Stone.“

„Dobré ráno, slečno Throckmortonová,“ zavolal a zeširoka se usmál.

Rass, který seděl celou tu dobu u dřevěného plotu, vstal a zamířil směrem k Divokému vlčákovi. Povídal něco, čemu Mariah nerozuměla. Jediné slovo, jež zaslechla, bylo „mraky.“

Divoký vlčák se k němu otočil.

Mariah si najednou všimla, že Vlčák má na zádech křížem krážem červené šrámy. Zděsila se. Zalapala po dechu a mrkla na své krátké nehty. Nechtělo se jí věřit vlastním očím, že ho takhle poškrábala.

Potom zpozorovala otce.

„Panebože!“ Ruka jí vyletěla do vzduchu a plácla se přes pusu. Rass uvidí, co mu na hřbetu namalovala, a okamžitě si domyslí, co se včera večer stalo.

„Ježíšmarja!“

Sehnula se pod okenní rám a vystřelila k almaře. Vytáhla z ní jednoduchou hnědou sukni a košili, hodila je rychle na sebe, vyřítila se z ložnice a naboso seběhla po rozvrzaných schodech.

Nakoukla do kuchyně a uviděla na stole zbytky od snídaně. Bože, ona zaspala!

Proletěla místností a málem zakopla, když sbíhala schody na terasu. Když konečně dorazila k otci a Divokému vlčákovi, byla červená jako rak, zadýchaná jako lokomotiva a ke všemu ji píchalo v boku.

„Ahoj,“ zapískala vysoký hlasem.

Rass ji krátce omrknul a zamračil se. „Dobré ráno, Mariah. Zmeškala jsi snídani.“ Už se chystal něco říct Divokému vlčákovi, když se náhle otočil zpět k Mariah. „Máš rozpuštěné vlasy.“

Zalapala po dechu a plácla se rukou po neupravených vlasech. Já… nemůžu najít sponky.“

Rass se na ni udiveně podíval. „Tak tohle se ti ještě nestalo.“

Divoký vlčák se zasmál. „Ale stalo.“

Mariah vrazila Vlčákovi loket do boku. Zasténal bolestí a předstíral, že jej chytil záchvat kašle. Usmála se na otce.

Rass na ni upřel oči. Na čele se mu zkrabatilo několik drobných vrásek. „Proběhlo včera v noci všechno v pořádku?“

Mariah ztuhla. Byla bílá jako papír. „Ano.“

Všichni tam stáli jak přibití, dívali se jeden na druhého a souhlasně přikyvovali. Nikdo nepromluvil ani slovo.

Divoký vlčák se mírně otočil a chystal se odejít. „No, tak abych…“

Mariah ho rychle popadla za ruku. „Nechoď.“

Zamračil se na ni.

Okamžitě si uvědomila, že se chová jako blázen. Úplná komedie! Stará panna středního věku, s vlasy jako ježibaba, se tady zuby nehty drží polonahého muže, kterého skoro vůbec nezná. Jako kdyby měla nějaké právo se ho dotýkat!

Křečovitě se usmála, pustila jej a sehnula se pro černou košili, jež se válela na zemi. „Jenom jsem chtěla panu Stoneovi připomenout, že by se měl obléct.“ Obrátila se k němu, vrazila mu košili a obdařila ho jedovatým pohledem. „Nehodí se, abyste tu chodil takhle polonahý.“

„Opravdu?“ prohodil s lehkou ironií. Neměla ani sebemenší tušení, že si v ten okamžik představoval, jak na něm Mariah sedí obkročmo v rouše Evině a blaženě se usmívá.

Polilo ji horko. „Opravdu.“

Rass překvapeně zapískal a zakroutil hlavou. „Mám takový dojem, že mi tu něco uniklo.“

„Ani ne, Rassi,“ odpověděl Divoký vlčák a vklouzl do košile.

Když jeho záda zmizela pod vrstvou látky, Mariah vydechla úlevou. „Tak,“ konstatovala a přemýšlela, jak pokračovat dál. „Nepovídali jste si náhodou o obloze?“

Rass přikývl. „Zrovna jsem povídal tady Divokému vlčákovi o tom, jak jsme pozorovali mraky. Dneska je na to přímo ideální den.“

*Pozorování mraků***.** Mariah se vybavily smutné vzpomínky. „Už jsme to nedělali hezkou řádku let. Od té doby, co…“ Zarazila se.

Rass se na ni pousmál. „Od té doby, co jsi byla malé dítě.“ Obrátil se k Divokému vlčákovi. „Pozorování oblohy totiž patřilo k naším oblíbeným hrám.“

Divoký vlčák se otočil k Mariah. „Chceš si to znovu vyzkoušet?“

Z jeho tichých slov vyzařovala starost. Mariah se úplně sevřelo srdce. Podívala se na něho. Zoufale se ho chtěla dotknout a poděkovat mu za všechno, co pro ni udělal. Ale jediné, na co se zmohla, bylo: „Ano.“

Pak se sebrali a v přátelském duchu kráčeli směrem k pahorku, jenž se nacházel vedle řeky. Když míjeli stodolu, uviděli Jakea, jak natírá plot. Rass na něho zamával a zavolal: Jakeu, pojď. Jdeme na výlet.“

Jake položil štětku a uháněl za skupinkou. Po chvíli se k nim přidal a pochodoval v závěsu mezi Rassem a Divokým vlčákem.

Rass je zavedl k travnatému kopečku a zastavil se. „Tak, teď si všichni lehneme. Musíme vytvořit kříž a dotýkat se přitom hlavami.“

Všichni čtyři si lehli na zem a udělali kříž. Rass směřoval na sever, Jake na západ, Divoký vlčák na jih a Mariah na východ. Jejich hlavy se semkly a utvořily propojený kruh.

„Mariah, začni,“ pobídl ji Rass.

Mariah zavřela oči. Studený vítr jí zavlnil sukní a pohladil ji po tvářích. Studená suchá tráva rozvířila spoustu vzpomínek Zdálo se jí, že padá do minulosti. Znovu se z ní stala malá holka…

Tenkrát tu proleželi nekonečně dlouhé hodiny, jenom ona a její rodiče. Prožívali tady krásné chvíle. Prozrazovali jeden druhému své tajné sny a přání a společně hledali zapomenutý smích. Byly to chvíle plné veselého hihňání a roztomilého povídání.

Museli se dotýkat hlavami, vzpomněla si, protože Rass byl skálopevně přesvědčen, že jenom takhle se mohou jejich myšlenky propojit, a oni si tak navždy uchovají rodinné pouto.

Usmála se. Jako dítě opravdu věřila, že si mohou číst navzájem myšlenky. Teprve až vyrostla, přestala věřit. Její mladistvá mysl se začala vyptávat a srdce konečně uvidělo pravdu. Měla dojem, že jaksi vyčnívá z toho kruhu lásky. I když se stále dotýkala hlav rodičů, už jim nedokázala číst myšlenky. Zatímco oni si je vzájemně četli. Vždycky.

Tehdy se rozhodla, že už s nimi hrát nebude. Oznámila rodičům, že už ji to nebaví, že je příliš stará na to, aby tomu věřila, a že je to jenom ztráta času. Byla to první sebeobranná lež, kterou jim řekla.

Myslela, že i oni přestanou hrát, ale bohužel nepřestali. Pokračovali bez ní.

A to ji bolelo ze všeho nejvíc. Vzpomněla si, jak stála na terase a dívala se za nimi, jak ruku v ruce kráčejí přes pole a uléhají spolu do trávy. Zdálo se, že jim vůbec nechybí.

„Mariah?“ Rassův něžný hlas ji vtáhl zpět do současnosti.

Zamrkala, aby potlačila slzy. Potom zavřela oči. Za chvíli je otevřela, odkašlala si a zadívala se na nebe.

Dnes jí obloha připomínala blankytně modré moře, na kterém se tu a tam pohupovala načechraná bílá pěna.

Z kousku mraku se oddělil obláček, jenž vypadal jako sněhulák. „Vidím malého chlapce s buřinkou na hlavě…“ Najednou jí přeskočil hlas. Vzpomněla si na Thomase. Bolestí se jí sevřelo srdce.

Vtom zaslechla, jak se vedle ní pohnula tráva. Než zjistila, co to šustí, ucítila, jak se jí kolem dlaně omotala Vlčákova ruka. Ten dotek jí dal sílu a zároveň ji uklidnil.

Měla dojem, že se rozplyne štěstím.

Natočila k němu hlavu a zjistila, že ji upřeně pozoruje. Jejich obličeje byly blizoučko. Odděloval je jenom trs hnědnoucí trávy. Mlčel. Díval se na ni těmi svými šedými kukadly, ze kterých sálalo obrovské pochopení a starostlivost.

Mariah zachvátil pocit vděčnosti. Poprvé v životě jí někdo podal pomocnou ruku a dal najevo, že není sama.

Ten dotek pro ni znamenal tak moc, až se jí chtělo brečet. Ale pochopitelně neplakala. Usmála se a mlčky mu stiskla ruku.

Nevěděla, co říct.

„Jakeu, co ten chlapec dělá?“ zeptal se Rass, aby trochu popohnal hru.

Mariah znovu upřela pozornost na oblohu. Divoký vlčák taky. Jeho ruka však zůstala slepená s tou její.

„Odchází z domu,“ konstatoval Jake. „Ten velký mrak… je dům. A ten druhý, ten menší, je tatínek. Kluk běží za taťkou, ale nemůže ho dohonit. Vítr je rozfoukává od sebe.“

„Žádného taťku nevidím,“ poznamenal Divoký vlčák. „Dívám se na barmanku s velkým poprsím a velkou hřívou. Taky běží za otcem.“ Zasmál se a ukázal prstem na oblohu. „A taťulda zpomaluje a čeká na ni.“

Jake se zachechtal. Ten optimistický a mladistvý smích zahnal všechny staré chmury a zármutky, jež se posléze rozplynuly ve vzduchu, ze kterého sálala vůně jablek.

Všichni čtyři pak leželi několik hodin ve voňavé usychající trávě, obklopeni přikrývkou podzimního listí, a zírali na modrou oblohu, po níž pluly bělavé mráčky.

Ani na chvilinku se jeho ruka nevzdálila od té její.

Kapitola osmnáctá

Jake měl dojem, že je strašně nápadný, když takhle postává před noclehárnou a čeká na Divokého vlčáka. Protáhl si prsty, sevřel je pevně v pěst a potom je znovu našponoval. Nervózně se přitom pohupoval na nohou.

Dělal všechno proto, aby vypadal sebejistě a uvolněně.

Dokáže to, určitě to dokáže. Jednoduše zvedne bradu, podívá se otci do očí a zeptá se ho. Vždyť nejde o nic jiného než o otázku. O blbou otázku!

Divoký vlčáku, nechtěl bys mě naučit boxovat?

Znělo to, jako by mu chtěl věnoval nějaký dárek.

Znovu si propnul ruce a opět je uvolnil. Musí vymyslet nějakou perfektní věc… musí říct Vlčákovi něco, čím ho zaujme.

To je klíč k úspěchu.

Jake se snažil nemyslet na to, jak moc to bolí.

Divoký vlčák se na něho zatím skoro vůbec nepodíval. Hm… Vlastně s ním párkrát mluvil a dokonce se spolu i několikrát zasmáli. Ale… nenavázali žádný vztah. Zdálo se mu, že magické pouto mezi otcem a synem je úplný výmysl. Nebo mezi ním a Divokým vlčákem jednoduše neexistuje.

Ani včera, když pozorovali společně mraky, mezi nimi nepřelétla žádná jiskra. Smáli se a povídali si, ale Jakeovi připadalo, že to není ono. Představoval si, že to bude úplně jiné, snil o tom, že to bude jinačí. Těšil se, že ho potká něco krásného a nepoznaného. Dokonce i jeho

narážka na chlapce z mráčku, jenž hledá otce, skončila naprostým fiaskem.

„Hej, chlapče, tváříš se jako by ti ulítly včely. Co se děje?“

Jake cukl hlavou a zvedl ji nahoru. Uviděl před sebou usměvavý obličej Divokého vlčáka.

Vlčák šel přímo k němu. „Jsi v pořádku?“

Jakeovi ztuhly nohy. Nemohl se pohnout ani přikývnout na pozdrav. Strašně se styděl, a proto se raději otočil.

Divoký vlčák ho chytil za rukáv. „Hej, hochu, nechtěl jsi náhodou něco?“

Jakeovi přeběhl mráz po zádech. Zdráhavě se na tatínka podíval. „Co… co bych měl chtít?“

Divoký vlčák se zasmál. „No, postáváš před mými dveřmi jako vzteklý pes, tak jsem si myslel, vždyť víš, že něco potřebuješ.“

Jake zůstal stát s otevřenou pusou, protože si uvědomil, že se právě stalo něco strašně důležitého. Divoký vlčák kolem něho neprošel, jako by byl jenom vzduch. Zastavil se a dokonce se Jakea zeptal, co chce. Jako kdyby mu na něm *záleželo***.**

Poskočilo mu radostí srdce. Naděje umírá poslední!

Konečně to přišlo. Musí rychle *něco* udělat, aby tatínka poznal. Zvedl hlavu a snažil se tvářit, jako by se nechumelilo. Marně. Jeho oči ho totiž zradily. Vyzařovala z nich naděje a dychtivé očekávání. „Myslel jsem… hm… přemýšlel jsem… vlastně jsem doufal…“

„No tak, Jakeu!“

Nervózně si olízl suché rty a zaťal pěsti. „Naučil bys mě bojovat?“

Divoký vlčák se zamračil. „Ty se chceš naučit boxovat? Proč?“

Nesmál se mu! Jakeovi se ulevilo. Zhluboka se nadechl a vyrukoval se svým plánem. „Chtěl… chtěl bych se umět bránit, kdyby se něco stalo.“ Sklopil oči. „No… vždyť víš… chci být jako ty.“

Chvíli bylo ticho. Potom Divoký vlčák řekl tichým hlasem: „Věř mi, tohle není zrovna nejlepší nápad. Kdybys mě znal, nikdy by ses mi nechtěl podobat.“

„Ale já chci.“

Divoký vlčák se na něj smutně pousmál. „Udělal jsem v životě… spoustu chyb, chlapče. Velkých chyb. Uděláš nejlíp, když si ze mě nevezmeš žádný příklad.“

Jakeovi se sevřelo srdce. Naklonil se. „Jaké chyby?“

„Nechci o nich hovořit. Zkrátka a dobře chyby.“

Jake se chystal zeptat na něco, co pro něj bylo tak trochu tabu, ale nakonec se přemohl a dodal: „Máš… nějaké děti?“

Divoký vlčák odfrkl. „Ne, snad si o mě nemyslíš, že jsem takový blbec. K takové chybě se člověk nemůže otočit zády a jednoduše prásknout do bot.“

Jake se cítil strašně zklamaný. Uhnul pohledem, protože se mu do očí nahrnuly slzy a začaly jej nesnesitelně pálit. Několikrát lehce zamrkal, aby je potlačil. Vůbec se na to neměl ptát.

Blbče! Hlupáku!

Jakeovi se sevřelo hrdlo. Těžce polkl. Proč se tak diví? Vždyť mu o tom přece maminka pověděla! Kladla mu na srdce, že Divoký vlčák se dívá na děti jako na nějaké chyby. Takže *on* je vlastně jedna velká chyba. Jenže Jake tomu nechtěl nikdy uvěřit. Vždycky… vždycinky… doufal, že ho Divoký vlčák přivítá s otevřenou náručí.

„Hochu? Jsi v pořádku?“

*Nejsem***,** chtělo se mu zařvat. *Nejsem v pořádku. Jsem tvůj syn. Tvoje chyba.*

Divoký vlčák mu položil ruku na rameno a slabě ho stiskl. „Copak to máš v oku?“

Jake popotáhl nosem. Ramena mu klesla pod tíhou beznadějných snů a promarněných modliteb a přání, které v sobě celé ty roky nosil. Byla to jenom ztráta času. Všechny ty cesty, lži a úkryty jsou naprosto k ničemu. Až se Divoký vlčák dozví pravdu, bude mu to úplně jedno.

Nebude následovat žádné dojemné shledání, obětí či uvítání.

Jake je jenom zatracená chyba.

Jednoho dne Divoký vlčák stejně *odejde***.** A Jake zůstane sám, stejně jako teďka, a nezbude mu nic jiného, než jeho hloupé dětské sny.

„Opravdu se chceš naučit boxovat?“ prolomil ticho Vlčák. Z hlasu mu vyzařovala něha a nejistota. Jako kdyby nevěděl, co vlastně říct.

Jake se na něj sklesle podíval. „Cože?“

Divoký vlčák se na něho povzbudivě usmál. „Tak dobrá, pojďme. Do večeře zbývá ještě jedna hodina.“

„Opravdu?“ Jake okamžitě ožil. V srdci mu znovu zablikala jiskřička naděje… to záludné doutnající světélko, které v sobě vždycky uchovával. Usmál se. Znovu začal věřit, i když věděl, že je úplný blázen a že ho Divoký vlčák nebude mít nikdy doopravdy rád.

Zakroutil hlavou a vyloudil ze sebe smutný a rozechvělý úsměv. Je stejný šílenec jako jeho matka. Nikdy nepřestala doufat, že se Divoký vlčák jednou vrátí.

Jake cupital mlčky za Vlčákem. Mířili k místečku u venkovní chladírny, které se tak trochu nacházelo v ústraní. Divoký vlčák se zastavil.

„Tak, chlapče, začneme pěkně od začátku. Co tě otec naučil?“

Jakea tahle otázka zaskočila. „Jakže?“

„Tvůj otec, co ti vlastně o boxování pověděl?“

„No… nic,“ zakoktal. Pak si uvědomil, že by se na tu stejnou otázku mohl zeptat i on. Vždyť o něm nevěděl téměř nic. „A co ty? Naučil tě taťka boxovat?“

Divoký vlčák ztuhl. Z očí mu najednou vyzařovala netypická hořkost. „Dalo by se to tak říct.“

Jakea Vlčákův výraz vyděsil a zaskočil, protože jej neočekával a nechápal. Opatrně k němu přistoupil. „A co tě naučil?“

Divoký vlčák se křečovitě zasmál. „Můj otec mě naučil, jak snášet rány.“

Odkašlal si, zamrkal a zahnal ty minulé chmury. Znovu se zazubil a naklonil hlavu na levou stranu. „Dobrá, postav se tady. Dej nohy od sebe, narovnej záda a přitáhni ruce k tělu.“

Jake se snažil dělat přesně to, co po něm požadoval Divoký vlčák.

„Zdáš se mi trochu strnulý, hochu. Zkus mírně poskakovat. A uvolni se.“

Jake jednou vyskočil. Připadal si jako úplný cvok.

Divoký vlčák se zasmál. „Já teď na chvíli zavřu oči a ty hopsej tak dlouho, až se uvolníš, ano?“

Jake ucítil obrovskou úlevu, když otec zavřel oči. Skákal dokola a házel kolem sebe rukama tak dlouho, až z něho všechno to napětí spadlo. „Můžeš,“ řekl konečně. „Už jsem se uvolnil.“

Divoký vlčák otevřel oči. „Bezva. Teď takhle zvedni pěsti.“

Jake napodobil tatínka a přitáhl ruce k hrudi.

„Dobře. Teď si vyzkoušíme, jaké máš reflexy. Zaútočím na tebe, a ty se snaž sehnout. Jasné?“

Jake vykulil oči. „To se začneme rovnou bít?“

„Tohle je box, Jakeu. A ne nějaká polka. Nedělá se přitom nic jiného, než že se mlátí pěstmi kolem dokola.“

„Aha.“ Udělalo se mu trochu nevolno. „Bude to… bolet?“

Divoký vlčák povytáhl jedno obočí. „Když se neohneš, tak ano.“

Mariah se potichu plížila po schodech nahoru. Pokaždé, když dřevěná prkna zavrzala, sebou škubla. „Rassi,“ zašeptala nahlas, „jsi nahoře?“ Nic. Žádná odpověď.

Vystoupala na poslední schod a nakoukla do chodby. Všude vládl klid a tma. Dveře do otcovy ložnice byly zavřené.

Proklouzla kolem rohu a vplula tiše na chodbu. Potom profičela kolem svého pokoje, minula otcovu kancelář a jeho ložnici a nakonec se zastavila u matčiny šicí místnosti. Při každém kroku jí těžkly nohy.

Srdce jí bušilo na poplach. Od chvíle, co matka zemřela, do téhle místnosti nevstoupila. Celých osm měsíců! Hned po pohřbu, když na ni padl tichý trýznivý smutek, se vydala do matčina posvátného útočiště.

Hlava jí tenkrát praskala bolestí a napětím, které se v ní nahromadilo a které nedokázala vyplakat. Poskládala matčin život do krabic, zavřela dveře a odešla. Pak tam už nikdy nevkročila. Až dnes.

*Dokážeš to***,** povzbudila se. *Běž tam. Vždyť je to jenom obyčejná místnost…*

Narovnala se a sáhla po klice. Měla hladký a studený povrch. Ten dotek jí připadal tak strašně cizí. Otočila jí a dveře otevřela.

Velkým oknem, na němž visely drahé krajkované záclony, které si matka objednala z katalogu Bloomingdale's, se do místnosti vlévaly podzimní sluneční paprsky. Jednotlivé kusy nábytku, jež byly zahalené do bílých prostěradel, vypadaly jako postavy hrůzostrašných duchů.

Na chvíli jí úplně ztuhly nohy. Potom se zhluboka nadechla, vstoupila do místnosti a zavřela za sebou dveře. Pokoj se topil ve vrstvě prachu a v pavučinách. Několikrát zakašlala a strnule odkráčela k bílé hromadě, která stála pod oknem. Strhla zaprášené prostěradlo.

Matčin stůl.

Natáhla ruku a dotkla se vinutého dřevěného ornamentu, jenž zdobil vrchní dubovou desku. V hlavě se jí promítlo několik vzpomínek. Srdce se jí sevřelo bolestí.

Tyhle šaty budou tvoje, holčičko. Ty moje malé zlatíčko…

Mariah se přemohla a vyhnala vzpomínky z mysli. Zapřela se, že už je zpět nevpustí. Nedokázala myslet na matku. Ani téměř po roce na ni nemohla myslet. Kdyby to zkusila, začala by brečet a už by nikdy nepřestala.

Opatrně zvedla horní desku. Věděla, že úložný prostor bude téměř prázdný. Taky že byl. Kdysi se v něm hromadila spousta nesmyslů a nepotřebných věcí… tužky, papíry a fotografie, které byly vsazeny do precizně ozdobených rámečků. Dříve voněl levandulí, protože matka vždycky měla jednu nebo dvě snítky uvnitř. Teď na ni dýchala vůně dřeva, prach a samota.

Jediné, co Mariah uvnitř nechala, byla hromada starých, zežloutlých výtisků *Godeyova magazínu pro ženy*.

Naklonila se, podepřela hlavou poklop a vzala několik časopisů. Potom se opatrně odsunula a stůl tiše zavřela. Narovnala se, hodila prostěradlo na své místo a vypochodovala strnulým krokem z pokoje.

Když zavírala, ozvalo se tiché cvaknutí. Vylekaně sykla.

Přitiskla štos na prsa a uháněla do svého pokoje. Vklouzla dovnitř a práskla za sebou dveřmi. Opřela se o ně a ztěžka dýchala. Konečně je u sebe! Ze všech stran se na ni začaly valit různé vzpomínky. Ale ona jejich náporu odolala.

Její dech se postupně uklidnil. Odkráčela k posteli, posadila se na okraj a začala listovat v časopisech. Hledala nějaký nový účes, protože se rozhodla zbavit toho profesorského drdolu, který tolik roků nosila. Soustředila mysl na vlasy… jenom na vlasy… a na nic jiného. Všechny nepříjemné pocity a vzpomínky se vypařily jako pára nad hrncem.

Vydechla úlevou. Dokázala to! Její pevná vůle jí opět nezradila.

Když byla zhruba v polovině třetího magazínu, zaslechla podivný zvuk, jenž k ní dolehl polootevřeným oknem.

Zamračila se, položila rozevřený časopis obalem nahoru a přešla místnost. Otevřela okno a vyklonila se ven.

Zahlédla, jak Divoký vlčák praštil Jakea do brady. Chlapec zasténal, odpotácel se dozadu a narazil do chladírny.

Mariah zalapala po dechu. Zlost v ní zadupala poslední zbytek smutku, který ji hlodal. Uskočila od okna, vyřítila se z ložnice a proletěla hlavním vchodem jako uragán.

S rozevlátými vlasy uháněla po kamenné cestičce. „Co to k sakru děláš?!!“ zaječela na Divokého vlčáka.

Otočil se k ní a zíral na ni s otevřenou pusou. „Ha?“

„Tomuhle ty říkáš odpověď?“ Probodla ho pohledem a ukázala na Jakea. „Tys udeřil dítě!“

„Nejsem žádné dítě! Je mi šestnáct.“

Divoký vlčák se na Mariah usmál. „Nuže, Jakeu, jak to tak vypadá, dostaneme pořádný výprask.“ Natáhl k ní ruku a chtěl ji pohladit.

Pleskla ho po ní, až mu odletěla pryč. „Nesnaž se mi tady něco namluvit. *Praštil* jsi ho!“

„Jistě že ano.“

Mariah překvapeně zamrkala. „Tohle není žádná omluva.“

„Taky že není. Copak se musím omlouvat nebo něco vysvětlovat?“

„Učil mě boxovat, Mariah,“ přidal se Jake, zatímco si držel červenající čelist. Mariah se otočila k Jakeovi. „Učil tě boxovat? Proč?“

Divoký vlčák se zazubil. „Hoch se musí umět bránit. Je to taková chlapská záležitost, vždyť víš.“

Mariah se zapřela, že se nenechá ukolébat tím jeho krásným úsměvem, ze kterého vyzařovalo tolik tepla, že

roztávala jako kus ledu. „Člověk přece nemusí používat pěsti k tomu, aby se ubránil," konstatovala tvrdohlavě.

„Nemusí. Když má brokovnici, tak se může ohnat pažbou, že Mariah?" prohodil tiše. Ucítila, jak se jí o hrdlo jemně otřel Vlčákův dech. Na setinu vteřiny zapomněla, proč se s ním vlastně hádá.

Jake vyrazil směrem k Mariah. „Chci se naučit boxovat. Opravdu!"

Pohlédla do Jakeových velkých očí a spatřila v nich jakési zoufalství. Mírně se zamračila a překřížila ruce. Bylo zřejmé, že se to chce skutečně naučit. Přímo po tom prahnul.

Nejsi jeho matka, uvědomila si sebekriticky. Trhla sebou a pomalu svěsila ruce. Dělá tady ze sebe matku, ale žádnou není. Jak může vědět, co takový dospívající chlapec vůbec potřebuje?

Jake na ni úpěnlivě upíral oči, jako kdyby snažně prosil, aby to pochopila. „Zapomněl jsem se jen ohnout, to je všechno."

Obrátila se k Divokému vlčákovi. I když se v ní nahromadily téměř mateřské city, přemohla se a vyloudila ze sebe mírně macešský tón: „Nechci… nechci, abys mu ublížil."

Divoký vlčák zvážněl. „Jestli nebude dost rychlý, tak zase jednu schytá. Je to jednoduché jako facka." Otočil se k Jakeovi. „Chceš trénovat dál?"

„Ano," přikývl nadšeně. *„Prosím!"*

Divoký vlčák se pootočil zpět k Mariah. „Člověk schytá od života spoustu ran, Mariah. Nemá smysl něco předstírat. Hoch se potřebuje naučit, jak se o sebe postarat. Než se to naučí, musí slíznout hezkých pár facek. Rozumíš tomu?"

Zmocnila se jí vlna smutku, když vyslechla Vlčákova něžná slova. Byla mu tak podobná… tak zatraceně upřímná a dojemná. Nedíval se na svět s klapkami na očích jako ona. „Chápu," řekla tichým hlasem. A doopravdy to chápala. Víc než si vůbec dokázal

představit. Jestli na světě něco poznala, tak jedině kruté životní lekce.

Jejich pohledy se setkaly. Ten její byl naplněný starými strastmi a z toho jeho vyzařovala nesmírná něha. „Ach, Mariah…“ Vztáhl k ní ruku.

Zachvěla se, když si představila, že se jí dotkne.

Jenže on na ni nesáhl. Naklonil se k ní. Docela blízoučko. Ucítila, jak ji na tváři pohladil Vlčákův dech. Potom ji polehoučku chytil za pas a přitáhl k sobě. Zašeptal slůvka, která neslyšel nikdo jiný než ona: „Udělala jsi správně, žes zasáhla, když jsem ho uhodil. Většina…“ přeskočil mu hlas. „Většina žen by se taky lekla. Byla by z tebe zatraceně dobrá matka.“

Mariah to málem vyrazilo dech. Srdce jí poskočilo radostí a v očích se zaleskly slzy štěstí. To, co právě řekl, pro ni znamenalo strašně moc. Sevřelo se jí dojetím hrdlo. Zamrkala.

Podívala se do Vlčákových bezelstných očí a uvědomila si, že to myslel smrtelně vážně. Najednou mu chtěla povědět o Thomasovi a podělit se s ním o nesnesitelný zármutek, jenž v sobě nosila. Potřebovala si vylít srdce a utěšit duši.

„No tak, Divoký vlčáku, jdeme boxovat.“ Jakeův mladistvý hlas prolomil kouzlo toho nádherného okamžiku, který se hned nato vypařil jako pára nad hrncem.

Mariah se smutně usmála. „*Zkus* mu neublížit,“ zašeptala chraplavě.

Vlčákův obličej se ani nepohnul. Podíval se na ni těma svýma upřímnýma očima a řekl: „Vždycky se snažím, abych lidem neublížil.“

„Ale někdy se ti to přece jenom podaří,“ prohodila tiše Mariah.

Divoký vlčák povzdechl. Oba dva moc dobře věděli, na co Mariah naráží. Tentokrát to ale s boxováním nemělo vůbec nic společného. „Někdy ano.“

Poprvé v životě ji mrzelo, že jsou lidé upřímní.

Mariah na sebe koukla do zrcadla… po kolikáté už?!…, aby zkontrolovala, jak vypadá.

Nervózně si zastrčila odstávající pramínek vlasů do volně spleteného copu, jenž se jí vinul na zádech.

Nebyl to žádný skvostný účes. Celé hodiny zírala do různých časopisů a snažila se podle nich vykouzlit nějaký ten honosný drdol. Bezúspěšně. Nakonec se rozhodla, že nemusí vypadat tak zatraceně elegantně a kultivovaně, a proto zvolila něco volnějšího a ležérního.

Kdyby trochu uvolnila čelisti, určitě by vypadala přirozeněji.

Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. Vždyť jde jenom o cop, o nic jiného! Ženy si přece už odnepaměti splétají vlasy. Takže nemá žádný důvod k rozpakům či studu.

Ale i přesto se jaksi styděla. Udělala to pro Divokého vlčáka, protože se mu chtěla líbit. Jenže teď si nebyla jistá, jestli se bojí toho, že si jí všimne, nebo jestli má strach, že nic nepostřehne. Poslední roky jí vůbec nezáleželo na tom, jak vypadá. Teprve teď si uvědomila, jaký je to vlastně dar. Jenom pomyšlení, že Divoký vlčák se na ni hladově podívá, jí sevřelo žaludek.

Tajně doufala, že si té změny nevšimne.

Narovnala se, uhladila si zpocenými dlaněmi hnědou zástěru a ustoupila od zrcadla. Se vzpřímenou hlavou a pohupujícím se copem sešla schody a vypochodovala z domu.

Oheň, jenž předtím zapálila, hořel jasným plamenem. Nad ním seděly železné kotlíky ušpiněné od sazí, ze kterých se valila oblaka páry. U jednoho z nich postával Jake. Držel obrovskou lžíci s dřevěnou rukojetí a míchal bublající jablečný protlak. Rass, jenž seděl schouleně vedle něho, se opíral o chladírnu. Zahradou se rozléhalo jeho tiché chrápání.

Jake zvedl oči a usmál se. „A sakra.“

Zastavila se a měla sto chutí si odhrnout z obličeje volný pramen vlasů. „Co se stalo?“

„Vypadáš moc hezky. Tenhle účes ti ohromně sluší.“

Mariah se mírně začervenala a maličko se pousmála. „Díky.“

Vytáhl z protlaku dlouhou lžíci a opatrně ji položil na provizorní zavařovací stůl, který Mariah předtím nachystala. „Počkej tady, ano? Hned se vrátím.“ Bez toho, aniž by počkal na odpověď, se sebral a upaloval přes celou farmu. Za krátkou chvíli zmizel ve stodole.

Mariah se usmála. Najednou si *připadala* hezká. Začala si tiše pohvizdovat, zamířila ke stolu a pustila se do okrajování posledních jablek.

Než bys řekl švec, Jake vyplul ze stodoly. Zadýchaně proběhl celým sadem a zabrzdil až u stolu. „Mariah?“

Kousl se do spodního rtu a těžce polkl. Jeho hrbolatý ohryzek vyjel nahoru a bleskově sklouzl dolů. „Chtěl bych ti něco dát.“ Natáhl před ní pěst a pomaličku ji rozevřel. Na dlani mu ležela roztřepená a zmuchlaná růžová stužka.

Mariah na ni vyjeveně zírala. Najednou se jí chtělo strašně plakat.

Jake sklopil oči a hleděl dolů na nohy. „Patřila někomu, koho jsem velice miloval. Chci, aby teď byla tvoje.“

Když Mariah uviděla, jak před ní vystrašeně a osaměle postává a se sklíčeným obličejem natahuje ruku, zmocnila se jí lítost. Bože, jak moc ho toužila obejmout a povědět mu, že ten kousek stuhy pro ni znamená strašně moc. Ale obávala se, že by jej vystrašila, a taky se jí zdálo, že to s těmi emocemi trochu přehání.

‚Je to jenom stará mašle…“ dodal zastřeným hlasem.

Mariah si uvědomila, že už by se konečně měla rozhoupat k činu. Nemůže před ním stát jako zařezaná a zírat na něho, jako by spadl z nebe! Sáhla po stužce a vzala ji do dlaně. Měla příjemný saténový povrch. „Uvážeš mi ji?“

Zvedl oči. Leskly se v nich slzy. „Ty ji chceš opravdu nosit?“

Těžce polkla. „Jsem hrdá, že jsem to zrovna já, kdo si ji může dát do vlasů, Jakeu.“

Přistoupil těsně k ní a chytil stuhu do prstů. Otočila se.

Váhavě zatáhl za provázek, jenž měla omotaný na konci copu, a vyměnil ho za stužku.

„A je to,“ konstatoval a ustoupil.

Obrátila se k němu. Upřel na ni zelené oči, ze kterých sálal stejný zármutek jako z těch jejích.

Chtěla mu toho tolik říct, ale měla tak stažené hrdlo, že ze sebe nedostala vůbec nic. Už je to strašně dlouho, co někomu svěřila své city. Tak dlouho, že zapomněla, jak se to dělá. Stála tam, zírala na něho a doufala, že umí číst myšlenky.

Vyslal jí úsměv, z něhož vyzařovala naděje.

Měla dojem, že je doopravdy umí číst.

Kapitola devatenáctá

Mariah stála v kuchyni u okna a pozorovala tichou farmu. Na obzoru se rozbřesklo svítání a zalilo část temné oblohy fialovými a růžovými kužely.

Celá okouzlená sledovala, jak světlo pohlcuje celý kraj. Na suché trávě a na plotu se leskla namrzlá rosa. Cleo přešlapovala u vrat od výběhu a čekala, až dostane ranní dávku obilí. Z nozder jí stoupala pára.

Každou chvíli napadne sníh a pokryje spící přírodu jiskřící bílou peřinou.

Byli na zimu připravení. Skončily nekonečné hodiny práce a dřiny. Sklidili úrodu, zavařili a uskladnili jablka a poorali pole. Poslední barevné listí se pomalu snášelo k zemi. Farma se proměnila v nekonečný háj pokroucených stromů, které se k sobě choulily před mrazivým vzduchem.

A Divoký vlčák je stále tady.

Mariah se usmála. Nechtělo se jí tomu věřit. Každé ráno utíkala k oknu a rychle roztáhla záclony.

Pokaždé ke svému úžasu zahlédla, jak z komína nad noclehárnou stoupá kouř.

Ani dnešek nebyl výjimkou.

Naklonila se dopředu a mrkla přes zvlněnou trávu na malé bílé stavení. Jenom ten pohled jí naplňoval nesmírnou nadějí. Budou spolu další den. Alespoň ještě jeden den.

S pohvizdováním odešla k chladírně a vytáhla vejce a slaninu.

Za zády jí zavrzaly schody a na dřevěné podlaze se začalo ozývat šoupání Rassových papučí. „Dobré ráno, Mariah," zamumlal zastřeným hlasem.

„Dobré ráno, Rassi.“ Odpochodovala ke sporáku a nalila mu hrnek vařící kávy. Potom s ní odcupitala ke stolu. „Tady máš. Snídaně bude hotová zhruba za patnáct minut.“

Sesunul se na židli a vzal od ní hrnek s kávou. Omotal chvějící se kostnaté prsty kolem teplého porcelánového šálku a položil lokty na stůl. Vděčně si usrkl. „Doufám, že do té doby nezemřu.“

Mariah se zasmála vtipu, kterým zpestřoval skoro každé ráno. „Jestli ano, tak mi dej vědět, než začnu podávat jídlo,“ zažertovala a zamířila zpět ke sporáku. Pleskla kus slaniny na pracovní stůl a začala řezat tenké plátky.

Najednou vrzly domovní dveře. Otevřely se. Hned nato se s cvaknutím zavřely. Do kuchyně se vřítil Jake. „Dobré ráno Rassi, dobré ráno Mariah.“

Otočila se k němu a obdařila ho úsměvem. „Dělám ti tvé oblíbené jídlo.“

Rass zasténal. „Bože, Mariah, už mám dost těch jablečných palačinek.“

„Ale Jake je miluje,“ bránila se.

Rass teatrálně pozvedl obočí a předstíral, že je zhnusený. „Já vím, ale všeho moc škodí.“ Obrátil se k Jakeovi. „Copak nemáš rád i *něco* jiného?“

Jake se zakřenil. „Jo, jablečné lívance.“

Rass zakroutil hlavou. „V tom případě ses rozhodně narodil proto, abys žil na jablečné farmě.“

Mariah se na Jakea usmála a řekla dojatě: „Na *téhle* farmě.“

Jake se na ni podíval. Jeho úsměv pomalu začal vadnout a v očích se mu objevily slzy. „Nemám kde žít.“

Mariah položila nůž a utřela si ruce do zástěry. „U nás máš dveře vždycky otevřené, Jakeu. Doufám, že to víš. Já…“ Mrkla na Rasse a opravila se: „*My* tě potřebujeme. Zrovna jsem přemýšlela, jestli by ses nechtěl nastěhovat do pokoje pro hosty. Venku už je docela velká zima.“

Těžce polkl. „Díky. Moc rád.“

Všichni na sebe mlčky zírali.

Náhle vrzly hlavní dveře. Následovalo hlasité prásknutí. Na dřevěnou podlahu vstoupily těžké podpatky.

„Panebože," zanadával z chodby Divoký vlčák. „Už zase máme jablečné palačinky." S úsměvem na rtech vešel do kuchyně.

Mariah radostí poskočilo srdce, když jej uviděla. Stál v jejich kuchyni tak uvolněně, jako kdyby do ní skutečně patřil. Tohle zjištění ji naplnilo pocitem štěstí. Přemýšlela, jestli i on má s každým novým ránem stále silnější dojem, že tady patří, ale pak tyhle úvahy raději hodila za hlavu. Celou dobu si dávala záležet, aby podobné věci nerozebírala. Všechno, co se týkalo Vlčáka a jejich vztahu, jí připadalo naprosto nedůležité. Byla vděčná za každou chvilku, kterou spolu prožijí.

„Nezdá se ti, že to dítě trochu rozmazluješ?" prohodil a opřel se o futro.

„Klidně budu rozmazlovat i tebe, jestli si rád pochutnáš na nějaké specialitě. Samozřejmě musí jít o něco přijatelného a soudného."

Uraženě se na ni podíval. „Co je špatného na jedné štamprli tequilly?"

Rass odfrkl. „Jestli budu muset zbaštit ještě jednu jablečnou palačinku, tak se přidám k Divokému vlčákovi."

„Mně chutnají," ozval se Jake a zeširoka se usmál.

Divoký vlčák přešel kuchyň a zamířil k Mariah. Slyšela a cítila každý jeho krok. Rozechvěla se vzrušením. Srdce jí tlouklo jako o závod a měla zrychlený dech. Jejich pohledy se setkaly. Všimla si, že se mu v očích lesknou plameny ohně a okamžitě si uvědomila, že se dívá na odraz těch svých.

Rychle se otočila k pracovnímu stolu a začala se soustředit na slaninu, aby otec náhodou nezpozoroval, co se jí v očích odehrává. Bylo čím dál složitější před ním

zatajovat city, jež chovala k Divokému vlčákovi. Od jejich první společné noci se spolu už několikrát vyspali. Tajně se proplížili kolem farmy a chichotali se jako nezbední puberťáci, kteří prahnou po troše soukromí. Čím víc se s ním milovala, tím víc po něm toužila.

Potřebovala ho tak ukrutně, že celým svým tělem i duší prahla po jeho přítomnosti. Pokaždé, když se na něho podívala, po něm toužila jako malá holka. A když se jí dotkl, měla dojem, že se rozplyne štěstím.

Přišel k ní a zastavil se těsně za ní. Cítila, jak z mu z těla sálá teplo a jak jí na zádech naskakuje husí kůže. „Dobré ráno, Mariah," zašeptal.

Chtěla se o něj opřít a nepřála si nic jiného, než aby ji objal. Zavřela oči a přemohla to svrbící nutkání. „Dobré ráno, pane Stone."

Něžně se zasmál. Radostí jí poskočilo srdce.

„Slečno Throckmortonová, myslel jsem…"

Zalapala po dechu. „Ano, pane Stone?"

Naklonil se k ní. Ucítila ve vlasech jeho těžký a vlhký dech. Nejdřív jí zvlnil rozpuštěné kadeře a potom se pomalu vkradl na její krk. „Dnes večer nemám vůbec nic v plánu," zašeptal tak potichu, že to mohla slyšet jedině ona. „Znovu."

Tělo se jí rozhořelo touhou a začaly ji svědit konečky prstů. Otočila se a upřela pohled do Vlčákových vášnivých šedých očí, které hořely neovladatelnou žádostivostí.

Lehce se jí zatočila hlava. Bože, jak moc ho toužila políbit! Přímo tady, uprostřed kuchyně a v přítomnosti otce a toho citlivého kloučka.

Snažila se zachovat klid a chladnu hlavu. Ale kolena se jí třásla tak hlasitě, že je musel slyšet dokonce i slabě nahluchlý otec. „Tak dneska večer," vyslovila pouze rty.

Naklonil se ještě blíž. „U řeky už je docela zima," zašuškal.

Ucítila, jak ji po čele hladí Vlčákův teplý dech. Zachvěla se a bojovala ze všech sil, aby nezavřela blažeností oči. „Udělám něco s Rassem a pak přijdu k tobě.“

Usmál se. „Měl bych větší radost, kdyby ses dnes večer udělala *se mnou*.“

Nevydržela to a začala se smát.

Rass na ně zamžoural a naklonil se, protože chtěl vědět, co se děje za Vlčákovými širokými rameny. „Čemu se vy dva tak chichotáte?“

Mariah sebou škubla, obrátila se a vrhla se do krájení slaniny. „Ničemu, Rassi. Pan Stone mě právě požádal… o recept na kávu.“

Divoký vlčák se otočil ke stolu a vyrazil směrem k Rassovi. Uvědomil si, že to, co Mariah právě řekla, neznělo zrovna moc přesvědčivě. Zarazil se a nasměroval k ní obličej. „Přesně tak, Rassi, kudy chodím, tudy sbírám recepty. Je to můj koníček.“

V kuchyni se na moment rozhostilo hrobové ticho. Potom všichni čtyři vybuchli smíchy.

Mariah se sehnula pro proutěný košík, ve kterém se hromadila kupa prádla, a hodila si jej pod paži. Potom prostrčila uchem ruku a sevřela do ní krabici s šitím. Pak zamířila ven.

Otevřela hlavní dveře a přeletěla očima farmu, jež se koupala v ametystových stínech vkrádajícího se soumraku. U chladírny poskakoval Divoký vlčák s Jakém. Zřejmě ho učil boxovat. Tichou farmou se rozléhaly tlumené údery a podivné pleskání.

Když si jich všimla, poskočilo jí srdce radostí a hned nato se jí sevřelo hrdlo. Zaryla prsty do drsného koše. Přišlo jí naprosto přirozené, že když vyjde z domu za studeného podzimního večera, tak uvidí její chlapce, jak boxují na dvorku.

Srdce jí překypovalo štěstím a láskou. *Její chlapci.* Na krátkou chviličku si představila, že k ní doopravdy patří, že jsou jedna malá rodinka. Jake coby její syn a Divoký vlčák coby manžel.

Zavřela oči a snažila se zbavit toho pošetilého snu. Marně. Tyhle podzimní dny se proměnily v krásnou pohádku, která v sobě skrývala plno kouzel. Kéž by nikdy neskončila!

„Mariah, pojď za mnou."

Pohlédla na druhou stranu terasy a spatřila otce, jenž sklesle seděl na houpačce. „Dobrý večer, Rassi."

Poposedl o kousek dál a poklepal rukou na uvolněné místo. „Sedni si."

Mariah se na něho podívala a usmála se. Bože, už je to tak dávno, co naposledy seděla s otcem na téhle houpačce. Měla radost, že si může sednout vedle něho a sdílet s ním tyhle příjemné chvíle. Konečně jí dá najevo, že k němu patří.

„Když jsi byla menší, tak ses hrozně ráda houpala. Vzpomínáš? Tuhle houpačku jsem udělal jenom pro tebe."

Jakpak by si nevzpomínala…

Stiskla košík a placatou krabici s šitím, došla k houpačce a posadila se. Stejně jako v dětství, tak i nyní, ji uvítalo hlasité zaskřípání.

Seděli mlčky vedle sebe. Pak se Rass odrazil nohou od země a začal se lehce pohupovat. Houpačka se kolébala tam a zpět… tam a zpět… a Mariah polehoučku proletěla časem a přenesla se do doby minulé. Vrátila se zpátky do časů, kdy ji nebolelo srdce a kdy ji ještě nesužovaly hořké ztráty. Na kratinkou chvilinku bylo všechno jako dřív. A přesně takové by to mělo být i nyní.

Scházela tu pouze jedna osoba. *Maminka…*

Matka proseděla na houpačce celé hodiny. Látala manželovy kalhoty a zašívala dcerce ponožky. A vždycky… ale opravdu vždycky… se smála.

„Co se děje, Mariah?" zeptal se tiše otec.

Předklonila se, vytáhla Jakeovy kalhoty a dala si je do klína. Pak zabořila zrak do hnědých vlněných nohavic. Dívala se tak soustředěně, až se jí rozmazal pohled. Nejdřív myslela, že otci neodpoví, protože k tomu nenašla sílu.

Zavřela oči. Dolehl na ni zdrcující smutek. Navlhčila si rty a zírala kamsi do dáli.

„Mariah?“ zašeptal.

Prostředí terasy a blízkost jejího otce ji povzbudila natolik, že ucítila, jak se do ní vlévá energie a odvaha. Otočila k němu hlavu. Věděla, že jí z očí čiší bolest a zanícení. „Stýská… se ti po ní?“

Rass tiše povzdechl. „Každou chvíli… každičkou minutu.“

Do očí se jí nahrnuly slzy. Pálily a řezaly jako nůž, ale ne a ne se skulit po tváři. „Mně taky.“

Rass k ní natáhl chvějící se ruku a položil jí dlaň na rameno. „Milovala tě, Mariah. Bože, jak moc tě milovala!“

Mariah ucítila, jak se jí do duše vkrádá teplo. „Já vím. Ale… ale strašně mě mrzí, že jsem jí vlastně nikdy neřekla, jak moc ji mám ráda.“

Konejšivě jí stiskl rameno. „Ona ta slova nepotřebovala slyšet. Moc dobře to věděla.“

„Ale já jsem je potřebovala vyslovit.“ Mariah stiskla hrubou látku. Hrdlo se jí stáhlo žalem, až téměř nemohla dýchat. Houpačka se líně pohupovala dopředu a dozadu a tiše si přitom skřípala.

Mariah sklopila oči a tupě civěla na kalhoty. Držela v sobě tisíc slz, které ji dusily a svíraly celou hruď. Věděla, že by se všechno určitě změnilo, kdyby teď našla sílu, otočila se k otci a pověděla mu: ‚*Mám tě ráda*‘**.** Nebo kdyby se k ní naklonil a sevřel do náruče jako tenkrát…

Ale ona to nedokázala a on to neudělal. Oddělovaly je rozpaky a hluboká propast, která se mezi nimi vytvořila za ty dlouhé roky, během nichž si udržovali vzájemný

odstup. Už zapomněla, jak se sblížit s lidmi a promluvit jim do duše. A o slepování zpřetrhaných vztahů s otcem to platilo dvojnásob. To ticho začalo mezi nimi nepříjemně houstnout a řvalo vzpomínkami na smích, který kdysi zaplňoval tuhle terasu.

Neustále si opakovala, že to nevadí, že k sobě jednoho dne cestu najdou. Každým dnem se stávala odolnější. Už brzy bude natolik silná, že mu dokáže říct to, co jí tak svírá srdce. Možná zítra…

„Do prdele!“ vyštěkl bolestí Divoký vlčák a prolomil hrobové ticho, jež je obklopovalo.

Mariah zvedla hlavu. Divoký vlčák ležel rozvalený na zemi s roztaženýma rukama i nohama. Jake dřepěl vedle něho a třásl s ním.

Upustila kalhoty, vystřelila na nohy a zařvala Vlčákovo jméno.

Posadil se, mrkl na ni jedním okem a potom se usmál. „To dítě je čím dál lepší,“ konstatoval a mnul si přitom čelist. Otočil se k Jakeovi a zazubil se na něj. „Jsem na tebe hrdý, Jakeu.“

Jake se rozzářil radostí. Pak k sobě sklonili hlavy, ztišili hlasy a začali zaníceně diskutovat. Studeným podvečerem se začalo rozléhat jejich nesrozumitelné mumlání.

Mariah, která se zrovna vzpamatovávala z šoku, klesla zpět na dřevěné sedátko houpačky. Unaveně se předklonila, natáhla ruku a vzala ze země kalhoty.

„Je to správný mužský,“ prohodil tiše Rass.

Mariah se tentokrát ani nepokusila předstírat, že nerozumí. „Ano, je.“

„Miluješ ho?“

Tahle otázka ji úplně zaskočila. Ne že by si ji ještě nikdy nepoložila. To rozhodně ne. Během několika posledních dní jí nejmíň stokrát zaťukala na mysl, ale ona jí nedovolila vstoupit dál. Ale s každým dnem jí

připadalo čím dál víc těžší ji ignorovat. Pokaždé, když se na něj podívala, přemýšlela, jestli ho doopravdy miluje.

Samozřejmě, že on ji nemiloval. Tohle věděla a také se s tím i smířila. Zdálo se jí, že to není vůbec důležité. Mnohem důležitější jí připadalo, že chtěla… potřebovala… vědět, jestli miluje ona jeho. Když se podívala na Vlčákův rozesmálý obličej nebo když ucítila jeho teplé prsty, věděla, že šlo… o víc jak o nějakou fyzickou odezvu.

Otočila se k otci. „Jak to mám vědět, Rassi?“

Usmál se. Do očí se mu vkradl zasněný a vzdálený pohled. „To poznáš.“

Mariah povzdechla. „Jediné, čím jsem si jistá je, že nejde o lásku na první pohled.“

„Nevím, nevím,“ zakroutil Rass hlavou. „V některých civilizacích se ženy dvoří mužům tím, že jim rozmlátí bradu brokovnicí.“

Mariah to nevydržela a zasmála se. „Myslím, že ho nemiluju, ale…“ Její hlas se najednou vytratil.

„Ale co?“

Nervózně si olízla rty a podívala se na otce. V lesklých modrých očích spatřila něco, co v nich ještě nikdy nezahlédla. Upřímnou lásku a smír. Vyrazilo jí to dech. Přemýšlela, jestli je to něco nového nebo jestli si toho předtím jenom nevšimla. Neměla zdání a nezajímalo ji to. Jediné, na čem jí teď záleželo, bylo to, že se v nich poprvé v životě neviděla jako naprostý zkrachovanec.

Srdce se jí sevřelo dojetím. Najednou se cítila mladá a plná snů a nadějí. „Ale zdá se mi, že bych ho mohla milovat…, kdybych chtěla.“

V očích se mu najednou objevil nesmírný smutek. Mariah se domnívala, že si Rass dává za vinu, že není schopná milovat. „Musíš se přemoci a vstoupit na tu vratkou větev, Mariah. Jedině tak dosáhneš na šťavnaté plody.“

„Nejsem si jistá, jestli mě i on dokáže milovat. Myslím, že… to ani neumí.“

Rass se smutně pousmál. „V tom ti neporadím, bublinko.“

Mariah na něho upřela pohled. Ucítila v krku knedlík. „Takhle jsi mi neřekl už hezkých pár let.“

Zesmutněl. „Já vím. Teď mě mrzí, že jsem tě takhle přestal oslovovat.“

Mariah těžce polkla a strnule se na něj zadívala.

„Víš, co si myslím?“ Naklonil se k ní. „Myslím, že by tě taky dokázal milovat.“

„Jestli zůstane.“ Poprvé vyslovila tahle dvě děsivá slůvka nahlas.

Rassovi vyprchal ze rtů úsměv. Opřel se unaveně o houpačku. Dokonce i takový optimista, jako je on, neuměl předstírat, že zná odpověď. „Jestli zůstane.“

Potom se mezi nimi opět rozhostilo ticho.

Divoký vlčák se osušil a vyšel ze sprchy. Tiše si přitom pohvizdoval. Omotal si kolem pasu ručník a namířil si to směrem k zamlženému zrcadlu.

Už se nemohl dočkat. Mariah splnila, co předtím slíbila. Udělala všechno pro to, aby mohli být spolu sami. Jake zrovna okšíroval Cleo, protože měl každou chvíli vyrazit s Rassem do města.

S úsměvem na rtech sáhl po Rassově břitvě a začal se holit.

Najednou se venku ozval výkřik.

Divoký vlčák upustil luxusní břitvu s perlovou rukojetí. Spadla do porcelánového umyvadla a hlasitě zařinčela. Strhl ze sebe ručník a popadl modré džíny. Mezitím, co se snažil vrazit jednu nohu do nohavice, odskákal ke dveřím. Polonahý prolétl halou a zadýchaně vystřelil z domu.

Před očima se mu objevil strašlivý obraz. Mariah klečela na zemi, Rass ležel rozvalený před ní a Jake,

kterému se po tvářích valily slzy, vylekaně zíral na Divokého vlčáka.

„Panebože," zabědoval. Potom seběhl schody a uháněl přes dvůr.

„Rassi, Rassi!" Mariahino pronikavé a zoufalé volání rozřízlo to příšerné ticho, jež pohltilo zahradu. Svírala jeho ramena a usilovně jím třepala. „Vzbuď se!" vypískla. Její hlas se rozplynul do ztracena.

Divoký vlčák si klekl vedle ní a sáhl jí na rameno. „Co se stalo?"

Trhla sebou a zírala na něho velkýma ustrašenýma očima. „On se… zhroutil." Zajíkla se, dala si ruku před pusu, jako kdyby ta slova byla ještě horší než samotná realita. „Ach bože…"

Divoký vlčák sáhl starci na zápěstí. „Cítím puls," konstatoval. Vydechl úlevou. „Žije!"

Zaslechl, jak Mariah zavzlykala.

Stiskl jí něžně rameno a pak vzal Rasse do náruče. Stařík ovo tělo bylo bezvládné a bez života. Hlava mu spadla dozadu. „Přines přikrývku," požádal Mariah.

Seděla zkamenělá jako socha. Měla svěšenou hlavu, nepřítomný pohled a v klíně svírala chvějící se pěsti.

„Mariah!" zařval na ni.

Protože se jejích smyslů zmocnil strašlivý strach a hrůza, zaslechla Vlčákovo volání jakoby z povzdálí. S obrovským úsilím zvedla bradu. „Hm?"

„Utíkej pro nějakou přikrývku. Hned teď!"

Vyskočila na nohy a vystřelila směrem k domu. Vyběhla schody, přiřítila se do ložnice a strhla z postele přikrývku. Schumlala ji, přitiskla k hrudi, seběhla po schodech a pádila ven.

Rass ležel v bryčce na sedadle. Na hrudi měl zkřížené žilnaté ruce, které nejevily žádné známky života.

„Ach bože…" zamumlala přiškrceně a s hrůzou v očích Mariah. Zůstala stát. Přikrývka jí vypadla z bezvládných rukou a spadla na zem.

„Panebože, Mariah.“ Divoký vlčák sebral těžkou vlněnou přikrývku a hodil ji Jakeovi. Ten ji omotal kolem Rasse.

Pak Divoký vlčák vyšplhal na sedátko a práskl opratěmi. „Mariah, otevři vrata.“

Vrata.

To slovo jí projelo jako ostrý nůž. Celá se roztřásla, srdce jí začalo bít na poplach rozpálilo se jí hrdlo.

„Tak otevři ta zatracená vrata!“

Dokážeš to! Dokážeš otevřít vrata, Mariah. Uvidíš!

Váhavým krokem vyrazila k bráně. Dlouhá stříbrná závora zářila v měsíčním svitu jako meč. Tupě na ni zírala. Úplně jí ztuhly nohy, v uších jí zněl překotný tlukot srdce a rozbolela ji hlava. Na chvilku měla dojem, že se pozvrací.

No tak, Mariah…

Natáhla ruku. Prsty se jí třásly tak moc, že je nedokázala sevřít. Když se dotkla jejího ledového povrchu, který byl tak strašně cizí, zmocnila se jí panická hrůza. Okamžitě odtrhla ruku zpět.

Nemůže se jí dotknout, nedokáže ji otevřít! Ani kvůli Rassovi! *Ach bože, můj bože…*

Něco za ní zapraskalo. Zaslechla dupot kopyt a pod nohama se jí zachvěla země.

„Prr!“

Cleo se zastavila a bryčka příšerně zaskřípala. Všude kolem se zvedl prach. Divoký vlčák seskočil dolů a otevřel vrata. Potom vylezl zpátky nahoru. „Nasedni!“ zařval.

Mariah na něho upřela tupý pohled. Byla jako smyslů zbavená a nechápala, co po ní chce.

„Proboha, naskoč!“

Zakroutila hlavou a snažila se mu něco sdělit. Jenže hrůza jí sevřela hrdlo tak silně, že ze sebe nevydala ani hlásku. Místo slov z ní vyšlo slabé zasténání. Dusila se

zoufalstvím. Celé ty roky si to jenom namlouvala. Až teprve teď zjistila, že to byla lež! Myslela, že se jí nechce odejít. Nevěděla, že nemůže odejít, netušila, že je tak nemožná, neschopná a odporná…

Divoký vlčák se zamračil. „Mariah? Co se děje?“ Měla dojem, že jí praskne srdce. Zoufale se snažila nadechnout, ale nešlo to. „Já… já… nemůžu odejít.“

„Co tím chceš říct?“

Chtělo se jí ječet. Sebrala všechny síly a zakroutila hlavou. „Ne…nemůžu odejít z farmy!“

Divoký vlčák si pročísl vlasy a těžce povzdechl. „Zatraceně, o čem to mluvíš, Mariah? Tak vyskoč na tu zatracenou bryčku!“

Tentokrát ten výkřik v sobě neudržela. Vyrval se jí z hrdla a proťal večerní krajinu. Zařvala do noci jako zoufalé zraněné zvíře. „Já *nemůžu!* “ zakřičela s dlaněmi sevřenými v pěst.

„Mariah…“

„Jeď, tak zatraceně jeď!“ Zvedla k Vlčákovi hlavu a podívala se mu přes horkou slzavou clonu do tváře. „Pos… postarej se o něho, prosím…“ zaskučela žalostně. „Prosím, už nemám nikoho jiného kromě jeho…“

„Já vím, kde doktor bydlí,“ ozval se Jake ze zadního sedátka.

Divoký vlčák se na ni podíval ještě jednou a potom práskl opratěmi. Cleo se dala do pohybu. Kovová kola začala kvílet. Bryčka zahnula na polňačku a fičela směrem k městu.

Kapitola dvacátá

Mariah měla dojem, že ji tma sevřela do neviditelných kleští. Svíraly jí plíce a dusila se. S každým nadechnutím cítila ostrou bolest. Pulsovala jí celým tělem, bodala do srdce a trýznila nalomenou duši tak dlouho, až se zlomila.

Rass umírá. Rass, který ji držel za ruku, když byla malá holčička, a který jí utřel tisíce slz. Rass, jenž miloval přírodu a dokázal se radovat z obyčejného kousku křemene. Její tatínek.

„Ach, bože…“ zavzlykala přiškrceným hlasem a padla na kolena. Bryčka, jež se řítila po cestě, pomalu mizela v husté tmě. Kola křoupala po kamenech a Cleina kopyta duněla jako hromobití.

Najednou bylo ticho. Bryčka se ponořila do noci a všechny zvuky se rozplynuly jako horká pára nad hrncem. Zůstala úplně sama. Obklopovala ji jenom slepá a bolestivá prázdnota.

Měla by být u něho. Bože, měla by být s ním…

Zařvala. Křičela tak dlouho, až jí vyschlo v krku a až její bědování přešlo v patetické kvílení. Měla pocit, že se jí špičaté laťky od dřevěného plotu tiše vysmívají.

Nenáviděla se. Zakryla si dlaní ústa a vypotácela se nahoru. Když vstávala, šlápla si na sukni, zakopla a spadla na plot. Dřevo zaskřípalo a prohnulo se. Ostré hroty latěk se jí zabořily do rukou a rozdrásaly jí dlaně.

Klesla pod tíhou vlastní viny a hanby na kolena. Svěsila hlavu. Připadala si zbytečná a neschopná.

Zradila jsem tě, Rassi. Ach bože, nechala jsem tě v tom samotného…

V hrdle jí uvázl přidušený vzlykot.

Bože, prosím, nech ho žít. Prosím…

Vzpomněla si na dnešní odpoledne, kdy se bezstarostně domnívala, že mají s Rassem spoustu času na to, aby si mohli pořádně promluvit. Nepověděla mu, co měla na srdci, nepronesla slova, která potřeboval slyšet. Bála se. A teď měl kousek před smrtí… nebo je možná po smrti… a ona mu nikdy neřekla, že ho má ráda.

Bože, jak ho má ráda…

Srdce jí pukalo žalem. Chvěla se, bylo jí nanic a strašně… ale strašně se bála.

Nevěděla, co má dělat, netušila, jak se zbavit těch hrozných emocí. Ochromily jí duši a pevně ji držely v ocelových spárech. Ovládla ji hysterie. Sápala se na ni ze všech stran a pronikala do každičkého kousku jejího těla.

Znovu zaječela. Ale tentokrát se jí z hrdla ozvalo jenom přidušené zakvílení.

Ach bože, BOŽE, BOŽE…

Zavřela oči a svezla se na studenou nemilosrdnou zem. Zabořila tvář do trávy a pak se schoulila do klubíčka. Ležela tam, lapala po dechu a zoufale se snažila vyplakat.

A čekala, až otec přijde domů.

Bryčka zastavila před domem doktora Shermana. Jake vyskočil ze zadního sedátka a rozběhl se po cestičce. Potom začal bouchat pěstí do dveří. Nikdo se neozval.

Přepadla jej panická hrůza a rozklepala se mu strachy kolena. Zabušil ještě víc. „Doktore… doktore, jste doma?“

Dveře se konečně otevřely. Objevil se v nich shrbený, brýlatý starý pán s šedivými vlasy. Usmál se na Jakea. „Ano? Kdo jsi?“

Jake ukázal prstem k bryčce, u níž postával Divoký vlčák, který držel v náručí bezvládného Rasse. „Přivezli jsme Rasse Throckmortona. Je…“ Jakeovi přeskočil hlas a do očí se mu nahrnuly horké slzy.

Doktor Sherman se narovnal. „Rychle ho přineste sem!“

Divoký vlčák si pospíšil a následoval doktora Shermana do ložnice, která se nacházela v zadní části domu.

„Položte ho,“ nařídil doktor a sáhl po černé kožené tašce.

Divoký vlčák jemně položil Rasse na postel, potom se nad něj sklonil a zadíval se na jeho voskově bledý obličej. „Nevzdávejte to. Nevzdávejte…“

„Když dovolíte,“ požádal doktor a nasadil si okolo krku stetoskop. „Na kamnech je káva. Klidně si poslužte.“ Podíval se na Jakea vlídnýma a starostlivýma očima. „Čeká nás dlouhá noc.“

Jake se dovlekl do obývacího pokoje. Takovou noc už kdysi zažil. A ne jenom jednu. Snažil se odtrhnout myšlenky od trýznivých vzpomínek, které mu hryzaly mysl jako nenažraní červi. Ztratil ty nejdražší… dědu i maminku. Když to na ně přišlo, nedožili se ani rána. Ani rána…

Do očí mu vhrkly slzy a začaly mu stékat po tvářích. Dopotácel se ke kožené pohovce, zhroutil se na ni a zabořil tvář do dlaní. Hlavou se mu začaly honit myšlenky a záblesky z minulosti, které s sebou přinesly další vodopád slz.

Jenom jsem myslel, že bys mohl mít hlad…

Když nechce hora k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře…

V tom případě ses rozhodně narodil proto, abys žil na jablečné farmě. A upřímný návrh Mariah: *Na téhle farmě.*

Byli k němu tak strašně hodní a štědří a nechtěli nic jiného, než aby se u nich cítil jako doma. Připadalo mu, že má znovu rodinu, o niž přišel, když zemřela matka. Rass se stal jeho dědečkem, kterého nikdy pořádně neměl. Na rozdíl od Jacoba Vanderstaye se k němu

choval přátelsky, láskyplně a vlídně. Neuměl se rozzlobit a nikdy se ničeho nedomáhal. Byl mu dědou, jenž dokázal milovat, smát se a rozdávat se.

„Bože, prosím," zanaříkal a polkl slané slzy. „Prosím, ještě si ho neber…" Ta slova však vyzněla naprázdno, protože z nich nevyzařovala ani malinká jiskra naděje. Tuhle prosbu už několikrát vyslovil a věděl, že je naprosto zbytečná. Bůh na ni za těchto okolností téměř nikdy neodpovídal.

Zavřel oči. Slzy se mu řinuly po tvářích přímo ke koutkům úst. Měly hořkou chuť, která zaváněla beznadějí a bezmocností. V životě se necítil tak strašně opuštěný. A přitom seděl vedle svého otce.

„Mám ti donést šálek kávy, chlapče?"

Jake zvedl hlavu, protože se v něm vzedmula vlna zlosti. Rozhněval se na muže, který mu byl a zároveň nebyl otcem. „Neříkej mi chlapče. Jmenuju se Jake."

Divoký vlčák si pomalu dřepl před Jakea. „Otec na mě takhle vždycky volal. Je to asi hloupý zlozvyk. Promiň."

Jakeův iracionální vztek zmizel stejně rychle, jak přišel. Znovu si připadal opuštěný a prázdný Sklesle přepadl dopředu. Lokty mu třískly o kolena, dal si tvář do zpocených dlaní a začal se kolébat.

Divoký vlčák natáhl ruku a stiskl mu jemně rameno. Dotkl se jej s takovou něhou, až si Jake myslel, že se mu to jenom zdálo. Ale nezdálo.

„Uvidíš, že bude v pořádku, Jakeu. Je to silný chlap."

Jake pomalu zvedl hlavu a upřel uslzené oči na Divokého vlčáka. Vypadal jako blonďatá a opálená šmouha. V tom okamžiku nevěděl, jestli pláče kvůli Rassovi nebo kvůli sobě.

Jeho otec se ho dotkl a utěšil ho. Skousl si spodní ret, aby se mu tolik netřepal. Spousta lidí by se domnívala, že nešlo o nic jiného než o bezvýznamný stisk, ale pro Jakea tohle sevření znamenalo strašně moc. Otec mu dal jasně najevo, že mu není lhostejný… aspoň trošičku.

Těžce polkl.

Divoký vlčák pomalu odtáhl ruku. Ten krásný okamžik se rozplynul jako nádherný sen.

Jake se rychle narovnal, aby prodloužil ten jedinečný fyzický kontakt. Právě tady, na staré pohovce, se smrtí v zádech a s tragickými vzpomínkami, konečně dostal odvahu. Chtěl poznat svého otce.

Musel se zeptat dřív, než ztratí kuráž. „Jaký byl tvůj otec?“

Divoký vlčák překvapeně zamrkal. „Nevím.“

Jake to ale nehodlal vzdát. „Jsi jako on?“

Vlčákovi se v očích mihlo něco temného. Vstal a poodešel od Jakea. Sklopil zrak a zíral na luxusní orientální koberec, po kterém šlapaly jeho bosé nohy. „Jo,“ poznamenal po krátkém odmlčení. „Asi budu jako on.“

„Ty se máš,“ dodal tiše Jake.

Divoký vlčák se k němu otočil. „Proč?“

Jake se snažil zachovat klid. Bylo to však mnohem těžší, než si myslel. „Aspoň jsi otce poznal. Můj otec utekl od maminky ještě předtím, než jsem se narodil.“

Divoký vlčák se soucitně a posmutněle pousmál. „Můj otec od nás taky odešel.“ Pomalu přešel k pohovce, posadil se vedle Jakea a natáhl před sebe dlouhé nohy.

„Ty bys utekl od svého vlastního dítěte?“ Jakeovi ta otázka úplně vyrazila dech. Nemohl uvěřit, že se na ni zeptal, ale teď, když to konečně udělal, se mu nedočkavostí rozklepaly ruce. *Možná mu Divoký vlčák řekne to, co chtěl vždycky slyšet…, možná se dozví, že si přál celý život dítě… syna… a že by od něho nikdy neutekl.*

Divoký vlčák se opřel. Pohovka vzdorovitě zavrzala. „Věř nebo nevěř, už jsem nad tím taky uvažoval. Když jsem měl o pár let míň, moc jsem toužil po dětech. Myslím, že bych byl dobrý otec.“ Zasmál se a zakroutil hlavou. „Ale pak jsem z toho vyrostl.“

„Jak to myslíš?“

„Je to jednoduché, Jakeu. Správný otec musí být vždycky doma, jenže já nikde nevydržím.“

„Copak ses nepokusil ani jednou někde usadit?“

Divoký vlčák odtrhl od Jakea oči, obrátil se a upřel zrak na červenou vytapetovanou zeď, která stála před nimi. Otevřel pusu. Rychle ji zavřel.

„Odpovíš mi?“

Divoký vlčák se nucené usmál. „To je ale hloupá otázka. Už jsem ti pověděl, že na jednom místě nevydržím. Aspoň jsem upřímný… otec nám vždycky jenom lhal. Tvrdil, že od nás nikdy neodejde, ale nakonec se sebral a práskl do bot. Já, na rozdíl od něho, nikdy nelžu.“

Jakeovi se úzkostí sevřelo srdce. „To máš pravdu.“

„Když jsem si uvědomil, že je ze mě obyčejný tulák, nezodpovědný darmošlap a já nevím co ještě, tak jsem se rozhodl, že dítě nechci.“

„Ani teď bys ho nechtěl?“ zeptal se tak potichu, že se málem neslyšel.

„Ne, líbí se mi žít tak, jak žiju. Jdu, kam se mi zachce, a dělám to, na co mám právě chuť. Jsem svobodný a volný jako pták. Jednou to pochopíš.“

Jake zakroutil hlavou. „Jsem na cestách už několik měsíců a už mě to nebaví. Potřebuju domov.“ Koukl na otce. Zadíval se do jeho šedých očí a snažil se jej pochopit. „Když putuju, cítím se hrozně opuštěný.“

Než stačil Divoký vlčák odpovědět, otevřely se dveře. Doktor Sherman se vybelhal z ložnice a vešel do obývacího pokoje. Zabořil se do velkého, silně očalouněného křesla, které stálo naproti nim.

Jake ztuhl a upřel na doktora oči. *Prosím, Bože, ať je v pořádku… prosím…*

Lékař si sundal brýle, položil si je na stehno a promnul si kořen nosu.

Divoký vlčák se předklonil. „Jak je na tom, doktore?“

Sherman hluboce a sklíčeně povzdechl. „Moc dobře ne. Prodělal mrtvici. Jeho levá část těla je částečně ochrnutá

a navíc upadl do hlubokého bezvědomí. Říká se tomu koma.“

Jake měl dojem, že omdlí. Z pevně sevřených rtů mu vyklouzlo tiché zasténání. Divoký vlčák ho znovu stiskl. Ten konejšivý dotek ho uklidnil a hodil mu záchranný pás do moře žalu, ve kterém se zmítal.

„Nemůžete mu nějak pomoct?“

Doktor zakroutil hlavou. „Před několika dny jsem s Rassem hovořil. Necítil se dobře. Prý měl tyhle příznaky už hezky dlouhou dobu. Věděl, že to jednou přijde. Chtěl… chtěl zemřít doma.“

Jakeovi se obrátil svět vzhůru nohama. Zavřel oči a kroutil nevěřícně hlavou.

„Kolik má ještě času?“ zeptal se Divoký vlčák.

„Kdo ví. Možná týden, možná den.“

„Ale někdy se přece stanou zázraky,“ podotkl Jake tichým hlasem a dychtivě čekal, že mu doktor přikývne. Nepřikývl.

Divoký vlčák se na hocha smutně usmál. Jakeovi bylo okamžitě jasné, že otec nevěří na zázraky stejně jako on. „Musíš v ně alespoň doufat, Jakeu. Rass teď potřebuje někoho, kdo věří na zázraky.“ Potom se otočil k lékaři. „Co pro něho můžeme udělat?“

Doktor vytáhl z kapsy od košile složený kousek papíru. „Napsal jsem vám seznam.“ Podal jej Divokému vlčákovi. Ten ho rychle přejel očima a znovu se zadíval na doktora.

„Nic víc?“

„Mám takový dojem, že Mariah vůbec netuší, že je nemocný. Rass jí nechtěl ublížit. Doktor si znovu promnul kořen nosu a na krátkou chvilku zavřel oči. „Bude to pro ní velká rána. Nemá na světě už vůbec nikoho.“

Jake se najednou narovnal. Uvnitř zasmušilé duše mu probleskla malá jiskřička naděje. *Má přece mě.* Chtěl ta slůvka zařvat na celé kolo, snažil se za všech sil, ale měl

tak stažené hrdlo, že ze sebe vydal jen beznadějný chrapot.

„S něčím takovým nikdo nikdy nepočítá," pokračoval doktor, „a Mariah je velmi… křehká. Škoda, že nemá někoho, kdo by se o ni postaral. Rass by si to určitě přál."

Jake otevřel pusu a chtěl říct *já se o ni postarám***,** ale nestihl to. Někdo byl rychlejší než on.

„Já se o ni postarám," pronesl Divoký vlčák.

Jake vyvalil kukadla a s úžasem pohlédl na otce.

Divoký vlčák seděl shrbeně vedle něho, lokty měl opřené o pokrčená kolena a díval se na doktora. Z očí mu vyzařovalo obrovské odhodlání. Myslel to opravdu vážně. *Postará* se o Mariah.

Jake zavrtěl hlavou. Kdyby nebyl tak strašně zoufalý kvůli Rassovi, tak by se určitě usmál. Ten nečekaný závazek, který otec učinil vůči Mariah, něco znamenal. Něco velkého.

Ale Jake neměl ponětí co.

Mariah zaslechla na dvorku bryčku. Vystřelila z postele, seběhla rychle po schodech, prolétla s rozevlátými vlasy kuchyní a přiřítila se na tmavou terasu.

Divoký vlčák přitáhl opratě a donutil Cleo zastavil. Ozvalo se skřípání kol.

Nepodívala se na něho. Stála tam jako přikovaná a křečovitě svírala ruce u pasu. „Je mrtvý, že?"

„Ne… není mrtvý."

Mariah zvedla k Divokému vlčákovi vlhké oči, ve kterých se zaleskla naděje. Rozevřela prsty a svěsila ruce podél těla. „Je v pořádku?"

Divoký vlčák sklopil hlavu a její jiskřička naděje se roztříštila na milion kousků. Bolest nad ztrátou nadějné chvilky byla mnohem větší než trýznivé hodiny čekání, které strávila v přesvědčení, že otec zemřel. „Co se mu stalo?" zeptala se nepřítomně.

Divoký vlčák na ni smutně pohlédl. „Má připravenou postel?“ zeptal se tiše.

Přikývla. Strach a zoufalství jí sevřelo hruď, pohltilo srdce a stáhlo hrdlo. V uších jí bušil hlasitě tep a žaludek se jí obrátil vzhůru nohama. Šly na ní mdloby. Nechybělo moc, aby nad sebou ztratila kontrolu. Rychle se nadechla a sebrala se.

Divoký vlčák seskočil z bryčky a vzal Rasse do náruče. Hlava mu spadla dozadu a bledé ruce mu sklouzly z těla.

Mariah zalapala po dechu, když ho uviděla. Vypadal tak vyčerpaně a pobledle! Otec, o kterého se mohla vždycky opřít a jenž překypoval zdravím a vitalitou, najednou zestárl, mizel před očima… a umíral.

Jake slezl dolů a kráčel k ní. Oči měl červené od pláče a byl bledý jako křída. Rty, jež tiskl pevně k sobě, se mu chvěly strachem.

Cítila s ním, věděla, že je stejně tak zoufalý jako ona a že se jeho mladistvá duše snaží ze všech sil o to, aby nepropukl v pláč. Někde uvnitř zaslechla hlas ženy, jíž byla před několika hodinami, a který ji nabádal, aby ho nějak ukonejšila. Neposlechla ho, protože to nešlo. Nedokázala to. Její duše zela prázdnotou a nemohla tomu mladému chlapci, který potřeboval útěchu, nabídnout vůbec nic.

Posmutněla nad svou vlastní slabostí a odtrhla pohled od Jakeových uplakaných očí.

Divoký vlčák zhoupl Rasse něžně v náručí a vydal se ke schodům na terasu. Zastavil se vedle Mariah a upřel na ni oči plné něhy a pochopení. „Pojď, dáme ho do postele.“

Chtěla přikývnout, ale i tak jednoduchý pohyb se zdál být nad rámec jejích sil.

„Jakeu,“ zavolal Divoký vlčák, „přines džbán s teplou vodou, žínku a lžičku. Doktor povídal, že má pít tekutiny, dokud může.“

Mariah věděla, že by mu měla být vděčná za to, že na sebe bere veškerou odpovědnost, ale byla tak otupělá a zoufalá, že necítila vůbec nic.

„Ukaž mi cestu," pobídl ji jemně.

Odvrátila se od něho, klopýtla o schodek a zachytila se o rozviklané zábradlí. Šel pomalu za ní. Staré rozvrzané schody duněly pod jeho jistými kroky.

Najednou se před ní objevila temná chodba. Zírala ustrašeně do tmy a přinutila se pokračovat v chůzi. Při každém krůčku se jí svíral žaludek. Chvěly se jí prsty a vyschlo jí v krku.

Konečně se vynořily zavřené dveře. Vedly do otcovy ložnice, ve které kdysi spávala i matka. Ta místnost patřila jenom *jim.* Byla jejich útočištěm a místem odpočinku. Nechtěla do ní vstoupit, nechtěla tam uložit umírajícího otce a předstírat, že všechno bude zase v pořádku.

S roztřesenými prsty sáhla na kliku a otevřela dveře. Tmavě modrý koberec se koupal ve stříbrném měsíčním svitu, jenž proudil do pokoje skrze bílé krajkované záclony. U jedné stěny stála postel, jež byla zahalená do stínu. Uprostřed ležela černá přikrývka, pod kterou prosvítalo bílé prostěradlo.

Celá ztuhlá vstoupila do místnosti a nervózně sepnula ruce. V tiché stinné ložnici se mísila vůně vypraného ložního prádla, olejové lampy a… levandule.

Když ucítila levanduli, podlomila se jí kolena. To není možné, řekla si. Musí jít o výplod její vlastní fantazie.

Rozsvítila dvě lampy, odkráčela k posteli a odhodila přikrývku. Tmavou místností se linulo pronikavé aroma hořícího oleje, jenž pohltil nepochopitelnou vůni levandule.

Divoký vlčák ji následoval do pokoje a položil Rasse na postel. Sklonil se nad něj a přitáhl mu k hrudi přikrývku, jejíž konce mu pak opatrně zastrčil pod tělo.

Teprve teď se Mariah pořádně podívala na otce. Zlaté světlo lampy jej zahalilo do jantarového… téměř éterického…roucha, ale nevneslo ani špetku barvy do jeho propadlých namodralých tváří. Pod víčky se mu rýsovaly tmavé fleky, které mu do tváře vnášely vyzáblý a smrtelný výraz. Kdysi růžové rty se proměnily v úzkou šedou čáru, která téměř splývala se zesinalou ochablou kůží.

Zatočila se jí hlava. Chytila se sloupku postele, aby náhodou neupadla.

Divoký vlčák stál okamžitě vedle ní. Omotal ruku kolem jejích ramen a přitáhl ji k sobě. Když se přitiskla k Vlčákovu teplému tělu, ucítila, jak jí taje ledová duše.

Unaveně povzdechla a bezvládně se o něho opřela. Divoký vlčák sáhl po křesle, jež stálo pod oknem, a přitáhl jej k posteli. Pak se společně posadili.

„Mariah?“

Trhla sebou, protože nechtěla slyšet to, co se jí chystal říct. Navlhčila si suché rty a zírala na dřevěnou podlahu. „Ano?“

Divoký vlčák tiše povzdechl. „Je v komatu.“

Přikývla a měla dojem, že odešla z místnosti. Zdálo se jí, že má v těle cizí osobu, která pohybuje jejími údy, pokyvuje hlavou a mluví místo ní. Byla prázdná. Vyprchaly z ní všechny city a zbyl po nich jenom ledový chlad. Věděla, co jí poví. Už si to kdysi vyslechla. „Hm.“

Slyšela, jak polkl. „Doktor Sherman konstatoval, že… se jeho stav nezlepší.“

„Určitě se mýlí,“ přesvědčovala ho. Ale místo sebejistého výroku jí vyšlo z úst jen slabé zašeptání.

„Třeba ano,“ poznamenal tiše.

Do očí se jí nahrnuly slzy. „Třeba… třeba se stane nějaký zázrak,“ dodala ochraptělým hlasem.

„Ty věříš na zázraky?“

Ta otázka ji téměř srazila na kolena. Shrbila se a svěsila hlavu. Najednou se cítila strašně křehká a zranitelná.

„Ne.“

„Pan doktor říkal, že už nemá moc času.“

Kousla se do rtu a držela se, jak nejlíp to jenom uměla. „Kolik mu zbývá?“.

„Možná týden… možná pár hodin.“ Chytil ji za ruce. „Musíš se s ním rozloučit.“

Náhle se k němu otočila a poprvé od okamžiku, co přišli do ložnice, se mu podívala do tváře. Nechápal, nikdo ji nechápal. Dusila ji samota a smutek… jejich ledové paťáty se jí sápaly po hrdle. „Myslíš, že to pomůže?“ zeptala se s hořkostí v hlase, jež nedokázala nijak potlačit. „Říct mu sbohem?“

„Nic jiného ti nezbývá.“

Když to dopověděl, vydala ze sebe krátký bolestný vzdech. „Ach bože,“ zašeptala. Měla dojem, že ji někdo zašlapal do země a vytrhl z hrudi srdce. Bála se. Strašně se bála. „Nemůžu… nemůžu ztratit i Rasse… nechci mu říct sbohem!“ Slzy jí spalovaly oči a zaplavily celé hrdlo. Hlava jí praskala nesnesitelnou bolestí. „Nechci!“

Pohladil ji něžně po vlasech. „Kéž bych našel slova, kterými tě utěšit, Mariah.“

Vlčákova soucitná věta se jí nijak nedotkla, nic v ní neprobudila. Zanechala ji stejně prázdnou a ledovou jako předtím. „Nikdo mě nedokáže utěšit.“

„Já vím,“ odpověděl a ona vycítila, že ji chápe a že už viděl umírat blízkého člověka, kterého miloval. Objal ji a přitiskl k sobě. „Neboj, jsem u tebe.“

Zatím.

I když to slovo nezaznělo, bylo to, jako kdyby ho vyslovil nahlas.

Zatím je s ní. Ale brzy odejde nejenom on, ale i Rass s Jakem a ona zůstane sama. Úplně sama. Svěsila hlavu a přála si, aby se mohla vyplakat.

Kapitola dvacátá první

Divoký vlčák stál v otevřených dveřích. Místnost se koupala ve světle… Mariah strhla všechny záclony a rozsvítila každou lampu. Ale ani zlatá záře nedokázala vyhnat ledovou smrt a nezahřála propadlé a studené tváře muže, jenž ležel bez hnutí ve velké posteli.

Na Vlčáka dolehl trýznivý smutek. Sevřela se mu hruď, až nemohl dýchat. V očích ho začaly pálit slzy a ty pak proměnily osvícený pokoj v jednu obrovskou zlatou šmouhu. Zamrkal. Nestyděl se za svůj žal. Rozostřená ložnice se mu za malou chvíli vrátila do původní podoby. To, co uviděl a uslyšel, mu ale znovu zlomilo srdce.

Mariah seděla v křesle, jež předtím přisunula k posteli. Lehce se nakláněla a svírala v drobné dlani otcovu žilnatou a kostnatou ruku. V druhé ruce držela básnickou sbírku. Pokojem se nesl její tichý hlas:

„*Můj život už mi nepatří, poslední jeho hodiny se rozplynuly jako pomíjivý sen, a až přijde nový den, zůstanou vám jen vzpomínky…***“**

Položila knihu a sklonila hlavu.

Když Divoký vlčák spatřil její smutek a zlomenou duši, rozbolela jej stará zapomenutá rána, jež mu kdysi zasáhla srdce. Čelil naprosté bezmocnosti, která se mu jenom párkrát za život postavila do cesty. Poslední dva dny nespustil Mariah z očí, stál mlčky ve dveřích a přál si… jak moc si přál…, aby jí mohl nějak pomoct.

Ale ona o jeho podporu nestála. Pořád seděla vedle postele, držela otce za ruku a předčítala mu básně. Někdy… velice zřídka… přestala číst a začala na něho mluvit.

Nehovořila o ničem důležitém, nemluvila o zoufalství a samotě, jež prožívala, ale o počasí, o farmě a přicházející zimě.

Jen málokdy položila knihu a téměř nikdy nesklonila hlavu jako právě teď.

Už několik dní se od něho ani na krok nehnula. Nejedla, skoro vůbec nespala a seděla bez hnutí. Její smutek se podobal těžkému šedému mraku, jenž jí ležel na ramenou, táhl ji k zemi a pomalu z ní vysával barvu, všechnu sílu a životní elán.

Ani jednou nezaslechl, že by se modlila.

Teprve teď si všiml, jak se na ní podepsaly všechny ty probdělé noci. Byla unavená a průsvitná jako papír. Pokožka ztratila krémový nádech a místo zdravého ruměnce měla zsinalé tváře. Oči, ze kterých kdysi sálal optimismus, se dívaly nepřítomným a prázdným pohledem.

Její žal se ho dotkl víc, než si vůbec představoval. Trpěl, protože trpěla ona. Chtěl se k ní rozběhnout, sevřít ji do náruče a přitisknout k sobě.

Jenže ona by mu nedovolila, aby ji utišil. Zklamaně si povzdechl a zaklepal na zeď.

„Mariah, přinesl jsem ti něco k jídlu.“

Nepodívala se na něho. „Nemám hlad,“ řekla monotónním hlasem, který byl bez života stejně jako její rozcuchané vlasy.

„Musíš něco jíst,“ poznamenal unaveným hlasem a hned si uvědomil, že tuhle bitvu prohrál.

Položila rozevřenou knihu obalem nahoru na polštářek vedle sebe a otočila se k lavoru. Ponořila ruce do vlažné vody, vytáhla z ní žínku a řádně ji vyždímala. Po zápěstí jí začaly téct pramínky čiré tekutiny. Potom chytila vlhkou látku a opatrně jí poklepala otcova svěšená ústa.

Divoký vlčák pro ni neexistoval.

Zklamaně si prohlédl její sklíčený obličej. Ze všech sil se snažila udržet sebekontrolu a nezlomnou vůli. Ale

nešlo to. Když se podívala na otce, všiml si, že se jí chvěje spodní ret. A když mu něžně omývala tvář, třásly se jí ruce.

Krvácelo mu srdce, když viděl, jak se zoufale pokouší o nemožné. Tušil, jak se asi cítila, a věděl, jak to má člověk těžké, když ztratí naději a víru. Na stejné židli už také jednou seděl. Bezmocný a opuštěný se díval, jak mu matka chřadne před očima a umírá.

Chtěl jí říct, že ji chápe a že není sama. Ale neposlouchala by ho a ani by se na něj nepodívala.

Věděl proč a rozuměl. Když bolest pohltí celou duši i tělo a člověk nemůže nic jiného než bezradně přihlížet, tak je laskavost… jakákoliv laskavost… naprosto nesnesitelná. Děsila se dobrosrdečnosti a útěchy a nechtěla podlehnout soucitu… ani na vteřinu, protože se bála, že by spadla do propasti smutku, ze kterého by se už nikdy nedostala ven.

Promnul si kořen nosu. Musí jí nějak pomoct. Něco…

„Panebože.“

Otevřel oči. „Co se děje?“

„On se pohnul!“

Divoký vlčák skočil do místnosti a přiběhl k ní.

Oběma rukama sevřela otcovu dlaň. „Rassi? Rassi?“

Rass tiše zasténal. Jeho oční víčka se zachvěla.

„Rassi, jsem u tebe. Já, Mariah, a Divoký vlčák. Jsme s tebou.“

Znovu zaúpěl a přejel si jazykem zuby. Neuvěřitelně pomalu začal otvírat oči. „Mariah?“ vysoukal ze sebe slabým skřípavým hlasem.

„Jsem u tebe, Rassi. Vedle tebe.“ Stiskla mu ruku.

Zamračil se a pokusil se zaostřit oči. „Divoký vlčák… jsi to ty?“

Divoký vlčák se v ten moment nezmohl ani na jediné slovo. Hrdlo se mu sevřelo dojetím. „Ano, jsem to já, Rassi.“

Rassovy namodralé unavené rty se lehounce pousmály. „Ať se propadnu…“

„Rassi, musíš něco sníst…“ začala Mariah.

Rass pomalu zvedl zdravou ruku a lehce jí mávnul. „Jídlo už mi nepomůže.“

Zalapala po dechu. „Rassi, nesmíš…“

„Chci si sednout na houpačku,“ pokračoval zastřeným mdlým hlasem. „Musím se ještě jednou podívat na večerní oblohu.“

Mariah se rozechvěle nadechla. „Takhle nemluv!“

Rass pootočil hlavu a upřel na Divokého vlčáka smutné a uslzené modré oči. „Odneseš mě na houpačku?“

Divoký vlčák měl na krajíčku. Rass vypadal tak seschle a unaveně… Jako by to ani nebyl on. „Samozřejmě.“

Sklonil se a vzal starce do náruče. Potom ho zdvihl. Zdál se mu lehký jako pírko.

„Hned za vámi přijdu,“ pronesla Mariah.

Divoký vlčák přikývl. Pak stařík opatrně odnesl po schodech dolů.

Mariah se objevila na terase o minutu později. Držela polštáře a přikrývky. Přitáhla k houpačce čalouněnou stoličku a udělala z nich provizorní postel.

Divoký vlčák Rasse opatrně položil.

„Mariah, sedni si vedle mě,“ požádal ji sípavým a unaveným hlasem.

Mariah si přisedla k otci. Opřel se o ni a ona omotala ruce kolem jeho křehkého těla. V pololeže se pak společně houpali tam a zpět. Nocí se neslo slabé skřípání.

Rass upřel na Divokého vlčáka smutné moudré oči. Vlčákovi ten pohled vyrazil dech. Spatřil jej totiž v matčiných očích těsně předtím, než zemřela.

„Běž pro Jakea…“

Divoký vlčák těžce polkl. Pukalo mu žalem srdce. „Jistě,“ zachraptěl. Chvíli počkal, protože se bál odejít, ale potom se pomalu otočil a odkráčel pryč. Věděl, kde chlapce najde. Když před dvěma dny přivezli Rasse

domů, Jake zalezl do stodoly a zůstal uvnitř. Seděl tam ve tmě a mlčky se kolébal z jedné strany na druhou.

Mariah sledovala Divokého vlčáka. Když zmizel, stiskla otce ještě víc. „Já jsem věděla, že se ke mně vrátíš. Já jsem věděla…“

„Musíš být silná,“ přerušil ji zadýchaně otec.

Ztuhla. „Ale já tě nedám…“

Zakašlal. „Umírám, bublinko…“

Do očí jí vhrkly horké slzy. Zakroutila hlavou. „Ne, Rassi. Ne.“

Unaveně povzdechl a podíval se na ni. Z jeho uslzených modrých očí vyzařoval smutek, jenž ji deprimoval a ničil.

„Musíš se s tím smířit, Mariah. Nemůžeš před tím nikam utéct ani se schovat.“

Zatřásla hlavou. „Neříkej… neříkej takové věci.

Prosím.“

„Udělal jsem chybu, že jsem tě tak dlouho ukrýval pod ochrannými křídly, Mariah. Já i maminka… strašně moc jsme tě milovali. Bolelo nás srdce, když jsme tě slyšeli brečet.“ Zavřel oči. Zpod řas mu začaly vytékat slzy a řinuly se mu po popelavě šedých tváří. „A proto jsme ti zakázali plakat. Promiň mi to.“

„Prosím, neomlouvej se,“ žádala ho tiše. „Prosím tě…“

Otevřel oči a podíval se na ni. Z pohledu mu vyzařovala bolest, smutek a lítost. Vybavila si okamžiky, kdy ji mlčky hladil svýma starostlivýma otcovskýma očima. Zlomilo jí to srdce.

Vždycky jí byl oporou. Dokonce i tehdy, když se chovala hloupě a odmítala s ním komunikovat. Nedovedla si představit, že by měla žít bez něho…

„Mám tě moc rád, bublinko.“

Chtělo se jí plakat jak nikdy předtím. „Já tě mám taky moc ráda… tatínku. Prosím tě, neopouštěj mě.“

Mdle se na ni usmál. „Takhle jsi mi neřekla už hezkou řádku let.“

,,Já vím a teď mě to hrozně mrzí.“

„Ach, bublinko,“ pokračoval tiše. Pomalu k ní vztáhl roztřesenou ruku a dotkl se její zarudlé tváře. Rassova průsvitná dlaň byla suchá jako papír. „Jak vlastně začíná bolest?“

Zakroutila hlavou, protože nevěděla.

Dlouhou dobu se pak dívali mlčky na sebe. Tlumené zvuky noci se postupně vytratily a místo nich se do ticha začal rozléhat pravidelný skřípot houpačky a jejich rozrušený dech. Měsíční svit postříbřil celou farmu a zahalil bezlisté keře vistárie perleťově modrým závojem.

Mariah si náhle uvědomila, že tatínek už tady nebude, až vistárie zase pokvete. Udělalo se jí špatně.

Jejich mlčení přerušily křupající kroky, které vytrhly Mariah z rozjímání. Zvedla hlavu a všimla si Jakea a Divokého vlčáka, jak stojí na spodním schodku.

„Rassi,“ zašeptal Jake s respektem v hlase.

Rass se smutně pousmál. „Jakeu.“ Potom sklopil zrak na Divokého vlčáka. „Odneseš mě nahoru? Už se cítím unavený.“

Divoký vlčák vystoupal po schodech na terasu, vzal stařík do náruče a odnesl ho zpět do postele.

Mariah a Jake šli za nimi celou cestu v závěsu. Oba dva se ze všech sil snažili být stateční.

„Jakeu, pojď,“ pronesl Rass a unaveně mávl pravou rukou. Otočil se k Mariah a Divokému vlčákovi. „Nechte nás chvíli o samotě.“

Mariah upřela na otce prosebný pohled. *Chci ti toho ještě tolik říct. Co když nebudeme mít čas?*

„Neboj, budeme,“ poznamenal, jako kdyby jí četl myšlenky. „Teď už ale jdi.“

Rass se pohodlně usadil do hromady polštářů a vydechl úlevou. Vydal ze sebe ohromné množství energie, než se trochu sebral. Nechtěl vypadat bezmocně a povadle.

Bolelo ho celé tělo… dokonce i samotné dýchání… a měl sucho v ústech. Ochrnutá levá polovina těla jej táhla k zemi jako kámen. Zavřel oči a na chvíli si odpočinul.

Nebyl si jistý, jestli si náhodou nezdříml. Se vší silou otevřel oči a zjistil, že je vedle něho Jake. Stál u postele a zíral na něho smutnými uplakanými kukadly.

„Rassi.“

„Jakeu.“ Stařík vyslovil chlapcovo jméno s otcovskou láskou a něhou. „Chtěl jsem se rozloučit.“

Jakeovi se do očí nahrnuly slzy. Jedna po druhé mu sklouzly po řasách a stékaly dolů po tváři. „Nechci, abys odešel.“

Rassovi se sevřelo srdce. Rozplakal se. Po spáncích se mu začaly řinout horké slzy. „Jakeu, nemáme příliš mnoho času. Jsem moc unavený.“ Pokynul mu, aby přistoupil blíž. „Pojď ke mně.“

Jake si klekl vedle postele a podíval se na Rasse. „On je tvůj tatínek, že?“

Jake se na něho smutně pousmál a pověděl rozechvělým hlasem: „Jak mě vůbec mohlo napadnout, že to před vámi utajím.“

Rass mu toho chtěl tolik říct, ale už na to neměl dostatek sil. Jeho vůle žít začala pomalu pohasínat. „Vyjdi s pravdou ven, Jakeu. Je to tvoje jediná naděje.“

„Asi máte pravdu.“

Rass se zkroutil bolestí. Trhl sebou a sebral všechny síly, aby mohl pokračovat. „Mariah jsem dovolil, aby v sobě všechno dusila, ale tobě to nedovolím. Pověz taťkovi pravdu nebo… nebo tě budu celý život strašit.“

Jake se pokusil o úsměv. „Dobře.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Rass vztáhl ruku a s vypětím všech sil se dotkl Jakeovy tváře. „Mám tě moc rád, synku.“

Jake propukl v pláč. Slzičky se mu kutálely po bledých tvářích jako stříbrné perly. Sklonil hlavu a zabořil čelo do

nadýchaných přikrývek vedle Rasse. „Já vás mám taky moc rád, Rassi.“

Rass se chystal ještě něco dodat, ale než to stačil vyslovit, zapomněl, co chtěl vlastně říct. Znovu ho rozbolela prsa. V uších mu duněl tlukot srdce a do levé ruky mu vystřelila trýznivá bolest, jež mu nakonec uvízla v zápěstí a prstech.

„Běž pro Mariah,“ zalapal po dechu.

Rassovi se zdálo, že se ponořil do postele. Klesal níž a níž. Měl pocit, jako by ho pod kůží bodalo tisíc horkých jehel. Vznášel se a zároveň padal k zemi. Slyšel, jak mu v žilách pravidelně pulsuje krev.

Na malý moment se rozhlédl po ložnici. Ten obraz mu zůstane navždy uchován v mysli.

Byla to jeho místnost. Pokoj, který mu patřil tak dlouhou dobu…

Zamrkal a zavřel oči, protože jej stálo spoustu sil mít je otevřené. Myslí mu prolétla vzpomínka, která mu vehnala slzy do očí. Vybavil se mu den – je to už téměř pětadvacet let – kdy si přivedl z New Yorku nevěstu. Tahle místnost, tato postel byla jejich útočištěm a místem odpočinku a milostných her.

Cítil, jak mu slábne tělo. Zdálo se mu, že nezadržitelně klesá do matrace a že se v ní rozpouští jako mořská pěna.

Chtěl se dotknout Mariah. Musela být vedle něho a určitě na něj volala, ale on ji neslyšel. V hlavě mu bzučelo tiché šumění, jež přehlušovalo všechno kolem… dokonce i jeho vlastní tlukot srdce. Nemohl pozvednout zdravou ruku, protože mu připadala neuvěřitelně těžká.

Otevřel pusu a snažil se vyslovit její jméno, ale měl v krku takové sucho, že ze sebe nevydal ani hlásku. Ztěžkl mu jazyk.

Kdesi v dálce zahlédl tlumenou jantarovou záři. Zamračil se. Zlaté světlo pomalu nabíralo na intenzitě, potom vklouzlo oknem do místnosti a plížilo se po dřevěné podlaze.

Rass si najednou uvědomil, že má zavřené oči. Snažil se je otevřít, ale marně.

Na konci postele se objevila silueta. Nejdříve se podobala stínu, jenž obklopovalo neuvěřitelně jasné světlo. Ale pak se temný přízrak rozplynul a na místo něj se vynořily jasně viditelné obrysy.

„Greto," uniklo z jeho rtů.

Usmála se. *Ahoj, lásko.*

Taky se usmál. Věděl, že jí vyslal skutečný úsměv a ne žádný ochrnutý úšklebek. Jsi tady…"

Vždyť víš, že na tebe čekám. Vztáhla k němu ruce. *Pojď, lásko. Je čas…*

Rass se podíval dolů. Přestože měl stále zavřené oči, všiml si, jak mu z těla vyzařují paprsky světla.

Záře, jež obklopovala Gretu, sílila. Když dosáhla barvy roztaveného zlata, změnila se v mihotavý bílý svit. Ucítil, jak mu do tváří sálá teplo a jak se mu navrací síla. Všechny bolesti stáří se najednou vytratily. Bez námahy se posadil a roztáhl ruce. „Greto…"

„Ne! Tatínku, neopouštěj mě!" Hlas Mariah mu projel zamlženou myslí jako ostrý nůž.

Zaváhal. Zastavil se a nejisté se sesunul zpátky na postel. „Bublinko?" zašeptal unaveně.

Uvědomil si, že se mu okolo ruky omotalo něco teplého a pevného. Pak ucítil něžný stisk. „Jsem tady, tatínku. Prosím tě, neodcházej."

Greta k němu vztáhla ruce a smutně se pousmála. *Miláčku, je nejvyšší čas.*

Rass otevřel s obrovským úsilím oči. Mariah stála u postele a držela ho za ruku. Byla bledá jako stěna a měla rudé uslzené oči, z nichž čišelo nepopsatelné utrpení. „Maminka je tady," řekl něžně.

„Tatínku…"

„Máme tě rádi, bublinko."

Mariah měla na krajíčku, ale nerozplakala se. To Rasse rozbolelo snad ze všeho nejvíc. „Nauč se plakat…"

Bude v pořádku.

Rass spíš ucítil než zaslechl Gretina slova, která ho naplnila klidem a pokojem. Horké bílé světlo se přemístilo k němu a vdechlo do jeho těla teplo, z něhož sálala nevýslovná radost. Uvědomil si, že zavřel oči a cítil, jak naposledy vydechl.

Najednou byl někde jinde. Ocitl se v náruči ženy, kterou bezmezně miloval.

Kapitola dvacátá druhá

V den pohřbu napadl sníh.

Na šedé studené obloze viselo unavené slunce. Nemělo žádnou sílu a nevydávalo téměř žádné teplo. Na dřevěném plotu a holých stromech ležel sníh, jenž uvěznil celou krajinu pod studenou vrstvou průsvitně bílých vloček. Přes zasněžené vrcholky hor se přehnal ledový vítr a naříkavě svištěl po planinách. Jeho žalozpěv se rozléhal širým krajem.

Mariah strnule kráčela s bradou nahoru. Oči ji pálily suchem. Při každém kroku se jí svíralo srdce, neboť si uvědomovala, kam mají namířeno a proč tam mají namířeno.

Držela zadní část rakve. Narychlo opracovaná borovice jí odírala dlaně a zařezávala se jí do hebké kůže. Sklesle si uvědomila, že si zapomněla obléct rukavice.

Vepředu se táhl Jake a Divoký vlčák. Pochodovali stejně zdráhavě jako Mariah. Měli skloněné hlavy a vydechovali hustá oblaka páry. Divoký vlčák podepíral pravou stranu rakve a Jake nesl tu levou..

Přešli mrtvou farmu a vydali se táhlým nejistým krokem k vršku, kde ležela Greta s Thomasem. Vítr bičoval korunu dubu a jeho holé větve chřestily hlučně o sebe. Stará železná lavička vrzala a sténala v náhlých poryvech vichru.

„Tak jsme tady," oznámil tiše Divoký vlčák. „Můžeme ji položit."

Všichni tři se sklonili a položili rakev na zmrzlou, sněhem pokrytou zem. Když dopadla, ozvalo se zadunění, jehož nekonečně dlouhé ozvěny protínaly hrobové ticho.

Mariah se narovnala. První věc, které si všimla, byla jáma, kterou včera večer vyhloubili Divoký vlčák s Jakém.

Bolestí se jí sevřelo srdce. Zapotácela se. Snažila se zahnat chmurné myšlenky, ale neměla na to dostatek sil. Nechtěla tu tatínka nechat… v zemi vládla zima, tma a… nicota.

Odskočila od rakve a postavila se kousek dál, protože se potřebovala zavřít do vlastního světa a být sama. Do tváře jí šlehal ledový vítr, který jí sfoukl do obličeje několik úzkých pramínků vlasů. Nic ji nezajímalo. A už vůbec si nelámala hlavu nad tím, že by si mohla zvednout kožešinový límec od kabátu a zakrýt holý krk.

Krvácelo jí srdce. Pokaždé, když se nadechla, ucítila strašnou bolest. V nitru ji pálily slzy, které chtěla stůj co stůj vyplakat ven. Marně. Stejně jako předtím… stejně jako vždycky… jí slzy uvízly v hrudi a mučivě ji dusily.

Omotala kolem sebe ruce a snažila se zahřát.

„Mariah?“

Překonala se a zvedla hlavu. Zjistila, že před ní stojí Divoký vlčák.

„Divoký vlčáku,“ zašeptala toužebně. Vnitřní hlas ji nabádal, aby šla k němu a schoulila se mu do náruče, ve které by jistě našla útěchu.

Ale neměla na to sílu. Do duše se jí vkradl chlad a měla pocit, že zemřela spolu s otcem. Srdce jí zelo prázdnotou a v těle pulsovala ledová krev.

Nikdo ji nezajímal. Nechtěla mít s Jakem ani Divokým vlčákem nic společného. Přála si zůstat sama a hýčkat vzpomínky na otce. Toužila se ponořit do samoty, kterou by sdílela jenom se svým smutkem, a nedělat nic jiného, než ve dne v noci bdít. Nechtěla s nikým mluvit, nic říkat či někoho poslouchat.

Toužila zemřít.

„Mariah?“ zopakoval.

Zírala na něho. Nic přitom necítila. „Co?“

„Chceš pronést pár slov?“ Upřel na ni starostlivý pohled, z kterého sálala něha a soucit. Málem se mu podařilo rozbít netečný ledový krunýř, jenž jí obklopoval srdce. Vztáhl k ní ruku.

Dovolila mu, aby se dotkl její tváře. Ucítila Vlčákovy teplé prsty. Nic víc. „Ano,“ prohodila mdlým hlasem. „Ráda bych něco řekla.“

Obešla Divokého vlčáka a uvědomila si, že z ní nespustil oči. Věděla, že mu dělá starosti. Kdysi to možná něco znamenalo, ale dnes ji jeho starostlivost vůbec nezajímala.

Stála pod vychrtlým smutným dubem a apaticky zírala do studené jámy, která na ni otvírala chladný a odporný chřtán, jenž se jevil oproti bělostnému sněhu přímo hrůzostrašně. Zachvěla se a zavřela oči.

„Rass…“ zarazila se a sklonila hlavu, protože ji zachvátila příšerná migréna. „Rass by řekl: ‚Kvůli mně neplačte. Nemá to smysl, protože tu nejsem.‘“

Sevřelo se jí srdce. Zvedla hlavu a rozhlédla se po farmě, kterou tolik miloval. „Věřil, že smrt je brána do jiného, lepšího světa. Kéž by měl pravdu. On…“ přeskočil jí hlas. „Zaslouží si to.“

Klekla na studenou zem a položila ledovou ruku na hrubý povrch rakve. Zdálo se jí, že má na bedrech obrovský kámen, který ji neúprosně táhne k zemi. Nemohla popadnout dech. Dívala se na desky z borovice a nedokázal uronit ani slzu. „Sbohem, tatínku. Mám tě moc ráda.“

Zavřela oči a ponořila se do trýznivé bolesti. Pak je pomalu otevřela a vstala.

Divoký vlčák a Jake stáli opodál a hleděli na ni. Jejich oči jí nabízeli oporu, útočiště a útěchu. Věděla, že by jí pomohli překonat ten strašlivý smutek.

Ale nezajímalo ji to.

Už na to neměla sílu. Jediné, co jí zbylo, byla prázdná duše a zlomené srdce. Nechtěla, aby ji utěšovali. Stejně brzy odejdou. Rass je spojoval dohromady, a teď když odešel, tu stojí jako tři cizí lidé. Vášnivé noci, jež prožila s Divokým vlčákem, jí najednou připadaly jako jeden velký klam. Měla dojem, že to, co zažila, nebylo nic víc než krásná pohádka.

Podívala se na něho. Stál vedle Jakea a prožíval s ním srdceryvný smutek. Dokonce se jí zdáli trochu podobní. Mariah se cítila zoufale opuštěná a osamocená. Přála si, aby získala sílu nebo alespoň odvahu se jít postavit k nim. Nedokázala to.

Unaveně si vyhrnula sukni a sešla z pahorku dolů. Ani se nepokoušeli ji zastavit.

Od Rassovy smrti uplynulo několik dlouhých dní a několik dlouhých nocí. Dům zachvátil smutek a zoufalství. Na nábytku a okenních parapetech se usadila vrstva prachu. Kuchyň zela prázdnotou a čekala, až se v ní konečně probudí život. To příšerné ticho do okolí vyřvávalo, že navždy odešlo srdce téhle farmy.

Místností nezvonil žádný smích a u jídla neproudila živá konverzace. Po jídle ani památky. A po konverzaci jakbysmet. Všude kolem ožívaly vzpomínky… temné smutné vzpomínky.

Divoký vlčák už to nemohl vystát. Dal Mariah čas a prostor, který potřebovala k tomu, aby mohla truchlit. Jenže ona netruchlila, ale chřadla. Pomalu, den po dni, centimetr po centimetru. Už se na to nemohl dívat.

Musel jí nějak pomoct, nebo ji opustit.

Jenže v tom byl právě zakopaný pes. Nevěděl, co má dělat, a nechtěl odejít.

Zíral před sebe do hrnce, kde bublal guláš. Nepřítomně jej promíchal. Z kastrolu se linulo příjemné aroma, jež provonělo celou místnost. Libě si přičichl.

Najednou vrzly hlavní dveře. Otevřely se. *Prásk!* Zaslechl, jak se někdo šine chodbou. Kroky dorazily do kuchyně.

Divoký vlčák se netrpělivě otočil.

Do místnosti vklouzl Jake. Kráčel se svěšenou hlavou a s rukama v kapsách. U prahu se zarazil a zůstal stát. Trhl sebou a okamžitě zvedl oči. „*Ty* vaříš?“

Divoký vlčák pokrčil rameny. „Někdo musí, protože začínám hubnout.“

Jake obrátil hlavu směrem ke vchodu a řekl starostlivým hlasem: „Ona taky.“

Vlčák odložil dřevěnou lžíci. Pročísl si vlasy, odešel ke stolu a přitáhl si židli. Její dřevěné nohy zaškrábaly o prkennou podlahu. Sedl si a natáhl dlouhé nohy před sebe. „Já vím. Vypadá jako kostlivec.“

Jake popadl židli a posadil se naproti Divokému vlčákovi. „Promluvila na tebe?“

Divoký vlčák zakroutil hlavou. Unaveně vzdychl. „Nevím, co mám dělat, Jakeu. Mám pocit, že mi… mizí před očima.“

„Máš pravdu. Včera jsem jí přinesl pelargónii… poslední, kterou nezahubil sníh. Vůbec si ji ode mě nevzala. Jenom smutně poděkovala a otočila se pryč.“

„Hm, květiny? Nikdy mě to nenapadlo.“

„Na mou maminku docela zabíraly, jenže ona se trápila úplně jinak.“

Divoký vlčák se zamračil. „Jak to myslíš?“

Jake těžce polkl. Nemohl se vymáčknout, protože mu ztěžkl jazyk. „Mamka… milovala jednoho muže. Jenže on ji nemiloval. Pořád plakala.“ Uhnul pohledem a zíral do stěny. „Nakonec se ho vzdala, ale nikdy na něj nezapomněla. A přála si, abych ani já na něho nezapomněl.“

„A plížila se po baráku jako nějaký duch?“

„Ne, bývala víc… emocionální.“

„Máš pravdu. Většina žen dává své city najevo.“ Divoký vlčák přikývl a podíval se směrem k otevřeným dveřím, za kterými se mračila temná chodba. Nemusel udělat ani krok, a přesto věděl, kde Mariah byla a co právě dělala. Seděla na terase na té zatracené houpačce, rovná jako pravítko a s bradou nahoru, a hleděla do prázdna. Měla skelný nepřítomný pohled a vpadlé tváře, jež se podobaly stinným tůním.

Zalapal po dechu. Bože, vždyť vypadá jako mrtvola! Kdysi zdravé tváře ztratily barvu a z očí, které kdysi jiskřily vitalitou, jí vyprchal život.

Divoký vlčák ke svému překvapení zjistil, že mu chybí. Nejenom její tělo. Vlastně na ni po téhle stránce ani nemyslel. Postrádal ji úplně celou… se vším všudy. Stýskalo se mu po tom, jak zakláněla hlavu, když se smála, jak se chvěla, když se k ní přiblížil, a jak se smála. Nejvíc mu chyběl ten krásný úsměv.

Položil loket na stůl a podepřel si zarostlou bradu. Zakroutil hlavou. „Sakra, nikdy jsem nezůstal na jednom místě déle jak tři dny. Když měl někdo problém, tak jsem radši odešel. Nevím, jak jí mám pomoct.“

„Cítí se… ztraceně,“ poznamenal tiše Jake a zvedl oči. „Už ses tak někdy cítil?“

Jo, právě teď. I když to zjištění Divokého vlčáka nijak nepotěšilo, nemělo smysl zapírat nebo si něco namlouvat. Bez jejího úsměvu, tepla a doteku se cítil jako opuštěná loďka, kterou unáší klidné mrtvé moře a jež pluje neznámo kam.

„Jo,“ odpověděl tiše a navlhčil si rty. „Už jsem něco podobného prožil. Když mi zemřela maminka, tak…“ Zakroutil hlavou a snažil se najít vhodná slova, kterými by vyjádřil to, co ještě žádné živé bytosti nepověděl. „Myslím, že jsem chtěl taky zemřít.“

Jakeovi vhrkly do očí slzy. „Já vím.“

Pak se mezi nimi rozhostilo ticho, které dýchalo vzpomínkami.

Jakeovi se nakonec přece jenom podařilo najít ztracený hlas. „Nezdá se mi, že by nás nenáviděla nebo něco podobného. Jenom… všechno je jí úplně jedno.“

„Jak ji přinutíme, aby nebyla tak strašně apatická?“

Unaveně pokrčil rameny. „Nevím.“

Divoký vlčák mrkl na druhou stranu stolu a upřel ně něj pohled. „Jak ses z toho dostal ty, když ti zemřela maminka?“

Jakeovy oči posmutněly. Objevilo se v nich něco, co připomínalo bolest. Otočil se klidně k Divokému vlčákovi a upřeně se na něho zadíval. „Zaměřil jsem se na něco jiného… na jedinou věc, na níž mi záleželo. Na otce. Rozhodl jsem se, že ho najdu.“

„Hm… sakra.“ Divoký vlčák svěsil hlavu. „To nám moc nepomůže.“

„To ne,“ poznamenal Jake zaraženým, téměř zklamaným hlasem. „Asi ne.“

Divoký vlčák se kousl do rtu a zavřel oči. Bože, vždyť je to tak zatraceně důležité a on neví, co dělat. Pomalu otevřel oči a podíval se na chlapce, jenž seděl na opačné straně stolu. „Jakeu, pomoz mi…“

Jake sebou trhl a bleskově zvedl hlavu. Upřel na Divokého vlčáka velká a překvapená kukadla. „Ty chceš, abych ti pomohl?“

„Přece jsme v tomhle srabu společně!“ Povzdechl si a zakroutil hlavou. „Nevím, jak ji oslovit, jak se k ní přiblížit, jak…“ Pak mu to konečně došlo. Praštil rukou do stolu a usmál se. „Mám to!“

„Co?“

„Uvidíš.“ Vystřelil na nohy. „Zkus do ní nacpat trochu guláše. Já zatím zaběhnu do města. Do soumraku budu zpět.“

Jake stál u sporáku a opatrně nabíral sběračkou guláš a naléval ho do otlučeného bílého porcelánového talíře. Bublající hnědá směs se mu rozmazala před očima, protože je měl plné slz. Neviděl nic jiného než hnědou šmouhu a bílý flek.

Přece jsme v tomhle srabu společně! Společně.

Čekal na ta slova celý život. Dala mu zase jiskřičku naděje, kterou hledal několik let.

Zítra, pomyslel si. Zítra mu řeknu pravdu. Uvědomil si, že je to poprvé, co ta věta nezněla prázdně. Jake tomu aspoň upřímně věřil. Zítra se jeho tatínek konečně dozví pravdu.

S úsměvem na rtech odložil kovovou naběračku a vzal horký talíř do rukou. Otočil se, vypochodoval z kuchyně a zamířil ven.

První věc, která jej udeřila do uší, bylo pravidelné *skříp-skříp-skříp.* Neslo se od houpačky na terase. Když zahlédl zdrcenou Mariah, jeho veselá nálada se okamžitě rozplynula. Vedle ní, na malém vratkém stolíku, hořela svíčka, jejíž palčivý kouř vyplňoval prostor nad maličkou terasou a vypouzel temné stíny noci.

Vkročil na terasu a tiše za sebou zavřel dveře. „Mariah? Přinesl jsem ti trochu jídla."

Vůbec se nepohnula. Houpala se dál a tupě zírala do noci. *Skříp-skříp-skříp.*

Přiblížil se k ní a nakoukl přes závěsné rameno houpačky. „Mariah?"

Mávla bledou ručkou. „Nemám hlad."

„Musíš něco jíst… vždyť víš, musíš se nějak posilnit." To znělo docela dobře, pomyslel si. Tak nějak to přece říkají dospěláci.

Hořce se zasmála, ale nevydala ze sebe ani jednu hlásku.

Jake položil talíř na vrchní schod a vplul jí do zorného úhlu. Dřepl si a podíval se na ni. Všiml si hlubokých

vrásek, které se jí vytvořily kolem rtů, a utrápených očích, jež se utápěly v srdcervoucím žalu.

„Moje maminka zemřela minulý rok," podotkl tiše a položil si dlaně na kolena.

Zavřela oči a unaveně povzdechla. „To je mi líto, Jakeu."

Jakeovi se zdálo, že mu svitla malá naděje. Takové odezvy se od ní už dlouho nedočkal. „Zachránila jsi mi život," poznamenal tichým hlasem. „Ty s Rassem."

Koukla na něho. V té chvíli ho mrzelo, že se na něho vůbec podívala. Z očí jí čišela nesmírná bolest a rty se jí svěsily do smutné úzké křivky. Zatajil se mu dech. Měl dojem, že mu někdo vpálil ránu pod pás. „Prosím," ozvalo se jí z hrdla. „Nedělej mi to…"

Jake nevěděl, co si počít. Znejistěl. Přál si, aby tu byl Divoký vlčák, který by mu poradil, jak pokračovat dál.

„Já…"

Odvrátila od něho pohled a zírala tupě před sebe. „Odejdi. *Prosím tě*."

Jake se zmateně postavil. „Před několika dny jsi tvrdila, že tu můžu žít a mít druhý domov. Myslela jsi to vážně?"

Dlouho čekala a potom pomalu přikývla.

Hleděl na ni a věřil, že se k němu otočí, ale nehnula ani brvou. Seděla jako ledová socha a sklesle civěla do tmy, jež se začala snášet na okolní krajinu. „Mám… mám tě moc rád, Mariah," špitl.

Trhla sebou a potom ztuhla. V očním koutku se jí objevila slza, která se třpytila oproti plápolajícímu světlu jako malý diamant. Neupadla.

Alespoň mu dala znamení, že ho slyšela.

Když se Divoký vlčák vrátil z města, Mariah ještě seděla na houpačce.

Přeběhl temný dvorek a vyskočil na staré schody. Terasa se pod jeho tíhou a rychlými pohyby zatřásla a zapraskala.

Přešel prkennou podlahu a zastavil se přímo před ní. Usmál se a praštil tmavě hnědou láhví o dřevěné zábradlí. „Už jsem zpátky.“

Mariah se na něj ani nepodívala. Seděla tam jako zařezaná a jako by zrovna spolkla pravítko. Mlčela.

Jeho zrychlený dech konečně prolomil to příšerné hrobové ticho. Posadil se na široké zábradlí, omotal dlouhé prsty kolem hrdla láhve, jež trůnila vedle něho, a pozorně ji sledoval. „Všeho moc škodí, Mariah.“

Pomalu vstala. „Půjdu do svého pokoje.“ Sklopila oči na podlahu a pomalu se sunula k němu, protože jej musela nejdřív obejít.

Zvedl nohu a položil kovbojskou botu na levou stranu houpačky. Zařinčely řetězy a laťkové sedátko vybočilo na stranu. Uvědomila si, že je uvězněná mezi jeho nohou a zábradlím. Nemohla odejít jinudy než kolem něho, jenže on se zrovna netvářil jako někdo, kdo by ji chtěl pustit.

Zapotácela se a zůstala stát. Zírala na Vlčákovu zaprášenou botu, jako kdyby narazila na pětihlavou saň. Když se její strnulý profil ocitl v třepotavém světélku, vypadala jako kdyby byla ulitá z vosku. „Prosím tě, sundej tu nohu.“

Líně zvedl druhou nohu a překřížil ji přes tu první. „Nesundám.“

Obrátila se k němu a upřela na něj tupé hnědé oči. „Nechci s tebou mluvit… ještě ne. Takže jestli dovolíš…“

Když se pořádně zadíval do jejího bledého obličeje, zmocnil se ho soucit. Moc dobře věděl, co právě prožívá. Vypadala jako mladé zranitelné děvče, které potřebuje pomoc. Poprvé v životě si přál být něčí přítel. Nechtěl se stát kamarádem, se kterým se dá pokecat nad sklenicí piva, ani příležitostným známým, ale upřímným přítelem.

Ještě nikdy nepotkal člověka, jenž by ho potřeboval víc než ona. Ale nejdřív k ní musí najít cestu a rozbít tu nedobytnou zeď bolesti, která ji obklopuje.

„Ale já *nedovolím,“* prohodil odvážným a lehce netaktním hlasem. „Už nemám náladu na to tvoje divadlo a sebelítostné kňučení.“

Zalapala po dechu, a kdyby to bylo ještě možné, tak by nejspíš zbledla. Položila roztřesenou ruku na bránici a pevně si ji k sobě přitiskla. „Minulý týden jsem přišla o otce.“

„Takový je život. Proto se ale nemusíš chovat jako malé dítě.“ Teatrálně se odmlčel a potom řekl tu nejkrutější věc, která ho jenom mohla napadnout. „Tvůj otec by z tebe určitě neměl radost.“

Vydala krátký vzdech, ze kterého sálal příšerný smutek. „Proč mi to děláš?“

Odklonil se od ní a věřil, že se na něj podívá. Nepodívala. Zírala mu na překřížené nohy, jako kdyby neměla žádnou energii na to, aby mohla zvednout hlavu. „Protože mi nic jiného nezbývá,“ odpověděl něžně.

Ztuhla. „A tohle mi jako mělo pomoct? Nemáš nejmenší zdání, co potřebuju. A teď sundej laskavě nohu a nechej mě projít. Jsem unavená a chci jít do postele.“

„Stejně nebudeš spát. Nemám snad pravdu? Viděl jsem tě, jak v noci celé hodiny sedíš na téhle zatracené houpačce.“

„To je moje věc,“ konstatovala smutně, aniž by použila štiplavý tón.

„Jenže já chci, aby se to týkalo i mě.“

„To nemůže.“

„Tak schválně.“

Povzdechla si a vrazila ruku do rozcuchaných vlasů. „Co po mně chceš, Divoký vlčáku?“

„Chci, abys měla na rtech úsměv. Chybí mi.“ Rozrušeně ztlumil hlas. „A ty mi chybíš taky.“

Zavřela oči a pak sklonila hlavu. Do obličeje jí vklouzl střapatý pramen vlasů. „Ale Divoký vlčáku…“

Natáhl ruku a dotkl se ukazováčkem její studené brady. Něžně ji pozvedl a přinutil ji, aby se na něho podívala. Jejich pohledy se konečně setkaly. „Matt," prohodil tiše.

Zamrkala. „Prosím?"

„Jmenuju se Matthew Jedediah Stone. Matka mi říkala Matte." Usmál se. Docela jej udivilo, že se jí k něčemu takovému přiznal. „Už dlouho jsem to nikomu neřekl."

„Tak proč zrovna mně?"

Zarazil se a posmutněl. „Protože to je jediná věc, kterou ti můžu dát."

„Jo, to už vím."

Vzdorovitě pohlédla na hlavní dveře. „No… Matte, díky za upřímnost, ale…"

„Minulý týden bys z toho měla radost," poznamenal tichým hlasem.

„Ano, jistě… tak jsi s tím měl vyrukovat minulý týden. Tento týden mě totiž vůbec nic nezajímá. Tak a teď mě omluv…"

„Lhostejnost se dá vyléčit. Mám na ni lék."

Mrkla na něj. „O tom silně pochybuju."

Pozvedl láhev tequilly. „Chlupatý pes," pronesl vítězně a usmál se.

Dotčeně odfrkla. „Chceš, abych se *opila*, a vyřešila tak všechny problémy a zbavila se smutku?"

„Na mě to vždycky zabírá."

Skoro se usmála… protáhla hořce rty. Nic víc. Jenže na mě to nezabere. „Je to hloupé a zbytečné."

„No a?"

„No a?" Otočila se k němu a upřela na něj ledové oči. „Jestli tomu dobře rozumím, chceš, abych… ne, abychom… se opili. A až se probudím – s bolavou hlavou a s žaludkem na zvracení – můj otec nebude mrtvý?"

Vlčákův úsměv pomalu uvadl. Podíval se jí hluboko do očí a doufal… modlil se, aby Mariah spatřila útěchu, kterou jí nabízel. „Bude mrtvý a bude to strašně bolet,

Mariah. Ale možná to zmírní tvou bolest. Kdyby ses pořádně vyplakala…“

Zpozorněla. „Copak alkohol dokáže rozplakat?“

„Samozřejmě.“

Lehce se zamračila. Poznal, že o tom přemýšlí a silně o tom uvažuje. *No tak, Mariah. Zkus to. Zkus…*

„Dobrá,“ prohodila, „jenom jednu skleničku.“ Pohlédla na něj. „Ale musíš mi slíbit, že budu brečet.“

Divoký vlčák měl takovou radost, že by nejraději poskočil. Byl to dobrý začátek.

Nikomu se ještě nikdy nepodařilo vypít jenom jednoho panáka tequilly.

Kapitola dvacátá třetí

Mariah nemohla uvěřit svým vlastním očím, že mu na tu zatracenou tequillu přikývla. Poslední týden odmítala jíst, spát i mluvit. A teď podlehne nějaké blbé tequille.

Zlákal ji, protože jí slíbil, že bude brečet.

Sklopila hlavu a zadívala se na šedou zem. Potřebovala se tak strašně moc vyplakat, až ji rozbolelo celé tělo. Několikrát se pokoušela uvolnit smutek, jenž jí uvízl v srdci, ale zbytečně. Měla pocit, že se jí slzy zasekly v hrudi a proměnily se v kus ledu, který ji tlačil na plíce. Nemohla je vybrečet, protože se jí díky přísné sebekontrole slzy zaklínily do prsou.

Vrhla na Divokého vlčáka kradmý pohled. Vlastně na *Matta,* připomněla si. Kráčel mlčky vedle ní a vedl ji na nějaké tajné místo, jež se nacházelo uprostřed farmy.

Pokusil se ji chytit za ruku, ale ona mu to nedovolila. Nehodlala se s ním znovu sblížit a nedopustila, aby ji utěšoval. Jediné, po čem toužila, bylo zajít na to temné skryté místečko, napít se trochu tequilly a vyplakat se.

Rozhodla se, že udělá všechno proto, aby vypustila Divokého vlčáka z hlavy. Nechtěla, aby jí na něm zase záleželo. Už nenaletí na jeho krásná slovíčka, která jí tak rád šeptal do ouška, a nebude přehlížet pravdu. Brzy odejde a ona zůstane sama. Ještě nedávno jí na tom tolik nezáleželo. Nebo si alespoň namlouvala, že jí to vůbec

nevadí. Jenže tehdy měla Rasse, zatímco teďka nemá nikoho.

Teď, když zemřel, zůstane opuštěná. A nedovolí Divokému vlčákovi, aby si odnesl další kousek jejího srdce.

Najednou se zastavil a otevřel láhev. „Tohle je docela dobré místo.“

Mariah se rozhlédla. Stáli uprostřed západní pastviny. Většina sněhu od včerejška roztála, ale země přes noc zmrzla a teď byla tvrdá jako kámen. Černá půda, jež je obklopovala, se táhla na všechny strany a postupně se vpíjela do fialové oblohy poseté hvězdami. Když koukla dolů, všimla si řeky, která vypadala jako stříbrná, podivně bublající stuha, na jejímž povrchu tančily měsíční paprsky. Vpravo nahoře uviděla tyčící se siluetu starého dubu a záblesk, jenž se odrážel od železné lavičky.

Ucukla pohledem.

Ucítila dotek Divokého vlčáka. „Neboj se. Bude to v pořádku.“

Zamračila se. „Takže… teď se posadíme a jednoduše se opijeme?“

„Můžeš u toho i stát.“

Mariah natáhla dlaň. „Dej mi láhev.“

Podal jí flašku do ruky. Na hnědé sklo dopadl lesklý měsíční svit, který proměnil kořalku v tekuté zlato. Silné aroma jí úplně otupělo čich.

S odporem pokrčila nos. „Hrozně to smrdí.“

„A chutná to ještě hůř.“

Divoký vlčák žuchl na suchou ostrou trávu, dal nohu přes nohu a pohodlně se usadil. Potom poplácal místo vedle sebe. „Pojď si sednout.“

Pomalu a s nemalým despektem si klekla vedle něho. Zírala na láhev a neustále si opakovala, že jedná správně.

„Snad sis to nerozmyslela?“ zeptal se něžně.

„Ne.“ Naklonila flašku a přitáhla ji k ústům. Když na rtech ucítila ledové skleněné hrdlo, uvědomila si, že

takhle ještě nikdy nepila. Zavřela oči a pořádně si hltla. Několik kapek jí zvlhčilo ústní koutky.

Najednou jí do očí vhrkly slzy. Začalo jí hořet hrdlo a nakonec oheň pohltil i její žaludek. Odtrhla tequillu od sebe a utřela si rukávem pusu. „Och… můj… *BOŽE*.**“**

Divoký vlčák se na ni usmál. „Copak jsem ti neříkal, že budeš brečet?“ Natáhl k ní ruku a popadl láhev. Náležitě si z ní lokl a vrátil ji zpátky.

Zamračila se na něho. „Ještě jednou?“

„Minimálně jednou.“

„Neměla bych chvíli počkat?“

„Tohle žaludek nemusí trávit, drahoušku. Jen si klidně dej ještě jednou.“

Zašklebila se na něho, chňapla po flašce a setřela rukávem hrdlo.

Vybuchl smíchy. „Proč to děláš? Vždyť víš, co jsem strkal do pusy, nebo ne?“

Mariah jeho poznámku ignorovala a hodila do sebe ještě jeden hlt.

Divoký vlčák se opřel o lokty, natáhl nohy a překřížil kotníky. Potom zvedl hlavu a pozoroval nekonečnou oblohu, na které se třpytilo milion jasných hvězdiček. Byli tam snad celou věčnost. On ležel rozvalený v trávě a ona toporně klečela vedle něho.

Tequilla kolovala tam a zpět, tam a zpět, až Mariah začala *chutnat***.** Zdálo se jí, že polyká ohňostroj, a po každém doušku se cítila tepleji. Napětí, jež se jí uhnízdilo v okolí páteře, trochu polevilo a dostalo se do snesitelných proporcí.

„Pojď sem,“ pobídl ji Divoký vlčák a poklepal na zem.

Mariah se ještě jednou napila. „Hm…“ Pak mu dala láhev a utřela si rukou pusu.

Rychle si usrkl a vrazil jí flašku zpátky.

Zamračila se. Na malou… opravdu malinkou… chvilinku ji viděla úplně rozmazaně.

Zakroutil s ní. Tekutina začala šplouchat a narážet do skla.

Natáhla obě ruce a omotala prsty okolo úzkého studeného hrdla. „A mám tě.“

Tohle že byl její hlas? Vždyť to znělo tak… nesrozumitelně.

„Máš mě,“ prohodil tiše.

Zvedla hlavu a podívala se na něho. Hrozně ji přitom štípala víčka. Chvíli plaval sem a tam, a teprve až přimhouřila oči a upřela na něj pozornost, ho konečně rozpoznala.

Ležel na temné trávě a opíral se o lokty. Měsíční svit mu propletl dlouhé vlasy a vykouzlil kolem opáleného a usměvavého obličeje hořící aureolu.

Zachvělo se jí srdce. Bože, jak je pohledný! Málem na to zapomněla…

Ale ona *chtěla* zapomenout. Nebo ne? „Ale já tě nechci,“ poznamenala přísným hlasem a znovu si lokla.

Zasmál se. Vlčákův hlasitý hluboký smích, který tolik milovala, rozřízl tichou tmu. „Ale chceš.“

Z nějakého nepochopitelného důvodu se jí začaly třást prsty. Praštila lahví o studenou zem. „Ne, nechci.“

Posadil se.

Mariah ucítila Vlčákův pohled. Sklouzl jí na obnažený krk a pálil jako oheň. Zachvěla se a snažila se ten pocit ignorovat.

Pomalu se postavil.

Vnímala každý jeho pohyb… zaslechla loupání v kolenou, křoupání podpatků a zrychlený tenorový dech.

Udělal ještě jeden krok a zastavil se. Natáhl před ní ruku. „Pojď.“

Zamrkala na něho. „Kam jdeme?“

„Záleží na tom?“

Sáhla po tequille a začala pít.

Chytil ji za paži. „Zdá se mi, že už máš dost.“

Naježila se. „Tak *ty* si myslíš, že už mám dost? A koho to vlastně zajímá?“ Vzdorovitě se pousmála a naposledy si přihnula.

„No tak pojď.“

Nevěnovala jeho nastavené dlani pozornost a položila tequillu na zem. Láhev se převrhla. Do vzduchu pronikl ostrý zápach alkoholu. Zachichotala se a zkusila ji postavit.

„Pojď, Mariah.“

„Vždyť už jdu.“ Položila dlaně na trávu a neohrabaně se postavila. Jakmile se narovnala, zamotala se jí hlava a zrosolovatěly nohy. Okamžitě ztratila rovnováhu a zapotácela se. Vyhodila ruce do vzduchu a práskla sebou o zem.

Znovu se zahihňala. „Nemůžu se postavit.“

Divoký vlčák se přidušeně zasmál a vyhodil si ji do náruče. Leknutím zkoprněla. Instinktivně mu omotala rozechvělé ruce kolem krku a pevně se k němu přitiskla.

Otočil se a dal se do pochodu.

Mariah si zhluboka oddechla. Musela uznat, že se cítila fakt skvěle. Opřela si hlavu o Vlčákův krk a zavřela oči. Pravidelné pohupování jeho těla ji uspávalo a uklidňovalo. Zdálo se jí, že ji unáší voda… daleko a neznámo kam. Nemyslela na nic a na nikoho.

„Tak, jsme tady.“ Divoký vlčák se zastavil.

Mariah zvedla motající se hlavu, těžce zamrkala a snažila se zaostřit oči.

Zahlédla holou větev, jež se kývala ve větru.

Zalapala po dechu a dala si prsty před pusu. Ne, to není možné, pomyslela si opile, přece by ji nepřivedl na tohle místo. Sem ne…

Jeho stisk povolil. Svezla se mu po pevném těle a sklouzla dolů. Nohy jí tiše dopadly na zem. V ten moment se jí podlomila kolena a ona se potácivě zhroutila do trávy.

Sevřelo se jí srdce. Tohle smutné místo by poznala i poslepu. Nepotřebovala denní světlo, aby rozeznala, kde se právě nachází.

Zradil ji! Ten neřád ji prachsprostě zradil. „Proč jsi mě sem přinesl?“

Klekl vedle ní a chytil ji za ruku. Jejich prsty se propletly a uzamkly do sebe. „Měla by ses rozloučit, Mariah.“

Obrátila se k němu. „Už jsem se rozloučila na tom zatraceném pohřbu.“

„Musí ti to vycházet ze srdce.“

Zakroutila hlavou. „Ne.“

„Neboj, jsem u tebe.“

„Copak na tom záleží?“ Hystericky se zasmála.

„Jo, záleží.“

Vybafl to na ni tak upřímně, že mu Mariah téměř uvěřila. *Co když* má přece jenom pravdu? problesklo jí hlavou.

„Promluv k němu, Mariah,“ pobídl ji Divoký vlčák a stisk jí ruku. „Pověz mu všechno, co jsi mu chtěla říct.“

Těžce polkla a neochotně se obrátila k hromadě černočerné hlíny, která vyčnívala z temné trávy. Měsíc osvětloval náhrobní kámen, jehož nápis jí zůstane navždy vytesaný do mysli. *Tady odpočívá Erasmus Throckmorton. Manžel, otec, člověk.*

Nevěděla, jak ho popsat. Jak vykreslit muže, jenž kráčel celých čtyřiasedmdesát let po Zemi a neublížil jediné živé bytosti? Co říct o člověku, který věřil v Boha, který nepovažoval žádnou promarněnou šanci za promarněnou a jenž věřil na zázraky?

Jak charakterizovat otce, když navždy odešel? Tolik let, tolik vzpomínek… a tak málo místa na tom zatraceně chladném kusu žuly.

„Měl tě rád, Mariah.“

Najednou měla dojem, že jí příšerně ztěžkla hlava. Přikývla. „Dala bych za něj život,“ podotkla tiše.

„Nikdy by nedopustil, aby ses pro něho obětovala.“

Na rtech se jí objevil hořký úsměv. Potom zčistajasna uvadl. Zamračila se. „Jak to, že ho tak dobře znáš?“

„Nebylo těžké odhadnout jeho povahu.“

Tentokrát jí ten mdlý úsměv vydržel o vteřinku déle. „Máš pravdu.“

„Promluv k němu,“ vyzval ji znovu. „Řekni mu sbohem.“

„Je to hloupé.“

„No a co? Stejně jsi opilá.“

Málem vybuchla smíchy. Potom pomalu zvedla těžkopádnou hlavu a pohlédla na prázdný obdélník, na kterém ještě nestačila vyrůst tráva. Jen při samotném pohledu se jí udělalo špatně a začaly se jí třást ruce. Svěsila sklesle rty. Chtěla se s ním rozloučit… opravdu chtěla. Toužila se mu svěřit se vším, co mu hodlala povědět, když byl ještě naživu. Potřebovala mu sdělit všechno, co mu předtím z nějakého záhadného důvodu neřekla.

„Cítím se strašně hloupě,“ konstatovala.

„Nemáš proč.“

Olízla si rty. Urputně se snažila dívat někam jinam a pokusila se ignorovat Vlčákova slova. Ale její pohled pokaždé spočinul na Rassově chladném tmavém hrobu.

Bože, jak moc jí chybí! Chtěla mu toho tolik povědět. Toužila se mu svěřit se spoustou věcí, které mu měla sdělit už dávno. *Tatínku…odpusť mi, že jsem se před tebou tak uzavřela. Myslela jsem… nevím, co jsem myslela. Asi jsem věřila, že máme spoustu času.* Ta zmatená a zoufalá slova jí prolétla hlavou jako blesk. Vybavila si milion hořkých vzpomínek.

Do očí jí vhrkly slzy. Z hrobu se najednou stala jedna velká černá šmouha. Sevřelo se jí hrdlo. *Mrzí mě, že jsem ti neřekla, jak moc tě mám ráda, už předtím, a ne až jsi umíral. Měla jsem ti to povědět už tenkrát, po tom, co odešel Stephen a Thomas. A maminka.*

Maminka. To slůvko jí projelo jako ostrý nůž. Mariah měla dojem, že jí pukne srdce. Po líci se jí skutálela slza a dopadla na ruku, kterou svírala v klíně.

Bože, hrozně mi chybíte…

Párkrát popotáhla nosem, *zalapala* po dechu a začala brečet. „Bože, ne…“

Divoký vlčák ji sevřel do náruče a přitiskl k sobě. Zavzlykala. Po tvářích se jí řinuly horké slzy, které pak dopadaly na Vlčákovu košili. Když ucítila jejich slanou, téměř dojemnou vůni, rozplakala se ještě víc.

Pohladil ji po zmuchlaných vlasech a vlhkých tvářích. „Uvidíš, že bude zase líp,“ zašeptal a nepřestával ji konejšit a uklidňovat.

„Hrozně se mi po nich stýská, Matte.“

Plakala do té doby, než jí vyschlo v krku a začala bolet hlava. Brečela kvůli rodičům, kvůli ztracenému mládí a kvůli svému dítěti. A kvůli všemu, co nikdy neoplakala.

Najednou ucítila levanduli.

Zhluboka se nadechla a zvedla oči. Nad hlavou jí plavaly hvězdy. Pluly do středu oblohy, kde splývaly v jednu obrovskou bílou kouli.

„Ty hvězdy mají nožičky,“ pronesla. Pak potáhla nosem a utřela si mokré oči.

„To je jenom halucinace… druhý účinek tequilly.“ Divoký vlčák jí osušil tváře. „Neboj, za chvíli to zmizí.“

Zavřela víčka a pak je pomalu otevřela.

Uviděla matku a otce. Stáli za železnou lavičkou.

Zalapala po dechu. „Maminko… tatínku…“

Mámě tě rádi, Mariah.

Mariah slyšela ta slova, cítila je, jako by je rodiče vyslovili nahlas. Ta jediná věta jí stačila k tomu, aby pochopila, jak moc ji milovali. Cítila, jak jejich vřelá bezpodmínečná láska hojí všechny rány, které měla na duši.

V ten okamžik věděla, a to nepochybně, že chápali. *Vždycky* ji chápali a milovali.

Bože, oni ji *milovali…* se všemi chybami i tím hloupým nesnesitelným mlčením.

Pohlédla na ně. „A co Thomas?“ zašeptala plná naděje.

Matka se usmála. *Jeho duše se znovu narodila.*

Mariah se opět rozplakala. Tentokrát jí z očí vytryskly slzy štěstí. Poprvé v životě byla plná naděje a optimismu. Pozvedla ruku k tváři a utřela si slzy.

Když ruku odtáhla, rodiče zmizeli.

Mrzelo ji, že se tak náhle vytratili, ale brzy ji to přešlo. Usmála se na Divokého vlčáka a zamrkala uplakanýma očima. „Viděl jsi je?“

Zamračil se. „Koho?“

Odhrnula si vlasy, jež jí vklouzly do obličeje. „Asi ne,“ prohodila a uvolněně se zasmála.

Divoký vlčák na ni koukl. „Už je ti líp?“

„Ani nemáš ponětí…“

„Kdo je Thomas?“

Téměř bezděčně se otočila a pohlédla na malý travnatý záhonek, jenž se nacházel u maminčina hrobu. Poprvé v životě se na něho dívala bez toho, aniž by ji svíral příšerný pocit viny. „Byl to můj syn.“

Divoký vlčák otevřel překvapením pusu. „Tvůj syn?“

Obrátila se k němu a zadívala se mu do očí. „Vzpomínáš na ty dvě minuty, během kterých jsem přišla o panenství?“

„Jo.“

„Otěhotněla jsem.“

„Ach, Mariah.“ Lehce se jí dotkl. Ucítila na tváři jeho něžné prsty, ze kterých sálal upřímný soucit. Zachvěla se.

„Když jsem se to dozvěděla, napsala jsem Stephenovi… hrál s hereckým souborem ve Spokane. Odpověděl mi, že se setkáme ve Walla Walla, kde se se mnou ožení.“ Kupodivu necítila vůči Stephenovi žádnou hořkost. Bolela ji vlastní naivita. „Neměla jsem mu věřit…, ale bylo mi teprve šestnáct. Samozřejmě se na mě vykašlal.“

„Jak… jak zemřel Thomas?“

Propukla v pláč. Po obličeji se jí začaly kutálet slzy dojetí a jedna po druhé stékaly na sukni. „Vlastně skoro nežil. Přišel na svět o šest týdnů dřív. Připadal mi tak malinkatý… Doktor Sherman už nemohl nic dělat. Povídal, že druhé bych už mít neměla…“

Divoký vlčák ji pohladil po tváři. „Neměla nebo nemohla?“

Mariah se pokusila usmát. „Říkal, že nedokážu donosit dítě, a proto bych prý neměla žádné počít.“

„Než jsem se narodil, tak moje maminka čtyřikrát potratila. Doktoři tvrdili to samé. Tenkrát ti bylo teprve šestnáct. Dnes jsi mnohem silnější.“

Zamyslela se a vytřeštila oči. Zdálo se jí, že spatřila jiskřičku naděje. Svítila tak jasně jako nikdy předtím. „Možná.“ I když se nezmohla na nic jiného než na obyčejné *možná*, cítila, jak jí to slůvko dalo křídla. Konečně něčemu věřila!

„Proč tu není náhrobní kámen?“

Znovu se podívala na malý hrobeček a vzpomněla si na malou bedničku, která ležela pod zmrzlou trávou. „Nedokázala jsem mu říct sbohem.“

S očima upřenýma na hrob vstala a dovrávorala k němu. Nemotorně poklekla, předklonila se a položila čelo na pichlavá zmrzlá stébla. Nadechla se. Kromě trávy ucítila zemitou vůni půdy. Na stromě zašustily poslední listy. Jeden z nich se utrhl, proplachtil vzduchem a dopadl Mariah na vlasy.

„Sbohem, Thomasi,“ pronesla zastřeným hlasem. „Miluju tě, chlapečku.“

Nevěděla, jak dlouho tam dřepěla. Možná pár minut, možná pár hodin. Pak se pomalu narovnala.

Za řadou hrobů našla Divokého vlčáka. Podívala se mu do očí. Když zjistila, že celou dobu seděl ve tmě a čekal na ni, sevřelo se jí srdce dojetím.

„Matte,“ zašeptala a natáhla k němu ruce.

Okamžitě k ní přiskočil a pomohl jí na nohy. Přitulila se k němu a zabořila obličej do jeho hrudi. „Děkuju," zamumlala a ucítila na rtech povědomou slanou příchuť jeho pokožky.

Divoký vlčák ji k sobě přitiskl a zamířil s ní domů. Mariah se zhluboka nadechla. Hlava se jí skulila dozadu a ona upřela oči na večerní oblohu.

Když zaklonila hlavu, udělalo se jí špatně od žaludku. Zasténala a zatlačila si na břicho. Každá hvězda teď měla nejmíň deset dvojníků, kteří poletovali z jednoho místa na druhé. „Necítím se nějak dobře."

Divoký vlčák se tiše zasmál. „Není divu."

Ospale zamrkala a pokusila se zaostřit zrak. „Kde jsme?"

Zastavil se a kopl do dveří. Otevřely se dokořán. „V noclehárně. Konečně jsme doma."

Uvolnil sevření a Mariah se skácela k zemi jako pytel brambor. „Jejda." Zahihňala se. Chtěla se plácnout rukou přes pusu, ale protože se nestrefila, praštila se rovnou do nosu.

Divoký vlčák ji popadl za předloktí a vytáhl nahoru. Opřela se o něho a stiskla si břicho. Zvedl se jí žaludek. „Chceš si lehnout?"

Zdálo se jí, že na ni mluví z obrovské dálky, jako by se nacházel nejmíň milion mil daleko. Tupě přikývla. Měla dojem, že tak jednoduchý pohyb, jako je kývnutí, jí trvá celou věčnost.

Začal ji posouvat k posteli. V ten moment se jí obrátil žaludek a ona mu bez jediného varování pozvracela postel.

Nevěřícně se podíval na lůžko. „Do prdele."

Nejdřív se úplně zděsila, ale potom se začala chichotat. „Promiň."

Zasmál se, vyhodil si ji do náruče a odnesl domů. Zamířil do koupelny, kde jí pomohl vyčistit zuby, pak ji dotáhl po schodech nahoru a položil do postele.

Nakonec se otočil na podpatku a chystal se odejít.

Vztáhla k němu ruce a ospale na něho zamrkala. „Ještě nechoď. Chci tě…“

Něžně se usmál a odhodil jí z tváře pramínek vlasů. „Musíš se vyspat. A kromě toho jsi opilá jako starý námořník.“ Svůdně a lačně se na ni usmál. „Až zítra vystřízlivíš, promluvíme si…“

„Tak se mnou aspoň spi.“

Divoký vlčák se zamyslel. „Jenom tak?“

„Prosím…“

„Proč ne?“ Pousmál se na ni, svlékl ze sebe věci a nahý vklouzl do postele. Přitáhl ji k sobě.

Položila tvář na jeho obnaženou hruď a pokojně se usmála. „Moc mě mrzí, že jsem ti pozvracela postel.“

Pohladil ji po vlasech. „Nic si z toho nedělej. Nejsi první žena, které se to podařilo.“

„Nechci, abys mě přirovnával k jiným ženám.“

Zachechtal se. „Snad bys nežárlila na tu, která mně první pozvracela postel.“

Schoulila se k němu a majetnicky jej chytila kolem pasu. Ucítila známou vůni mýdla. Spokojeně si oddechla.

„Tequilla mi chutná…“ Než to stačila dopovědět, usnula.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Mariah se pomalu probouzela. Na moment si nedokázala uvědomit, kde je a co se vlastně stalo, ale potom si vzpomněla na minulou noc. Sevřelo se jí srdce.

Zamrkala a ucítila, jak jí po tváři sklouzla horká slza. Věděla, že ji čekají rána podobná tomu dnešnímu, rána, kdy se bude probouzet a myslet na rodiče a na syna… na milované blízké, které ztratila. I když to pořád ještě bolelo, poprvé v životě si byla jistá, že to zvládne i bez nich. Věřila, že se zase bude někdy smát.

Opřela se o lokty a podívala se na muže vedle ní. Oknem se vkrádaly sluneční paprsky, které ho zahalily do třepotavého zlatého závoje. Ležel na zádech. Jedna ruka mu visela přes okraj postele a druhá mu spočívala na prsou.

Milovala ho.

Už nepotřebovala otce, aby jí poradil, co k němu má cítit. Jeho úsměv, smích, něha a upřímnost… neviditelné nitky, z nichž se stala ocelová lana, která ji k němu tak pevně svazovala.

Přemýšlela o minulé noci a o tom, co pro ni udělal. Chtěla mu to nějak vrátit… něco mu dát. Ale neměla nic cenného, nic co by potřeboval.

A co lásku?

Ta myšlenka ji udeřila jako blesk z čistého nebe.

Než ten nápad stačila zavrhnout a logicky si ho odůvodnit, svitla jí jiskřička naděje, kterou stačila rychle polapit a uzavřít do srdce.

Možná se pod arogantním usměvavým exteriérem skrývá muž, jenž je stejně tak opuštěný jako ona a který

už nechce žít sám. Třeba ji potřebuje tak moc, jako ona potřebuje jeho. Možná by se ji naučil i milovat. *Bože, prosím, ať zůstane…*

Do očí jí vhrkly slzy. Tentokrát se nenamáhala, aby je utřela. Už nikdy se nebude bát vyplakat, nikdy v sobě nebude nic dusit, potlačovat city a uzavírat se do sebe. Od teďka bude kráčet se vzpřímenou hlavou, postaví se k životu tváří v tvář a bude bojovat za své štěstí.

Dá mu všechno, co má… srdce, duši i tělo – a bude doufat, že mu to postačí.

Víc už udělat nemůže.

Divoký vlčák ucítil, jak mu tělem projelo příjemné svědění. Mírně se obrátil a pohodlně se zabořil do teplého zmuchlaného prostěradla. Do nosu jej udeřila neznámá vůně, která s ním koketovala tak dlouho, až ho přivedla do stavu neúplného vědomí. Procitl. Vyhodil ruku do vzduchu a protáhl se.

Paže mu dopadla na něco teplého a pevného. Kůže, uvědomil si malátně. Nejspíš vedle někoho spal.

Kůže? Zamyslel se a vyhnal z mysli poslední zasněný mráček. Otevřel oči.

Mariah ležela přitisknutá k němu, bradu měla lehce opřenou o Vlčákovu hruď a rty se téměř dotýkala jeho levé bradavky. Její dech ho něžně hladil po prsou.

Když ji spatřil, taktak že nezasténal. Vzrušení mu rozpumpovalo tělo a pak mu uvízlo ve slabinách.

Ospale se na něj usmála a odhrnula si z očí rozcuchanou záclonku vlasů. „Dobré ráno," pozdravila něžným hrdelním hlasem, jenž v něm povzbudil chuť na sex.

Zamrkal a odpověděl tak, aby nic nepoznala: „Dobré ráno. Zdá se, že už ti je lépe…"

„Cítím se dobře.“ Zahleděla se mu do očí. Otevřela mírně ústa, pomalu z nich vystrčila jazyk a lehce mu olízla bradavku. „Ale ty,“ pokračovala, „chutnáš skvěle.“

Ucítil, jak mu po kůži přejel její teplý a vlhký koneček jazyka. Zachvěl se. Vzrušení mu ovládlo tělo i všechny smysly.

Ještě nikdy v životě nespal se ženou, která by iniciovala milostný akt, i když jí za tu pozornost zaplatil. Bože, to je ale příjemné…

Znovu se naklonila a něžně mu přejela jazykem bradavku. Potom ji vzala lehce do zubů a slabě zatáhla.

Spokojeně zamručel. „Kde ses to naučila?“ zeptal se udýchaně a křečovitě se zasmál.

„Od tebe.“ Přitiskla rty na Vlčákovu bradavku a škádlila jej tak dlouho, až mu ztuhla.

Divoký vlčák mírně zaklonil hlavu, klesl do polštářů a zavřel oči. Nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že to může být tak strašně příjemné. Ještě nikdy něco takového nezažil a žádnou ženu nepožádal, aby ho takhle dráždila. Jedna z nevýhod sexu s prostitutkami, pomyslel si líně. Člověk dostal jenom to, co si zaplatil, a nic nadto… ani žádný zatracený bonus.

Jenže tohle znamenalo mnohem víc. Cítil něco, co se přehouplo přes okraj fyzické rozkoše. Vnímal, jak se ho dotýkala jazykem, ale to, co dělala, bylo mnohem hlubší. Jako kdyby mu ten její vlhký něžný jazyk hladil i samotné srdce.

Podívala se na něho a usmála se. Jejich pohledy se zaklínily do sebe. V mahagonových tůních uviděl odraz svého vlastního vzrušení. V té chvíli si uvědomil, jak je ten okamžik mocný. Vypnul hrudník a zalapal po dechu.

„Copak to děláš?“

Upřela na něj klidné a upřímné oči. „Miluju tě.“

Než stačil něco říct, sklouzla dolů. Zajela pod deku a sunula ji níž a níž, až mu odkryla celou hruď. Na obnaženou kůži mu dýchl studený vzduch.

Najednou zmizela pod přikrývkou.

„Ach bože…“

Teplou špičkou jazyka mu obtáhla pánevní kost a zanechala na ní rozžhavenou linku. Naskočila mu husí kůže. Zavřel oči. *Bože můj…*

Pak sjela k jeho boku a vtiskla mu několik vlhkých polibků. Začala jej pomalu ochutnávat, zkoumat, laskat a hladit. V žilách mu začala pulsovat nezkrotná touha. Chvěl se, bezuzdně po ní dychtil a chtěl ji tělem i duší. Ještě nikdy nic takového nepoznal. Rozkoš mu svázala ruce i nohy, opojila smysly a ochromila jeho sebeovládání.

Chytil ji za ramena a vytáhl nahoru. Překvapeně zakňourala, ale než stačila cokoliv říct, vrhl se na ni a přilepil rty na ty její.

Dlouze a vášnivě ji políbil. Dal do toho všechno, co se jenom může nahromadit v mužském, který měl tisíckrát sex, ale ani jednou v životě se nemiloval. Strčil jí jazyk do pusy a vychutnal si rozkošnou sladkost jejích úst.

Líbala ho s nezkrotnou vášní. Ovinula jazyk kolem toho jeho, pak mu zkoumala vlhká ústa a nakonec mu mokrým konečkem něžně přejela zuby. Omotala mu ruce kolem krku a přitiskla mu ňadra na hruď.

Jejich doteky pálily jako oheň a těla splynula v jedno. Divoký vlčák ještě nikdy v životě netoužil tak strašně moc po ženě. Chtěl se spojit s každičkou buňkou jejího těla a přál si, aby se mu navždy vpila do nitra.

Zoufale zápasil s drobnými knoflíčky košilky, kterou měla na sobě, a snažil se uklidnit roztřesené prsty. Z hrdla mu vyšlo nešťastné a nedočkavé zasténání. Proklínal ten zatracený kousek látky a chtěl jí ho servat z těla.

Rozechvěle se zasmála a odtáhla se od něj.

„Kam jdeš?“ zeptal se zadýchaným hlasem.

„Raději se svléknu sama. Nechci, abys mi ji roztrhal,“ odpověděla rozrušeně. Roztřesenými prsty pak rozepnula krajkovanou košili a sundala ji z ramen. Krémově bílá

látka sklouzla dolů a odhalila drobná prsa, na kterých se vzdouvaly růžovoučké bradavky.

Když ji spatřil, zasténal. Touha jej dohánělа k naprostému šílenství.

Nikdy si plně neuvědomil význam toho slova. Vždycky ji považoval za docela obyčejnou sexuální touhu, ale teď konečně prozřel. Vůbec to nebylo tak prosté, jak se na první pohled zdálo.

Potřeboval Mariah, chtěl ji víc než kdy koho jiného. Netoužil jenom po jejím těle…, i když po něm prahl tak zoufale, až to bolelo. Bažil po krásném úsměvu, smíchu a starostlivé povaze, jež k ní neodmyslitelně patřila. Chtěl ji se vším všudy… i s tím, že nedokázala říct sbohem těm, které tolik milovala.

Odtrhla pohled od Vlčákových očí. Potom si začala pomalu a svůdně rozvazovat spodní kalhoty. Nechtělo se jí věřit, že je něčeho takového vůbec schopná. Krémově bílé prádlo jí sklouzlo na štíhlé zaoblené boky. Nad povoleným okrajem kalhot, jenž byl ozdobený stužkami, vykoukly hnědé vlnité chloupky.

„Bože, Mariah," zašeptal, „jsi nádherná."

Zdlouhavě si je svlékala a nakonec odhodila prádlo za sebe. Košile doplachtila na hranu skříně a spodní kalhoty dopadly na sloupek postele. Visely z něj jako bílá kapitulační vlajka.

„Pojď sem," zašeptal a podíval se jí do žhavých očí.

Zakroutila hlavou. Několik pramínků vlasů jí sjelo na růžové bradavky. Ten jemný dotek je natolik podráždil, že ztuhly.

„Ale…"

Sklonila se nad něj a přiložila mu prst ke rtům.

„Ššš…"

Pomalu z něj stáhla těžkou přikrývku a zadívala se na jeho obnažené tělo. Ležel s nohama mírně od sebe a s pěstmi sevřenými u těla. Těžce dýchal. Upřela na něj oči a rozpáleným pohledem mu kroužila po těle. Potom jím

líně sklouzla na jeho ocelový úd. Najednou se nemohl ani pohnout. Zdálo se mu, že ho nějaká neznámá síla zabořila hluboko do matrace. V uších mu začal burácet přerývaný dech. Přejel si jazykem rty a zkusil polknout. Marně. Ztuhlo mu celé tělo. Měl dojem, že nad sebou ztratil veškerou kontrolu. Cítil se zranitelný a vydaný na pospas.

A příšerně vzrušený.

Sklonila se nad něho a položila mu ruce na hruď. Z vlhkých dlaní jí začal sálat téměř neskutečný žár, který mu spaloval kůži.

Svůdně se na něj usmála… a posadila se obkročmo na něho.

Zachvěl se a zavřel oči. Něžně na něj klesla a uvěznila ho v sametové jeskyňce svého těla.

Popadl ji za zadek a přitáhl k sobě. Předklonila se a zapřela do zdobené dubové tyče, jež tvořila čelo postele. Její ňadra s perfektně zaoblenými bradavkami se několikrát zachvěla a rozdráždila jej natolik, že se podepřel a na jedno z nich přisál hladová ústa.

Zasténala rozkoší a prudce mu vydechla do vlasů. Potom se dala do pohybu. Nejdřív se pohupovala pomalu, jako kdyby nevěděla, jak na to, a pak začala zrychlovat tempo.

Na hrudi se mu zaleskl pot. Zabořil prsty do jejích teplých pevných hýždí a pevně je zmáčkl. Rytmicky je přirážel k tělu. Kroužila boky tak přirozeně a instinktivně, až ho touha dohánělа k šílenství.

Přitiskl ústa na prso, sevřel ztuhlou bradavku mezi rty a nedočkavě ji vtáhl do pusy. Potom se vrhl na druhé ňadro a vysál ho stejně jako to první. Zaslechl, jak zaúpěla rozkoší. To vášnivé zasténání v něm probudilo nesmírnou žádostivost a vzrušilo ho ještě víc.

Jejich kluzká horká těla se divoce svíjela oproti sobě a splynula v jednu nezkrotnou přirážející masu.

Chtěl ji tak moc, až se nemohl nadechnout. Všechny jeho smysly byly na prasknutí. Na kratinkou chviličku se

mu strachy sevřelo srdce. V ten moment se cítil strašlivě zranitelný.

Prudce na něj klesla. Začala se vrtět, přirážet a vysávat mu z plic všechen vzduch. Přitiskl se k ní, vtáhl jednu bradavku do úst a za druhou něžně zatahal.

Svíjela se, sténala rozkoší a prudce zaklonila hlavu. Vlasy jí vylétly jako mahagonová kometa.

Podíval se na ni. Měla prohnutá záda, zavřené oči a polootevřená ústa. Tváře jí hořely vášní.

Zapřel se a pokusil se oddálit vyvrcholení. Poprvé v životě mu záleželo na tom, aby si to užila i ona a aby si to vychutnala stejně jako on.

Bože, taková rozkoš…

S vypětím všech sil se přemohl. Zmítal se bolestí, svíjel se v příšerné agónii a zduřel naléhavou trýznivou touhou. Nepřál si nic jiného, než se uvolnit a rozplynout v tom slastném vlhkém teple.

Zaťal zuby a zadržel dech. Zdálo se mu, že zašeptal její jméno. Na čele mu vyskočil horký pot a tělo se mu chvělo jako osika, protože se snažil ovládat a zachovat si kontrolu.

Divoce na něm rajtovala, skučela a pak se najednou zastavila. „Ach bože, ach bože…“

Odtrhla se od tyče. Vrhla se na něho, zabořila mu prsty do vlasů a přitiskla mu prsa k hlavě. Potom se začala třít o Vlčákovy boky jako nezkrotná šelma.

Stiskl jí zadek, zvedl pánev a pronikl hluboko do ní. Napnula celé tělo a vykřikla. Ucítil, jak ho rozechvěle a rytmicky svírá.

„Ach Matte…“ zasténala.

Když vyslovila jeho jméno, byl ztracený. Popadl ji za hýždě a přirazil k sobě. Pak se prohnul do oblouku a prudce do ní zajel. Tělem se mu prohnala ohromná exploze vysílající vlny bolestivé rozkoše, které mu tryskaly až do samotných konečků prstů.

Přitiskl se ke zpocenému tělu Mariah a připadal si, jakoby se vznášel v závratných výšinách. Zatmělo se mu

před očima. Když klesal zpátky k zemi, zašeptal její jméno.

Celý vyčerpaný se zhroutil do polštářů a přitáhl ji k sobě. Schoulila se k němu, dala mu ruku kolem pasu a zabořila mu hlavu do šíje. Ve vzduchu se mísil pronikavý pach potu a nasládlá vůně vášně.

Na chvíli se cítil dokonale šťastný, ale pak ho do nosu praštila realita. Zamračil se a vzpomněl si, jak moc na ni myslel a jak moc ji potřeboval. Poprvé v životě se doopravdy bál. Vždycky udělal všechno proto, aby nebyl na nikom závislý. Nikdy nedopustil, aby jej někdo omezoval, a pokaždé se postaral o to, aby neměl k nikomu žádné závazky. Když chtěl odejít, tak se jednoduše sebral a odešel, a když se rozhodl někde zůstat, tak tam zkrátka zůstal. A nikdo mu nikdy neříkal, co má dělat.

Svoboda pro něj byla stejně tak důležitá jako kyslík. Nemohl bez ní žít. Nikdy by se nedokázal usadit a zestárnout na malé jablečné farmě, kde lišky dávají dobrou noc. Neuměl by se zavřít do bezpečného světa, který mu nabízí ten bílý dřevěný plot.

Přesto všechno ji ještě před několika vteřinami opravdu potřeboval. Nechtěl ji proto, aby ukojil své fyzické potřeby nebo aby s ní jen zabil čas. Doopravdy ji potřeboval.

Několik nádherných minut, při kterých se mu tajil dech, se cítil… úplně kompletní a dokonalý. Když ji sevřel do náruče a vklouzl do ní, měl dojem, že mu vůbec nic nechybí.

*Ach Mariah***,** pomyslel si a zasténal, *co to děláme? Co jsme to k sakru udělali?*

Moc dobře to ale věděl.

Nezažili spolu pouze nádherný sex, ale prožívali skutečnou lásku.

Mariah se přitulila k Mattovi a pevně ho k sobě přivinula. Začal ji něžně hladit po vlasech. Mlčel.

Znovu ji přepadl hrozný strach. I když bylo krásné slunečné ráno, bála se, že vstane, obleče se a navždy ji opustí.

Do očí se jí nahrnuly slzy. Rychle je zavřela. *Matte, prosím tě, neopouštěj mě…*

Chtěla to vyslovit nahlas… toužila mu to povědět, ale sevřelo se jí hrdlo. Pak místo toho řekla: „Pře… přečetla jsem si tvoje články, Matte.“

Jeho ruka se najednou zastavila. Ztuhl. „Opravdu?“

Natočila se k němu a koukla na něho. Jejich pohledy se setkaly. Z toho jeho sálala ostražitost a dychtivé očekávání. „Ano,“ odpověděla tiše. „Myslím, že jsou fantastické.“

Nemohl uvěřit svým vlastním uším, a proto nedůvěřivě povytáhl obočí. „Cože?“

Přikývla, protože se nezmohla ani na jediné slovo. V krku jí totiž narostl knedlík o velikosti cihly. Zaskočilo ji, že je první, kdo mu něco takového sdělil. *Potřebuje mě*, uvědomila si. *A skoro stejně, jako ho potřebuju já.*

„Ještě nikdy jsem nikomu nedovolil, aby si mou práci přečetl…“

„Doufám, že ti to nevadí…“

„Ne.“ Něžně se dotkl její tváře a upřel na ni oči. „Ne.“ Vyslal jí prchavý úsměv, ze kterého nevyzařovala žádná radost, nýbrž hořký smutek. „Vždycky jsem toužil pracovat pro nějaký deník, ale nikdy jsem nevydržel na jednom místě dostatečně dlouho, abych to mohl zkusit.“

Odejde.

To slovo jí zlomilo srdce a zasadilo do něj bolestivou ránu. Cítila se slabá jako moucha a byla vystrašená jako zajíc. Chtěla na jeho odchod zapomenout, zastrčit jej hluboko do mysli, ale nedokázala to. Přece si nebude pořád něco namlouvat a dívat se na svět přes růžové

brýle. Opustí ji. Věděla to s takovou jistotou, až se jí udělalo špatně.

„Matte…“

„Co?“

Upřela na něho pohled, do nějž dala celé své srdce i duši. Ještě nikdy v životě se nebála tak strašně moc, jak právě teď. „Miluju tě.“

Zbledl. Několik hrůzostrašných sekund čekala, že se jí nejspíš vysměje. Nevysmál. Ležel celý zaražený a zíral na ni smutnýma upřímnýma očima.

To mlčení jí drásalo srdce. Snažila se vyloudit úsměv, ale zbytečně.

„Mariah…“

Přiložila mu prst na rty. „Nepověděla jsem ti to proto, abys mi na to odpověděl, ale proto, že už nejsem taková jako předtím. Nemůžu v sobě držet to, co doopravdy cítím, protože to strašně bolí. Miluju tě, Matte Stone. A nestydím se za to. A…“ Její hlas se najednou zlomil. Zamrkala, neboť se pokusila potlačit horké slzy, které se jí nahrnuly do očí. „A nezáleží na tom, jestli mě miluješ nebo ne.“

Ucukl pohledem a zahleděl se na sluncem zalité okno. „Ale záleží.“

Něžně ho chytila za bradu a přinutila, aby se na ni podíval. Pukalo jí srdce, protože mu z očí tryskalo zoufalství a žal. Náhle si uvědomila důležitost tohoto okamžiku. To příšerné ticho ji svíralo jako obrovské kleště. Věděla, že by měla raději mlčet a že by udělala nejlíp, kdyby se k němu jednoduše přitulila a plnými doušky si vychutnala jejich poslední společné chvíle. Ještě před týdnem by něčeho podobného byla schopná. Ještě před sedmi dny by jí to stačilo ke štěstí. Ale dnes ne. Matt ji naučil, jak má se sebou zacházet, a ukázal, jak se dívat na svět. Kdyby to teďka vzdala, znamenalo by to pro ni cestu zpět.

Těžce polkla, několikrát zamrkala a upřela na něj vlhké palčivé oči. „Zůstaň,“ zašeptala. I když to pronesla tiše, znělo to ložnicí jako nějaký výkřik.

Trhl sebou. „Ach, Mariah…“

Z hlasu mu řval šílený smutek a… ještě něco horšího. Lítost. Mariah se rozplakala. Slzy jí ukáply na tvář a skutálely se jí do ústních koutků.

Utřel jí oči a koukl na ni. „Šla bys se mnou, kdybych tě požádal?“

Zalapala po dechu. V temném bolavém srdci jí svitla malá jiskřička naděje. „A žádáš mě?“

Odtrhl od ní pohled a zíral do zdi, která stála za jejími zády. Po několik dlouhých vteřinách pronesl tichým hlasem: „Ne, raději ne.“

Zavřela oči a pokusila se usmát. „Stejně bych nedokázala opustit farmu. Dokonce i Rass mě o tom přesvědčil.“

„Nechtěl jsem ti ublížit, Mariah.“

Odtáhla se od něj, posadila se a přehoupla bosé nohy přes okraj postele. „Zřejmě nejsem pro tuláky ta nejlepší partie.“

Za zády jí zavrzala postel. Vlčákovy nohy dopadly na podlahu. „Kéž bych věděl, jak ti mám na to odpovědět.“

Narovnala se, ale neotočila se k němu. „Moc dobře to víš, ale nechceš to vyslovit.“

Stál tam dlouho. Cítila, jak jí pohledem klouže po obnažené kůži a jak ji spaluje záda. Potom se pomalu otočil a odešel z místnosti. Když za sebou tiše zavřel dveře, zhroutila se do postele a začala brečet.

Jake seděl v kuchyni u stolu a čekal, až se objeví Divoký vlčák. Nad hlavou mu zaskřípala podlaha a zapištěly dveře. Mariah vstává.

Jakeova skálopevná sebejistota byla ta tam. Už tak to má těžké a v její přítomnosti to bude ještě těžší, pomyslel si. Nedokáže před Mariah říct to, co má na jazyku.

Možná udělá nejlíp, když si na Divokého vlčáka počíhá před noclehárnou.

Jo, to bude rozumnější.

Odstrčil židli a vstal.

Divoký vlčák doburácel dolů a přiřítil se do kuchyně. Vrazil do Jakea a téměř ho shodil.

Rychle chytil Jakea za ramena a narovnal jej. „Promiň, Jakeu.“

Upřel na otce oči. Vypadal… smutně, jinak se to popsat nedalo. Jake se na něj zamračil. „Je všechno v pořádku?“

Divoký vlčák se hořce zasmál. „V tom nejlepším.“ Potom se protlačil kolem Jakea a zamířil ke dveřím. „Už musím jít.“

Jake ho chtěl zadržet, a proto k němu vztáhl ruku. Minul ho. „Počkej!“

„Nemůžu.“ Divoký vlčák rozrazil dveře od kuchyně a zmizel.

Jake chvíli váhal, ale nakonec se přece jenom rozhodl, že to bude právě dnes, kdy Divokému vlčákovi oznámí, že je jeho syn. Slíbil to nejenom Rassovi, ale i sobě.

Zasunul židli pod stůl, vyběhl z domu a letěl za otcem po schodech. „Tak čekej!“

Divoký vlčák se ani nenamáhal zpomalit.

„Zatraceně.“ Jake sevřel ruce v pěst a začal sprintovat k noclehárně. Popadl Vlčáka za rameno a otočil ho. **„***Řekl* jsem ti, abys počkal!“

Divoký vlčák na něj zíral nechápavým nepřítomným pohledem, jako kdyby neslyšel, že na něho volal. „Hm? Podívej, chlapče…“

„Jake,“ zařval. Jmenuju se *Jake***.“**

Divoký vlčák obrátil oči v sloup. „Promiň.“

Jake si dodal odvahu a upřeně se na otce podíval. „Víš, proč je to tak důležité?“

Divoký vlčák se zamračil. „Ne, proč?“

Zhluboka se nadechl a potom pravil: „Moje celé jméno je Jacob William Vanderstay.“

Jake si všiml, že Vlčák konečně zpozorněl. Zúžily se mu oči a rty se mu proměnily v jednu bledou úzkou linku. „Co to povídáš?“

Jake přikývl. „Laralee byla moje matka.“

Divoký vlčák sebou trhl. Ustoupil od Jakea jeden krok dozadu, jako by chtěl oddálit větu, jež se chlapec chystal vychrlit. „No… a co?“

Jake pokračoval: „A ty jsi můj otec.“

„To je nesmysl.“ Ta slova mu vyletěla z úst jako jedovaté šípy.

Jake ucítil, jak se mu zabodly do srdce. Na moment zaváhal a rozklepal se strachy. Ani ve snu ho nenapadlo, že by mu Divoký vlčák nevěřil. Zalovil v kapse a vytáhl starý cínový medailonek, na jehož přední části byla namalovaná fialka. Strčil jej Divokému vlčákovi pod nos. „Dala mi tohle a povídala, že to kdysi patřilo mému otci.“

Divoký vlčák zíral nekonečně dlouhou dobu na medailon. Potom zavřel oči a promnul si nos. Shrbil široká ramena a svěsil hlavu. „Panebože.“

Jake z něho nespouštěl zrak. Úplně se mu sevřel žaludek. Ucítil, jak ho v útrobách pálí strach, naděje a vzrušení. Čekal na tuto chvíli celý svůj život. Snil o ní nejmíň tisíckrát a toužil po ní jako malé dítě.

„Řekni něco,“ žadonil.

Divoký vlčák odtáhl od obličeje ruku a upřel na Jakea vlhké oči. „Nevím, co k tomu dodat. Nevěděl jsem, že byla těhotná.“

,,Já vím.“

Přemýšlel, co k tomu dodat. ,,Jak se má Lara?“

Jake těžce polkl. „Zemřela.“

Divoký vlčák zavřel víčka. Pak promluvil unaveným a zastřeným hlasem: „Proč jsi mě sledoval? Co po mě chceš?“

Jake tu otázku slyšel, ale neodpověděl na ni. Bylo by to zbytečné. Vyčetl pravdu z otcových utahaných smutných očí. Dávaly mu sbohem.

Jake se na tenhle moment připravil… nejmíň tisíckrát se přesvědčoval, že to skončí právě takhle. Ale teď to bolelo víc, než si vůbec představoval. „Chtěl jsem tě poznat."

Divoký vlčák zakroutil hlavou. „Ale já nemůžu být otec."

„Už ses jím stal," dodal Jake, aniž by zvedl hlavu. Zdálo se mu, že to znělo nepřesvědčivě a pateticky. „Zřejmě jsi měl na mysli, že mi nebudeš dělat otce."

„Nevím, jak na to."

Jake mu chtěl… toužil říct, že by se to mohli *naučit společně***.** Ale nedokázal to, protože mu ta slovíčka uvízla v krku. Do očí mu vhrkly slzy. Rezignovaně svěsil ramena. „Jasně."

Divoký vlčák si povzdechl. „Podívej, Jakeu, všechno to přišlo tak náhle."

„Já vím."

„Chápu, co člověk cítí, když je opuštěný… Snad… třeba bychom spolu mohli strávit trochu víc času, abychom se lépe poznali. Co ty na to?"

Jake zvedl bleskově hlavu. „Myslíš to vážně?"

Jakeova reakce ho málem rozesmála. „Zrovna se odsud chystám odejít. Kdybys chtěl… chceš jít se mnou?"

Jakeovi se nejdřív nechtělo věřit vlastním uším. Teprve za chvíli jej přepadlo zdrcující zklamání. „Odejít? Proč?"

Pokrčil rameny a pokusil se zamaskovat rozrušení, ale Jake si všiml, že mu z očí sálá bolest. „Nechci Mariah ublížit ještě víc, než jsem jí ublížil. A navíc je nejvyšší čas, abych zvedl kotvy."

Jake se to snažil zoufale pochopit. Marně. Měl dojem, že se mu zhroutil celý svět. Divoký vlčák ho v mžiku rozbil na tisíc kousků. „Když odejdeš, tak jí ublížíš mnohem víc."

„Dostane se z toho," konstatoval skleslým tichým hlasem. „A já taky."

„Ale…"

„Ale nic, Jakeu. Nemám tady žádnou budoucnost. Potřebuju se potloukat po světě. Kdybych se někde zatavil, zemřel bych. Je to jednoduché jako facka. Půjdeš se mnou nebo ne?"

Jake se ohlédl za sebe a mrkl na dům. Za oknem v prvním patře se mihl stín. *Mariah.*

Když na ni pomyslel, sevřelo se mu srdce a začaly ho dusit slzy. Během několika týdnů mu dala všechno, po čem vždycky toužil a co už dávno považoval za ztracené. Cítil se tady bezpečně a věděl, že ho má ráda. Nemohl by od ní odejít a nechat ji tu samotnou, smutnou a sklíčenou. Měl ji doopravdy rád.

Obrátil se k otci a zamrkal, aby potlačil příval žhavých slz. V tom okamžiku pochopil, po čem to vlastně celé ty dlouhé měsíce pátral. Nehledal jenom otce, ale i domov, rodinu a pocit, že někam patří. A tohle všechno mu dala Mariah. „Já… nemůžu to udělat. Zůstala by tady sama."

Divoký vlčák zavřel oči a ztrápeně svraštil čelo. Pak je pomalu otevřel a podíval se na Jakea. „Jsem na tebe hrdý, Jakeu."

Ta věta ho smetla jako lavina. Měl by skákat radostí, že se mu od otce konečně dostalo takového uznání. Jenže on neskákal, protože těch pár slov neznamenalo nic jiného než sbohem. Celé ty roky, kdy se modlil, věřil a snil, se vypařily jako pára nad hrncem. Krvácelo mu srdce. V ten moment si uvědomil, jak moc touží po otcovské lásce. „Zůstaň… prosím. Byla by z nás pěkná rodina."

Divoký vlčák zamrkal a zakroutil hlavou. „Nemůžu."

Poslední zrnko naděje mu proklouzlo mezi prsty a dopadlo na zem. Jake přikývl. Cítil se zoufale opuštěný a zbytečný. Shrbil se a propukl v pláč. Jeho tatínek odchází. Netušil, že to takhle skončí… Po tolika letech a nespočetných snech, uprostřed země na jakési malé

farmě, kde lišky dávají dobrou noc. Teď si tu jednoduše řeknou sbohem. A on nemůže udělat vůbec nic, aby to změnil.

Stáli tam dlouho a mlčky si vyměňovali pohledy. Pak Divoký vlčák překvapivě rozpřáhl ruce.

Jake se mu vrhl do náruče a pevně jej objal. V ten okamžik si přál, aby jejich objetí už nikdy nepovolilo. Chtěl, aby otec zůstal, toužil po tom tak moc, až se mu udělalo nevolno.

Divoký vlčák se odtáhl a zadíval se na Jakea jasnýma vlhkýma očima. „Bude se mi po tobě stýskat, chlapče. Ale budu na tebe myslet. Možná se jednoho dne vrátím."

Jake popotáhl a utřel si rukávem slzy. „Pokud to nemyslíš vážně, tak to raději ani neříkej."

Divoký vlčák sebou trhl. „Sbohem, Jakeu."

Jake se nadechl, sebral všechny síly a vysoukal ze sebe: „Sbohem."

Kapitola dvacátá pátá

Mariah se procházela po pokoji jako smyslů zbavená. Nic neviděla, nic necítila.

Podívala se tupě z okna a zahlédla Divokého vlčáka, jak mluví s Jakem. Když spatřila, jak postává na jejich zahradě, sevřelo se jí srdce. Vypadal, jako by tady patřil. *Jako by sem patřil.*

Bezradně zavzlykala. Bože! Už si zvykla na jejich společný smích a na to, že ho každé ráno vidí a že s ním snídá. Během několika týdnů mu dala srdce i duši. Teď jí nezbylo nic jiného než obrovská bolavá prázdnota. Jak se může vrátit ke svému starému životu? Až odejde, tak se tahle farma ponoří do nesnesitelného deprimujícího ticha. Jako by nevěděl, že tu po sobě zanechá strašlivou díru…

Pohlédl na Jakea a vyslal mu smutný úsměv. Pak pomalu svěsil ramena, otočil se a zamířil k noclehárně. Nakonec za sebou zavřel dveře.

Jake se za ním neustále díval. Zhluboka vydechl a vypadal, jako by i jemu zlomil srdce. Vrazil ruce do kapes, pohlédl toužebně na zavřené dveře, otočil se a odkráčel ke stodole.

Upřela zrak na noclehárnu a přemýšlela, co asi Matt dělá a nad čím přemýšlí. Kdyby teď zavřela oči, spatřila by starého dobrého Vlčáka, jak se s úsměvem na tváři opírá o stěnu, muže, jenž je tak přitažlivý, až se jí z toho tají dech.

Do očí jí vhrkly horké slzy. Přehouply se přes jejich okraj a začaly jí stékat po tvářích. Vzdychla a opřela čelo o studenou okenní tabulku. Její dech zamlžil sklo a ona měla najednou dojem, že se svět proměnil v jeden velký sen. Zdálo se jí, že je znovu malá dívka, na níž dole čeká kouzelný princ…

Třeba na tebe opravdu čeká.

Okamžitě jí bylo jasné, že je to hrozný nesmysl. Ale nedalo jí to, aby o tom alespoň na chvíli nezačala pochybovat. Možná je dole a čeká, že ho zastaví…

Možná…

Nestačila tuhle myšlenku dokončit, protože vystřelila k almaře, ze které vylovila neforemné hnědé šaty. Hodila je na sebe, seběhla schody a pelášila k noclehárně. Celá udýchaná se zastavila u zavřených dveří.

Do hrubých lněných šatů si utřela zpocené dlaně a upřela oči na vrata.

Udělal jsem hroznou hloupost, Mariah, vůbec jsem nepřemýšlel. Nemůžu tě opustit…

Zavřela oči, zaťala zuby a zoufale se snažila věřit své vlastní fantazii. Zhluboka se nadechla. „Bože, prosím, ať zůstane. Prosím…“

Potom zaklepala.

Žádná odpověď.

Dodala si odvahu a otevřela dveře.

To, co uviděla, jí úplně vyrazilo dech. Zalapala tiše po dechu a klopýtla dozadu, kde se chytila zárubně, aby neupadla. Její směšná dětinská pohádka se rozbila na milion kousků.

Divoký vlčák klečel v rohu a cpal do bílé tašky poslední věci. Pak ji zavázal, stoupl si na nohy a pomalu se otočil.

Snažila se usmát. „Překvapení!“ zavolala. Potom si uvědomila, že to znělo přímo pateticky, pitomě a strastiplně. Přesně tak, jak se zrovna cítila.

Povzdechl. Poloprázdná taška mu vyklouzla z rukou a žuchla na podlahu. „Mariah…“

Vyslovil její jméno s takovou něhou a láskou, že měla co dělat, aby se jí nepodlomila kolena. Sepnula roztřesené ruce a pokusila se trochu uklidnit. „Copak mi nechceš dát sbohem?“

Když na ni upřel oči, ze kterých čišela stejná bolest jako z těch jejích, puklo jí srdce. Rozklepala se.

„Nevím.“

Najednou jí přišlo všechno líto. Zaťala ruce v pěst a konstatovala: „Neměla jsem tě přemlouvat, abys tady zůstal.“

Škubl sebou. „Jsem rád, že jsi mi to nabídla. A mrzí mě…“ Ucukl pohledem. „Bože, hrozně mě mrzí, že ti nemůžu říct ano.“

„Copak bys to dokázal?“

„Ne, nedokázal.“ Zvedl kabelu, přehodil si ji přes rameno a šoural se přímo k ní.

Podívala se na něho a snažila se zapsat do paměti každičkou křivku, jež měl na tváři. Zapamatovala si jeho nesouměrný úsměv, jenž byl nenávratně pryč, a jasné veselé oči, ze kterých teď vyzařovala nesmírná bolest. Chtěla se ho dotknout, držet ho v náručí a klidně mu obejmout i kolena, kdyby to nějak pomohlo. Udělala by cokoliv, jen aby zůstal. Ale nemohla se pohnout ani mluvit.

„Mariah, nejsem mužský pro tebe,“ podotkl tlumeným hlasem, jenž ji pohladil po krku. „Zasloužíš si někoho, kdo ti slíbí lásku a bude tě milovat až do konce života. Potřebuješ muže, který bude pracovat na těchto polích od samého svítání až do soumraku a nikdy si nebude stěžovat. Chlapa…, jemuž nevadí dřevěný plot.“

Pohlédla na něho. Byla si jistá, že se jí v očích promítá bolest a zoufalá láska, jež jí zlomila srdce. Věděla, že už to nemůže změnit. „Možná… s tebou…“

Zakroutil hlavou. Ten něžný pohyb jí tentokrát zvedl žaludek. „To záleží jenom a jenom na tobě. Nikdo jiný to za tebe přece neudělá. Myslíš, že by ses dokázala přemoct a opustit farmu?“

Ucukla pohledem.

„Nemusíš se za to stydět, Mariah.“ Přišel ještě blíž a odhrnul jí z uplakaných tváří pramínek vlasů. Nemohla si pomoct, aby se k němu nenaklonila a nevychutnala si jeho teplý dotek. „Jsi už zkrátka taková…, proto jsi taky výjimečná. Nerada něco nebo někoho opouštíš, neustále

vzpomínáš a nikdy neříkáš sbohem. Ale… já… přesně tohle mi na ženách vadí. *Potřebuju***,** aby mi dávaly sbohem.“

Vydechla a odtáhla se od něj. Když zaslechla Vlčákova definitivní slova, svěsila ramena. „Já vím, Matte. Vlastně jsem to věděla už od samého začátku.“

„Nikdy jsem ti nelhal.“

Zavřela oči. I když jí právě zlomil srdce, nedokázala jej nemilovat a netoužit po něm.

„To mi moc nepomůže,“ odpověděla.

„Nechal jsem ti tady svoje články. Nic jiného nemám.“

Těžce polkla a pokusila se v sobě potlačit všechnu hořkost. „Ty mě v noci zaručeně zahřejí.“

Dotkl se její brady a přinutil ji, aby se na něho podívala. Zdráhavě otevřela oči.

Probodl ji vážným pohledem. „Pomohlo by ti, kdybych ti řekl, že tě miluju?“

Mariah měla dojem, že se jí zhroutil celý svět. Poprvé se na něj pořádně rozzlobila. Bezmyšlenkovitě k němu vztáhla ruku a chtěla mu dát facku. V poslední vteřině se zarazila a přitáhla ruku zpět k tělu. Zadívala se mu do očí. „Ne, Matte,“ vysoukala ze sebe. „To by mi vůbec nepomohlo.“

To byla poslední slova, která mu stačila povědět před tím, než se otočil a odešel z jejího života.

Divoký vlčák se opřel o chvějící se stěnu vagonu, skrčil bolavé nohy a přitáhl je k hrudi. Vedle něj se povaloval nový notes, jehož listy se třepetaly v proudu studeného vzduchu. Všechny stránky byly bílé jako sníh. Ta prázdnota ho deprimovala. I když se do psaní už několikrát pustil, nezmohl se ani na jediný řádek. Ztratil jakýkoliv zájem, nezakopl ani o jednu myšlenku a navíc z něj vyprchalo veškeré zanícení a nadšení. Cítil se prázdný a mrtvý.

Z popraskaných krvavých rtů mu unikl tichý povzdech. Zaklonil hlavu a praštil s ní o stěnu z dřevěných latí.

Omotal ruce kolem skrčených kolen a schoulil se, aby se trochu zahřál. Zbytečně. Dotěrný chlad mu pronikl přes rozedraný kabát a zakousl se mu do kůže.

Zima se letos přihlásila o slovo docela krutým způsobem. Na celou zem snesla bílou mrazivou přikrývku a proměnila prázdné vagony v obrovské ledové rakve. Dlouze si povzdechl. Jeho dech visel vteřinku ve vzduchu a potom se vytratil.

Cítil se příšerně. Měl hlad, třásl se zimou a únavou. Od té doby, přesně jeden týden, co odešel z Opuštěného potůčku, pořádně nejedl. Celá země se zmítala v panice, neboť zamrzlá Amerika byla úplně bez práce. A o zatracené almužny taky zrovna nezakopával.

Před moha lety, když začal cestoval vlakem, mu připadalo nesmírně romantické, když vklouzl do prázdného vagonu a přelstil železniční pracovníky, když se utábořil, kde se mu zachtělo, a když se mlátil s místními siláky po všech poutích, které se konaly od San Francisca až po New York. Tehdy se cítil svobodný.

Dnes to bylo docela… jiné. Tenkrát železnice někam vedly, zatímco dneska neměly konce. Život se mu zdál příšerně nudný, nesmyslný a neromantický. Seděl nekonečné hodiny v promrzlých dobytčácích a přejížděl z jednoho nehostinného městečka do druhého.

Špinavou rukou si utřel obočí a znovu se schoulil do klubíčka. Zavřel víčka a pokusil se usnout. Marně.

Zahudroval, promnul si unavené a bolavé oči a praštil hlavou o stěnu.

Poprvé v životě poznal, jaké to je, když se člověku po někom stýská…, když někoho postrádáš tak moc, že ti z toho puká srdce. Když zemřela matka, taky mu chyběla. Ale to bylo něco jiného. Smrt ho připravila o něco, na co dokázal po několika letech zapomenout.

V případě Mariah šlo o docela jinou věc. Každým dnem mu chyběla čím dál víc.

Ona žila, dýchala a toužila. Když zavřel oči, vybavil si její úsměv, když mu zima vjela pod kůži, vzpomněl si na to krásné teplé tělo, a když jej obklopilo mrtvé nekonečné ticho, zaslechl, jak se směje.

Zřejmě teď postávala u sporáku a vařila večeři. Z trouby se nejspíš linula příjemná vůně pečeného masa, při které se mu kdysi sbíhaly sliny a která se nesla celou kuchyní. A Jake s největší pravděpodobností prostírá.

Bože, jako by slyšel cinkání příborů a jejich tlumené hlasy!

Dům… Mariah… Jake… sálalo z nich teplo, srdečnost a laskavost…

Ale po tom přeci netoužil, připomněl si nejmíň po milionté od okamžiku, kdy je opustil. Nepatřil k chlápkům, kteří touží po srdečnosti a bezpečí. Miloval tenhle způsob života. Musel být sám a chtěl cestovat, kam se mu jenom zachtělo, a dělat to, co se mu zrovna zalíbilo. Vždycky mu to takhle vyhovovalo. Potřeboval svobodu, jako ostatní potřebují vzduch.

Zřejmě se trochu přecenil. Vypadá to, že potřebuje delší čas, aby na ně zapomněl. Ale určitě *zapomene***.** A to velmi brzy… každým dnem… ta zvláštní touha vyprchá a on konečně zapadne do starých kolejí.

Každým dnem.

Popadl propisku a bloček a zíral na studenou bílou stránku. Bezmyšlenkovitě začal psát. Když se podíval, co vlastně napsal, rozklepal se hrůzou. Z papíru na něho řvalo jenom jedno slovo.

*Mariah***.**

Mrštil perem na druhou stranu vagonu a zaslechl, jak se rozplesklo o zadní stěnu a jak sjelo na podlahu.

Je to jen otázka času, kdy tohle bláznovství skončí, a než na Mariah nadobro zapomene. Brzy z něj zase bude starý dobrý Vlčák, který píše články, pije tequillu, šoustá děvky a směje se na plné pecky.

Už brzy.

Celé tři týdny sbíral Jake kuráž, než řekl Mariah pravdu. Tak jako každý večer po jídle, tak i dnes spolu seděli na houpačce. Soumrak zahalil farmu do temně fialového závoje. Na tmavé obloze se třpytily hvězdy, jejichž odraz se zrcadlil na čerstvé vrstvě sněhu.

Mírně se pootočil a vyslal jí kradmý pohled.

Měla shrbená záda, bledý obličej a svírala ruce v klíně. Její smutné oči hleděly někam do dáli. Věděl, že sleduje pole a čeká, až se Divoký vlčák vrátí.

„Myslím, že tě miloval," prohodil tiše.

Nejdřív seděla jako kamenná socha a teprve po několika dlouhých vteřinách pomalu přikývla. „Já vím, Jakeu."

Potom se mezi nimi zase rozhostilo známé ticho. Sebral všechnu odvahu a konečně ze sebe vysypal to, co ho tolik trápilo: „Moje maminka ho taky milovala."

Obrátila se k němu a překvapeně zvedla obočí. „Cože?"

Jake se pokusil usmát. „Jsem jeho syn."

Zdálo se mu, že přestala dýchat. Pak na něj vykulila oči a zeptala se: „Ví o tom?"

Přikývl. „Když odcházel, zeptal se mě, jestli se chci přidat k němu."

Smutně se pousmála. „To je celý on. Proč jsi s ním nešel?"

Upřeně se na ni podíval. „Protože… protože jsi mi lepší matkou, než on otcem."

„Ach, Jakeu…" Jeho doznání ji natolik dojalo, že ze sebe nedokázala vysoukat už ani slovo.

„Vrátí se."

Zakroutila hlavou a setřela si rukou slzy. „Ne, zlatíčko, určitě se nevrátí."

„Neříkám ti to jenom proto, abych tě uklidnil. Znám ho. Přijde zpět."

Nejistě se na něj usmála a mlčela.

Jenže Jake se tak rychle nevzdával. „Určitě se vrátí.“ Opakoval tu větu pořád dokola, až jí doopravdy uvěřil.

Dvě krátká zahoukání vytrhla Divokého vlčáka z bezesného neklidného spánku. Těžce zamrkal a odlepil se od studené vibrující stěny železničního vozu.

Vrazil špinavé prsty do stejně špinavých vlasů a pročísl si je. Posadil se a vykoukl ven. Rozmazaná krajina se mu míhala před očima jako našlehaná bílá pěna. Neměl nejmenší ponětí, kde se nachází. Vypadalo to tu jako v Texasu nebo Arizoně či Novém Mexiku… úplně stejně jako v jiných místech, jež navštívil během několika posledních týdnů. Dny a noci ztratily hranice a splynuly v jednu mlhavou rozostřenou koláž, ze které se na něj šklebila sněhem zasypaná města a prázdné železniční vagony.

Bože, to je zima, pomyslel si. Promnul si ruce a dýchl do nich, aby si alespoň na chvíli navodil pocit tepla.

Vlak opět zahoukal. Bílá pára se několik kraťoučkých vteřin vznášela v ledovém vzduchu a potom se ztratila v kouři bafající lokomotivy. Obrovská železná kola začala brzdit, kvičet, skřípat a kodrcat po kolejích. Souprava zpomalila.

Když klesla rychlost a šlehající vichr se proměnil v mírný, sněhem nasáklý vánek, ucítil pronikavý smrad, který čpěl z dobytčáku. Starý koňský hnůj, zatuchlou pytlovinu… lidský pot.

Divoký vlčák sebou trhl. Jak by se potřeboval vykoupat! Zatahal se za přerostlé fousy na bradě a zíral do krajiny. Než si to stačil uvědomit, vybavil se mu Opuštěný potůček.

Mariah.

Její jméno k němu doplachtilo po vánku a osvěžilo mu mysl jako jarní vzduch. Poslední dobou nedělal nic

jiného, než že přemýšlel nad Mariah, Jakem a farmou. Bylo to zvláštní, protože celý život myslel jenom na to, kam popojet. Každé nové město se mu jevilo jako vánoční dárek, jenž čekal na to, až jej konečně rozbalí. A Vlčák v něm pokaždé našel vzácný klenot. Ale v poslední době se věci změnily. Začal uvažovat nad tím, kde byl a co po sobě zanechal. A to místo, kde se zdržel, a těch pár týdnů, které tam strávil, mu čím dál víc připadaly jako ten nerozbalený dárek.

Povzdechl a znovu si pročísl vlasy. Nikdy takhle nepřemýšlel a za žádných okolností se neohlížel na to, co už se stalo. Docela ho to štvalo.

Jednal správně. Samozřejmě že ano! Dříve nebo později na Mariah zapomene… vždycky na ženy rychle zapomínal. Patřilo to přece k jeho přednostem!

To a urážení druhých.

Vybavil si jejich rozhovor a s hořkostí v srdci zasténal.

Podrážděně hrábl po tašce a narazil si na hlavu klobouk. S výkřikem seskočil ze zpomaleného vlaku a dopadl na tvrdou nelítostnou zem. Ucítil strašlivou bolest, která mu vystřelovala do kolen.

„Panebože," zanadával a zůstal v předklonu, dokud ho nepřešla ta hrozná muka. Potom se pomalu narovnal.

Zjistil, že se nachází na okraji Albuquerque.

Usmál se. „No to mě podrž!" Albuquerque. Bylo to jedno z jeho nejoblíbenějších měst. Překypovalo hospodami a hýřilo nejkrásnějšími prostitutkami, jež tady v houfech nabízely lásku.

Tohle ti pročistí hlavu, pomyslel si s úšklebkem na rtech. Teď se mu konečně podaří zapomenout na ženu, na kterou celou dobu myslel.

Dostal se na ulici Main Street, kde se ponořil do tenké vrstvy čerstvě napadaného, načechraného sněhu. Kopal do bílé peřiny a pomalu se brouzdal směrem ke středu města. V Albuquerque vládlo neobvyklé ticho. Na náměstí nepobíhali žádní lidé a okraje chodníků

nelemovali indiáni, kteří tu vždycky prodávali své tradiční řemeslné výrobky. Prošel novou částí města a vkročil do té staré.

Když se přibližoval k hostinci Božský tuzér, zaslechl důvěrně známé zvuky a ucítil hospodský pach, jenž ho polapil do pohostinné náruče a uvítal jej jako již mnohokrát předtím. Posunul si klobouk dozadu a vrazil do lítacích dveří.

Vecpal se do zchátralé zakouřené putyky. Zakašlal, několikrát těžce zamrkal a pokusil se rozpoznal nějaké siluety v husté vrstvě šedého dýmu, který vyplňoval místnost. Odkudsi se ozval zvuk malého piana, do nějž třískaly čísi obrovské ruce. V místnosti vřel typický hospodský šum, z něhož se často ozývaly zvýšené hlasy, smích i suchý kašel.

Lítačky se za ním zavřely. Kouř ho poplácal po rameni jako starý dobrý kamarád. Nasál známé pachy a vůně, které mu okamžitě připomněly, že se tady už hezky dlouho nezastavil. Ucítil pronikavou vůni tabáku, zatuchlý smrad místnosti, v níž se roky nevětralo, čpící zápach lidského potu a špinavého oblečení.

Hostinec byl narvaný lidmi, kteří se neptali na jména a které nezajímalo, odkud kdo přišel. Ze všech stran se ozýval příšerný rámus. Přesně takové místo mu vždycky vyhovovalo, protože měl dojem, že sem patří.

Odhodil tašku do rohu a sledoval, jak dopadla na zem. Potom vrazil ruce do kapes a loudavě kráčel k dlouhému dubovému baru.

Když ušel polovinu cesty, zahřměl nad tlačenicí nějaký mužský hlas: „Pro… pro kristapána, Divoký vlčák Stone vstal z mrtvých!“

Divoký vlčák koukl nahoru a uviděl za barem starého Freddyho Tomlinsona.

Freddy se zakřenil a odhalil sadu zažloutlých králičích zubů. „Kruci, Stone, už jsem si myslel, že jsi zemřel.“

Vlčák se přikradl k baru a posadil se na omlácenou nalakovanou židli. „Ale Freddy, copak nevíš, že jenom dobráci umírají mladí?“

Freddy se hlasitě zařehtal a chytil se za břicho. „Jo, tak to máš úplnou pravdu.“ Pleskl konec mokré utěrky na stůl a několikrát s ní opucoval místo před Vlčákem.

Divoký vlčák se zazubil. „Snad se mě nechceš zeptat, co si dám? Copak má smysl být nějakým štamgastem, když mi barman neumí číst myšlenky?“

Freddy upustil hadr. Ten celý promočený žuchl na bar a svezl se k Divokému vlčákovi. Freddy se otočil, popadl láhev tequilly, vzal ze zrcadlové police štamprli a postavil je s cinknutím před Vlčáka. Potom se vrátil k pucování baru.

Divoký vlčák se na skleničku zamračil. Že by vždycky bývaly takhle špinavé? Nemohl si vzpomenout. Nikdy nad něčím takovým nepřemýšlel a už vůbec si nad tím nelámal hlavu. Nikdy ho to zkrátka nezajímalo.

Když si uvědomil, že se z ničeho nic pozastavuje nad takovou hloupostí, rozčílil se. Kruci, copak záleží na tom, jestli je ta zatracená sklenice špinavá nebo zaprášená? Co na tom?

Omotal prsty kolem láhve tequilly a nalil si další štamprli. Ucítil pronikavou a štiplavou vůni alkoholu. Obrátil sklenici vzhůru nohama a hodil frťana do sebe.
Pak si nalil ještě jednoho.

Opřel se o židli, natáhl nohy a rozhlédl se kolem. Uviděl spoustu známých tváří. Chlápci se hrbili nad špinavými stoly a hráli poker. Vedle nich postávaly zmalované ženy, které povzbuzovaly toho, který jim platil nejvíc. Místností se neslo pleskání karet, řinčení žetonů a hlasité nadávání mužů.

Byl tu příšerný hluk.

Svraštil čelo. Hospody mu nikdy nepřipadaly příliš hlučné nebo příliš zakouřené. V porovnání s ostatními místy, která se mu zdála nudná a nezajímavá, se v

hostincích cítil jako doma. Ale teď, když tady vysedával samotný u baru a popíjel mizernou tequillu, zjistil, že mu chybí ticho…

Celý zhnusený zakroutil hlavou. „Ježíši kriste! Copak mi překazíš i *tohle*, Mariah?“

Najednou se odkudsi ozval pištivý ženský hlas. „No já snad špatně vidím! Divoký vlčák Stone!“

Divoký vlčák sebou škubl a mrkl na široké schodiště. Martha… nebo Matylda?… si razila cestu zástupem prostitutek a jejich zákazníků, kteří postávali na schodech. Mlátila kolem sebe rukama, strkala do kolemstojících a za občasného ječení se drala směrem k baru. Když byla od Vlčáka deset stop daleko, dala se do mírného klusu. Za malou chvíli se přiřítila k němu a celá zadýchaná se postavila vedle něj.

Vyslala mu okouzlující a svůdný úsměv, jenž ho z nějakého neznámého důvodu donutil k tomu, aby se na ni usmál. Zamrkala na něho těžkými, hustě namalovanými řasami a přiložila si ruku na poloobnažená vzdouvající se ňadra. „Můj bože!“ povzdechla a přejela si jazykem krvavý spodní ret. „Už jsem si myslela, že jsi na mě zapomněl.“

Divoký vlčák se na ni zamračil. Za ta léta spal s touhle ženou nejmíň desetkrát a pokaždé si to náramně užil. Vždycky se mu líbilo, že je při sexuálních hrátkách tak trochu teatrální. Ale teď ji konečně viděl takovou, jaká doopravdy byla. Díval se na mladou ženu, jejíž strhaný obličej vypadal starší, než by měl. Alkohol a nemravný život ji připravili o mládí a přidali jí nějaký ten rok navíc.

„Zaplatíš děvčeti drink?“ zapředla a načechrala si zesvětlené vlasy.

„Proč ne.“ Vrazil před ní láhev.

Půvabně pokrčila nosík. „Děkuji, nechci. Tenhle hrozný patok mi zvedá žaludek.“

Divoký vlčák se nostalgicky pousmál. „Jo, některé ženy se po ní vždycky pozvrací.“

Nechci, abys mě přirovnával k jiným ženám.

Snad bys nežárlila na tu, která mně první pozvracela postel.

Žena… Margaret?… se jej dotkla. „Už je to hezky dlouho, Divoký vlčáku. Kde ses schovával?“

Hrkl do sebe další štamprli. Než tequillu polkl, převaloval ji chvíli na jazyku. „Nikde jsem se neschovával. Byl jsem…“ *Doma***.** Ta myšlenka mu tak popletla hlavu a svázala jazyk, že se nezmohl ani na jediné slovo.

„Kde?“

Pokrčil rameny a vypustil tu iritující představu z mysli. Netoužil po domovu a nechtěl věřit, že by nějaký měl. Zatraceně! Život na cestách se mu *líbil!* Miloval ho. „Nikde. A co ty? Jak se daří?“

„Dobře.“ Přitiskla se k němu a svůdně se mu otřela saténovou sukní o stehno.

Vůbec to s ním nehnulo. Táhl z ní několikadenní pot, levný parfém a pach laciných hotelových pokojů a rychlého sexu.

„Nepůjdeme nahoru do mého pokoje?“ zašeptala mu do ucha. Její ruka, na které měla natáhnutou rukavici, vklouzla pod stůl a zajela mu mezi nohy. Lehce ho zmáčkla.

Už se chystal přikývnout, ale když se podíval na ten hrubý, zmalovaný obličej a lhostejné modré oči, věděl, že už nemůže.

Když si uvědomil, co se v něm právě odehrálo, vyrazilo mu to dech. Nechtěl ji a ona ho taky nechtěla. Vlastně ne tak úplně. Chtěli… sex. Měli v úmyslu předstírat, že prožívají něco, co spolu nikdy nemohou prožít. Ještě před několika měsíci by to Divokému vlčákovi vůbec nevadilo. Sakra, vždyť *miloval* tu studenou anonymitu a ženy, jež necítily nic k němu ani k sobě samým. Ženy, které od něj nic nepožadovaly a kterým bylo úplně jedno, že zapomíná jejich jména.

Jenže on se změnil. Mariah a láska, jež mezi nimi vzplanula, z něho udělaly nového muže. Konečně pochopil rozdíl mezi sexem a láskou… Bože, jak propastný rozdíl… a už se nedokázal vrátit ke svému starému já.

Ucukl pohledem, protože se jí nemohl podívat do očí, a dal si ještě trochu tequilly. „Promiň, M…“

„Millie,“ prohodila tiše. Ženin hlas mu napověděl, že se jí to dotklo. Ještě před několika týdny by něco takového vůbec nepostřehl.

„Promiň, Millie. Někdy jindy.“

Klesla vedle něho, opřela si lokty o stůl a upřela na něj zvědavá kukadla. „Ty sis našel ženskou, Stone?“

Neuměl jí na to odpovědět.

Hodila do sebe jednu skleničku tequilly, otřásla se a utřela si pusu do zadní strany rukávu. Jestli ti na ní záleží tak moc, že odoláš i mně, tak potom nechápu, co tady k sakru děláš, a ke všemu na Štědrý den?“

Hlava mu vystřelila nahoru. Teprve teď si všiml seschlého nevýrazného stromku, jenž se klátil v rohu za barem. A zaregistroval hudbu. Nějaký muzikant mlátil do maličkého piana a ždímal z něho staccatovou verzi „Tiché noci“.

Na Milliině obličeji se rozzářil upřímný úsměv. „Copak jsi to nevěděl?“

Zakroutil hlavou. „Hm… hm.“

Poklepala ho po zádech a dala se pomalu na odchod. „Tak tedy… pěkné Vánoce, Divoký vlčáku. Měla bych se vrátit do práce.“

Když mu říkala sbohem, už ji téměř nevnímal. Podíval se do zrcadla za barem a uviděl svou špinavou a zarostlou tvář. Přemýšlel, co asi právě teď Jake s Mariah dělají. Představil si jejich dům, ozdobený vánočními okrasami a zelenými větvičkami, a vybavil si vůni pečeného krocana s omáčkou a sladké aroma dýňového koláče. Zaslechl, jak se spolu smějí a jak vybalují z papírů dárky.

S výčitkami v očích zíral na sebe do zrcadla. *Co tu kruci děláš? Proč se tady opíjíš? A proč jsi špinavý a osamocený? Vždyť máš, kam jít! Máš domov…*

Obrátil láhev tequilly vzhůru nohama, pořádně si lokl a utřel si rukou pusu. Cítil, jak mu hoří hrdlo. „Do prdele.“ Jak mohl takhle uvažovat?

Nemůže zpátky.

Jake by měl radost, kdyby ses vrátil.

Pak si ale uvědomil, že by si neměl dělat velké iluze. Jenže jakmile začal přemýšlet nad Jakem, nemohl té vidině odolat. Proboha, vždyť je jeho otec! *Otec.*

I když propásl velký kus synova dětství, nemusí přeci přijít o ten zbytek. Mohl by být u toho, když z chlapce vyroste kus chlapa, když se zamiluje a bude vychovávat vlastní děti.

„Bože…“ Povzdechl a zakroutil hlavou. Ta představa se zdála zatraceně podmanivá a hrozně lákavá.

Ale byla tady ještě Mariah. Miloval ji. Ještě nikdy nemilovat žádnou ženu tak moc, jako právě ji. Byl si tím naprosto jistý. Věděl to i tehdy, když ji opouštěl. Myslel, že na ni zapomene a že jeho city rychle vyprchají, ale nic takového se nestalo. Právě naopak. Každý den, každou minutu na ni vzpomínal. Když se dotkl něčeho jemného, vybavil si její hebkou kůži, když vzal do ruky něco drsného, představil si čisťounké vlněné šaty, které nosila. Když ucítil vůni vanilky či levandule nebo obyčejného mýdla, tak se před ním objevila jako krásný sen. Kdykoliv se někomu podíval do zelených očí, vzpomněl si na ty její hnědé.

Žádné hnědé!

Usmál se při té vzpomínce. Jak ho jenom mohlo napadnout od ní odejít? Jak mohl být tak hrozně hloupý a slepý?

Odpověď se zdála docela jednoduchá. A právě proto, že ji znal, se nedokázal odtrhnout od baru a zamířit zpět k Opuštěnému potůčku. Moc dobře věděl, že ho miluje a že

by mu odpustila, kdyby se vrátil. Ale jak dlouho by tam vydržel?

Ta představa jej vyděsila natolik, že od té pitomé barové židle nemohl odlepit zadek. Ještě nikdy v životě se k ničemu nezavázal. Ani jednou. A kdyby to teď udělal, bylo by to napořád.

Jestli se k ní vrátí, už nebude moct odejít.

„Do prdele," zanadával, natáhl se pro láhev a přitáhl ji k sobě. Připadalo mu to naprosto nereálné. Nedokázal si představit, že by si našel práci, že by žil na farmě za tím přihlouplým dřevěným plotem a že by každý den věděl, kde složí hlavu a kde se ráno probudí.

*S Mariah***.**

Zasténal. Potom si dal pořádný lok a praštil láhví o barový stůl.

Jestli se k ní vrátí, už nebude moct odejít.

*Do prdele***.**

Kapitola dvacátá šestá

Mariah zírala na krabici, která jí ležela v klíně. Najednou jí do očí vhrkly slzy. Skutálely se jí po tvářích a dopadly na smetanově bílé podvlékačky, jež měla na sobě. Sundala víko, položila ho vedle sebe a strhla ochrannou vrstvu z pokrčeného bílého plátna.

Šaty ležely složené přesně tak, jak je poskládala před rokem… bělostná barva vysokého krajkovaného límce kontrastovala s karmínově červeným živůtkem, ušitým ze sametu. Natáhla ruku a konečky prstů pohladila hebkou krajku. Zdálo se jí, jako by se dotkla mořské pěny. Ty šaty byly tak jemné a plné ženskosti… pravý opak těch, které si oblékala posledních patnáct let. Od límce se táhla řada kulatých perleťových knoflíků, která zmizela v plisovaném bílém opasku ze saténu.

Přepadl ji hořký smutek, jenž v sobě nesl špetku radosti ze vzpomínek, které si v ten moment vybavila. Tohle je poslední dárek, jenž koupila mamince k Vánocům. Vzpomněla si, s jakou pečlivostí ho vybírala, jak listovala neskutečně dlouhým katalogem, až konečně narazila na to pravé ořechové. Šaty se srdíčkem.

Chytila je něžně mezi prsty a vytáhla z krabice. Modravě červený samet se ve světle zaleskl jako sklenka plného sytého vína, jež se jí v klíně přelévalo z jedné strany na druhou.

Odstrčila krabici na bok a postavila se. Přiložila si šaty k tělu a zkoumavě se na sebe podívala do zrcadla. Usmála se. Tmavý, karmínově červený odstín kontrastoval s jejími bledými tvářemi a hnědýma očima.

Žádné hnědé.

Okamžitě si vzpomněla na okamžik, kdy pronesl tahle dvě slova. Mrkla na svůj obličej a zahlédla, jak se jí v

očích lesknou slzy. Ke svému překvapení nepociťovala vůbec žádný smutek.

Měla dojem, jako by… o něco přišla, jako by ji mrzelo, že se nestalo to, co se mohlo stát.

„Ach, Matte," vzdychla a zakroutila hlavou.

Odešel a už se nikdy nevrátí. Celé týdny se snažila na to nemyslet a za žádnou cenu si nechtěla připustit pravdu. Ale teď, když postávala před zrcadlem a hleděla si do vlastních očí, přece nemohla nic předstírat.

Odešel a už se nikdy nevrátí.

Když si to uvědomila, překvapilo ji, co právě prožívá. Měla by být zdrcená a zoufalá. Před dvěma lety… dokonce i před dvěma týdny by se takhle určitě cítila. Jenže ona během několika týdnů dospěla. Bolelo ji to. Stále jí chyběl… a s největší pravděpodobností bude chybět až do konce života. Ale už se naučila žít se svou minulostí. Když šlo o Stephena, nedokázala to. Bylo jí teprve šestnáct a neuměla se postavit skutečnosti tváří v tvář. Dnes se dívala na ženu, která dozrála, zmoudřela a zesílila natolik, že se nebála čelit jakkoliv tvrdé realitě. Nepotřebovala Divokého vlčáka. Milovala ho a někdy se jí po něm stýskalo tak moc, až se jí svíralo srdce. Ale nepotřebovala ho.

Naučil ji, jak říci sbohem.

Otočila se od zrcadla a svlékla si neforemné hnědé šaty. Odhodila je pryč, vzala na sebe tu fantastickou vánoční róbu a kolem pasu si pevně uvázala bílou stuhu. Zvlněný sametový živůtek, jenž jí volně splýval kolem ňader, se nenápadně vpíjel do jejího útlého pasu, ze kterého vycházela nařasená sukně.

Rychle si učesala dlouhé vlnité vlasy a stáhla je roztřepenou růžovou mašlí, již dostala od Jakea. Štípla se do tváří, aby do nich vdechla trochu barvy, a potom seběhla po schodech dolů.

Kuchyň byla nasáklá sváteční vůní, kterou tvořilo příjemné aroma pečené šunky s cukrovou polevou, okořeněného jablečného moštu a ořechového koláče.

Prošla místností a přejela očima stůl, v jehož středu se tísnily marmelády, sladké želé, kyselé okurky, brambory, zelenina a několik druhů chleba.

Sevřela ruce, odkráčela do salonku a čekala na Jakea. Malý pokojík, ozdobený zelenými větvičkami, ozařovala mihotavá světélka. Na stolku pokrytém červeným ubrusem stál malý vánoční stromeček, jehož větve se prohýbaly pod tíhou pozlacených jablíček, skleněných andílků, kandovaných třešní a sušených švestek. Za ním se v okně odrážely žluté plamínky svíček, které krášlily stromek.

„Ahoj, Mariah."

Otočila se a spatřila Jakea, jak postává ve dveřích. Měl na sobě Rassovy staré sváteční kalhoty, jež přešila tak, aby mu padly, a jednoduchou bílou košili, přes kterou mu visely černé šle. Kolem krku si nešikovně uvázal kravatu, která byla celá nakřivo. Měděné vlasy, jež mu vždycky padaly do čela, si uhladil dozadu. Jejich konečky se mu nekontrolovatelně vlnily kolem uší.

Úplně jí vyrazil dech. Stál před ní přitažlivý mladý muž. Z hladké tváře, kterou si při holení mírně pořezal, vyzařovala nejistota a dychtivé očekávání.

„Vypadáš moc hezky."

Zazářil radostí. „Ty taky."

S úsměvem na rtech odkráčel k ní. Zavěsila se do jeho rámě a přitiskla se k němu. Pak mlčky přešli místnost a toužebně se zadívali ven z okna. Čekali. Pořád jenom čekali.

Mariah ucítila, že se o ni lehce opřel. Chápala ho. I když se snažili a udělali, co bylo v jejich silách, letošní Vánoce se nesly ve znamení bolestných ztrát. Z každé místnosti na ně dýchala prázdnota a veškeré vánoční přípravy neprobíhaly v duchu těch minulých. Poprvé v životě oslaví Vánoce bez rodičů.

Mariah zírala z okna a napůl vnímala světelné kroužky, které vycházely z plamenů svíček a které se odrážely na

skleněné tabuli. Jejich farma vypadala jako pustá krajina, ponořená do temných beztvarých stínů. Měsíční svit protkal holé větve jabloní a proměnil zasněženou zahradu v moře drobných diamantů. Na okolní přírodu doléhal ledový klid.

„Už se nevrátí," pronesla tiše Mariah a přála si, aby ta slova tolik nebolela.

Jake povzdechl. ‚Já vím."

„Jsem ráda, že jsi tady, Jakeu," řekla tlumeným a láskyplným hlasem.

Odkašlal si. „Já taky."

Najednou se mezi nimi rozhostilo ticho, jež se začalo pomalu ale jistě měnit v důvěrně známý smutek. Mariah to ovšem nechtěla dopustit. Vykouzlila úsměv a taky si odkašlala. „Tak, co kdybychom si dali tu fantastickou večeři?"

Otočil se k ní a pomalu odtáhl rámě. „Nejdřív ti musím předat dárek."

Mrkla na stromek. „Opravdu?"

„Tady není. Pojď za mnou." Prošel světlem zalitý dům a vstoupil na tmavou terasu. Za ní ležela namodralá přikrývka, ze které se tyčily prapodivné tvary a různě pokroucené útvary, jejichž obrysy olizovalo zlatavě bílé světlo měsíce.

Popadl Mariah za ruku a vedl ji dolů po rozvrzaných schodech. Když sestoupila na zem, zabořila se po kotníky do sněhu. Ledový vzduch ji štípl do plic a vehnal jí do očí slzy. Jakmile vydechla, vyvalila se před ní oblaka páry, jež jí na kratičký moment zamlžila pohled.

„Vidíš nějakou změnu?"

Mariah zaslechla v jeho hlase hrdost. Usmála se a rozhlédla okolo. „No… stodola pořád stojí, noclehárna vypadá stejně jako předtím, hranice dříví je stejně vysoká jako včera a…" Zalapala po dechu. „Panebože, Jakeu…"

„Rozebral jsem ho."

Opatrně udělala jeden krok dopředu a upřela oči na konec cestičky. Dřevěný plot zmizel a roh zahrady byl otevřený dokořán. Neporušená vrstva sněhu, která se táhla od domu, se přehoupla přes okraj stezky a pokračovala dál… a dál… až do nekonečna. Nic, vůbec nic jí teď nestálo v cestě.

Zírala do prázdného prostoru, kde stával plot, a cítila, jak s ní cloumají různé emoce. Strach, radost a úleva.

Jake k ní zvedl hlavu. Ledový vzduch mu vdechl do tváří růžový ruměnec. „Nechtěl jsem, aby ses na něj musela každý den dívat."

Mariah ještě nikdy v životě neslyšela něco tak laskavého a ohleduplného. Srdce jí poskočilo radostí, hlava se jí zamotala štěstím a do těla jí začala proudit nová, životabudící síla. „Nikdy mě to nenapadlo," podotkla tiše a přemýšlela, proč ho už dávno nestrhla dolů.

„Myslel jsem, že když tam nebude…"

Podívala se mu do zelených očích, ze kterých vyzařovala naděje a strach. Přemýšlela, co si o ní asi myslí. Zřejmě ji má za třiatřicetiletou starou pannu, která prahne po muži, jenž ji nemiluje, a která se bojí vytáhnout paty z vlastního baráku. Polil ji stud. Do očí jí vhrkly slzy. Odhrnula mu z čela neposlušný pramínek vlasů a láskyplně mu přejela prsty po spánku. „Co jsi myslel?" zeptala se zajíkavým a ochraptělým hlasem.

Nervózně polkl. „Myslel jsem… kdyby tam nebyl, tak bys třeba dokázala vyjít ven."

Vyjít ven. Ta nečekaná slova se jí zavrtala do paměti jako nenažraný červ. Zvedla bradu a zírala do zasněžené prázdnoty, jež se rozprostírala za farmou a která se vpíjela do úpatí vzdálených hor. Nikde žádný plot, jenž by ji mohl zastavit, žádná závora, kterou by musela zvednout, a žádná vrata, která by musela otevřít. Nic, co by jí každý den připomínalo ten její nesmyslný a hloupý strach.

Snažila se představit si, jaké by to bylo, kdyby se rozhodla odejít. Rozklepala se jí kolena, polil ji studený pot a na čele se jí objevily drobné svědivé kapičky. Ale strach, jenž se jí tentokrát zmocnil, se zdál úplně jiný než ten, který cítila v minulosti. Nedusil ji, nevysával z ní poslední zbytek energie a nenaháněl jí panickou hrůzu.

„Možná ano," zašeptala a vůbec si neuvědomila, že něco řekla.

Ta představa v ní zažehla malou jiskřičku naděje. Po patnácti letech skutečně věřila, že to dokáže. Věděla, že má před sebou nesnadný, ale uskutečnitelný úkol. Okolní svět ji neděsil tak jako kdysi.

Jestliže bude na sobě každý den pracovat a udělá alespoň jeden malý krůček vpřed, podaří se jí to. Hlavně si však musí věřit. Její rty se zvlnily do úsměvu. „Možná…"

Jake se k ní otočil. „Mám tě rád, Mariah. Šťastné a veselé Vánoce."

Obrátila se k němu a upřela na něj dojaté, slzami zalité oči. Přitáhla jej k sobě a láskyplně ho sevřela do náruče. „Taky tě mám ráda, Jakeu. Hezké Vánoce."

Divoký vlčák zpozoroval v dálce farmu a zastavil se. Hranatá chalupa, jež stála ve středu nekonečných zasněžených polí, se mu jevila jako obrovský zub. Vedle ní se krčily desítky holých jabloní, jejichž větve byly zahaleny do elegantního bílého závoje ze sněhových vloček.

Od okamžiku, co odsud odešel, měl poprvé hřejivý pocit. Usmál se. Konečně je doma!

Ale pak jeho úsměv pomalu uvadl, protože mu tady něco nehrálo. Rozhlédl se okolo a zkontroloval sad, dům i stodolu. Všechno vypadalo stejně jako předtím, ale něco… mu tu zkrátka nesedělo.

Plot! Zmizel!

Byl na Mariah hrdý, protože to dokázala. Znovu se usmál. Panebože, ona strhla ten bílý dřevěný plot! Ve sněhu se rýsovaly pravidelně vzdálené důlky, které zbyly po kůlech zaražených do země. Tak krásné přivítání opravdu nečekal.

Přehodil si tašku přes rameno a zamířil směrem k chalupě. Po několika týdnech byla jeho chůze opět plná elánu. Srdce mu vzrušením bilo na poplach. Nemohl se dočkat, až uvidí svou rodinu. Pospíchal, protože se těšil, až ho přivítají a sevřou do milující náruče.

„Divoký vlčáku?“

Usmál se a zvedl hlavu. Uviděl Jakea, jak postává u noclehárny a drží otep dříví. „Nazdar, chlapče. Říkal jsem ti, že se vrátím.“

Jake na něho zíral s otevřenou pusou. Špalíky mu najednou vyklouzly z rukou a žuchly do sněhu vedle jeho nohou. „Že se možná vrátíš,“ zamumlal a upřel na Divokého vlčáka velké vykulené oči. „Povídal jsi, že se *možná* někdy objevíš.“

Nejdřív zamýšlel, že se vrátí na scénu jako nějaký velký hrdina, ale potom si to raději rozmyslel. Přišel z velké dálky, protože chtěl Jakeovi něco říct. Nechtěl tu nádhernou chvíli pokazit tím, že se bude chovat jako lehkomyslný nafoukaný idiot, na kterého si někdy rád zahrál. „Stýskalo se mi po tobě.“

„Opravdu?“ zeptal se nevěřícně Jake.

Divoký vlčák se usmál. „Jo, taky se mi nechtělo věřit.“ Upustil tašku a pokynul Jakeovi, aby k němu přistoupil blíž. „Pojď za mnou.“

Jake se opatrně sunul k němu. Pokaždé, když došlápl, se ozvalo tiché křupnutí. Došel k Vlčákovi a zastavil se zhruba jednu stopu před ním.

Divoký vlčák se cítil tak trochu zklamaný. Rychle se sebral a zahnal to nepříjemné rozčarování. Jediné, po čem prahnul, bylo natáhnout ruce a stisknout synova ramena… toužil po tom tak strašně moc, až ho rozbolelo

srdce. Ale zůstal stát jako přikovaný a nehnul ani prstem. Nechtěl nic uspěchat. Přál si, aby se zastavil čas a aby si nejmíň hodinu mohl vychutnávat ten nádherný okamžik.

Jake mu v tu chvíli připadal příšerně mladý a zranitelný. Stál s rukama svěšenýma podél těla a šklebil se do jasného zimního slunce. Divoký vlčák si moc dobře uvědomoval, co synek právě prožívá, protože si vzpomněl, jak se kdysi cítil on, když celý zoufalý čekal na svého otce.

„Nezlob se na mě, Jakeu," omluvil se mu s lítostí v hlase. Na nic víc se nezmohl… tahle slůvka byla to jediné, co mu mohl nabídnout. Samozřejmě kromě otcovské lásky a slibu, že už ho nikdy neopustí.

Jake na to neřekl ani slovo.

„Neměl jsem odcházet. Přišlo to tak náhle… Nechci, aby to znělo jako omluva, ale nevěděl jsem, co si počít. Bál jsem se zodpovědnosti."

Jake zaváhal a udělal ještě jeden krok vpřed. „Proč sis to rozmyslel?"

„Jsi přece můj syn." Divokému vlčákovi se dojetím sevřelo hrdlo. „Nedokážeš si představit, jak mi je, Jakeu. Jakmile jsem začal o tom všem… a o tobě přemýšlet, musel jsem se vrátit." Ucukl pohledem. „Bože, propásl jsem celý tvůj život… už nechci přijít ani o jedinou minutu."

Jake několikrát zavzlykal a vrhl se na Divokého vlčáka. Ten syna sevřel do náruče a přitiskl ho pevně k sobě.

„Chyběl jsi mi, Divoký vlčáku," pronesl Jake a chytil otce kolem krku.

Divoký vlčák se od něj lehce odtáhl a zadíval se mu do vlhkých očí. „Asi bys mi nechtěl říkat tati, že?"

Jake mu vyslal rozechvělý a nejistý úsměv. „Čekám na to celý život."

„Kéž bych to věděl, Jakeu," poznamenal tiše a uvědomil si, že to myslí opravdu vážně. Litoval, že o svém synovi už dávno nevěděl. Možná by se už tehdy změnil a zůstal s ním.

„Já taky, tati.“

Tati. To tiše vyslovené slůvko mu úplně vyrazilo dech a drásalo srdce. Těžce polkl a snažil se skrýt své dojetí. „Měl bych jít za Mariah,“ pronesl zastřeným hlasem. „Vždyť víš, vyhodit ji do náruče a oficiálně stmelit tuhle rodinku.“

Jake sebou trhl. „Mariah… se změnila.“

Usmál se. „Jo, toho jsem si všiml. Konečně strhla ten zatracený plot. Bože, jak se mi po ní stýskalo!“

Jake se kousl do spodního rtu. „Zůstanu tady a počkám, jak to dopadne…“

Divoký vlčák se zasmál. „Dobře děláš, Jakeu, protože když jsem ji posledně překvapil, skolila mě pažbou brokovnice.“

„Být tebou, tak s touhle možností počítám i dnes.“

Divoký vlčák se Jakeovu vtipu zachechtal. Odhodil tašku k noclehárně a zadíval se na dům. Přihlouple se ušklíbl.

Bože, nemohl se dočkat, až ji uvidí a ochutná. Od chvíle, co ji opustil, si připadal prázdný a vyhaslý. Potřeboval Mariah, protože jedině ona mu mohla vrátit radost, vdechnout život a udělat z něj šťastného muže.

Rozcuchal Jakeovi vlasy. „Za pár minut budu zpátky, hochu. Mám teď nějakou práci… musím se jít dvořit.“

„Hodně štěstí, tati.“

„Štěstí nepotřebuju, protože mám lásku.“ S úsměvem na rtech proplachtil zasněženou zahradou a vyběhl po prohnutých schodech na terasu. Tiše pootočil klikou a vešel dovnitř.

Dům ho přivítal stejně jako předtím. A to tak, že roztáhl svou teplou, tichou a klidnou náruč a navodil pocit bezpečí. Zaslechl, jak v obývacím pokoji praská oheň a jak na pánvi prská sádlo, které se vyškvařilo ze slaniny.

Opatrně zavřel dveře a vyrazil směrem ke kuchyni.

Mariah klečela v rohu před chladírnou. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že na sobě nemá hnědé oblečení. Vlasy měla spletené do volného copu, jenž se lehce dotýkal podlahy. Na jeho konci se růžověla Jakeova stuha, která ladila k jejím světle modrým šatům s drobnými žlutými kytičkami.

Postavila se a otočila.

Ležérně se opřel o futro, zkřížil ruce a usmál se na ni. „Ahoj, zlato.“

„Matte…“ zalapala po dechu. Žlutá keramická mísa, jež držela v rukou, žuchla na zem a rozlítla se na několik kusů.

„Jsem zpátky.“

Zírala na něho s otevřenou pusou. Na tvářích jí vyskočil ruměnec. Nejdřív z ní sálalo teplo, laskavost a vlídnost, ale pak celá ztuhla. Přejela ho odměřeným pohledem a vykouzlila na obličeji odsuzující výraz, který tak dobře znal. „Ne, nejsi.“

„Hm?“

„Skvělý comeback, Matte.“ Utřela si ruce do mokré utěrky a přistoupila k němu blíž. „Chci ti jenom říct, že nejsi zpátky. Jsi tady. A v tom je velký rozdíl.“

Zamračil se. „Vrátil jsem se.“

Pokusila se usmát. Z ostražitých nedůvěřivých očí jí sálal chlad. „Jake bude mít určitě radost. Stýskalo se mu po tobě. Postel v noclehárně bude ustlaná až v sobotu… jako obvykle. Do té doby musíš přežít pod svou vlastní dekou.“

Zbláznila se! Úplně se zbláznila! Copak si nedokážeš poradit s jednou rozzlobenou ženou?

Divoký vlčák jí vyslal ten nejsvůdnější úsměv, který měl na skladě, zasunul palce za ošoupaný opasek Levisek a loudavým krokem vyrazil k ní. „A co ty, miláčku, stýskalo se ti po mně?“

„Chyběl jsi mi,“ přiznala, „ale jenom ze začátku.“

Zastavil se a zkoprněl. „Takže… už ti *nechybím?***“**

Usmála se. „Ne, protože jsem z toho vyrostla.“ Její oči, ze kterých tentokrát nevyzařovala žádná lhostejnost ani ostražitost, ale pouze čistá upřímnost, se setkaly s jeho. „Změnil jsi mě, Matte. Nejdřív tím, že jsi vstoupil do mého života, a potom tím, že jsi z něho odešel. Naučila jsem se, jak se o sebe postarat. A teď to zvládnu sama.“

Divokému vlčákovi se zamotala hlava. Znejistěl. Domníval se, že mu padne okolo krku a zahrne ho polibky, které mu vyrazí dech. Představoval si to nejmíň tisíckrát a neustále si vybavoval jejich vášnivé vzrušující setkání. Ani ve snu by jej nenapadlo, že k žádnému shledání nikdy nedojde.

Udělalo se mu nevolno. Cítil se ztracený a zbytečný. Povzdechl si a pročísl vlasy, jež mu sahaly až k ramenům. Přece nejel takovou dálku jenom proto, aby přišel o jedinou ženu, kterou kdy miloval a navždy milovat bude.

Olízl si suchá ústa a podíval se na ni. Ze rtů se mu vypařil nafoukaný svůdný úsměv, kterým ji chtěl před chvílí oslnit. Z jeho obličeje tentokrát čišela bolest, naděje a upřímnost. „Chtěl bych ti ještě jednou změnit život,“ pronesl tiše, „a to tím, že tady zůstanu.“

Trhla sebou. „Tak zůstaň v noclehárně.“

„Ty mi nerozumíš.“

„Ne, *ty* mi nerozumíš! Ty…“ přeskočil jí hlas. Musela rychle ucuknout pohledem, protože jí do očí vhrkly slzy. „Zlomil jsi mi srdce… už tě nechci.“

Divoký vlčák si uvědomil, jakou bolest jí způsobil. Lítostí se mu sevřelo srdce a přepadl ho pocit studu. Vrazil ruku do kapsy a začal v ní hledat levný prstýnek, jenž koupil v Albuquerque. Vytáhl jej ven, oprášil a přál si, aby byl aspoň ze zlata. „Miluju tě, Mariah, a chtěl bych tě požádat o ruku. Chci, aby se z nás tří stala opravdová rodina.“

Vůbec se na něho ani na prsten nepodívala. „Ha.“

„Zasta… zastavil jsem se v redakci deníku *Opuštěný potůček* a dostal tam práci.“

Zalapala po dechu a přeměřila ho pohledem. „Tys dostal práci?“

Usmál se. „Dvakrát týdně pro ně budu psát články. Myslel jsem, že by nám to mohlo přinést nějaké peníze, a ještě by mi zbylo trochu času na sad.“

Spráskla ruce a odvrátila od něj oči. „Ááá.“

Najednou se cítil strašně slabý a bezmocný Všiml si však, že Mariah váhá. „Staň se mou ženou.“

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Potom je otevřela a upřeně se na něho podívala. „Ne. Já totiž nevěřím, že zůstaneš.“

„Řekni mi, že mě nemiluješ, Mariah. Jestli mi to povíš, tak slibuju, že okamžitě odejdu. Jinak tady zůstanu aspoň sto let a každé ráno tě budu žádat o ruku…, až mi konečně *uvěříš*.“

Mariah. Vyslovil její jméno s takovou něhou a láskou, až se zachvěla touhou. Vybavilo se jí moře vzpomínek, které ji, ať chtěla nebo nechtěla, vtáhly zpět do doby, kdy ho celým tělem i duší milovala.

Bože, jak moc jí chyběl!

Chytila se dřezu a snažila se zachovat klid a chladnou hlavu, ale žár, jenž mu vycházel z očí, ji spaloval jako kus papíru. A jeho srdečný úsměv jakbysmet.

„Bože, Matte,“ zavzlykala. Najednou měla na krajíčku. Nemohla mu lhát a tvrdit, že ho nemiluje. Něčeho takového by se nikdy nedopustila. Milovala ho jako svůj život a potřebovala ho stejně tak, jako potřebovala vzduch.

Šel směrem k ní a zastavil se tak blízko, až se jí téměř dotýkal. Zkameněl. Upřel na ni upřímné oči a řekl: „Copak jsem ti někdy lhal, Mariah?“

„N… ne.“

Sáhl jí lehoučce na bradu a něžně ji pohladil. Zachvěla se. „Neopustím tě,“ zašeptal se slzami v očích.

Zvedla hlavu a spatřila v jeho pohledu naprosté zoufalství a smutek. Byla ztracená. Nedokázala ho odmítnout, neuměla mu říct, že ho nemiluje. Ani kdyby jí

stokrát či tisíckrát zlomil srdce. Už nad sebou nedržela ochrannou ruku jako dřív. Dnes byla odolnější a tak silná, že dokázala dosáhnout toho, čeho chtěla. A natolik silná, že věřila v lásku a důvěřovala nejenom jemu, ale i sama sobě.

Nejistě a láskyplně se na něho usmála a propukla v pláč. „Ach, Matte," vydechla a otevřela náruč. „Kde jsi byl tak dlouho?"

Kristin Hannahová

OHNIVÉ OKOVY

Z anglického originálu If You Believe
(Ballantine Books, New York 1994)
přeložila Hana Pechalová
Redigovala Lenka Pechalová
Odpovědná redaktorka Ivana Parkmanová
Obálku navrhl Miloslav Disman
Technická redaktorka Martina Adlová
Vydala Euromedia Group, k. s. – Ikar v Praze v roce 2004
jako svou 2263. publikaci
Počet stran 304
Vydání první
Sazbu zhotovila Helena Hyanová
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13/34 ISBN 80-249-0249-4

Divoký vlčák Stone – boxer, tulák a darmošlap – na svých cestách zavítá na osamělou farmu, kterou obývá nezajímavá stará panna Mariah a její otec Rass. Počítá s tím, že se zdrží jen krátce, vydělá trochu peněz jako nádeník a pak bude pokračovat dál. Čas však plyne a Stone zjišťuje, že se mu vlastně nikam nechce – zvlášť když se mu začne zdát, že nepřístupná žena má v sobě víc vášně a touhy po životě, než si je ochotná přiznat.